

Naanagiya Nee?

அத்தியாயம் 1

மஹா கணபதிம் மனசா ஸ்மராம் |
மஹா கணபதிம்
வசிஷ்ட வாம தேவாதி வந்தித ||

மஹா தேவ சுதம் குருகுக நுதம் |
மாற கோடி பிரகாஷம் சாந்தம் ||
மஹா காவ்ய நாடகாடி ப்ரியம்
மூஷிக வாஹனா மோதக ப்ரியம் ||

நாட்டை ராகத்தில் ஏகத் தாளத்தில் பூஜை அறையிலிருந்து வெளியே வந்த பாடல் காற்றில் கலந்து, காலைவேளையில் சஞ்சரிக்கும் காபி வாசனை + அன்று மலர்ந்த பூக்களின் வாசனையுடன் இணைந்து, வரவேற்பறையில் அமர்ந்திருந்திருந்த நாராயணனை கையில் வைத்திருக்கும் செய்தித்தாளைக் கூட மறந்து ரசிக்கவைத்தது.

எப்போதாவது தான் கிடைக்கும் சுகம் என்பதால் கண் மூடி அந்த இனியக்குரலை உள்வாங்கினார்.

சில நிமிடங்கள் கழித்து உதட்டில் ஒரு புன்னகையைப் பூசிக்கொண்டு, மனம் நிறைந்த உணர்வோடு அவர் கண் விழித்தப்போது அவரது அதே நிலையில் தன் ஆருயிர் மகள் தமயந்தியும் அமர்ந்திருப்பது கண்ணில் பட்டது.

அந்த இனிமையிலிருந்து அவள் வெளிவர அவகாசம் கொடுத்து அவர் அமர்ந்திருக்க, "ஹே தந்தி, யோகா கிளாஸ் அதுக்குள்ள முடிஞ்சு போச்சா? இல்லை யோகா கிளாஸ் கட் பண்ணிட்டு நள மகாராஜாவோட தரிசனம் பெற்று/ கொடுத்துட்டு வர்றியா?" என்று அவளது கழுத்தில் குறுகுறுப்பு காட்டியவாறே அவள் வைத்திருந்த பேப்பரை இழுத்தப்படி எதிரில் அமர்ந்தவன்.... நம்ம ஹீரோ ரிஷி வர்மனே தாங்க!

"உனக்குக் கொஞ்சமும் அறிவில்லையா? நான் செய்யாதன்னு சொல்ற எல்லாத்தையும் ஒரே தடவையில் செய்ய உன்னால தான் முடியும்" என்று திட்டினாலும் செய்தித்தாளை அண்ணனுக்கு விட்டுக் கொடுத்தாள் தமயந்தி.

"ஹே உனக்கு இந்த பேப்பர் வேண்டாமா? இதுக்காக என்னோட சண்டை போட மாட்டியா?" என்று போலி வருத்தத்துடன் தமையன் வினவவும்

"ம்ஹ்ம்ம், நீ பாடின பாட்டுக்கு ஒரு சின்னப் பரிசுன்னு வச்சுக்கோயேன்" என்று தங்கை புன்னகையுடன் பதிலளித்தாள்.

"ஹய்யோ எப்போலிருந்து இவ்வளவு நல்லவளா மாறின? சுதன்... சாரி சாரி நான் பேய் ஓட்டினாரா?" என்று

“அப்பா, பாருங்கப்பா என்னை பேய்ன்னு சொல்றான்” என்று தமயந்தி செவ்வாய் மலர்ந்து குற்ற பத்திரிக்கை வாசிக்குமுன் அவளது குரல் அவளது வாய் வழியில்லாமல் அண்ணனின் வாய் வழி வந்ததும் இருக்கையிலிருந்து எழுந்துபோய் அவளது முதுகில் பலமாக இரு அடிகளை தடம் பதித்தாள்.

கண்ணான இரு செவ்வங்களின் விளையாட்டில் திளைத்திருந்த நாராயணன் “ஷ். சுமமா இருங்க. அம்மா வந்து ரெண்டு பேரையும் லேபிட் அண்ட் ரைட் வாங்கப் போறா” என்று ஒரு விரல் நீட்டி மிரட்டினார்.

“எங்களை ஒன்னும் சொல்லமாட்டாங்க நாராயணன் சார்... உங்களைத் தான் “ரெண்டு பேரையும் சண்டை போட விட்டுட்டு என்ன வேடிக்கை? நீங்க கொடுக்கிற செல்லம் தான். ரெண்டு பேரும் நான் சொல்றதைக் கேட்கிறதே இல்லை” அப்படின்னு லேபிட் அண்ட் ரைட் வாங்கப் போறாங்க” என்று தன் குரலில் தந்தையை சீண்ட ஆரம்பித்து, தாயார் நீலவேணியின் குரலுக்கு மாறி ஒரு மிரட்டல் விடுத்தான் ரிஷிவர்மன்.

“இங்கே என்ன மாநாடு? கடைக்குப் போகவேண்டாம்?” என்று பின்னாலிருந்து அதட்டல் வந்த தொனியிலேயே அங்கு நடந்த அனைத்தும் என் காதில் விழுந்துவிட்டது என்ற செய்தி தொக்கி நின்றது.

“ஷ் அம்மா” என வாயில் விரல் வைத்து அடக்கிய நாராயணனே எழுந்து உள்ளே சென்றுவிட்டார் என்றால் மக்கள் இருவரும் கப் சிப்பென்று அடங்கி, ரிஷி செய்தித்தாளிலும், தமயந்தி அறைக்குள்ளும் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

அரை மணி நேரம் பிசினஸ் நியூசை ஒரு அலசு அலசியவன் எழுந்து குளிக்கச் சென்றான்

ரிஷி வர்மன் ஒவ்வொரு நகமாய் சோப்பு போட்டு குளிக்க எடுத்துக்கொண்ட முப்பது நிமிடங்களில் (பாவம் சுசித்ரா!) நீலவேணி காலை சமையலையும், நாராயணன் அந்த மாதத்திற்கான தொழில் முறை கொள்முதலையும், அவரது தந்தையும் பிள்ளைகள் இருவரின் உயிர் தோழருமான ரமணன் மீதி பூஜையையும் முடிக்க முயற்சி செய்ய, தமயந்தியோ அந்த நாளின் மிக முக்கியமான காரியமான அவளது வருங்கால கணவன் சுதனை எழுப்பும் முயற்சியில் படு தீவிரமாக ஈடுபடிருந்தாள்.

பூஜை முடிந்து கையில் பிரசாத தட்டுடன் வந்த ரமணன் ஹாலில் அமர்ந்திருந்த மகனைக் கடந்து சென்று சமையலறையில் வேலையாட்களை ஏவிக்கொண்டிருந்த நீலவேணியை “நீலா, இந்தாமா பிரசாதம். இன்னைக்கு காலை சாப்பாட்டுல முதல வச்சிடு” என்று விளித்து தன் கையிலிருந்த சக்கரைப் பொங்கலை அவரிடம் நீட்டினார்.

“சரி மாமா. இப்போ கொஞ்சம் கேழ்விறகு கூழ் குடிச்சிடுங்க” என்றவர் அவரது மறுப்பை கண்டதும்

“இதைக் குடிச்சிட்டு அப்புறம் வேற வேலை பாருங்க. அவ்வளவு தான் சொல்லிட்டேன்” என்று குரல் உயர்த்தி, அந்த வயது முதிர்ந்த குழந்தையை அடக்கித் தன் கையிலிருந்த கேழ்விறகு கூழை அவரது வயிற்றுக்குள் நிரப்பினார்.

நாராயணனின் தந்தையும் நீலவேணியின் மாமாவுமான திருவாளர் ரமணன் அவர்களுக்கு மகனை விட தன் தங்கையின் மகளும் தங்கள் குடும்பத்தின் ஒரே பெண் வாரிசுமான நீலவேணி மீது எப்போதுமே பிரியம் அதிகம்.

அந்த காலத்திலேயே பெண் சுதந்திரத்தில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டவர் என்பதாலும் என்பதாலும் வீட்டை இவ்வளவு அழகாய் நிர்வகிக்கும் நீலவேணியின் திறமைகள் தொழிலுக்கும் அவசியம் என்று கருதியதாலும் நீலவேணியையும் தங்களது குடும்பத் தொழிலிலான நகை வியாபாரத்தில் புகுத்தி, மகனுக்கு சொல்லிக்கொடுத்த அனைத்துத் தொழில் நுணுக்கங்களையும் மருமகனுக்கும் மறக்காமல் அறிவுறுத்தினார்.

தன் ஒரே மகனான நாராயணனுக்குத் தன் தங்கையின் ஒரே மகளான நீலவேணியை மணமுடித்து வைத்த ரமணன் தான் அவர்களது குடும்பத் தொழிலான நகை வியாபாரத்தை துவக்கி, ஒரே ஆளாய் அல்லும்பகலும் உழைத்து, தங்கத்தை மட்டுமின்றி தன்னையும் உருக்கி சென்னையின் பிரபலமான நகைக்கடைகளுள் ஒன்றான “புன்னகை”யை நிறுவினார்.

அவரது மகன் அந்த ஒரு கடையை ஐந்தாய் பெருக்க, பேரனோ லண்டனில் தனது தொழில் துறைப் படிப்பை முடித்துவிட்டு வந்த கையோடு தொழிலில் முற்றுமுதலாய் இறங்கி, ஐந்தை ஏழாக்கியதொடு

நிறுத்திவிடாமல் தமிழ்நாட்டின் மற்ற பகுதிகளிலும் “புன்னகை”யின் கிளைகளை ஐந்துவருடக் காலத்தில் நிறுவினான்.

அவனது வேகம் சில சமயங்களில் குடும்பத்தில் அனைவருக்கும் பயத்தை ஏற்படுத்தினாலும் பல சமயங்களில் அதுவே அவனது பலமாய் இருந்ததால் லேசாக அவனை மேற்பார்வை பார்ப்பதோடு நிறுத்திக்கொண்டனர்.

ரத்தத்திலே ஊறிப்போன தொழில் என்பதால் அந்த குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் (பெண்கள் உட்பட) தங்கத்தைப் பார்த்தே அதன் தரத்தைக் கணக்கிடும் வல்லமை படைத்தவர்களாகயிருந்தனர் என்று கூறினால் மிகையாகாது!

பெண்களுக்கு மட்டுமே பிரத்யேகமாக திறக்கப்பட்ட, “புன்னகை”யின் கிளை நிறுவனமான “மென்னகை”யை தன் மருமகளின் பொறுப்பில் விட்டிருந்த ரமணனுக்கோ தன் உயிருக்கு உயிரான பேத்தி தமயந்தியையும் தொழிலில் புகுத்தி, முதலாளியம்மா அந்தஸ்தில் அமர்த்திப் பார்க்க அவருக்குப் பேராவல் தான் ஆனால் அதற்கு அவள் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமே!

என்னதான் குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் அனைவருடனும் கடைக்குச் சென்றாலும் புதிதாக வந்த டிசைன்களை கண் கொண்டு அலசிவிட்டு, வேலைப் பார்பவர்களுடன் சிறிது நேரம் உரையாற்றிவிட்டு சிட்டாய் பறந்துவிடுவாள்.

அவளுக்கு நேரெதிராய் அவளது அண்ணான ரிஷிவர்மனோ, அவனது பொழுதுபோக்கு மற்றும் அவனது மனதிற்கு மிகவும் நெருக்கமான பைக்கை ஓட்டுவதோடு நிறுத்துக்கொள்ளாமல் அதை வாங்கிவிற்கும் டீலர்ஷிப் ஷோரூம் ஒன்றை தன் உயிர் நண்பன் நிர்மலோடு சேர்ந்து ஆரம்பித்து, அதையும் மிகவும் திறம்பட நடத்திவருகிறான்.

இப்பொழுது புன்னகையை எந்நேரமும் தனது உடமையாய் போற்றி பாதுகாக்கும் அந்த வீட்டின் பொன்மகள் தமயந்திக்குத் திருமணம் நிச்சயம் செய்திருப்பதின் காரணமாக நீலவேணியின் பெரும்பான்மையான நேரங்கள் திருமண வேலைகளில் கரைந்துவிட, முழுதாக அவரது மேற்பார்வையில் இயங்கும் “மென்னகை”யின் பொறுப்பையும் ரிஷிவர்மனே பார்க்க வேண்டியதாய் இருந்தது!

மருமகள் அளித்த கேழ்விறகு கூழ் உள்ளே செல்லும் சில வினாடிகளுக்குள் தனக்குப் பிரியமான அனைவரைப் பற்றியும் மட்டுமல்லாது அவர்களது தொழில் வளர்ச்சியைப் பற்றியும் ஒரு சுய அலசல் நடத்தி முடித்திருந்தார் ரமணன் சார்.

அதன்பின்னர் நாராயணனிடம் சென்றவர் தொழில் சம்பந்தமான பேச்சில் ஈடுபட்டார்.

“தமா, இன்னும் என்ன செய்ற? சாப்பிட எடுத்துவை. இப்படி இருந்தினா போற இடத்தில் என்ன செய்யப் போறியோ?” என்று நீலவேணியின் குரல் தமயந்தியை அசைத்ததோ இல்லையோ ஆண்கள் இருவரையும் ஒரு நீண்ட விவாதத்திலிருந்து வெளிக்கொண்டு வந்து ரமணனை சாப்பாட்டு மேஜையின் புறம் நகர வைத்தது.

பேத்திக்கு ஏவப்பட்ட வேலையை அவர் செய்ய ஆரம்பித்த சமயத்தில் மெல்லிய விசில் சத்தத்துடன் அங்கே வந்துசேர்ந்தான் ரிஷிவர்மன்.

அனைவருக்கும் அவர்களுக்குரிய இடத்தில் தட்டை வைத்துக் கொண்டிருந்த ரமணன், “வாடா படவா! இன்னைக்கு என்ன ஒரு மணிநேரத்தில் கிளம்பி வந்துட்ட மாதிரி இருக்கு” என்று குறுஞ்சிரிப்புடன் வினவினார்.

“ஹோ, அப்படியா ராம்? நான் கவனிக்கவே இல்லையே. வேணும்னா இன்னொரு தடவை குளிச்சிட்டு வரட்டுமா? டல்லா இருக்கேனா?” என்று பேரனின் குரல் தீவிரமான பாவத்தோடு இருந்தாலும் அவனது கண்கள் சிரிப்பில் சிந்து பாடியதால்

ரமணனும் “ஆமாடா கண்ணா. இன்னைக்கு உன்கிட்ட வந்து ஐ லவ் யு சொல்லப் போற பெண்களோடு எண்ணிக்கை பாதியாகிடும்ன்னு தான் கவலையாய் இருக்கு. நீ வேணும்னா போய் திரும்ப குளியேன்?” என்றார் வம்பாக.

“ச்சு பரவாயில்லை ராம். நூறு பேர் ஐம்பது பேராய் தானே மாறுவாங்க? இன்னைக்கு ஒரு நாள் அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கிறேன்” என்று பேரன் பெருந்தன்மையோடு உரைக்கவும் இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.

“ஐயோ, நீங்க ஏன் மாமா இதெல்லாம் செய்றீங்க?” என்று மாமனாரிடமிருந்து வேலையை எடுத்துக்கொண்ட நீலவேணி,

“என்ன ரிஷி இது? தாத்தா வேலை செஞ்சிட்டு இருக்காங்க. நீ அதைப் பார்த்திக்கிட்டு அப்படியே நிக்கிறியே? கொஞ்சம் கூட வளர்ந்த பிள்ளைங்க மாதிரியே நடந்துக்க மாட்டேன்றீங்க” என்று கடிந்து கொண்டார்.

“அஞ்சு தட்டு எடுத்து வைக்கிறதும், தண்ணி ஜக்கை நிரப்பி வைக்கிறதும் பெரிய வேலையா என்ன? விடு நீலா” என்று ரமணன் பேரனுக்கும் அடுத்த திட்டின் பெறுனரான பேத்திக்கும் சேர்த்து வக்காலத்து வாங்கினார்.

“ஓகேமா, நான் எடுத்து வைக்கிறேன். நீங்க போங்க” என்று தாயை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் அவர் சொன்ன வேலையை பார்த்த ரிஷியை பெருமையுடனும் அவனது தாயை வாஞ்சையுடனும் பார்த்திருந்தார் ரமணன்.

அன்பு கலந்த, அக்கறை நிறைந்த அதட்டலில் வீட்டை மட்டுமின்றி, தொழில் இடங்களையும் திறம்பட நிர்வகித்துவந்த அந்த வீட்டின் அரசியாய் திகழும் நீலவேணியிடம் அனைவருக்குமே ஒரு பயம் கலந்த மரியாதை தான்!

வேலை இடத்தில் அனைவரையும் கண்ணசைவில் வேலை வாங்கும் ரிஷிக்கும், தட்டிக்கொடுத்து அவர்களோடு ஒருவாராய் மாறி வேலையில் மூழ்கிவிடும் நாராயணனுக்கும் நீலவேணியின் அக்கறையான கொஞ்சம் சத்தம் ஜாஸ்தியாய் இருக்கும் வழிநடத்துதலை மீறும் எண்ணமே ஒரு தரம் கூட வந்ததில்லை என்பதை எண்ணும் போது சற்று முன்னர் அவர் பட்ட பெருமை பலமடங்கானது.

ஆனால் இதே ரிஷிவர்மன் ஒரு நாள் தாயை எதிர்த்து வாதாடுவான் என்று அவர் எண்ணவேயில்லை!

அத்தியாயம் 2

“தயா” என்று நீலவேணியும், “ஹே தந்தி, சாப்பிட வா” என்று ரிஷிவர்மனும் அழைத்தமைக்கு “ஹம்ம் வரேன்” என்று பதில் வந்ததே ஒழிய தமயந்தி தான் வரவில்லை.

நீலவேணி பொறுமை இழப்பது புரிந்து “குட்டிக் கண்ணமா, காலையில் யோகா பண்ணினது பசி வந்திருக்கும். சீக்கிரம் சாப்பிட வாடா ராஜாத்தி” என்ற ரமணனின் மென்மையான அழைப்பில் “இதோ வந்துட்டேன் தாத்தா” என்று பதிலுடன் தமயந்தியும் உடனே கீழிறங்கி வந்துவிட்டாள்.

“எவ்வளவு நேரம் தயா? மாப்பிள்ளை வீட்டில வேற பெரியவங்க யாருமில்லை. நீ தான் பொறுப்பா எல்லாம் செய்யணும். இப்படி காலையில் எழுந்து குளிச்சு கிளம்பி வரதுக்கே நீ இவ்வளவு நேரம் ஆக்கினா, அவர் எப்போ வேலைக்குக் கிளம்பிப்போவார்? ஒழுங்கா சாப்பாடு கூட போடமாட்டே போலிருக்கே” என்று தொடர்ந்து விழுந்த அறிவுரை பொதிந்த திட்டிகளை வலது காதில் வாங்கி இடது காதில் விரும் பெரும் வேலையைக் கூட செய்யப் பிடிக்காதவன் போல் மேஜை மீதிருந்த சக்கரைப் பொங்கலை ஒரு கிண்ணத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, தாத்தாவிடம் “வேணுமா” என்று கண்ணால் கேட்டுவிட்டு ஒரு வாய் உண்டாள் அருமை மகள்.

“தயா” என்று ஓங்கி ஒரு அதட்டல் விழவும்,

“ஏன்மா இவ்வளவு கவலைப் படுறீங்க? ஒரு ஹோட்டல் முதலாளிக்குப் போய் சாப்பாடுக்குப் பஞ்சம் வருமா என்ன? நான் சாப்பாடு செய்யலைனாலும் எனக்கும் சேர்த்து ஹோட்டலிருந்து சாப்பாடு கொண்டுவந்து..... ஊ.. ஷ்.... வந்துடுவார் உங்க அருமை மாப்பிள்ளை” என்றாள் அலட்சியம், வெட்கம், பெருமை மூன்றும் சரி பாதியாய் கலந்த கலவை உணர்வில்.

அவள் உதட்டைக் கடித்து முழுங்கின வார்த்தைகளை ஊகித்த தாத்தாவும் பேரனும் களுக் என்று சிரித்து ஒரு விரல் நீட்டி அவர்களை மிரட்டிய தமயந்தியையும் அதில் இணைத்துக்கொண்டனர்.

“தினமும் ஹோட்டல் சாப்பாடு சாப்பிட்டா உடம்பு கெட்டுவிடும். இத்தனை வருஷம் அவர் வெளி சாப்பாடு சாப்பிட்டது போதும்” என்ற அடுத்த அறிவுரையை தாய் முடிப்பதற்குள்

“ஹய்யோ என்னமா நீங்க? உங்க அருமை மாப்பிள்ளையோட ஹோட்டல்லை இப்படி கேவலப்படுத்துங்க? அச்சோ இருங்க, இருங்க அவர்கிட்ட சொல்லிக்கொடுக்கிறேன்.” என்று கண்ணை உருட்டி தமயந்தி கூறவும் அதற்குமேல் முடியாமல் நீலவேணியும் சட்டென்று சிரித்து “கழுதை” என்று செல்லமாக வைதுவிட்டு சமையல்கட்டுக்குள் சென்றார்.

“அம்மா, அம்மா” என்று அவர் பின்னாலேயே சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டு சென்றவள்

“சுதனை இன்னைக்குக் காலையில் டிபனுக்கு நம்ம வீட்டுக்கு வரச் சொல்லட்டுமா?” என்று கண், உதடு, கைகள் என்ன எல்லாவற்றின் மூலமாகவும் தன் கெஞ்சலை வெளிப்படுத்தினாள்.

“என்ன கேள்வி இது? தாராளமா வரச் சொல்லுடா தயா. ஆனா ஸ்பெஷல்லா ஒன்னும் செய்யலையே... என்ன செய்றது?” என்று அனுமதி அளித்தாலும் மாமியாராய் கவலைப்பட்டதோடு நிறுத்தாமல், சுதனுக்குப் பிடித்த சேமியா கிச்சடியை செய்யும் வேலைகளில் பரபரப்போடு இறங்கினார்.

நீலவேணியின் கடைசி வரிகள் காற்றின் காதுகளுக்குச் செல்ல “தனு, குளிச்சுட்டிங்களா? உடனே கிளம்பி இங்க வீட்டுக்கு வந்துடுங்க. டிபன் சாப்பிட்டுட்டு இங்கிருந்தே ஹோட்டல் போய்க்கலாம், சரியா?” என்று தன் வருங்கால கணவன் சுதனை அழைத்தாள்.

அவன் அந்த பக்கம் என்ன சொன்னானோ “இங்க யாரும் உங்களைத் தப்பா நினைக்கல. சோ ரொம்ப பிசு பண்ணிக்காம உடனே கிளம்பிவாங்க” என்று செல்லமிரட்டலோடு அவன் அழைப்பைத் துண்டித்தப்போது உணவு மேஜையை நெருங்கியிருந்தாள்.

“என்ன தந்தி, உன்னோட இன்னொரு பேருக்கு எத்த மாதிரி தலையை சொறிஞ்சுக்கிட்டு அம்மாகிட்டே என்னவோ காதை கடிச்சிட்டிருந்தே?” என்று அண்ணன் வம்பு செய்யவும் அதற்கு அவன் பதில் சொல்வதற்குள்

எப்போதும் என் பேத்தி எனக்கு ஒரு படி மேல் தான் என்பது போல் “என்னடா ராஸ்கல் உதை கேட்குதா? எவ்வளவு அழகான பேரை தந்தி, மந்தின்னு கிண்டல் பண்ணியே?” என்று அவன் முதுகில் செல்லமாக ஒரு அடி வைத்தார் ரமணன்.

அவர் அமர்ந்திருந்த நாற்காலியின் கைப் பிடியில் அமர்ந்த பேத்தி, “நல்லா கேளுங்க தாத்தா” என்று சலுகையோடு அவர் தோளில் கை போட்டு, அவர் தலைமீது தன் முகத்தைச் சாய்த்துக்கொண்டாள்.

“ஒரு பேருன்னு இருந்ததுன்னா நாலு பேரு நாலு விதமா சுருக்கத் தான் செய்வாங்க. நான் அவளோட குணத்துக்கு ஏற்றமாதிரியா இருக்கிறதை சொல்றேன். நோ ஃபால்ட் ஆப் மைன் யூ நோ” என்று முகம் முழுதும் குறும்பு கூத்தாட அவர்களைச் சீண்டினான்.

நான் உன்னோட பாட்டனடா என்றதற்கு ஏற்றார்போல, “அப்போ நாம ஒன்னு செய்யலாம்டா கண்ணமா. அவனையும் ரின், ரன், விம், மண் அப்படின்னு பலவிதமா சுருக்கிக் கூப்பிடலாம். ஓகே?” என்று பேத்தியுடன் கூட்டணி அமைத்து அவனைப் பதிலுக்குச் சீண்டினார் ரமணன்.

கலகலவென்று வெள்ளிச் சதங்கையை சிரித்தவன் தாத்தாவிற்கு ஒரு ஹை-ஃபை கொடுத்து தன் சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தினாள்.

அவளது சிரிப்பு உணவு மேடைக்கு வந்த நாராயணனை மட்டுமின்றி காரை நிறுத்திவிட்டு நிதானமான நடையுடன் முகத்தில் ஒரு மென் சிரிப்பை தாங்கி வந்த சுதாகரனையும் கொள்ளையடித்தது.

அவன் வருவதை கண்ட தமயந்தி ஒரு துள்ளலுடன் எழுந்து சமையலறைக்குள் புகுந்து “அம்மா, சுதன் வந்துட்டார்மா. டிபன் எல்லாம் ரெடியா? பாவம் பசியோட வந்திருப்பார். இன்னும் என்ன

செய்றீங்க?” என்று அவர் செய்து வைத்திருந்த பதார்த்தங்களையும் செய்து கொண்டிருந்த சேமியா கிட்சடியையும் அப்போதுதான் ஆராய்ந்தான்.

“அப்பாடா என்ன ஒரு பரபரப்பு? இத்தனை நேரம் அவனோட வம்பு செஞ்சிட்டிருந்தப்ப எங்க போச்சு இந்த அக்கறையெல்லாம்?” என்று வியந்தாலும், வேலையாளிடம் கண் காட்டிவிட்டு மருமகனை வரவேற்கும் பொருட்டு மகளுடன் உணவுப் பொருட்களை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தார்.

அதற்கு முன்பாகவே சுதாகரன் வருவதை கவனித்துவிட்டு வாசல் நோக்கி எழுந்து சென்ற நாராயணனை பின் தொடர்ந்தான் ரிஷிவர்மன்.

“வாங்க மாப்பிள்ளை” என்ற நாராயணனின் அழைப்பிற்கு மரியாதை நிமித்தம் ஒரு புன்முறுவலும், நேற்று தான் பார்த்திருந்தாலும் “எப்படி இருக்கீங்க மாமா?” என்று விசாரிப்புமாக உள்ளே நுழைந்த சுதாகரன் உழைப்பால் உயர்ந்தவன்.

சிறு வயதிலேயே தந்தையை இழந்த அவனை வீட்டுவேலை செய்து படிக்கவைத்தார் அவனது தாயார் அலமேலு.

பண்பற்றா குறையால் இட்லி சுட்டு அருகிலிருக்கும் வேலைக்குச் செல்லும் பெண்கள் இருக்கும் சில குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்க ஆரம்பித்தவர், அதை மதிய உணவு, இரவு டிபன் என்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பெருக்கினார்.

வீட்டு உணவின் சுவையும், சுத்தமும், குறைவான விலையும், வாடிக்கையாளர்களின் நிறைந்த வயிறும் அவர்களது வயிறை மட்டுமின்றி சுதாகரனின் படிப்பையும் வாடவிடாமல் வைத்துக்கொண்டது.

கல்லூரி படிப்பை முடித்த சுதாகரனுக்கு வேறு யாரிடமோ கை கட்டி வேலை செய்வதைவிட தாய் செய்யும் உன்னதமான உணவு படைக்கும் தொழிலையே விரிவுப்படுத்தினால் என்னவென்ற எண்ணம் எழுந்தது.

அவனது தாய் அலமேலுவிற்கு மகனும் தன்னைப் போல அடுப்பில் வெந்து கஷ்டப்படுவதில் இஷ்டமில்லை என்றபோதும் மகனின் தன்னம்பிக்கையை கெடுக்க மனமின்றி அவன் இஷ்டப்படி அவனது எதிர்காலத்தை தேர்ந்தெடுக்கவிட்டார்.

அந்த தன்னம்பிக்கை முதல் ஓரிரு வருடங்களில் ஆட்டம் கண்டபோதும் மனம்தளராமல் தொழிலை விரிவுப்படுத்தினான் சுதாகரன்.

சின்ன கேட்டரிங் சர்வீஸ் போல தொடங்கியவன், வளர்ந்து வரும் ஒரு மென்பொருள் நிறுவனத்திற்கு உணவு சப்ளை செய்யும் சின்னதொரு வாய்ப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு தன் உழைப்பாலும், உணவின் சுவையாலும் அதை பன்மடங்காய் பெருக்கினான்.

இப்போது புகழ் பற்ற பல மென்பொருள் நிறுவனங்களின் உணவு நேரத்தைத் தங்களது “அறுசுவை” யின் மணத்தால் நிரப்பியதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் கிழக்குக் கடற்கரைச் சாலையில் ஒரு உணவகத்தையும் தொடங்கி வளர்ந்து வரும் இளம்தொழிலதிபர்கள் பட்டியலில் இருக்கிறான்.

கடந்த மூன்று வருடங்களாக வெற்றியை மட்டுமே சுவைத்துக் கொண்டிருந்தவனை ஒரு வருடம் முன்னால் நிகழ்ந்த தாயின் மரணம் வெகுவாக நிலைகுலைய செய்திருந்தது.

மகனின் முன்னேற்றத்தை கண் கொண்டு பார்த்த அந்த தாய்க்கு அவனுக்கென்று ஒரு குடும்பத்தை அமைத்துக்கொடுக்காமல், அவனது குழந்தைகளை கொஞ்சாமல் செல்கிறோமே என்று ஓரத்தில் கவலை இருந்தபோதும் மகன் அவனுக்கேற்ற ஒரு இணையை தேடிக்கொள்வான் என்ற நம்பிக்கையில் அவர் இயற்கை ஏய்தியபோதும் வேறு சொந்தங்கள் ஏதுமில்லாமல் வளர்ந்த மகனால் அந்த இழப்பிலிருந்து மீள முடியவில்லை.

அதன் பின்னர் ஆறு மாத காலத்தில் “புன்னகை”யின் வெள்ளிவிழாவிற்கென்று ஆர்டர் கொடுக்க வந்த ரிஷிவர்மன் அவனையும் அந்த விழாவிற்கு அழைத்துவிட்டுப் போனான்.

அவனது அழைப்பை ஏற்று அங்கே சென்றாலும் ஜீவனற்று நடமாடிக் கொண்டிருந்தனவிடமிருந்த ஏதோ ஒன்று தமயந்திக்கு முதல் பார்வையிலேயே பிடித்துவிட்டது.

தக்காளி விலை போலிருந்த காதல் தங்க விலை போல் உயர்ந்து இப்போது கல்யாணத்தில் வந்து நிற்கிறது!

“வா சுதன்” என்று சுதாகரனை தோளோடு அணைத்த ரிஷியும் சுதனும் பேசட்டும் என்றெண்ணிய நாராயணன் “வேணி, மாப்பிள்ளை வந்தாச்சுமா” என முன்னே நடந்தார்.

அதன்பின்னர் வரவேற்பும், உணவும் கேலி கிண்டல் கலந்து சென்றது.

உணவு முடியும் தருணத்தில் ரிஷியின் கைப்பேசி சினுங்கவும், உணவின் போது ஃபோன் பேசக்கூடாது என்ற அந்த வீட்டின் எழுதப்படாத சட்டத்தை மதித்து “சாரி” என்று மன்னிப்பு கோரிவிட்டு எழுந்து ஹாலுக்கு வந்தான்.

அன்று நடக்கவிருக்கும் பார்ட்டிக்கு ரிஷியின் வருகையை உறுதி செய்வதற்காக அழைத்திருந்த நிர்மலிடம் “டேய், அம்மாகிட்ட இன்னும் பெர்மிஷன் வாங்கலடா. நான் தாத்தாகிட்ட பேசி சரி செஞ்சுட்டு மதியமா வரதை பற்றி சொல்றேன். சரியா?” என்றான் ரிஷி

என்னதான் தொழிலில் தடாலடியாக பெரும் மாற்றங்களை செய்து பல வெற்றிகளை கண்டிருந்த போதும் இரவு நேரப் பார்ட்டி, ட்ரிங்க்ஸ் என்று வரும்போது ரிஷி வீட்டுக்கு அடங்கிய பிள்ளையாய் மாறிவிடுவான்.

நாராயணனின் எண்ணமோ “அவனுக்கு நல்லது கெட்டது தெரியும் காலம் வந்துவிட்டது. அவனுக்கு மனதிற்குப் பிடித்ததை செய்யவிட்டுவிட்டு தந்தை என்ற மரியாதையை காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்” என்றிருந்த போதும் நீலவேணிக்கு அதில் இஷ்டமில்லை என்று தெரிந்ததால் தாயிடம் அனுமதி பெறாமல் இன்றுவரை ரிஷிவர்மன் அந்த பார்ட்டிக்கும் சென்றதில்லை.

இப்போதும் அதை மனதில் வைத்தே நண்பனிடம் குரல் தாழ்த்தி தன் நிலையை விளக்கிக் கொண்டிருந்த ரிஷியின் பதிலை எதிர்பார்த்தவன் போல்

“நீ இப்படித் தான் சொல்வேன்னு எனக்குத் தெரியும். அம்மாகிட்ட ஃபோன் குடு. நானே பேசி பெர்மிஷன் வாங்கிக்கிறேன்” என்றான் அதட்டலாக.

“ஹே இருடா. நானே பேசிக்கிறேன். உனக்கு அப்புறம் ஃபோன் பண்ணேன். இப்போ வைக்கிறேன்” என்று அவசரமாக நண்பன் தாயிடம் பேசுவதைத் தவிர்த்தவன் வேகமாக உணவு மேஜைக்கு வந்தான்.

நீலவேணியின் குற்றம் சாட்டும் பார்வையை தவிர்த்து “நிர்மல் தான். ஒரு முக்கியமான விஷயமா பேசினான்” என்று பொதுவாக சொன்னவன், ரமணனிடம் அர்த்தம் பொதிந்த பார்வை ஒன்றை வீசினான்.

உணவு முடிந்ததும் ரமணனைத் தவிர்த்து ஆண்கள் மூவரும் வேலைக்குக் கிளம்பினர்.

போய் வருகிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு வாசல் நோக்கி நடந்த சுதனின் காதில் தமயந்தி ஏதோ கிசுகிசுக்க அவன் தலையாட்டி மறுப்பது தெரிந்ததும் ரிஷி அங்கே ஆஜரானான்.

“இல்ல மதிமா, அதை மாமா தப்பா நினைப்பாங்க. வேண்டாம்டா இன்னொரு நாள் உன்னைக் கூட்டிட்டுப் போறேன். சரியா?” என்று சிறு குழந்தைக்குச் சொல்வது போல் சுதன் விளக்கிக் கொண்டிருக்கவும்.

“என்னதிது நளமகாராஜாவுக்கே ஏதோ பிரச்னை போலவே? என்னை மாதிரி ஒரு ராஜதந்திரி இருக்கும்போது என்ன கவலை உங்களுக்கு அரசே?” என்று அவன் செந்தமிழில் விசாரிக்கவும் இளையவர்கள் மூவரும் வாய் விட்டுச் சிரித்தனர்.

“வாரும் ராஜ தந்திரியாரே! எமது மகாராணியாருக்கு இன்று மாலை வீதி உலா செல்லவேண்டுமாம். நேற்று சென்ற வீதி உலாவே அரண்மனையில் பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளாகியிருக்கும் காரணத்தால் இன்றும் அதையே தொடர்வது உசிதமாகப் படவில்லை என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றான் சுதன்.

அதற்கும் ஒரு முறை சிரித்தவர்கள் “நீங்கள் சொல்வது சரிதான், அரசே!.பெரிய ராணியின் கோபத்திற்கு ஆளாகாமல் இருக்கவேண்டுமென்றால் இன்றைய வீதி உலாவை நாளைக்கு ஒத்திப்போடுமாறு நானும் பரிந்துரைக்கிறேன்” என்ற ரிஷியை முறைத்தாள் தமயந்தி.

ஒன்றும் பேசாத போதும் அவளது முகத்தின் வாட்டத்தைப் பொறுக்க முடியாத சுதன் என்ன செய்வதென்று தவித்துக் கொண்டிருந்தபோதும் அவனால் பெரியவர்களின் சங்கடங்களை மீறி அவளை வெளியேயும் அழைத்துச் செல்லமுடியவில்லை.

நாராயணனும் நீலவேணியும் வாய் திறந்து எந்த மறுப்பும் சொல்லாதபோதும் சுதாகரனாகவே தமயந்தியுடன் தனியே கழிக்கும் நேரங்களை முயன்று குறைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

இன்னும் பத்து நாட்களில் யாருமே தடை விதிக்க முடியாத நிலையில் இருவரும் இருப்பார்கள் என்பதாலும், திருமணம் முடியும்வரை தமயந்தி பெற்றோரோடு அவளது நேரத்தை செலவு செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியதாலும் இப்போது மறுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

அண்ணனுக்கும் அவளது அருமைத் தங்கையின் அனிச்சம் பூ முகம் வாடியது சங்கடத்தை அளிக்க,

“இன்று எனது திருவிளையாடல் கோபத்தின் பெரும்பங்கை என் புறம் திருப்பிவிடும் என்பதால், உங்கள் மீது வீசப்படும் பார்வையின் தாக்கம் பெரிதாக இருக்காது என்று எண்ணுகிறேன் மகாராணி! அதனால் நீங்கள் மகாராஜாவுடன் செல்வதற்கு சக்கரவர்த்தியிடம் சிபாரிசு செய்கிறேன்” என்று தகுந்த ஏற்ற இறக்கங்களுடன் கூறியவன் இடை வரைக் குனிந்து ஒரு சலாம் போட்டான்.

“தேங்க்ஸ் அண்ணா” என்று ஆர்ப்பரிதவன் அண்ணனின் கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் வைத்தாள்.

“ஹே, சுதன் வீசுற உஷ்ணப் பார்வையில் நான் எரிஞ்சு பஸ்பமா போயிடப்போறேன்” என்ற ரிஷி அனைவரிடமும் விடைபெற்று கடை நோக்கி விரைந்தான்.

மூச்சு விட முடியாமல் கட்டிப் போட்ட வேலையின் நடுவே வந்த நண்பனின் அழைப்புகளை எதையும் எடுக்கவில்லை ரிஷிவர்மன்.

உணவு இடைவேளையின் போது, இதற்குமேல் தாமதித்தால் நண்பன் பாய்ந்துவிடுவான் என்றெண்ணியவன் தாத்தாவை ஃபோனில் அழைத்தான்.

“என்ன ராம்? சாப்பிட்டாச்சா?” என்று அவன் விசாரித்ததில் மனம் குளுராமல், மாறாக வாய் விட்டுச் சிரித்தார் ரமணன்.

அவரது சிரிப்பின் அர்த்தம் புரிந்தபோதும் “இப்போ எதுக்கிந்த வீரப்பா சிரிப்பு? கொஞ்சமேனும் அடங்குங்க ராம்ஸ்” என்று பதிலுக்குச் சிரித்தான் பேரன்.

“என்னவோ நான் சாப்பிட்டதை விசாரிக்கத் தான் ஃபோன் பண்ண மாதிரி நீ போன்ற சீன் இருக்கே? பேரா நீ தான் அடங்கணும்” என்று அவனை ஓட்டியவர்

“உன் அம்மாகிட்ட பேசிட்டேன். வீட்டுக்குப் பதினோரு மணிக்குள்ள வந்துடனும்ன்னு ஒரு கண்டிஷனின் பெயரில் உனக்கு இன்று பெர்மிஷன் கிடைச்சாச்சு. என்னடா படவா? வந்துடுவ இல்ல?” என்று அவன் கேட்காத கேள்விக்கும் சேர்த்து பதிலளித்தார்.

அவருக்கு நன்றி உரைத்துவிட்டு மீண்டும் வேலையில் ஈடு பட்ட ரிஷியால் பின்மாலையில் தான் சற்று நிதானிக்க முடிந்தது.

கடைகளில் கணக்கு முடிந்து அன்றைய வரவு செலவு கணக்குகளை அலசி ஆராய நேரமில்லாமல் மேலோட்டமாக ஒரு முறை பார்த்தவன், பார்ட்டியில் நண்பர்களுடன் ரிஷி இணையவே ஒரு மணிநேரம் தாமதமாகிவிட்டது.

நகரின் புகழ் பெற்ற நட்சத்திர ஹோட்டல்லில் நடைப் பெற்ற அந்த பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்தில் மதுவிற்குப் பஞ்சமின்றி இருந்தது. ரிஷி போனபோதே முக்கால்வாசிப் பேர் நல்ல போதையில் இருந்தனர்.

அவளது அளவை அறிந்தவன் என்பதால் மற்றவர்கள் என்ன வற்புறுத்திய போதும் நிதானத்தை இழக்காத வண்ணம் பார்த்துக் கொண்டான்.

முழு மயக்கத்தில் தங்கள் சுயசரிதையை உளறிக்கொண்டிருந்த சில நண்பர்களை அள்ளி காரில் போட்டுக் கொண்டு அவரவர் வீடு நோக்கிக் காரை செலுத்தினான் ரிஷிவர்மன்.

அண்ணா சாலையில் ஸ்பென்சர் சிக்னலில் கார் நின்றபோது, காரினுள்ளிருந்த ஒரு பிரகஸ்பதி காருக்குள் வாந்தி எடுப்பது தவறு என்று அந்த போதையிலும் உணர்ந்ததைப் போல் காரின் கண்ணாடியை இறக்கிவிட்டுக் கொண்டு வாந்தி எடுத்தது.

நல்லவேளை காரை நாறடிக்கவில்லை என்று நிம்மதி அடைந்த ரிஷிவர்மன், “சை, கரும்” என்ற பெண்ணின் குரலைத் தொடர்ந்து பார்வையை ஓட்டினான்.

அவனது காரின் முன்னால், சற்று இடது புறமாக நின்றிருந்த ஸ்கூட்டர் ஒன்றின் பின் சீட்டில் அமர்ந்திருந்தவன் தான் அந்த குரலுக்குச் சொந்தக்காரியாக இருக்கவேண்டும் என்று அவன் முடிவு செய்வதற்குள் பெளர்ணமி நிலவொளியில் ஜொலித்த அந்த சித்திரம் இடது புறம் போடப்பட்ட சிக்னலால் கண்ணிலிருந்து மறைந்தது.

அந்த பெண்ணின் முக வசீகரம் ஏதோ செய்த போதும் அப்போதிருந்த சூழ்நிலை அந்த முகத்தைப் பின்னுக்குத் தள்ளி ரிஷியை நிகழ்காலத்திற்கு இழுத்துவந்தது!

அத்தியாயம் 3

அடுத்த வந்த ஒரு வாரமும் ரிஷியின் குடும்பத்தினர் அனைவரும் ரெக்கைக் கட்டிக் கொண்டு பறக்காத குறையாகத் தமயந்தியின் கல்யாண வேளைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

தமயந்தியின் திருமண நகைகளைத் தேர்வு செய்வதில் அவளுக்கு உதவுவதும், தெரிந்தவர்களுக்கு அழைப்பிதழ் கொடுப்பதும், சுதாகரனுக்கான உடைகளைத் தேர்வு செய்வதும், கல்யாண மண்டபத்தில் இருக்கும் வசதிகளை சரிப்பார்ப்பதும், கல்யாண விருந்துக்குச் சொல்லியிருந்த இடத்தில் சென்று தேவையானவற்றை சேர்ப்பதும், வரவேற்பின் போது நடைபெற இருக்கும் இன்னிசை கச்சேரிக்குத் தன் நண்பர்கள் சிலருடன் சேர்ந்து துவங்கிய குழுவையே பாடவைக்க வேண்டும் என்று தமயந்தி பிடிவாதமாய் இருந்ததால் அவர்களுடன் இணைந்து பாட்டு ப்ராக்டிஸ் செய்வதும் என்று ரிஷிக்குத் தூங்கும் நேரம் நான்கு முதல் ஐந்து மணி நேரமாய் குறைந்து போனது.

தினமும் உடல் தளர்ந்து படுக்கையில் விழும்போது குண்டு கன்னத்தோடு, மூக்கைச் சுருக்கி, உதட்டைச் சுளித்து, கண்ணை விரித்த அந்த முகம் ஒரு முறையில்லை பல முறை அவன் கண் முன் தோன்றி மறைந்து அவனது தூக்கத்தைக் கெடுக்காமல் நிம்மதியான நித்திரையில் ஆழ வைத்தது.

கல்யாண நாள் நெருங்க நெருங்க ரமணன் பேத்தியை அருகில் அமர்த்திக் கொண்டு அவளது கையை தன் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வருடியவாறே அமர்ந்திருக்கும் நேரங்கள் அதிகமாகிக் கொண்டே சென்றது.

அதை தினமும் வீட்டிற்கு வரும் சுதாகரன் கண்களில் பட்டு ஒரு நாள் அவரிடம் வந்து “தாத்தா, உங்க பேத்தியை பிரிஞ்சு எப்படி இருக்கிறதுன்னு நீங்க மயங்குறது எனக்குப் புரியுது. ராஜா அண்ணாமலைப் புறத்திலிருந்து நீலாங்கரை என்ன கடல் கடந்து போற தூரமா? அவளைப் பார்க்கணும் போலிருந்ததுன்னா ஒரு ஃபோன் பண்ணுங்க. தமயந்தியை உடனே அனுப்பிவைக்கிறேன். நீங்களும் எப்பவேணும்னாலும் உங்க பேத்தி வீட்டுக்கு வரலாம். எத்தனை நாள் வேணும்னாலும் தங்கலாம். அது உங்க வீடு மாதிரி சரியா?” என்று பாசம் தோய்ந்த அழுத்தத்துடன் கூறினான்.

அதைக் கேட்டதும் ரமணன் “ரொம்ப நன்றி சுதாகர். என்னோட மனசைப் படிச்சது மாதிரி நீங்க சொன்னதில எனக்கு ரொம்ப சந்தோசம்.” என்றார் நிறைந்த மனதோடு.

“நன்றியெல்லாம் எதுக்கு தாத்தா? என்னையும் உங்க பேரன் ரிஷி மாதிரி நினைச்சுக்கோங்க” என்று அவன் கூறியதில் சொந்தங்களுக்காக அவன் ஏங்குவது நன்றாக வெளிப்பட்டது.

அதை உணர்ந்து கொண்ட ரமணனும் “நீங்க இதை சொல்லவே வேண்டாம். எப்ப எங்க தயா உங்க மேல ஆசை வைச்சனோ அன்னைய தினத்திலிருந்து இந்த குடும்பத்தில் ரிஷிக்கு சமமா, ஏன் அவனுக்கு ஒரு படி மேல தான் உங்களை எல்லாரும் நினைக்கிறோம்” என பெரியவர் விளக்கியதும்

“என்னால உங்க எல்லாரோட பாசத்தையும் நல்லாவே உணர முடியுது. அம்மா இறந்த சமயத்தில் எவ்வளவு தூரம் துவண்டு போயிருந்தேன் தெரியுமா? மதியையும் உங்களையும் பார்த்தப்பிறகு தான் என்னால இயல்பாவே இருக்கமுடியுது” என்று தான் உணர்ந்து அறிந்து கொண்டதை வெளிப்படையாய் கூறினான்.

அவர்களது உரையாடலில் குறுக்கிடாமல் வெவ்வேறு பாவங்களுடன் அமர்ந்திருந்த தமயந்தி, “அதென்ன? ‘தமயந்தியை உடனே அனுப்பிவைக்கிறேன்’ன்னு சொல்றீங்க? நீங்க அனுப்பிவைக்கவெல்லாம் நாங்க காத்துக்கிட்டு இருக்கமாட்டோம் சார். எங்க ராமைப் பார்க்கணும் போலிருந்ததுன்னா உங்களைக் கவனிக்கிற முக்கியமான வேலையைக் கூட விட்டுட்டு ஓடி வந்திருவேனாக்கும். புரியுதா?” என்று இடைப் புகுந்து சூழ்நிலையை சகஜமாக்கினாள்.

அப்போது வேலையிலிருந்து வீடு திரும்பியிருந்த ரிஷிவர்மன் தங்கையின் கழுத்தில் குறுகுறுப்பு ஊட்டியவாறே “ச்சே ச்சே ஆனாலும் தந்தி, உனக்கு இவ்வளவு நம்பிக்கை இருக்கவேண்டாம். அதுவும் உன் மேலேயே. நீயாவது சுதனைக் கவனிக்கிறதாவது? அவர் தான் உன்னையும் சேர்த்து கவனிச்சுக்கணும். பாவம் சுதன் நீங்க” என்று தங்கையிடம் தொடங்கி அவளது மனம் கவர்ந்தவனின் மேல் ஒரு அனுதாப அலையை வீசிவிட்டு, அங்கிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

“பாருங்க தாத்தா. எப்போ பார்த்தாலும் கழுத்திலேயே கிள்ளி வைக்கிறான்” என்று சிறு பிள்ளை போல் தாத்தாவிடம் முறையிட்டாள் அந்த இளங்குமரி.

“கொஞ்சமாவது வளருடா மந்தி செல்லம். டார்வின் தியரி ஸ்டேஜ்லேயே இருக்கியே?” என்று அதற்கும் சீண்டி அவளிடமிருந்து இரண்டு மொத்துகளை வாங்கியபின்னர் தான் ரிஷிக்கு அன்றைய நாள் முழுமையடைந்தது.

“உனக்குன்னு ஒருத்தி வருவா இல்லை. அவகிட்டே இந்த வம்பெல்லாம் நடக்குதானு நானும் பார்க்கிறேன்” என்று ஒரு விரல் நீட்டி அவனை மிரட்டியவன், ஏதோ உந்த சுதாகரனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அவளது சிறு பிள்ளைத்தனத்தை சிறு குழந்தையின் அடத்தை ரசிக்கும் தாயின் மனநிலையோடு பார்த்திருந்தவனை கண் இமைக்க மறந்து அவள் பார்த்ததும் இருவரும் ஒரு தனி உலகில் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கினர்.

அந்த நிலையிலிருந்து முதலில் மீண்ட சுதாகரன், “என்ன ரிஷி? எப்போ கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா ஐடியா?” என்று வினவினான்.

இதுவரை வெளியாட்கள் யார் இந்த கேள்வியைக் கேட்டாலும் “தயா கல்யாணம் முடியட்டும். அப்புறம் பார்க்கலாம்” என்று தங்கையை காரணம் காட்டுபவன்,

வீட்டிலிருப்பவர்கள் கேட்டால் “ஒருத்தனுக்கு ஒரு நேரத்தில் ஒரு கஷ்டம் தான் இருக்கணும். அதனால் இந்த தந்தியை முதல ஏற்றுமதி பண்ணிடுங்க. அப்புறம் நாம அடுத்த கஷ்டத்தை இறக்குமதி பண்ணிக்கலாம்” என்று விளையாட்டாகவும்,

நீலவேணி “எப்போ கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறே? நிறைய ஜாதகம் வருது” என்று கேட்கும்போது “கொஞ்ச நாள் போகட்டும்மா. கல்யாணத்திற்கு நானே மனசளவில் தயாராகணும். அப்புறம் பொண்ணு பார்க்கிறதை பார்த்துக்கலாம்” என்று சமாளிப்பாகவும் ஒத்திப்போட்டு விடுவான்.

ஆனால் இன்று சுதாகரன் திருமணத்தைப் பற்றி பேசியதும் “ஹம்ம் ஆமா சுதன். சீக்கிரமே செஞ்சுக்கணும்” என்ற வார்த்தைகள் அவனை அறியாமல் வாயிலிருந்து வந்துவிட்டன.

அந்த வார்த்தைகள் அவனையே ஆச்சிரியத்தில் ஆழ்த்திய போது ரமணனுக்கும், தமயந்திக்கும், சிற்றுண்டி எடுத்துவந்த நீலவேணிக்கும் பெரும் அதிசயமாக இருந்தது.

தாய் இருப்பதைக் கவனிக்காத தமயந்தி “ஹே அண்ணா! என்ன லவ்வா?” என்று ஆர்ப்பரிக்கவும் “ஷ் தயா, அம்மா” என்று அவளை அடக்கினார் ரமணன்.

பின்னே, தமயந்தி – சுதன் காதல் விஷயம் அறிந்து தாத்தாவும் பேரனுமாக அதை காதல் கல்யாணம் போலில்லாமல் வீட்டில் பார்த்து நடத்தி வைக்கும் திருமணமாய் காட்டப்பட்ட பாடு அவர்களுக்குத் தானே தெரியும்.

அவர்கள் காதலை மறைக்க அவ்வளவு முயற்சி எடுத்ததற்கு நீலவேணியின் “காதல் என்பது ஒரு ஈர்ப்பே! அதை செய்பவர்கள் எல்லாரும் அடி முட்டாள்கள்” என்ற கருத்து தான் காரணம்.

நீலவேணியும் கதைகளின் அடிப்படையிலோ, இல்லை சில முட்டாள்தனமான எண்ணங்களிலாலோ காதலை வெறுக்கவில்லை. ‘மென்னகை’ யின் வருமானத்தில் பெரும்பகுதியை ஆதரவற்ற பெண்கள் இல்லம் ஒன்றுக்கு அளிக்கும் அவர், அங்கே சந்திக்கும் பல பெண்கள் காதலில் ஏமாந்தவர்களாகவோ, காதலானால் கர்ப்பமாகப்பட்டு வேறொரு பெண்ணை முகரப்போன கயவர்களால் கைவிடப் பட்டவர்களாகவோ இருந்ததால் அவரது எண்ணங்களில் காதலில் ஒரு தீண்ட தகாத ஒரு உணர்வு!

இப்போது தமயந்தியின் “என்ன லவ்வா?” என்ற கேள்வியில் மகனிடம் ஒரு தீப்பார்வையை வீசிய நீலவேணி, “என்ன ரிஷி? அப்படியேதாவது விஷயம் நடக்குதா?” என்றார் கடுகடுப்பான குரலில்.

“ச்சே அப்படியெல்லாம் ஒண்ணுமில்லைமா. தந்தி சும்மா தந்தியடுச்சு என்னை மாட்டிவிட ட்ரை பன்றா” என்று வினையாட்டை உள்ளே புகுத்தி தாயின் சென்னை வெயில் போலிருந்த மனநிலையை காஷ்மீர் குளிர் போல் இல்லாவிட்டாலும் ஊட்டியின் வெயில் கால மிதமான குளிர் போன்ற மனநிலைக்குக் கொண்டுவர முயன்றான்.

ஆனால் அவனுக்கே அது வெறும் வெற்று சமாதானமாகவே பட்டது. அடி நெஞ்சிலிருந்த முகமோ அவனைக் கேலியாய் பார்த்து, கண்களால் கேள்வியை வீசி, உதட்டைக் குவித்து அழகு காட்டியது!!

அதன்பின்னர் மாலை சிற்றுண்டியில் கழிந்த அரை மணிநேரமும் ரிஷியின் மனம் ஸ்பென்சர் சிக்னலில் டிராபிக் போலீஸ் வேலைப் பார்க்கப்போய்விட்டது.

பல வருட தொழில் அனுபவத்தினால் நடைமுறை சாத்தியங்களை உணர்ந்த மூளையோ ‘உனக்கு அவனைப் பற்றி என்ன தெரியும்? அவளுக்குத் திருமணம் முடிந்து ஒருவரின் திருமதியாய் கோலோச்சிக் கொண்டு இருந்தால் என்ன செய்வியாம்? இல்லை வேறொருவனை விரும்புவளாய் கூட இருக்கலாம்? இல்லை திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கலாம்? இல்லை அம்மா போல காதல் மேல் வெறுப்பை வளர்த்து வைத்திருக்கலாம்?” என்று சிறகடித்த மனதை பிடித்து நிறுத்தி ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வர முயன்றது.

தாய், தங்கையை ஒரு நல்ல உதாரணமாய் பார்த்திருந்தால் எந்த ஒரு பெண்ணையும் வேறொரு எண்ணத்தில் அவன் நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. லேசான சலனம் ஏற்பட்டாலும் தமயந்தியை யாராவது இப்படி நினைத்தால் தனக்கு எவ்வளவு கோபம் வரும் என்ற எண்ணம் பட்டென்று தலையுயர்த்தி அந்த சலனத்தை மரணப்படுக்கையில் விழ வைத்துவிடும்.

அதனாலேயே ஒரு பெண்ணைப் பார்த்த அரை வினாடியில் இப்படியெல்லாம் நினைக்கிறோமே என்று அவனைப் பார்த்தே அவனுக்குப் பெரும் வியப்பாக இருந்தது.

அவனை அந்த எண்ணத்திலேயே அதிக நேரம் மிதக்கவிடாமல் கல்யாணத்திற்கென்று வெளியூரிலிருந்தும் அவர்களது சொந்த ஊரான திருவண்ணாமலையிலிருந்தும் வரும் சொந்தங்களைத் தங்க வைக்கும் இடம், அவர்களுக்குத் தேவையான வசதிகள் பற்றியும் பேச்சு திசை மாறியது.

அதன்பின்னர் தூக்கத்தின் முன்னர் கூட அந்த அழகிய சித்திரம் நிழலடாமல் இருக்கும்படி இருந்த வேலைகள் பார்த்துக்கொண்டன.

நாட்கள் பறந்துசெல்ல கல்யாண நாளும் வந்தது!

கல்யாண நாளின் முதல் வாழ்த்தை வான் மழையிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்ட சுதாகரனும்-தமயந்தியும் தங்கத்தின் மேல் பதித்த வைரத்தைப் போல் ஜொலித்து, காதலால் நிறைந்த மனதின் அழகை மந்தகாசப் புன்னகையின் மூலம் வெளியுலகிற்குப் படம்பிடித்துக் காட்டிக்கொண்டிருந்தனர்!

பெற்றோரும், உற்றோரும் மனதார வாழ்த்த “புன்னகை”யின் இளவரசியான தமயந்தியுடன் அக்னியை வளம் வந்து புன்னகைத் தவழும் பொன்மகளின் அதரங்களை ஆயுள் முழுதும் தனதாக்கிக் கொள்ளும் ஆயுள் காப்பீட்டுப்பத்திரத்தில் கையோப்பமிட்டான் சுதாகரன்.

காலையில் இனிதே நடந்து முடிந்த திருமணத்திற்கு கிரீடமாய் அமைந்தது மாலை வரவேற்பு!

மயங்கும் மாலைப் பொழுதினிலே என்று பாடலாம் எனப் பலர் நினைக்கும் வண்ணம் இருந்த நேரத்தை தனது தேன் தோய்ந்த இனிய குரலால் கேட்பவர்களின் மனதை மயக்கித் தன் வசம் இழுத்துக்கொண்டிருந்தான் ரிஷிவர்மன்.

“பெண்ணல்ல பெண்ணல்ல ஊதாப்பூ
சிவந்த கன்னங்கள் ரோஜாப்பூ
கண்ணல்ல கண்ணல்ல அல்லிப்பூ
சிரிக்கும் மல்லிகைப்பூ”

என்று உருகி உருகி அவன் பாடியதிலேயே காதலின் இனிமையை ஏற்கனவே சுவைத்திருந்த இரு உள்ளங்களுக்கு அவனது மனம் தெள்ளத் தெளிவாய் புரிந்து மனதின் ஓரத்தில் லைட் பிரகாசமாய் எரிந்தது!

வரவேற்பை நிறைவு செய்யும் போது தமயந்திக்குப் பிடித்த பாடலான

என்ன சத்தம் இந்த நேரம் உயிரின் ஒலியா
என்ன சத்தம் இந்த நேரம் கதிரின் ஒலியா
கிளிகள் முத்தம் தருதா
அதனால் சத்தம் வருதா....அட்டா

என்று எஸ்.பி.பியின் குரலையும் சித்ராவின குரலையும் தானே மிமிக் செய்து ரிஷி வர்மன் பாடியது பெரும் பாராட்டுதலை அவனுக்கு வாங்கித் தந்தது.

உணவு முடிந்து பெரியவர்கள் அனைவரும் அந்த நாளின் மிக முக்கியமான நிகழ்விற்கான ஏற்பாடுகளை கவனித்துக் கொண்டிருக்க, சிறியவர்கள் அனைவரும் மணமக்கள் இருவரையும் அமர்த்தி கல்யாண நேர கேலி கிண்டல்களை செவ்வனே செய்துகொண்டிருந்தனர்.

தொடர்ந்து பாடியதால் களைத்திருந்த ரிஷியை பெரியவர்கள் தொந்தரவு செய்யாமல் விட்டுவிட, சிறியவர்களோ மணமக்களை கிண்டல் செய்து அலுத்துப் போய் ரிஷியின் புறம் திரும்பினர்.

ரிஷியின் நண்பர்களில் ஒருவன் “ஹே இப்போ வரைக்கும் பாசமிக்க அண்ணனா இருந்தே? அது தான் தயா கல்யாணம் முடிஞ்சுடுச்சே அப்புறம் என்ன? நீயும் ஒரு ரூட்டைப் போட்டு இப்படி அப்படின்னு ஏதாவது ஒரு பிகரை தேத்தவேண்டியது தானே?” என்றான்.

அதற்கு நிர்மலோ “அவன் ஏன்டா அப்படி இப்படின்னு சொத்தைப் போன ஒன்னைத் தேத்தப்போறான். மச்சம்டா அவனுக்கு. சூப்பரா மனைவி அமைவாங்க பாரு” என்று நண்பனுக்கு வக்காலத்து வாங்கினான்.

சுதாகரன் மெதுவாக “உங்களுக்கு வரப் போற பொண்ணு எப்படி இருக்கணும்ன்னு ஏதாவது கற்பனை இருக்கா ரிஷி?” என்று நூல் விட்டான்.

அந்த நூலை கயிறாக்கி, அதில் வாளியை மாட்டி, கிணத்தில் விட்டுத் தண்ணீர் இறைக்க உதவும் வகையில் அமைந்தது ரிஷியின் பேச்சு!

“பார்த்தவுடனே பிடிக்கணும் சுதன்! சும்மா கப்புன்னு மனசில அந்த முகம் பதிஞ்சு போய்டணும்!” என்று ஆரம்பித்தவன்

‘ஹம்ம் அப்புறம்’ என்று மற்றவர்கள் உந்த உந்த

“நம்ம தயா மாதிரி ரொம்ப அடம் பண்ணணும்”

“என்கிட்டே பதிலுக்குப் பதில் சண்டை போடணும்... அப்பப்போ என்னை அடிக்கணும்... இங்கேயும் தயா மாதிரி”

“அம்மா மாதிரி என்னைப் பொறுப்பா பார்த்துக்கணும். நான் தப்பு பண்ணினா என்னை கண்டிக்கணும்”

என்று தாய் மற்றும் தங்கையின் கலவையான குணங்களை அவன் விளக்க

“பார்க்க எப்படி இருக்கணும்ன்னு சொல்லு அண்ணா” என்றாள் தமயந்தி.

“கன்னம் இரண்டும் சப்பிப்போய் இருக்கக் கூடாது...”

“நல்லா குண்டு குண்டுன்னு இருக்கணும்”

“முக்கியமா கண்ணு சிரிக்கணும்”

“என்ன அழகுன்னு எல்லாரும் அப்படியே அசந்து போய்டணும்”

என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனான் ரிஷிவர்மன்.
அவன் ஆசைப் படுவது போலெல்லாம் சுசித்ரா இருப்பாளா? ஹம்ம்....

அத்தியாயம் 4

சுதாகரன் – தமயந்தி கல்யாணம் முடிந்து பத்து தினங்களாகியிருந்தது.

தேனிலவிற்கு குலுமனாலி சென்று, நெஞ்சத்தில் பொதிந்திருந்த காதலை செயல்களாலும் உதடுகளாலும் வெளிக் கொணர்ந்துவிட்டு அன்று தான் சென்னை மாநகரை அடைந்திருந்தனர் புது மனத் தம்பதிகள் இருவரும்.

கடந்த ஒரு மாதமாக கல்யாண வேலைகளில் களைத்திருந்த நீலவேணி இப்போது தான் சற்று ஓய்வாக பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தமயந்தி வந்ததும் மறு வீடு, விருந்து என்று இன்னமும் கல்யாண வேலையைத் தொடர்ந்து நடக்கும் மற்ற வேலைகள் இருந்ததால் நீலவேணியால் கடைக்குச் செல்லமுடியவில்லை.

மகளும், மருமகனும் அன்று மறுவீடு வருவதாக ஏற்பாடாகியிருந்ததால் மிகுந்த ஆவலுடன் அவர்களது வருகைக்காகக் காத்திருந்தனர் வீட்டினர் நால்வரும்.

அதிலும் ரமணன் சார் நோடிக்கொரு முறை வாயிலை எட்டிப் பார்த்தவாறே வரண்டாவிலேயே அமர்ந்திருந்தார்.

எந்த உணர்வையும் எளிதில் வெளிக்காட்டாத நாராயணனே இனிய எதிர்பார்ப்புடன் இருப்பது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

கார் வரும் ஓசை கேட்டதும் எழுந்து பால்கனிக்கு வந்த ரமணன் கார் கதவை திறந்து பேத்தியை வரவேற்றார்.

“தாத்தா” என்று ஆசையாக கட்டிக் கொண்ட தமயந்தியின் முகத்திலிருந்த பூரிப்பு அவளது சந்தோஷத்தை வார்த்தைகளின்றி படம்பிடித்துக் காட்டியது!

இரவு நேரப் பயணத்தின் களைப்பு துளி கூட இல்லாமல் உற்சாமாக இறங்கிய சுதாகரனை ஒரு முறை அணைத்து விடுவித்து “வாங்க மாப்பிள்ளை” என்று உடன் அழைத்துச் சென்றார் நாராயணன்.

“சுதன்னு கூப்பிடுங்க மாமா. மாப்பிள்ளைன்னு சொன்னா தூரத்தில் நிறுத்திவைக்கிற மாதிரியிருக்கு” என்று அவன் கேட்டுக் கொண்டதும்.

“சரி சுதன். ஆனா உங்க மனைவி எப்படி என் புருஷனை மரியாதை இல்லாம பேர் சொல்லிக் கூப்பிடுவீங்கன்னு சண்டைக்கு வந்தா என்ன செய்து? நம்மளால அடியெல்லாம் வாங்க முடியாதே? வயசு ஆகிடுச்சில்லை?” என்று நாராயணன் பயந்தவர் போல் பாவனை செய்தார்.

“போங்கப்பா, அண்ணா இல்லைன்னு நீங்க என்னை கிண்டல் செய்றீங்களா? அண்ணா எங்கே? நான் வரேன்னு தெரியும் தானே? அப்புறம் எதுக்குக் கடைக்குப் போனான்? வரட்டும் நல்லா சண்டை பிடிக்கிறேன்” என்று ஒருவரையும் நடுவே பேசவிடாமல் பொரிந்து கொண்டிருந்தவளை அனைவரும் அடக்கிய சிரிப்புடன் பார்த்திருந்தனர்.

“ஹப்பா, வீடு ஒரு பத்து நாளா சத்தமில்லாம அமைதியின் சரணாலயமா இருந்ததேன்னு சந்தோஷப் பட்டேன். கடவுளுக்கே என்னோட சந்தோசம் பிடிக்கலைப் போலிருக்கே? வீட்டை குஸ்தி போடும் இடமா மாற்ற உன்னைக் கொண்டுவந்துட்டார்” என்று பின்னாலிருந்து ரிஷியின் குரல் கேட்டதும் தான் மற்றவர்களின் அடக்கிய சிரிப்பின் அர்த்தம் புரிந்தது.

அவனது கிண்டல் வெளிப் பார்வைக்கு சற்று கரடு முரடாய் இருந்தாலும், அதற்கு மாறாய் தமயந்தியின் தலையை வருடி கண்ணாலேயே “எப்படி இருக்கே கண்ணா?” என்று கேட்டதில் பத்து நாட்களாய் தங்கையை பார்த்திராத பாசம் வெளிப்பட்டது.

“வாங்க சுதன்” என்று வீட்டின் மாப்பிள்ளையை தலைமகளாய் வரவேற்கவும் தவறவில்லை ரிஷிவர்மன்.

பூஜையறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட நீலவேணி மருமகனை நலம் விசாரித்துவிட்டு, தன்னை ஓடி வந்து கட்டிக்கொண்டு செல்லம் கொஞ்சிய மகனை கண்ணில் லேசாக நீர் திரையிட, உதட்டில் சந்தோசம் முற்றுமுதலாய் நிறைந்திருக்க ரசித்திருந்தார்.

“ஷ் நீலா. ரெண்டு பெரும் பசியோட வந்திருப்பாங்க. சாப்பாடு எடுத்துவை” என்று மருமகளின் கண்ணீர் பேரனுக்குத் தவறாகப் பட்டுவிடுமோ என்ற பயத்தில் அவரை சமையல் கட்டுக்கு அனுப்பிவைத்தார் ரமணன்.

உணவு நேரம் முழுதும் ரிஷி தமயந்தியை வம்பிழுப்பதிலும், அதற்குப் பதிலாக சுதாகரனும் ரமணனும் அவனை வார்த்தைகள் மூலம் அவனைக் கொட்டி அடக்குவதிலும் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

“ஆனாலும் நீங்க இப்படி மாறியிருக்க வேண்டாம் சுதன்! என்னமா தந்திக்கு சப்போர்ட் பண்றீங்க” என்று ரிஷியே வியக்கும் அளவிற்கிருந்தது சுதாகரனின் பாதுக்காப்புப் படலம்!

“இதெல்லாம் புரிய உனக்குக் கல்யாணம் ஆகணும் ரிஷி” என்று மைத்துனனுக்குப் பதிலளித்த சுதாகரனின் பார்வை மனைவியின் முகத்திலேயே நிலைத்திருந்தது!

கணவனைக் கண்கள் அடக்கிய தமயந்திக்கோ தனது முகச் சிவப்பை என்ன முயன்றும் அடக்கமுடியாமல் போனது தான் பரிதாபம்!

அனைவரது சுவை நரம்புகளையும் வயிறையும் பார்த்துப் பார்த்து தயாரிக்கப் பட்ட உணவு நிறைத்தது என்றால்,

போற்றி வளர்த்த பெற்றோர், உயிராய் தாங்கிய பாட்டனார், வம்பில் அன்பை உதிர்க்கும் அண்ணன், நெஞ்சமெங்கும் தன்னை நிரப்பி வைத்திருக்கும் கணவன் என்று அனைவரது மனதையும் தமயத்தின் சந்தோசம் நிறைத்தது.

உணவு முடிந்ததும் தனது “அறுசுவை” யின் தலைமை அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பவேண்டும் என்று கூறிய சுதாகரனை மறு வீடு வந்துவிட்டு வேலைக்குச் செல்வதா? என்ற ரீதியில் தமயந்தி தடுத்துக் கொண்டிருக்க, ரமணன் “நீங்க கிளம்புங்க சுதன். சோறு போடும் தொழிலை விட எதுவும் பெரிதில்லை” என்று அனுப்பிவைத்தார்.

கூடவே “மென்னகை”க்குக் கிளம்பிய அண்ணனையும் சேர்த்து வழியனுப்ப வந்த தமயந்தியை “சுதன், தந்தி ரெண்டு பெரும் கொஞ்சம் இங்கேயே இருங்க. நான் குரல் கொடுத்தும் வெளியே வாங்க. சுதன்,

உங்க ஆர்வக்கோளாறு பொண்டாட்டியை கொஞ்சநேரம் நிறுத்தி வைங்க" என்று அவர்களை வீட்டினுள்ளே நிறுத்திவிட்டு வெளியே விரைந்தான் ரிஷிவர்மன்.

அண்ணனின் பேச்சு ஆர்வத்தைக் கட்டுக்கடங்காமல் தூண்டிவிட "என்னவா இருக்கும்?" என்று வாயிலை நோக்கி ஓடத் துடித்த தமயந்தியை "ஷ் மதிமா! ஏதோ சர்ப்பரைஸ் போலிருக்கு. கொஞ்சம் பொறு கண்ணமா" என்று கைப் பிடித்து நிறுத்தினான் சுதாகரன்.

"ஹய்யோ தனு, விடுங்களேன். எனக்குப் பார்க்கணும்" என்று திமிறியவளின் மென்கைகள் புண்பட்டு விடாமல் அதே சமயம் அவளும் ஓடிவிடாமல் தன் பிடியை இறுக்கினான் கணவன்.

அவளது பொறுமையை மேலும் சோதிக்காமல் "ஹே வாங்க வாங்க" என்று உரக்கக் கத்தினான் ரிஷிவர்மன்.

வெளியே நின்றிருந்த கருப்பு நிற ஹோண்டா சிவிக் காரைப் பார்த்த இருவரும் ஒரு நிமிடம் வியப்பில் வார்த்தையின்றி நின்றிவிட்டனர்.

"உங்கள் திருமணப் பந்தம் இனிதே அமைய எனது வாழ்த்துக்கள்!" என்று சுதனை அணைத்து வாழ்த்தியவன் அவளது கையில் கார் சாவியை கொடுத்தான்.

"இவ்வளவு பணம் கொடுத்து தான் உங்களோட அன்பை எங்களுக்குக் காட்டணுமா ரிஷி?" என்று சுதாகரனும்

"கல்யாண நேரத்திலேயே நிறைய செஞ்சுடன்களே அண்ணா? இப்போ எதுக்கு இந்த கார்?" என்று தமயந்தியும் வினவ

"கல்யாணமானதும் ரொம்ப பெரிய மனுஷியாகிடங்களா மேடம்" என்று தங்கையின் மூக்கைப் பிடித்து ஆட்டியவன்

"என்னோடதுன்னு உங்களுக்கு ஒரு பரிசு கொடுக்கணும்ன்னு நினைச்சேன். அது தப்பா?" என்று மைத்துனனுக்குப் பதிலளித்தான் ரிஷிவர்மன்.

"தேங்க்ஸ் அண்ணா" என்று நன்றியுரைத்தவளின் குரலில் சிறு தடுமாற்றம் இருந்ததை உணர்ந்த ரிஷி

"ஹே நீ ஏன் தேங்க்ஸ் சொல்றே? இது சுதனுக்காக்கும்" என்று அவளை சீண்டிவிட்டான்

தலையை சிலுப்பியவள் "ஹான், அவருக்குன்னா அது எனக்குத் தான். அப்படி தானே தனு?" என்று அண்ணனுக்கான பதிலில் தொடங்கி கணவனுக்கான கேள்வியில் முடித்தாள்.

"உனக்குத் தான்டா" என்று கணவன் பதில் சொல்லவும் ஒரு சவால் பார்வையை அண்ணனிடம் வீசினாள்.

கையை மேலே உயர்த்தி தனது தோல்வியை ஒத்துக்கொண்ட ரிஷி, காரின் மேலிருந்த ரிப்பனை பிரித்துவிட்டு "இன்னைக்கு இதிலேயே ஆபீஸ் போங்களேன் சுதன்" என்றான் சற்று எதிர்பார்ப்புடன்.

"கண்டிப்பா" என்று நண்பனாகிய மைத்துனனின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்தான் சுதாகரன்.

அவர்களது உரையாடலை மகிழ்ச்சியோடு குடும்பத்தினர் அனைவரும் பார்த்திருக்க, கதவைத் திறந்த தமயந்தியை கார் சீட்டின் மீதமர்ந்திருந்த அழகிய பொமேரியன் நாய்க் குட்டி பார்த்து சன்னமாய் சிரித்தது.

"வாவ். சூப்பர் அண்ணா" என்று கூவியவள் அந்த நாய்க் குட்டியை அள்ளிக்கொண்டு "தனு பாருங்களேன்? எவ்வளவு க்யூட்டா இருக்குன்னு" என்று ஆர்ப்பரித்தாள்.

"தாத்தா அழகா இருக்கில்ல" என்று ரமணனிடம் ஓடிவந்து காட்டியவளை

"ரொம்ப சூப்பர்ரா இருக்குடா கண்ணுமா! என்ன பேர் வைக்கப் போறே?" என்று அவளோடு இணைந்து நாய்க் குட்டியின் பெயர் சூட்டும் விழாவில் ஈடுபட்டார்.

தமயந்திக்குச் செல்லப் பிராணிகள் வளர்ப்பதில் மிகவும் இஷ்டமென்றாலும் நீலவேணிக்குப் பிடிக்காது என்பதால் அவளது ஆசையை தாத்தாவாலும் பேரானாலும் என்ன செய்தும் இத்தனை நாட்கள் பூர்த்தி செய்யமுடியாமல் இருந்தது.

இதுநாள் வரை இளவரசியாய் கோலோச்சியவளுக்குத் தனியாக ஒரு சாம்ராஜ்யம் அமைந்துவிட்டதால் எந்த தடையுமின்றி ஒரு அழகிய நாய்க்குட்டியை பரிசளித்தான் தமையன். சற்று நேரம் அதைக் கொஞ்சுவதில் கழிய அதன் பின்னர் நாராயணன் கிளம்பிச் சென்றதும் நீலவேணி வீட்டினுள் செல்ல இளைய தலைமுறை மூவருடனும் இளமை துள்ள விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார் ரமணன்.

தாய் அருகே இல்லை என்பதை உறுதி செய்துக் கொண்டு “யாரு அண்ணா அந்த பொண்ணு?” என்று வினவினாள்

ஒன்றும் புரியாதவன் போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டு “எந்த பொண்ணு?” என்று புருவம் உயர்த்தி வினவினான் ரிஷி.

“ரொம்ப நடிக்காத! எனக்குத் தெரியும் நீ ஒரு பொன்னை லவ் பண்ணேன்னு” என்று அவன் மனதைப் படித்த மமதையில் தலையுயர்த்தி பேசினாள் தமயந்தி.

“லவ்வா? நானா?” என்று ஆச்சிரியப்பட்டவனை “அடடா உனக்கு லவ் பண்ணத் தெரியாதாடா கண்ணா? வேணும்னா நம்ம சுதன்கிட்டயும், தயாகிட்டேயும் கத்துக்கோயேன்” என்று தொடங்கிய ரமணன்

“கழுவுற மீன்ல நழுவுற மீனா நழுவாதடா, ஒழுங்கா சொல்லிடு. என்னன்னா எங்க மூணு பேருக்கும் உன்னோட கள்ளத் தனம் தெரிஞ்சு போச்சு” என்றார் மீசையைத் தடவிக் கொண்டே.

“ஹய்யோ மீசையை தடவாதீங்க ராம்ஸ். எனக்கு ரொம்பப் பயமா இருக்கு” என்று சிரித்து மேலுமேலும் மழுப்பியவாறே நழுவப் பார்த்தவனை “எங்கே ஓட்டம்?” என்று பிடித்து நிறுத்தினான் சுதாகரன்.

“நீங்களுமா சுதன்? அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல” என்று ஆரம்பித்தவன்

அவர்களது நம்பாத பார்வையை பார்த்து “எனக்கே யாரு? என்ன பேரு? எந்த ஊரு?ன்னு தெரியாது. அதுக்கும் மேல கல்யாணம் ஆனவளா? குழந்தை வேற இருக்கா?ன்னு கண்டுபிடிக்கணும். இதெல்லாம் நடக்கிற கதையா சொல்லுங்க” என்று தன் நிலைமையை விளக்கி அவர்களிடமே பதில் சொல்லும் பொறுப்பையும் விட்டான்.

“ஹோ”, “ச்சு போடா”, “என்ன அண்ணா இது” என்று மற்ற மூவரும் அவர்களது ஆற்றாமையை வெளியிட்டப்போது கூட ரிஷி அவனது கேள்விகளுக்கான பதிலை அன்றே அறிந்து கொள்வான் என்று அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

ஏன் அவனுக்கே அவனை மீண்டும் ஒருமுறை சிந்திப்போம் என்ற எண்ணம் ஒரு தரம் கூட எழவில்லை!!

வீட்டிலிருந்து கிளம்பிய ரிஷிவர்மன் தி.நகர் கிளைக்குச் சென்று புத்தாண்டிற்கு அவர்கள் அளிக்கப் போகும் தள்ளுப்படி பற்றியும் அதனால் அடைய போகும் நன்மை, அதற்குத் தேவையான கொள்முதல், விளம்பர வாசகங்கள் என்று தலைமை நிர்வாகியுடனும் மேலாளருடன் விவாதித்துவிட்டு தேவையான விவரங்களைத் தாத்தாவிடமும் தந்தையிடமும் ஒரு தரம் காட்டி ஒப்புதல் வாங்கிவருவதாகக் கூறி அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

“மென்னகை” என்ற பெயர் தாங்கிய நகைக் கடைக்குள் ரிஷியின் கார் நுழைந்த போது மணி பத்தே முக்காலை நெருங்கியிருந்தது.

அங்கிருந்த மேலாளரின் பையனுக்கு உடம்பு சரியில்லை என்பதால் அவர் விடுமுறையில் இருப்பதை அறிந்த ரிஷிவர்மன், அடுத்த நிலையிலிருந்த ஒருவரிடம் அந்த கடையின் பொறுப்பை சில நாட்களுக்கு விட்டிருந்தான்.

மேலாளரும் இல்லாததால் தன் வேலைநேரத்தின் பெரும்பகுதியை அங்கேயே கழித்தும் கொண்டிருந்தான்.

அன்று அவன் உள்ளே நுழைந்தபோது இரண்டு நாட்களில் சேர்ந்திருந்த லாபத்தை வங்கியில் கட்டவேண்டும் என்று எடுத்துவந்தார் அப்போதைய கிளை நிர்வாகி.

“நீங்க கொண்டுபோய் பேங்க்ல கட்டிட்டு வந்துடுங்க மேடம்” என்று அவன் கூறியதற்கு

“ப்ளீஸ் சார், எனக்கு இவ்வளவு பணத்தைக் கையாண்டு பழக்கமே இல்லை சார்” என்று அவரது பதிலே தந்தியடித்தது.

“ஹம்ம் சரி, நானே பார்த்துக்கிறேன்” என்று அவரை அனுப்பிவிட்டுத் தந்தையை அழைத்தவன் பணத்தைக் கட்டுவதற்கு அங்கிருந்து யாரையாவது அனுப்புமாறு கோரினான்.

“என்ன ரிஷி? முதலாளியாய் இருந்தாலும் கடைநிலை ஊழியன் செய்யும் வேலை முதற்கொண்டு செய்யவேண்டும் என்ற தொழில் விதிமுறையெல்லாம் மறந்து போச்சா?” என்று நாராயணன் வினவியதற்கு

“சாரிப்பா, நானே போய்க் கட்டிட்டு வரேன்” என்று அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் புரிந்து அழைப்பைத் துண்டித்துவிட்டு வங்கிக்கு விரைந்தான்.

ஆழ்வார்பேட்டையிலிருந்த ஸ்டேட் பேங்க் கிளைக்கு அவன் நுழையும் போது அவனது ரொலெக்ஸின் சின்னது பதினொன்றிலும் பெரிய முள் எட்டிலும் நின்றன.

பணம் கட்டுவதற்கான சலாணை நிரப்பியவன் தன் முறைக்காக வரிசையில் நின்றிருந்தான். கணக்கு எண்ணையும், பணத்தின் விபரங்களையும் இருமுறை சரிப்பார்த்தவன் “ஐந்தாயிரதிற்கு மேல் பணம் செலுத்தவேண்டும் என்றால் பான் காட்டு காப்பி வேண்டும்” என்று போட்டிருந்த வாசகங்களை மட்டும் வாசிக்கவேயில்லை.

அவனது வரிசை காஷ் கவுண்ட்டரை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில் அடுத்து செய்ய வேண்டிய வேலைகள் என்று வரிசைப் படுத்தியிருந்தவற்றில் சிலவற்றிக்கான ஆணைகளை தொலைப்பேசியின் மூலம் கடை நிர்வாகிகளுக்குப் பிறப்பித்தான்.

அவனது முறை வந்ததும் “நான் அஞ்சு நிமிஷத்தில கூப்பிடுறேன்” என்று ஃபோனை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தவனின் கண்கள் ஆகாயத்தையே தன்னுள் நிரப்பிவிடும் அளவிற்கு விரிந்தன.

தன் முன்னே பணம் கட்டுமிடத்தில் அமர்ந்திருந்தவன் ஸ்பென்சர் சிக்னல்லில் அவன் கண்ட அதே தேவதை தான் என்பதை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

அந்த விரிந்த கண்களுக்கு மூளை அளித்த அடுத்த வேலை அவளது கழுத்தில் திருமாங்கல்யம் அதாவது கனத்த தாலிச் சங்கிலி இருக்கிறதா என்று பார்ப்பதைத் தான்.

அந்த ரோஜாக் கழுத்தில் துவண்டு மகிழும் பாக்கியம் பெற்ற மெல்லிய தங்கச் சங்கிலியை பார்த்த கண்கள் மூளைக்கு “ருட் ஓரளவு கிளியர்” என்று சேதியனுப்ப அடுத்த ஆணையை உதட்டிற்குப் பறந்தது.

சுற்றியிருந்த மக்கள் கூட்டத்தை மறந்து எதிரேயிருந்த அழகுப் பதுமையை மட்டும் கண்ணில் நிறைத்து

“என்ன அழகு, எத்தனை அழகு
கோடி மலர் கொட்டிய அழகு
சின்ன அழகு சித்திர அழகு
சிறு நெஞ்சை கொத்திய அழகு”

என்ற பாடலை அவனையுமறியாமல் உதிர்க்க வைத்தது.

அத்தியாயம் 5

ரிஷி பாடிய வரிகள் வங்கியிலிருந்த சத்த வெள்ளத்தில் எட்டவேண்டிய காதுகளில் மிகச் சன்னமாகவே விழுந்தது.

ரிஷிக்கு முன்னே நின்றிருந்த நபர் கொடுத்த பணத்தை அதற்குரிய இடத்தில் வைத்தவாறே, தலையை நிமிர்த்தாமலே அடுத்த சலானுக்காக கையை நீட்டினாள் எதிரே அமர்ந்திருந்தவள்.

அவளது கைகளைப் பார்த்ததும் எழுந்த கட்டுக் கடங்காத கற்பனையை "என்னோட கைகால் ஒழுங்காக இருப்பது உனக்குப் பிடிக்கவில்லையா? பாடினதை கேட்ட மாதிரி தெரியவில்லை என்றாலும் இது ரொம்பவே ஓவர்டா கண்ணா" என மண்டையில் தட்டி அவனே அவனை அடக்கிக் கொண்டு சலானை நீட்டினாள்.

`சலானை வாங்கியவள் அதிலேயே கண்ணாயிருந்து கொண்டு மீண்டும் ஒரு முறை கையை நீட்டினாள்.

பணத்தைத் தான் கேட்கிறாள் போலிருக்கு என்றெண்ணிய ரிஷி கொண்டு வந்த பணத்தை எண்ணி கவுண்ட்டருக்குள் வைத்தான்.

"பான் கார்டு காப்பி தாங்க" என்று பணத்தை எடுத்தவாறே அவள் கேட்க, அப்போது தான் ஐம்பதாயிரத்துக்கு மேல் பணம் கட்ட வேண்டுமென்றால் பான் கார்டு வேண்டுமே என்று உரைத்தது.

கைப் பெட்டியில் தேடியவாறே "பான் கார்டு கொண்டுவரலை மேடம். வேறேதாவது செய்ய முடியுமா?" என்று பதிலளித்தான்.

"சார் சார். பான் கார்டு இல்லைன்னா என்னால டெபாசிட் பண்ண முடியாது" என்று சலானையும் பணத்தையும் அவனிடமே திருப்பினாள்.

"ப்ளீஸ் மேடம். இந்த ஒரு தடவை கன்சிடர் பண்ணக்கூடாதா? இது "மென்னகை" நகைக் கடையோட அக்கௌன்ட்ல போடவேண்டிய பணம் மேடம்" என்றார் அவள் கண்களை ஆராய்ந்தவாறே.

என்னதான் அவளிடம் வாய் பவ்யமாக பேசினாலும் கண்களும் இதயமும் அவளைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளுடன் அலைந்தன.

பெரிய நகைக் கடை என்றால் பல்லை இளித்துக் கொண்டு வாங்கி வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமோ என்ற எரிச்சலை முயன்று அடக்கியவள் "எவ்வளவு பெரிய அக்கௌன்ட் என்றாலும் என்னால வங்கி விதிகளை மீறி ஒன்னும் செய்யமுடியாது சார்" என்றாள் இழுத்துப் பிடித்தப் பொறுமையுடன்.

அவளது முகத்திலிருந்து அரை விநாடி கூட பார்வையை விலக்காமலிருந்த ரிஷி வர்மனுக்கு அவளது எரிச்சலை நன்றாகவே உணர முடிந்தது.

அவள் பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்த விதத்தில் "மேடம்க்குச் சட்டுச் சட்டுன்னு கோபம் வரும் போலிருக்கே" என்று மனதில் குறித்தான்.

"We are a valued customer of this bank madam. எங்களுக்கு இந்த அக்கௌன்ட் தவிர உங்க பேங்க்லேயே வேற பெரிய அக்கௌன்ட்களும் இருக்கு. அதுவும் நான் இந்த ஒரு முறை தானே கேட்கிறேன். இப்போது விட்டால் நாளைக்குத் தான் பணத்தைக் கணக்கில் கட்டமுடியும். இவ்வளவு பணத்தை கடையில் வைத்திருப்பது எவ்வளவு ரிஸ்க் தெரியுமா? கொஞ்சம் மனசு வைங்க மேடம்?" என்று நீளமாக அவன் விளக்கியதைக் கேட்க அவளுக்குப் பொறுமை இருந்தால் அல்லவா?

"இந்த அக்கறை உங்களுக்கு இருந்திருக்க வேண்டும் சார். எனக்கு இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. உங்களோட பிரச்சனையைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்துக் கொண்டிருக்க எனக்கு நேரமில்லை. பணத்தை எடுத்துகிட்டு நகருங்க" எனக் கூறியவளின் கண்களிருந்து வீசிய ஒளியைப் போல உயர் ஜாதி வைரம் கூட உதிர்த்தில்லை என்றெண்ணினான் பல வித வைரங்களை கையாண்டிருந்த ரிஷிவர்மன்.

கோபத்தைக் கூட என்ன அழகாய் அடக்கமாய் கத்தாமல் உதிர்க்கிறாள் என்று சிலாகித்தவாறே “சரியான அல்லிராணி அம்புஜவல்லி” என்று முணுமுணுப்புடன் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டாள்

வேறு வேலையில்லாமல் இருந்ததால் “என்ன சொன்னீங்க?” என்று அவள் எகிறவும்

“நான் சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்லி உங்களோட பொன்னான நேரத்தை வீணடிக்க விரும்பவில்லை மிஸ் ரூல்ஸ்....” என்று சிரிப்புடன் இழுத்தவன்

அவள் முறைத்துக் கொண்டே இருக்கவும் “கோடிட்ட இடத்தை நிரப்பவும் மேடம்” என்றான்.

எழுந்து அவனை அவள் ஒரு அடி வைக்குமுன் பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து ஏறக்குறைய ஓடினான் ரிஷிவர்மன்!!

பணம் கட்டுமிடத்திலிருந்து வெளியேறிய ரிஷிவர்மன் அன்று எடுத்து வந்த பணத்தைக் கட்டாமல் கடைக்குத் திரும்பினால் இத்தனை நாள் தொழிலிலிருந்து என்ன புண்ணியம்!

வங்கியை விட்டு வெளியேறாமல் கடை எண்ணிற்கு அழைத்து அங்கிருக்கும் கடை சிப்பந்திகளில் ஒருவரிடம் பான் காட்டு காப்பி ஒன்றை கொண்டு வருமாறு பணித்துவிட்டு நேராய் மேலாளரின் அறைக்குச் சென்றான்.

மேலாளரின் அறைக்குச் சென்று தனது நிலைமையையும், காஷ் கவுண்ட்டரில் பணத்தை வாங்கிக் கொள்ளாததையும் சொன்னவன் இன்னும் சற்று நேரத்தில் பான் காட்டு காப்பி வந்துவிடுமென்றும் விளக்கினான்.

“மென்னகை” தொடங்கியது முதல் அவர்களது கடன், கரண்ட் அக்கௌன்ட் என எல்லாவிதமான கணக்குகளும் அந்த வங்கியிலிருந்ததால் அந்த மேலாளரால் அவனிடம் மறுக்கவே முடியவில்லை.

நெடு நாள் வாடிக்கையாளரை தக்கவைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியில் அடுத்த பத்தாவது நிமிடம் பணம் கட்டுமிடத்தில் காஷியரின் பின்னால் அவர் நின்றிருக்க, பணத்துடனும் பான் காட்டு காப்பியுடனும் காஷ் கவுண்ட்டரின் முன் புறம் ரிஷி வர்மன் நின்றிருந்தான்.

அன்றைய தினத்தின் பணம் கட்டும் நேரம் முடிந்திருந்ததால் கவுண்ட்டரை சாற்றிவிட்டு அன்று வந்திருந்த பணத்தை எண்ணுவதிலும் வங்கியில் பணம் வாங்கிய பின்னர் செய்யப்படும் மற்ற வேலைகளிலும் ஈடுபட்டிருந்தாள் அவள்!

“மிஸ். சுசித்ரா” என்று மேலாளரின் குரலில் அவள் திரும்பினாலோ இல்லையோ அவளது பெயரை அறிந்து கொள்ள தவியாய் தவித்திருந்த ரிஷி வர்மனின் இதயம் அவளது பெயரை அறிந்து கொண்டதில் அடைந்த துள்ளலைவிட அந்த மிஸ்ஸில் அப்படியே சிறகின்றி பறந்து நிலவை எட்டியது!

மிதந்து கொண்டிருந்தவனை மனதின் ஒரு பாதி “ஹே நீ தயவு செஞ்ச இவ்வளவு உயரத்திற்கெல்லாம் பறக்காதே. அவளுக்குக் காதல் கல்யாணம்ன்னு ஏதாவதிருந்து அது தெரியும் போது நான் வேற சுக்கு நூறா உடைஞ்சு போய்டப்போறேன்” என்று அடக்கிய அதே சமயம்

“சார் கொண்டு வந்த பணத்தை “மென்னகை” கணக்குல இன்னைக்கே வரவு வர மாதிரி டெபாசிட் பண்ணிடுங்க சுசித்ரா” என்று அவளது கவனத்தைத் தற்காலிகமாக கலைத்தார்.

அப்போது தான் கவுண்ட்டரின் அந்த பக்கம் சற்று நேரம் முன்னர் வம்பு செய்த ஆள் நின்றிருப்பதை கவனித்த அந்தத் தாரகை “அவர்கிட்டே பான் காட்டு இல்லை சார். அதுவும் மணி பணிரெண்டரை தாண்டிடுச்சே” என்றாள் சற்று எரிச்சல் மற்றும் வியப்புடன்.

“இப்போ கொண்டு வந்துட்டார்மா. பணிரெண்டரை தாண்டி பத்து நிமிஷம் தானே ஆகுது. சீக்கிரம் பண்ணிடுங்க. சாருக்கு வேற சில வேலை வேற இருக்காம்” என்று முடித்துவிட்டு அவர் நகன்றுவிட எரிச்சலை காஷ் கவுண்ட்டர் அடைப்பின் மீது காட்டியவாறே அதை அப்புறப்படுத்தினாள்.

“கொடுங்க” என்று அவன் நீட்டியவற்றை வாங்கியவள் அவன் முகத்தைப் பாராமலே கணக்கில் கட்டும் வேலையில் மூழ்கினாள்.

சலானையும் தன் முன்னிருந்த கணினியையும் அவள் மாறி மாறி பார்த்தப்போது அவளது கண்ணுக்குள் கருமணிகள் ஆடிய நர்த்தனம் வெகு அழகாயிருந்தது.

என்னதான் வேலையில் மூழ்கியிருந்தாலும் அவளது முகத்தில் தோன்றியிருந்த எரிச்சல் கோடுகள் எங்களுக்கு இந்த மதிமுகத்தை விட்டு நகர விருப்பமில்லை என்றெண்ணியனவோ என்னவோ அங்கேயே குடி கொண்டிருந்தன.

குறுக்கே ஏதும் வம்பு பேசினால் இன்று பணத்தைக் கட்டிய மாதிரித்தான். அதனால் வாயை மூடிக்கொண்டிருப்போம் என்று நினைத்து வாயைக் கட்டுப்படுத்திய ரிஷி கண்களைக் கட்டுக்குள் வைக்கமுடியாமல் கண்களால் அவளது கருமணிகளையே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தான்.

பத்து நிமிடங்களில் தன் வேலையை முடித்த சுசித்ரா (அது தான் பேர் தெரிந்துவிட்டதே! அப்புறம் என்ன அவள்?) பணம் குறிப்பிட்ட கணக்கில் செலுத்தப்பட்டதற்கான அடையாளமாக சலானின் தலையில் ஒரு முத்திரையை ஓங்கி அடித்துவிட்டு அதை அவனிடம் நீட்டினாள்.

அதுவரை மௌனியாய் நின்று அவளது வேலையை கவனித்துக் கொண்டிருந்த ரிஷிவர்மன், ஒரு கையை அவள் புறம் நீட்டியவாறே “ஷ் மெதுவாங்க. தலை செமையா வலிக்குது” என்ற சொல்லுடன் நிற்காமல் மறு கையால் தலையையும் தடவி விட்டுக்கொண்டான்.

தனது செய்கைக்கான காரணத்தை எதிரே நின்றிருந்தவன் ஊகிதத்தில் வியப்புற்று உதட்டைக் கடித்தவன் “இனிமேல் பணம் கட்டவரும்போது தேவையான எல்லாத்தையும் எடுத்துகிட்டு வாங்க. உங்களுக்கு எப்படியோ? எங்களுக்கு எங்களோட நேரம் ரொம்ப முக்கியம்” என்றாள் கறாராக.

“சரிங்க மேடம். கண்டிப்பா நீங்க சொன்ன வார்த்தைகளை மறக்காம பின்பற்றுகிறேன்” என்று ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்னவன் கைப் பெட்டியை கையில் எடுத்துக்கொண்டவன்

“போயிட்டுவரேன் மிஸ்.ஆர்.எஸ்” என்று சொல்லோடு விரைந்தான்.

மூன்றடியே நகர்ந்திருந்த ரிஷியின் காதுகளில் “போங்க, தயவு செஞ்சு திரும்ப வராதீங்க” என்ற அவளது முணுமுணுப்பு சுற்றியிருந்த சத்தம் குறைந்திருந்ததால் மிகத் தெளிவாகவே விழுந்தது.

“என்ன சொன்னீங்க மேடம்? நாளைக்கும் வரணுமா? கண்டிப்பா வந்துடுறேன்” என்று கண்களைச் சிமிட்டி குறும்புடன் கூறிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினான்.

தொழிலில் வெற்றிகளை அடையும் போது ரிஷி வர்மன் அடையும் மகிழ்ச்சியையும் நிறைவையும் விட உலகை வென்ற உணர்வு அவளது மனதில் தோன்றியது நூற்றுக்கு நூறு உண்மையே என்ற போதும் அவனால் நிதர்சனத்தை ஒப்பாமல் கனவுலகில் அதிகநேரம் பறக்கமுடியவில்லை.

அவளது பெயரையும், வேலை செய்யும் இடத்தையும், அவளுக்கு மணமாகவில்லை என்பதை மட்டும் தெரிந்து கொண்டு அவள் மேல் ஆசையை வளர்த்துக் கொள்வது பெரும் தவறாக இல்லை குற்றமாகவே பட்டது.

அவளுக்கு வேறு நாட்டமிருந்தால் அவள் மேல் தான் கொண்ட காதல் (காதல் தானே? இல்லை வெறும் ஈரப்பா?) அர்த்தமற்றதாய் போவது மட்டுமின்றி தேவையில்லாமல் அவளது வாழ்வில் மூக்கை நுழைத்து தனது மூக்கை மட்டுமின்றி அவளது வாழ்வின் அமைதியையும் உடைக்க ரிஷிக்குத் துளியும் இஷ்டமில்லை.

ஆனால் அவளுக்கு வேறு ஈடுபாடு இல்லாமலிருந்து சும்மா அடி படுமோ என்ற பயத்தில் உன் கைகாலை இன்கூர் பண்ணிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கப் போறியா? அப்படி இருந்தினா நீ தான்டா உலத்திலேயே இலவு காத்தக் கிளிக்குச் சரியான மனித உதாரணம்.

கிளியின் உருவத்தோடு தன்னை ஒப்பிட்டுப்பார்த்தவனுக்குச் சிரிப்புப் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

அதே விரிந்த சிரிப்புடன் தி.நகர் கிளைக்குள் நுழைந்த ரிஷிவர்மனை வித்தியாசமாய் பார்த்தார் நாராயணன்.

அவரது ஆச்சிரியப்பார்வையை கண்டவன் “இதை பில் போடனுமாபா? கொடுங்க நான் கொண்டு போய் காஷ் கவுண்ட்டர்ல வைக்கிறேன் ஆமா நீங்க இந்த கடையில் என்ன செய்றீங்க?” என்று கேள்விஎழுப்பியவாறே அவரிடமிருந்த நகையை வாங்கக் கைநீட்டினான்.

“அதை நான் கேட்கணும். நீ இங்க என்ன பண்றே? அம்மாவோட கடையில் தானே உனக்கு இன்னைக்கு வேலை?” என்று பதிலுக்குக் கேள்வி கேட்டார் நாராயணன்.

“ச்சே கடை மாறி வர்ற அளவுக்கா அவளைப் பத்தியே நினைச்சிட்டு இருந்தோம்” என்று எண்ணியவன் தலையில் ஓங்கி அடித்துக் கொண்டான்.

“சாரிப்பா, பழக்கத் தோஷத்தில இங்கே வந்துட்டேன். இப்பவே கிளம்புறேன்” என்று தந்தைக்குப் பதிலளித்தவன் அவரது ஆராய்ச்சிப் பார்வையைத் தவிர்த்து கையில் வைத்திருந்த பொருட்களை கவுண்ட்டரில் கொடுக்க நகர்ந்தான்.

உடம்பு சரியில்லாமல் பத்து நாட்களாய் விடுமுறையிலிருந்த ஒரு சிப்பத்தியிடம் அவனது நலத்தை விசாரித்தவாறே அங்கு நின்றிருந்த மகளின் இன்றைய செய்கை நாராயணனுக்குப் பெரும் வியப்பை அளித்தது.

தொழில் மட்டுமில்லை கல்லூரி படிப்பின் போது கூட ரிஷியின் செயல்கள் சும்மா வேற்று வேலையாய் முடியாது. அவன் நகர்த்தும் ஒவ்வொரு அடிக்கும் ஏதோ அர்த்தமிருக்கிறது என்று தந்தையென்ற முறையில் மட்டுமின்றி அவனது தொழில் முறைகளை கூடவே இருந்து கண்காணித்த குருவான நாராயணனுக்குத் தெரியும்.

அப்படியிருக்கும் மகள் இன்று ஏதோ ஒரு நியாயத்தில் கடை மாறி வந்துவிட்டேன் என்று சொன்னதை அவரால் நம்பவே முடியவில்லை.

இதை கண்டிப்பாக மனைவியிடமும் மகளிடமும் சொல்லவேண்டுமே என்று மனதில் குறித்தவர் ரிஷியின் கார் கடையை விட்டு நகர்ந்ததும் வீட்டிலிருந்த மகளுக்கு அழைத்து விவரத்தைக் கூறிவிட்டு அவளுக்கு ஏதேனும் தெரியுமா? என்று விசாரித்தார்.

நான் ரிஷிக்குத் தங்கையாக்கும் என்ற ரீதியில் “அப்படியா அப்பா!” என்று வாயைப் பிளந்து கேட்டுக் கொண்டாள் அந்த கல்லுளிமங்கி.

அவனது தாயைப் பற்றி அவர் விசாரித்தப்போது “அம்மா, வெளியே போயிருக்காங்கபா. இதை சொல்ல ஒரு ஃபோனா? அண்ணா கண்டிப்பா கடை பத்தித் தான் ஏதாவது நினைச்சிட்டு வந்திருப்பான். இதைப் போய் பெருசுப் படுத்திக்கிட்டு. சும்மா விடுங்கபா” என்று மகள் அதட்டவும்

“உன் அண்ணா சொல்றது சரிதான் செல்லக்குட்டி. கல்யாணமானதும் நீங்க ரொம்ப பெரிய மனுஷி ஆகிட்டீங்க” என்று அவளை சிலாகித்துவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்தார்.

ரிஷியின் வேலை நேரம் முழுதும் ஒரு இனிய குழப்பத்திலேயே சென்றாலும் வேலையை செவ்வனே செய்யவும் அவன் தயங்கவில்லை.

ஒருமுறை அவனையும் அறியாமல் ஒரு தவறை செய்துவிட்டு அப்பாவிடம் அசடு வழிய நேர்ந்ததை மீண்டும் நடத்திக் காட்ட மனமின்றி மனதை முயன்று வேலையின் புறம் திருப்பினான் ரிஷி வர்மன்.

வரவிருக்கும் புத்தாண்டிற்கான தள்ளுபடி விற்பனைப் பற்றி காலையில் பேசியதை அலசி ஆராய்ந்து நிகர லாபம், செய்யவேண்டிய செலவு, பழைய தள்ளுபடி விற்பனைகள், தற்போதைய மார்க்கெட் நிலவரம், அவர்களிடம் உள்ள கையிருப்பு எனத் தேவையான எல்லா விவரங்களையும் தாத்தா மற்றும் தந்தை கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லும் விதத்தில் தயார் செய்துக் கொண்டே வீட்டிற்குக் கிளம்பினான்.

அவன் வீட்டையடையும் போது காலையில் நடந்த எதிர்பாராத சந்திப்பின் விளைவாக அவனது இதழ் கடையில் அழகிய முறுவலும் உதடுகளின் நர்த்தனத்தில் அழகிய ஒரு பாடும் குடி கொண்டன.

“ஜாதி மல்லிப் பூச்சரமே
சங்கத் தமிழ் பாச்சரமே
ஆசையென்ன ஆசையடி

அவ்வளவு ஆசையடி
என்னென்னு முன்னே வந்து
கண்ணே நீ கொஞ்சம் கேட்டுக்கோ ”

இன்று தந்தையின் அழைப்பு வந்ததும் தாத்தாவிடம் ஒரு குட்டி மாநாடு போட்டு நடந்ததைப் பகிர்ந்து
கொண்டவள், கணவன் வந்ததும் கண்கள் மின்ன அவனிடம் அண்ணனைக் கலாய்க்கப்போகும்
விதங்களை மெதுகுரலில் எடுத்துரைத்தாள்.

தங்கையின் வாயில் விழுந்தெழ வசதியாய் ரிஷிவர்மன் பாடிக் கொண்டே வரவும் கணவனையும்
தாத்தாவையும் கடைக் கண்ணால் வம்பிழுக்க பத்திரிக்கை வைத்து அழைத்துவிட்டு அண்ணன் அருகே
வந்தமர காத்திருந்தான் தமயந்தி!

அத்தியாயம் 6

தங்கையின் கண்களில் மிளிர்ந்த குறும்பைக் கண்டவுடன் “என்னவாக இருக்கும்? இன்னைக்கும்
தாத்தா வாக்கிங் போன இடத்தில்

யாராவது வயசான பாட்டியோட கடலைப் போட்டுட்டு வந்திருப்பாரோ? அதை இந்தம்மா
பின்னாடியே போய் துப்பரிஞ்சாங்களோ?” என்று

தானாய் ஒன்றை ஊகித்தவாறே தாத்தாவின் அருகில் போயமர்ந்தான்.

“சார் என்ன ஒரே பிரகாசமா இருக்காப்ல” என்று ரமணன் அடி போட

“அப்படியே மிதந்துகிட்டே வராப்ல இருந்ததில் தாத்தா. கருமமே கண்ணாயிருக்கார் போல” என்று
பேத்தி அதற்கு மேல் கருமம் என்ற

சொல்லுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து அஸ்திவாரம் எழுப்பினாள்.

“ஆஹா என்னைக் கலாய்க்கத்தான் இந்த மாநாடா?” என்று சிரிப்புடன் விசாரித்துவிட்டு சமையலறை
புறம் திரும்பி

“அம்மா, பசிக்குதுமா. சாப்பிட ஏதாவது தாங்களேன்” என்றான்.

மகனுக்குப் பசி என்றதும் அவனுக்குரிய மாலை சிற்றுண்டியை கையிலெடுத்த நீலவேணி, ஏதோ
எண்ணியவராக “தயா, அங்கே என்ன

அரட்டை? அண்ணனுக்கு டிபன் கொண்டுபோய் குடு. கல்யாணமாகி உனக்குன்னு ஒரு குடும்பம்
வந்தாச்சு. இன்னும் இதெல்லாம் ஒருத்தர்

சொல்லவேண்டியிருக்கு. மாப்பிள்ளையை நினைச்சா எனக்கு ரொம்பவே கஷ்டமா இருக்கு” என்று
மகனுக்கு ஒரு ஆணைப் பிறப்பித்தக்

கையோடு நீளமாய் அறிவுரை பட்டியலும் வாசித்தார்

“போ போ இங்கே என்ன வெட்டி அரட்டை?” என்று ரிஷியும் அடக்கிய சிரிப்புடன் அவளை
விரட்டவும்

மூக்கைச் சுருக்கி அவனுக்கு அழகு காட்டியவள் தன் மிதமான கோபத்தைப் பலமான ஒரு அடியால்
அவனுக்கு உணர்த்திவிட்டு அங்கிருந்து

நகர்ந்தாள்.

பேத்தி அந்த பக்கம் நகர்ந்ததும் “இன்னைக்கு கடையில் டிபன் சாப்பிடலையா? அப்படியே சாப்பிடலன்னாலும் உன்னால எழுந்து போய்

டிபன் தட்டை எடுத்துட்டு வரமுடியாதா? மறு வீட்டுக்கு வந்த பொண்ணை வேலை வாங்கிகிட்டு இருக்கே?” என்று அவனை அதட்டியது

வேறுயாருமில்லை ரமணன் தாத்தாவே தான்.

“ராம்ஸ் இதெல்லாம் ரொம்ப ஓவர் சொல்லிட்டேன். இங்க இருக்கிற சமையல்கட்டுக்கு நடந்து போன அவளோட அல்லிமலர் பாதம்

நோகுற மாதிரி என்ன சீன் போடறீங்க?” என்று வியந்துவிட்டு மற்ற இருவரின் சிரிப்பையும் பரிசாகப் பெற்றுக் கொண்டான்.

அண்ணனுக்கான மாலை சிற்றுண்டியுடன் அங்கே வந்த தமயந்தி அவன் கையில் ஒரு தட்டைக் கொடுத்துவிட்டு சுதாகரன் அமர்ந்திருந்த

சோபாவின் கைப்பிடியில் அமர்ந்தாள்.

வேறு யாரும் ஏதும் கேட்குமுன் “இன்னைக்கு நாள் எப்படியிருந்தது சுதன்?” என்று உரையாடலைத் தொடங்கிய ரிஷி சில மணித்

துளிகள் மற்றவரின் கவனத்தை அதில் லயிக்க வைத்திருந்தான்.

“இன்னைக்கு ஏதாவது ஸ்பெஷல்லா நடந்ததா ரிஷி? இல்லை ஸ்பெஷல் பெர்சன் யாரையாவது மீட் பண்ணிங்களா?” என்று சுதாகரன்

மெதுவாக விஷயத்திற்கு வரவும் உடனே சுதாரித்தவன்

“ஹம்ம்... ஆமா, காலையில் எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்ச ஒருத்தரைக் கொஞ்ச நாள் கழிச்சுப் பார்த்தேன்” என்றான் பூடகமாக.

“ஆஹா, யாருண்ணா? அந்த சை கரும்பு பார்ட்டி தானே?” என்று காதைத் தீட்டிக் கொண்டு கண்ணில் ஆர்வமின்ன தங்கை பரபரக்கவும்

“எவ்வளவு அழகான பெயரை “சை கரும்பு” ஆக்கிவிட்டாளே” என உள்ளுக்குள் லேசாக வருத்தம் ஏற்பட்டாலும் தங்கையை

வம்பிழுக்கும் பொன்னான வேலையை கருத்தில் கொண்டு அந்த வருத்தத்தை உள்ளுக்குள் பூட்டிவைத்தான்.

அவளது கேள்விக்குப் பதிலாக “உன்னோட முக்கியமான பேர் எனக்கு மறக்கவே மறக்காதுடா மந்தி. நீ சும்மா சும்மா அதை

நியாபகப்படுத்த வேண்டாம். சரியா?” என்று உச்சுக் கொட்டியவனை

“ச்சு அண்ணா ப்ளீஸ் சொல்லேன். அந்தப் பொண்ணைத் தானே பார்த்தே? அதனால தானே கடை மாறிப் போனே?” என்று அடுக்கடுக்காய்

கேள்விகளால் துளைத்தாள்.

“ஆஹா, அப்பா போட்டுக்கொடுத்துட்டாங்க போலிருக்கே? இவளுக்கு மட்டும் தான் தெரியுமா இல்லை அம்மாவுக்கும் விஷயம்

போயிருக்குமா? இதென்ன கேள்வி? அப்பாவால எந்த ஒரு விஷயத்தையும் அம்மாகிட்டயிருந்து மறைக்க முடியாது. இதுவரைக்கும்

இல்லைனாலும் அப்பா வீட்டுக்கு வந்ததும் போய்டும். ரிஷி நீ மாட்டினடா மகனே” என்று உள்ளுக்குள் அவனுக்காகவே வருத்தப்பட்டவன்

தாயிடம் என்ன சொல்லி சமாளிப்பதென்று யோசிக்கத் தொடங்கினான்.

அவனது நீண்ட மௌனம் ஏதோ இருப்பதை உணர்த்த “என்னடா கண்ணா? அம்மாவை எப்படி சமாளிக்கிறதுன்னு யோசிக்கிறியா?

அம்மாக்கு இன்னும் விஷயம் தெரியாது.இனிமேலும் போகாது. எப்படின்னு பார்க்கிறியா? போகாத மாதிரி உன்னோட தங்கச்சி

உங்கப்பாகிட்டே பேசிட்டா” என்றார் அவன் மனதைப் படித்த ரமணன் .

“ஆஹா, என்ன ஒரு கற்பனை? கற்பனையிலேயே என்னோட காதலை வளர்த்து கல்யாணம் வரைக்கும் போய்டுவீங்க போலிருக்கே?

எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்ச ஒருத்தர் அப்படின்னு சொன்னது உன்னையும் சுதனையும் தான்டா தந்தி” என்று லாவகமாகவே நழுவினான்

ரிஷிவர்மன்.

“போண்ணா” என்று அவளது வருத்தத்தை ஒற்றைச் சொல்லில் தங்கை வெளியிட

“அடடா, உன்னைப் பிடிச்சிருக்குன்னு சொல்றேன். அதுக்குப் போய் இப்படி வருத்தப்படுறியே?” என்று கிண்டலிலேயே விஷயத்தை

மறைக்க முயன்றான் ரிஷி.

மேலுமேலும் தமயந்தி குடையாமல் இருக்கும் பொருட்டு நாராயணன் அன்றைய வேலை முடிந்து வீடு வந்து சேர்ந்தார். அதன் பின்னர்

பேச்சு திசை மாறி சுதன்-தமயந்தி செல்லவேண்டிய விருந்துகளில் வந்து நின்றது.

பேச்சு ஒருபுறம் ஓடிக்கொண்டிருக்க ரிஷியின் எண்ணங்கள் மறுபுறம் ஓடின.

அவனுக்கு சுசித்ராவை சந்தித்ததை வீட்டினரிடம் சொல்வதில் ஒரு சிறு பிரச்னை இருந்தது. சுசித்ராவை வங்கியில் பார்த்ததைச் சொன்னால்

நிச்சயம் தமயந்தி அவளைப் பார்க்கும் ஆவலில் ஏதாவது ஏடாகூடம் செய்து வைப்பாள். ஒருவேளை சுசித்ராவிற்கு வேறு நாட்டமிருந்து

தமயந்தியின் ஆர்வம் கலந்த பரபரப்பு இருவருக்கும் மனவருத்தத்தை ஏற்படுத்திவிடுமோ என்றும் பயமாக இருந்தது.

அவனது காதலா? இல்லை ஈர்ப்பா? என்ற கேள்விக்கு அவனை அறியாமலேயே காதல் தான் என்ற விடையளித்து அதற்குப் பிறகு நடக்கும்

நிலைகளுக்குத் தாவினான்.

முதலில் சுசித்ராவின் மனதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும், அவளுக்குத் தன் மேல் ஈடுபாடு இருக்கிறதா என்றறிய வேண்டும், அதன் பின்னர்

தனது காதலை அவளிடம் தெரிவிக்க வேண்டும், அதற்கு அவள் சரி சொல்லவேண்டும்... ஆனால் சொல்வாளா? என்று பலவிதமான

நிலைகளையும் அலசிக் கொண்டிருந்தான் ரிஷி வர்மன்.

ஒருவராக அவனது எண்ணத்திலிருந்து மீண்டு அவன் வெளியே வந்த போது "நாங்க ரெண்டு பெரும் எங்க வீட்டுக்குக் கிளம்புறோம்மா"

என்று அறிவித்துக் கொண்டிருந்தாள் தமயந்தி.

அவளது "எங்க வீடு" என்ற சொல் மகிழ்ச்சியையும் வருத்தத்தையும் சரி பாதியாக பிறந்த வீட்டினரின் நெஞ்சில் புகுத்தியது அவர்களது

முகப் பாவத்திலிருந்தே தெரிந்தது.

"சரிங்க பெரிய மனுஷி. நேரம் கிடைக்கும் போது உங்க வீடான எங்க வீட்டுக்கும் வந்து போங்க" என்று சிரிப்புடன் விடை கொடுத்தாள்

தமையன்.

அனைவரிடமும் விடைப் பெற்று கொண்டு வெளியே வந்த சுதன் "இன்னைக்கு நல்லா மழுப்பிட்டங்க. உங்க தங்கச்சி வேணும்னா நீங்க

சொன்னதை நம்பியிருக்கலாம். நான் கண்டிப்பா நம்பலை. நியாபகம் இருக்கட்டும்" என்று ரிஷியின் காதைக்கடித்துவிட்டு காரில் ஏறினான்.

"ஹே நிஜம்மா சுதன்" என்று அவன் நிஜத்தில் அழுத்தம் கொடுத்துக் கூறியது "கண்டிப்பா நிஜமில்லை என்பதை சுதனுக்கு

உணர்த்திவிட்டதன் அடையாளமாக அவனிடம் இருந்து ஒரு கண் சிமிட்டலே பதிலாக வந்தது.

தாத்தாவிடம் பிரியாவிடைப் பெற்று கொண்டிருந்த தமயந்தி அண்ணனிடம் வந்து நானும் நம்பவில்லை என்பதை காட்டும் வகையில் "நான்

மட்டும் தனுவைப் பார்த்த உடனே சொன்னேன் தானே. நீ மட்டும் என்கிட்டே சொல்ல இல்லை. நீயா வந்து சொல்ற வரைக்கும் நான்

உன்கிட்டே பேசவே மாட்டேன்" என்று மெது குரலில் என்றாலும் சிறுபிள்ளைத் தனமாக கோபித்துக் கொண்டு காரில் ஏறினாள்.

கார் கதவின் மீது சாய்ந்து "உன்கிட்டே சொல்லக்கூடாதுன்னு இல்லை தயாமா" என்று அண்ணனின் விளக்கத்தை அவள் ஏற்பதாக

இல்லை என்பதை "போலாம் தனு" என்ற சொல்லில் காண்பித்தாள்.

"என்ன மதி சின்னக் குழந்தையாட்டம்?" என்று கணவனின் கெஞ்சல் கலந்த கண்டிப்பு கூட அங்கே வேலை செய்யவில்லை.

அவள் அழுத்தமாக அமர்ந்திருப்பதைப் பார்த்ததும் "கொஞ்ச நேரத்தில் எல்லாம் சரியாகிடும். அவளே உங்களுக்கு ஃபோன் பண்ணுவா"

என்று மனைவியின் செயலுக்காக அவள் அண்ணனிடம் விளக்கம் கொடுத்தவனின் கார் கண்ணிலிருந்து மறையும் வரை அங்கேயே

நின்றிருந்தான் ரிஷி.

"அவ குழந்தைடா கண்ணா. அவ ஏதோ சொல்லிட்டான்னு நீ வருத்தப்படாதே. எப்போ சொல்லணும்ன்னு நீ நினைக்கிறியோ அப்போ

சொல்லு" என்று தோளில் தட்டிவிட்டுச் சென்ற தாத்தாவின் உன்னிப்பான கவனிப்பை வியந்தவாறே மாடியேறி தன் அறைக்குச் சென்றான்.

மேலும் தமயந்திக்குக் கோபத்தை நெடு நேரம் தன்னுள்ளே வைத்திருக்க முடியாது என்று தோழனாய் பழகிய அண்ணனுக்குத் தெரியாமல்

இருக்குமா என்ன?

எப்படியும் இன்றைக்கு உறங்குவதற்குள் பேசிவிடுவாள் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் அவளது அறைக்குள் நுழைந்தவனைத்

தனிமை சூழ்ந்து கொள்ள மெல்ல மெல்ல சுசித்ராவிடம் சென்றது மனம்.

அவளை எண்ணியதும் மீண்டும் "ஜாதி மல்லிப் பூச்சரமே, சங்கத் தமிழ் பாச்சரமே" என்று உதடுகள் முனுமுனுக்க, dvd பிளேயரில்

அழகன் பட dvd -யை ஓடவிட்டான் ரிஷி.

அந்தப் பாட்டு வரும் இடத்திற்கு வந்ததும் மம்மூட்டியுடன் சேர்ந்து பாடிக் கொண்டிருந்தவன் பானுப்பிரியாவின் நடனத்தைப் பார்த்ததும்

சுசியும் இது போல் ஆடினால் எப்படியிருக்கும் என்று தனது கற்பனைக் குதிரையை மிக வேகமாக ஓடவிட்டு அவளது முகத்தை மனதால்

நெருங்கினான்.

வேலை செய்யும் பொழுது அவளது கருமணிகள் ஆடிய நடனத்தை எழுந்து நின்று அவள் ஆடினால் எவ்வளவு அழகாக இருக்கும்? என்று

மனம் அவளது நடனத்தை மனதிற்குள் ஒரு முறை ஓட்டிப்பார்த்தது.

அந்த விழிகளே அத்தனை விதமான பாவனைகளையும் உள்ளடக்கிவிடும் போலவே! பனி கொட்டிய வெண்பரப்பில் அழகிய

கறுப்புப்பூனைகள் போல!

அந்தப் பாட்டு நிறைவு பெற்றபின்னரும், தனது அழகிய முகம் பற்பல பாவனைகளை வெளிப்படுத்த நடன அசைவுகள் ஒவ்வொன்றுக்கும்

ரிஷியின் கற்பனையில் அபிநயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் சுசி.

தன் எதிரில் அவள் நின்றிருப்பது போல "உனக்குப் பரதநாட்டியம் ஆடத் தெரியுமா சுசி? எனக்குப் பரதம் கத்துக்கணும்ன்னு ரொம்ப ஆசை.

பச் அம்மா தான் யாரோ பரதம் ஆடினால் பெண்களின் நளினங்கள் எனக்கு வந்துவிடும் என்று தப்பாக எண்ணி அதுக்கு ஒத்துக்கவே

இல்லை. என்னோட மனைவியாவது ஒரு நல்ல டான்சர்ரா இருக்கணும்ன்னு நினைச்சிருக்கேன். அதனால் தான் கேட்டேன்." என்ற

கேள்வியைக் கேட்டவன் தான் அப்படி கேட்டதற்கான காரணத்தையும் நிழலாய் இருந்தாலும் நெஞ்சில் நிலவாய் நிறைந்திருந்தவளிடம்

சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

மாய உலகில் அவன் எதிரே நின்றிருந்தவளின் முகத்தில் எரிச்சல் படர்வது போல அவனே கற்பனை செய்து கொண்டு "உனக்குத் தெரியலன்னாலும் ஒகே. கல்யாணமானதும் கத்துக்கோ சரியா? அதுக்கு ஏன் இந்த முறை முறைக்கிற? மிஸ்ன்னு பேர்

வைச்சாலும் வைச்சேன். மிஸ் மாதிரியே என்னை விரட்டுரீயே " என்று அவளது மாய முறைப்பை

மந்திரச் சொல்லால் சரி செய்ய முயன்று கொண்டிருந்தான்.

சிறு பிள்ளையாய் அவளிடம் சண்டைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த கையோடு அவளிடமே ஓடிய மனதை தாயின் இரவு உணவிற்கான அழைப்பு

களைத்தது.

இரவு உணவு முடிந்தபின்னர் அவனது நம்பிக்கையை வீணடிக்காத வண்ணம் தங்கையிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. "நீ எப்படி என்கிட்டே

சொல்லாமல் இருப்பே?" என்று ஐந்து நிமிடம் சண்டைப் பிடித்தவள்

"நான் இன்னும் அந்தப் பொண்ணைப் பார்க்கவே இல்லை தயா. பார்த்துப் பேசின பிறகு உன்கிட்டத் தான் முதல சொல்வேன். சரியாடா?"

என்று பொய் பாதி உண்மை பாதி கலந்து அவளைச் சமாதனம் செய்தான்.

ஆனால் இவ்வளவு ஆர்வமாக அண்ணனின் காதலை அறியத் துடிக்கும் இவள் பின்னொரு நாளில் சுசித்ராவை மறந்துவிடும்படி அவளிடமே

வாதாடுவாள் என்று அவன் என்ன கண்டான்?

தங்கையை சரிகட்டிவிட்ட நிம்மதியில் படுக்கையில் விழுந்த ரிஷிவர்மன் அன்றைய தினம் நடந்த சுகமான நிகழ்வுகளை மனதில் ஒரு

முறைப் புன்னகையுடன் ஓட்டிப் பார்த்துவிட்டு நிம்மதியான உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.

அதிகாலையில் எழுந்து ஜிம்மிற்கு விஜயம் செய்துவிட்டு வந்தவனை நேற்று எடுத்து வந்திருந்த வேலை "எப்போ பார்த்தாலும் என்ன

சுசியோட ரூயட்? என்னையும் கொஞ்சம் கவனி" என்று சுண்டியிழுத்தது.

தந்தையிடமும் பாட்டனாரிடமும் தனது திட்டத்தை எடுத்துரைத்தவன் அவர்களது ஒப்புதலைப் பெற பெரும் பாடும் நிறைய

கேள்விகளுக்குப் பதிலும் அளிக்க வேண்டியிருந்தது.

என்னதான் கடைக்கு வரவில்லை என்றாலும் அன்றைய மார்க்கெட் நிலவரங்கள் அனைத்தும் ரமணனின் விரல் நுனியிலிருக்கும், அதிலும்

தொழில் என்று வந்துவிட்டால் சொந்த வாழ்வு போல அவரை எந்த ஒரு வகையிலும் ஏய்க்க முடியாது என்று தெரிந்திருந்ததால்

ரிஷிவர்மனும் அதற்குத் தயாராகவே இருந்தான்.

ரமணன் ஒரு வகையென்றால் நாராயணன் மற்றொரு வகை. தள்ளுபடி என்ற பெயரில் மக்களை ஏய்ப்பதை அவரால் ஒத்துக் கொள்ளவே

முடியாது. எல்லாருக்கும் நன்மையே அமையவேண்டும் என்ற அவரது எண்ணத்தால் அவர்களுக்கு நல்ல வாடிக்கையாளர்களும்

ஊழியர்களும் அமைந்தனர் என்றாலும் ரிஷியால் சில சமயங்களில் "அளவுக்கு மீறினால் அமுதமும் நஞ்சு" என்ற ரீதியில் அதை

ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியாது.

தான் குறிப்பிட்டிருந்த தள்ளுபடி சதவிதத்தை மாற்றாமல் பார்த்துக் கொண்ட ரிஷி வர்மன் புத்தாண்டிற்கு முன்னர் வெளியூரில் இருக்கும்

அவர்களது மற்ற கடைகளிலும் இந்தத் திட்டத்தை அமல் படுத்தவும் கடைகளின் நிர்வாகத்தை மேற்பார்வையிடவும் அடுத்த வாரம்

செல்வதாக முடிவானது.

அன்று சரியாக மணி பண்ணிரெண்டரை அடித்ததும் ரிஷி வர்மன் நின்றிருந்த இடம் ஆழ்வார்ப்பேட்டை ஸ்டேட் பேங்க்!

உள்ளே நுழைந்தவன் பணம் கட்டுமிடத்தை நெருங்கி “ஹலோ, மிஸ். ஆர். எஸ். எப்படி இருக்கீங்க?” என்றான்.

நிமிர்ந்து பார்க்குமுன்னரே அந்த “ஆர்.எஸ்” அவனை யாரென்று அறிமுகம் செய்துவிட சுருக்கிய புருவங்களுடன் நிமிர்ந்தாள் சுசித்ரா.

அவள் முகத்தில் மருந்துக்குக் கூட புன்னகையில்லாமல் இருக்கவே லேசாக வருந்தியவன் “ஆமா கண்டதும் காதலில் விழுந்துவிட

அவளென்ன நீயா?” என்ற மனதின் கேள்வியில் சற்று தெளிந்து

“என்ன வேணும்?” என்ற அவளது கேள்வியில் அப்பட்டமாக எரிச்சல் நிறைந்திருந்தது.

அந்த எரிச்சல் அவனைப் பெண்கள் பின்னாடி சுற்றும் டின்னெஜ் பையன் போல காட்டவே மனம் சட்டென சுனங்கியது.

ஆனால் இயல்பான குறும்பும் எதையும் சாதிக்கும் மனப்பான்மையும் சுனங்கலை சுனக்கிவிட்டு மேலே வந்து, “என்ன கேட்டாலும்

கிடைக்கிற மாதிரி இது என்ன கேள்வி? நான் கேட்ட முதல் கேள்விக்கே நீங்க பதில் சொல்லலையே?” என்று அவள் கேட்டக் கேள்விக்குப்

பதிலாய் இன்னும் சில கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

வாய்ச் சொற்களால் பதிலளிக்காமல் கண்களாலே அவனை அலட்சியப் படுத்திவிட்டு தன் வேலையைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள் சுசித்ரா.

அந்த அலட்சிய பாவனை ஒரு நிமிடம் அவளது முகத்தை ரத்தமாய் சிவக்க வைத்தது. கைகளை இறுக மூடி அதை அடக்கியவன் “என்ன

மேடம்? எதுக்கு இவ்வளவு கோபம்? ஜஸ்ட் ஒரு ஃப்ரிண்ட்லி ஹலோ தானே?” என்று தன்னை விளக்க முயன்றவனின் குரலில் ஏதோ

ஒன்று அவளை இளக்கியதற்கு அடையாளமாக நிமிர்ந்து பார்த்தவள் “ஹலோ” என்றாள்.

“தேங்க்ஸ். ஃப்ரிண்ட்லி ஹலோ மாதிரி ஃப்ரிண்ட்லி உதவி செய்யமுடியுமா?” என்றான் மெல்லிய புன்னகையுடன்.

முகம் சட்டென கடுக்க “என்னது? இன்னைக்கும் ஏதாவது மறந்துட்டு வந்துடீங்களா? அதுக்கு எதுக்கு என்கிட்டே வரீங்க? மேனேஜர்கிட்ட

சிபாரிசுக்குப் போகவேண்டியது தானே? உங்க கடைன்னா ரூல்ஸ் எல்லாம் இங்கே செல்லுபடியாகாமல் போயிடுதே!” என்றவனின் குரல்

நக்கலில் முழுதாக தோய்ந்திருந்தது.

“நேத்திக்கு நடந்தது ஒரு விதிவிலக்கு மேடம். எல்லா நாளும் தப்பு நடக்காது. நான் இன்னைக்கு வந்தது வேற விஷயத்திற்காக

வந்திருக்கேன். அதுக்கு நீங்க உதவி செஞ்சீங்கன்னா நல்லாயிருக்கும்” என்று அவளது கோபத்தை உணர்ந்தவனாக சமாதானத்தில்

இறங்கினான் ரிஷிவர்மன்.

“என்ன?” என்ற கேள்வியை அவளது மீன் விழிகளில் கண்டதும்

“என்னோட பெயரில் ஒரு அக்கௌன்ட் ஆரம்பிக்கணும். அதுக்கு நீங்க அறிமுகக் கையெழுத்துப் போடமுடியுமா? என்றான் நயமாக.

“நானா? உங்களை எனக்குத் தெரியவே தெரியாது. நான் எதுக்கு உங்களுக்கு இன்ட்ரோ கொடுக்கணும்? மேனேஜர்கிட்டேயே

கேட்டுக்கோங்க” என்று கூறியவள் இதற்கு மேல் என்னைத் தொந்தரவு செய்தால் எனது மீன் விழிகள் மின்சாரத்தைப் பாய்ச்சிவிடும்

என்பது போல் குனிந்து கொண்டாள்.

“தெரியாத என்னைத் தெரிஞ்சுக்கத் தான்” என்று தொண்டைக் குழி வரை வந்த வார்த்தைகளை வெளியிட்டால் இன்று வந்த ஃப்ரின்ட்லி

ஹலோ உடனே ஃப்ரின்ட்லி அடியாய் மாறிவிடப் போகுது என்ற எண்ணத்தைத் தொடர்ந்து

“ஆனாலும் ரொம்ப ஓவரா பண்றேமா நீ” என்று மனதிற்குள் நினைத்தவனுக்கு அவளை நெருங்குவது பெரும்பாடாய் இருக்கும் போலவே

என்று தோன்றியது.

வேறந்த வகையிலும் அவளை நெருங்க முடியாமல் மனம் சோர்ந்துவிட அடுத்த நாளாவது அவளை நெருங்க வேண்டுமே என்ற

உந்துதலில் அதற்கான வேலைகளைச் செய்துவிட்டே சென்றான்.

நெருங்குவதே பெரிய காரியமாய் இருக்குமென்றால் அவளது மனதை எப்படியறிவது?

எண்ணிய காரியம் முடிப்பேன் என்ற சபதம் எடுத்தவன் போல் அடுத்த நாள் பத்தரை மணிக்கு வங்கியில் நின்றிருந்தான் ரிஷிவர்மன்.

வரிசையில் நின்றிருந்த அரை மணி நேரமும் “கடையில் தலைக்கு மேல் வேலையை வைத்துக்கொண்டு அவளது எந்த அசைவு கொடுத்த

நம்பிக்கையில் இங்கே நின்னுகிட்டு இருக்கே?” என்று மனம் சும்மா இல்லாமல் எப்போதும் போல அவனுக்கு எதிராகவே வாதாடியது.

என்னவோ தெரியவில்லை அவளது மனதில் காதலின் சுவடு இதுவரை வந்திருக்காது என்று உள்நுணர்வு அடித்துச் சொல்லியதால் அவளது

மனசாட்சிக்கு எதிராக பிரதிவாதங்களை அடுக்காமலே தீர்ப்பை வழங்கியன் வரிசையில் முன்னேறி அவளை நெருங்கியவன்

முகத்தை நிமிர்த்தி அவனிடம் சலாணை வாங்கியவளின் கண்கள் லேசாக இடுங்கியது.

அவளது பார்வை சலானில் இருந்த தொகையைக் கண்டதும் மேலும் இடுங்கியது. இடுங்காமல் இருந்தால் தான் ரிஷிக்கு வியப்பு

ஏற்பட்டிருக்கும். ஏனென்றால் அவன் பூர்த்திச் செய்திருந்த தொகை எண்ணி ஐந்து ரூபாய் அல்லவா!!

“இதுக்கு பான் காட்டு காப்பி தேவைப்படுமா மேடம்? நீங்க கேட்பீங்கன்னு நான் மறக்காம கொண்டு வந்திருக்கேன்” என்று பவ்யமாக

அவன் பேசியதும் சுசித்ராவின் நிலைமை தான் மிக மோசமாக இருந்தது.

சிரிப்பை அடக்கவும் முடியாமல் கோபத்தைக் காட்டவும் முடியாமல் அவள் தவித்திருக்க, அவளது அந்த நிலை முத்தும் பவளமும் மாறி

மாறி நெருக்கமாய் கோர்த்தது போலிருந்ததை நினைவுபடுத்த ரிஷிவர்மன் அதை ரசித்திருந்தான்.

அத்தியாயம் 7

“இப்படிச் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும். எப்போ பார்த்தாலும் முகத்தில் ஒரு இறுக்கம். கண்ணில் ஒரு

தவிர்ப்பு. வார்த்தையில் ஒரு விலகல் என்று தன்னையே தனுக்குள் பூட்டி வைத்துக் கொள்கிறாளே” என்று மனதில் நினைத்த ரிஷிவர்மன்

அதை வெளியிடும் தருணம் இதுவல்ல என்று முடிவு செய்து

வேண்டுமென்றே “என்ன மேடம்? டெபாசிட் பண்ண முடியாதா? அச்சோ இப்ப என்ன செய்றது?” என்று போலியாக கண்ணில் ஒரு

பதட்டத்தை வரவழைத்துக் கேட்கவும்

சட்டென முகத்தில் ஒரு மிடுக்கைக் கொண்டுவந்து “அதெல்லாம் செய்யலாம். ஆனால் இதை டெபாசிட் செய்யவா இவ்வளவு தூரம்

வந்தீங்க?” என்று அவனைப் பார்த்தவளின் முகத்தில் கோபத்தை விடுத்து ஆராய்ச்சி படர்ந்திருந்தது.

அந்த ஆராய்ச்சிக்குத் தேவையான விடைகளை முகத்தில் காட்டாமல் “இவ்வளவு தூரம் வந்ததற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் இருக்கு

மேடம்” என்றான் ரிஷிவர்மன் நிதானமாக.

அவனாகவே சொல்லட்டும் என்று அவள் பார்த்திருக்க, நீ கேட்டாலின்றி நான் சொல்லமாட்டேன் என்று அவனும் நின்றிருந்தான்.

ஆனால் இரண்டே வினாடிகளே சுசித்ராவின் பார்வை ரிஷியின் முகத்தில் நிலைத்திருந்தது. அதன் பிறகு “நீ சொன்னால் சொல்லு. அதைத்

தெரிஞ்சுகிட்டு எனக்கு ஒன்னும் ஆகப்போறதில்ல” என்பது போல குனிந்து தன் வேலையைப் பார்க்கத்தொடங்கினாள்.

அவள் முதலில் கேட்கும் போதே “உன்னைப் பார்க்கத் தான் வந்தேன்” என்று சொல்லியிருக்கலாம். சும்மா சும்மா கொக்கி வைக்கிறேன்

பட்டன் வைக்கிறேன் என்று இப்போது சொல்ல வந்ததை கூடச் சொல்ல முடியாமல் என்ன முழி முழிக்கவேண்டியிருக்கு என்று

மானசீகமாக இல்லாமல் வெளிப்படையாகவே கொட்டிக் கொண்டான் எதிரில் நின்று அவளது பாவங்களை உன்னிப்பாக கவனித்துக்

கொண்டிருந்த ரிஷி.

“இதெல்லாம் ஒரு மேட்டரா? அவ பேசலைனா நீ பேசவே மாட்டியா? என்னவோ ரொம்பத் தான் சீன் போடறேடா?” என்று அவனது மனமே

அவனைக் கேலி செய்ததில்

“என்ன முக்கியமான காரணம்ன்னு நீங்க கேட்கவே இல்லையே? நீங்க கேட்கலைன்னாலும் நான் சொல்லுவேனே! இன்னைக்குக்

காலையில் எங்க அம்மா ஒரே திட்டு. உங்க வீட்டுத் திட்டு எங்க வீட்டுத் திட்டு இல்லைங்க. அப்படி ஒரு திட்டு. ” என்று கூறியவன் அவள்

முகத்தில் யோசனையின் சாயல் விழுந்து அவனை நிமிர்ந்து பார்த்ததும்

“ஹம்ம். இது நல்ல பொசிஷன். எங்கே விட்டேன்?” என்று தானே நியாபகப் படுத்திக் கொண்டு

“எனக்கு சம்பாதிக்கிற பணத்தை செலவு செய்யாம சேர்த்து வச்சுக்கவே தெரியலையாம். என் கையில் இந்த ரூபா இருந்தா ஒரே நாள்ல

காலியாகிடுமாம். அதனால இன்னைக்கே கொண்டு போய் பேங்க்ல போட்டுன்னு ஒரே அறிவுரை.” என்று முடித்தப் போது அவள்

முகத்தில் நன்றாகவே சிரிப்புப் படர்ந்திருந்தது.

அந்த சிரிப்பு மனதைத் தடம் புரள செய்ய, அதிலிருந்து வினாடிக்குக் குறைவான நேரத்தில் வெளிவந்த ஓடிக் கொண்டிருந்த

தண்டவாளத்தை மீண்டும் பிடித்து, “அம்மா சொல்லிக் கேட்காம இருக்கலாமா மேடம்? பேங்க் ரூல்சையே அடிப்பிசகாம பின்பற்றுகிற

உங்ககிட்டப் போய் கேட்கிறேன் பாருங்க? பேங்க்லேயே இப்படி இருக்க நீங்க வீட்டுல அம்மா அப்பா சொல்றதை மீற மாட்டீங்க தானே?

உங்களை மாதிரித் தாங்க நானும் தாயிற்சிறந்த கோவிலுமில்லை என்ற சொல்லிற்கு ஏற்றார் போல இப்போது இங்கே இருக்கேன்”

என்றான் நீண்ட விளக்கமாக.

இவ்வளவு நீண்ட விளக்கத்தில் துளியும் அவன் உதடுகளில் சிரிப்பில்லாமல் கண்ணில் மட்டும் அதைத் தேக்கி, முகத்தில் அப்பாவித்

தனத்தைப் பிரதானமாக வைத்து அவன் பேசியதும் கலகலவென்று சிரித்தாள் சுசித்ரா.

அவளது சிரிப்பு அவளுக்கே ஆச்சிரியமாக இருந்ததோ என்னவோ பட்டென அதை நிறுத்தி “இந்தாங்க டெபாசிட் பண்ணியாச்சு” என்று

ரிஷியிடம் டெபாசிட் ரசீதை நீட்டினாள்.

அவளது சிரிப்பு நின்றது ஒரு புறம் வருத்தமாக இருந்தாலும் அவள் இவ்வளவு தூரம் சிரித்ததே மனதை மகிழ்விக்க நிம்மதியாகவே

வங்கியை விட்டுக் கிளம்பினான் ரிஷிவர்மன்.

ஏதோ பெரிதாக சாதித்துவிட்டது போல் பறந்த மனதுடன் கடைக்குள் அவன் நுழைந்தபோது பெண் கல்யாணத்திற்கு நகை எடுக்கவென்று

இரு வீட்டாரும் சேர்ந்து ஒரு பெரிய படை அவர்கள் கடையை நிரப்பியிருந்தது.

இது போல் பெரிய ஆர்டராக வரும்போது முடிந்தவரை வேலைகளை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு அவர்கள் அருகிலிருந்து நகை தேர்வுக்கு

உதவுவது ரமணன் முதற்கொண்டு வீட்டில் அனைவரும் செய்வது தான் என்றதால் நிர்வாக அறைக்குள் செல்லாமல் அவர்கள் நின்றிருந்த

கழுத்தாரம் பகுதிக்குச் சென்றான்.

மணமகள் நடுவே அமர்ந்திருக்க அவளைச் சுற்றி இரு வீட்டுப் பெற்றோரும் அமர்ந்திருந்தனர். அதன் பின்னர் கூட வந்த சொந்தங்களும்

நண்பர்களும் நின்றும் அமர்ந்துமிருக்க, சற்றே ஓரமாக ஒதுங்கி பாவம் போல் நின்றிருந்தவனை மணமகன் என்று யாரும் சொல்லாமலே

கண்டு கொண்டான் ரிஷிவர்மன்.

அவர்கள் அருகே சென்று குடிப்பதற்கு என்ன கொண்டு வரச் சொல்லட்டும் என்று விசாரித்து அவர்கள் கூறிய குளிர் பானத்திற்குப் பதிலாக

இந்த வெயிலில் மோர் குடித்தால் உடம்புக்கு நல்லது குளிர்ச்சியாகவும் இருக்கும் என்று நிஜமான அக்கரையில் அவன் மிதமாகக்

கூறியபோது அனைவரது முகமும் நன்றாகவே மலர்ச்சியைக் காட்டியது.

அதன்பிறகு கல்யாணப் பெண்ணிற்கு அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த நகை செட்டுகளை முழு ஈடுபாட்டோடு எடுத்துக் கொடுத்தும் அவர்கள்

திரும்பத் திரும்பக் கேட்டாலும் கூலி, சேதாரம், நகையின் விலை என்று பொறுமையாக எடுத்துக் கூறியும் கொண்டிருந்தவனின் மூளை

இங்கே இருந்தாலும் மனம் சுசியிடமே நின்றது.

அவர்கள் திருமணத்திற்கு நகை எடுக்கும் போது இந்தப் பையன் மாதிரி இவ்வளவு தூரம் தள்ளி நின்று கொண்டு சுசியின் முகத்தைப்

பார்க்க முடியாமல் போய்விடக் கூடாதே! என்று மனம் வேறு பதறியது.

அப்போதும் தானே நகையை எடுத்துக் கொடுத்தால் அவளது முகபாவங்களை உன்னிப்பாக கவனித்து அவளுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா என்று

கேட்டறிந்து ஒவ்வொன்றையும் தேர்வு செய்யவேண்டும்.

இந்தப் பெண்ணைப் போல் தன் வருங்காலக்கணவனுக்குத் தான் தேர்வு செய்த நகைப் பிடித்திருக்கிறதா என்று அறிந்து கொள்ள கழுத்தை

அந்தப் புறமும் இந்தப் புறமும் திருப்பி அவனது பார்வையை சந்திப்பதற்கே பிரம்ம பிரயத்தனப் பட்டுக் கொண்டிருப்பாளா? சுசி செய்வது

கொஞ்சமில்ல ரொம்பவே கஷ்டம் தான்!

அவன் தான் உருக வேண்டும் போலவே, அம்மணி ஒரு காயை அவர்கள் பக்கமிருந்து நகர்த்துவதற்கு மூன்று நாட்கள் ஆகிறதே! ஹம்ம்

பார்க்கலாம்!

இன்னும் அவளிடம் சொந்த விஷயமாகப் பேசவே இல்லை, இன்று அவளே அவளை மறந்து சிரித்துவிட்டாள் என்பதற்காக எவ்வளவு தூரம்

கற்பனை செய்கிறேன்.

கல்லூரியில் கால் எடுத்துவைத்திருக்கும் விடலைப் பையனுக்கும் எனக்கும் என்ன வித்தியாசம்?

ஒரு நாள் அவள் சிரித்துப் பேசினால் அடுத்த நாள் ஐ லவ் யு சொல்லி அதற்கு அடுத்த நாள் கல்யாணம் என்று எவ்வளவு மோசமாக

ஹம்ம் என்று அவனுக்கே கோபம் கொப்பளித்ததும் தான் மிக வேகமாக ஓடிய அவனது எண்ணங்கள் ரெட் சிக்னலில் சடன் பிரேக் போட்டு

நிற்கும் வாகனங்கள் போல் நின்றன.

கிட்டத்தட்ட மூன்று மணிநேரம் சென்ற பின்னரும் அவர்களது நகைத் தேர்வு பாதியளவு கூட முடியவில்லை. ஆனால் இன்று வேறு

வேலைகளும் இருப்பதால் இப்போது வாங்கியதற்கு மட்டும் பணம் செலுத்திவிட்டு, நாளை அல்லது நாளை மறுநாள் வருவதாகக் கூறிச்

சென்றவர்களிடம் மணமகனுக்கான மோதிரம் செயின் என்ற மற்ற நகைகள் அனைத்தும் அவர்களது பெரிய கடையின் கிளைகளில்

கிடைக்கும் என்றும் இந்த நகைகளில் திருப்தி ஏற்பட்டால் அங்கே கண்டிப்பாகச் செல்லுமாறும் கேட்டுக்கொண்டான்.

அவர்கள் நகர்ந்த பின்னர் தாயின் கைப் பக்குவத்தில் வந்திருந்த மதிய உணவை முன்மாலை உணவாக உட்கொண்டுவிட்டு வேலையில்

ஆழ்ந்தவனை சுசியின் நினைவு கூட கலைக்கவில்லை.

தங்கையின் கல்யாண வேலைகளால் அவர்களது வெளியூர் கிளைகளின் கணக்குகளை சரிபார்க்க நேரமில்லாமல் போனதால் இன்று மதுரை

கிளையின் கணக்கை மட்டுமே முடித்துவிடவேண்டும் என்று முடிவு செய்து வேலையில் மூழ்கியவன் வீடு வந்து சேரும் போது இரவு மணி

பத்தாகியிருந்தது.

அந்த நேரத்திலும் தனக்காக விழித்திருந்த தாயைக் கண்டதும் "எதுக்குமா இவ்வளவு நேரம் முழிச்சிருக்கீங்க? நான் வந்து டேபிள்

மேலிருக்கும் சாப்பாடை எடுத்துப் போட்டு சாப்பிட்டுக்கமாட்டேனா? அதுக்கு நீங்க முழிச்சிருக்கணுமா?" என்று வழமையான வசனத்தை

உதிர்த்தான்.

இதுவே தொடர்ந்து இரு தினங்களும் தொடரவே "எனக்கு ஒன்னும் சிரமமில்லை ரிஷி. வேலை இருந்தால் இங்கே எடுத்து வந்து

செய்யவேண்டியது தானே கண்ணா? இவ்வளவு நேரம் கடையில் இருக்கவேண்டுமா? நேரத்திற்காவது சாப்பிட்டிருக்கலாம்" என்ற தாயாய்

அவரது கவலையை வெளியிட்டார் நீலவேணி.

வீட்டிற்கு வந்திருக்கலாம் தான். படுக்கையறைக்குள் நுழைந்தாலே சுசியின் நினைவுகள் எந்தவிதமான சிக்னலையும் மதிக்காமல்

வந்துவிடுகின்றனவே! என்ன செய்வது? அதனால் அல்லவா வீட்டில் லேப்டாப்பில் செய்யக் கூடிய வேலைகளைக் கூட அலுவலகத்தில்

செய்துவிட்டு வருகிறான்.

அது மட்டுமில்லாமல் வீட்டிற்கு வந்து படுக்கையில் விழும் நேரத்தில் சுசி மட்டுமே மனதிலும் கனவிலும் நிறைந்திருக்க வேண்டும் என்ற

எண்ணமும் இதற்குக் காரணம் என்று எப்படி தாயிடம் சொல்வது?

அங்கே இருந்தால்தான் தேவையான தகவல்களை உடனுக்குடன் சேகரிக்கமுடியும் என்று பூசி மொழுகியவன் உணவை முடித்துக் கொண்டு

படுக்கையில் விழுந்தான்.

அவளை நினைத்த நிமிடம் ஊற்றாய் பெருகிய உற்சாகமும் உள்ளிருந்த காதலை வார்த்தையாய் கவிதையாய் வெளிக் கொணர்ந்தது.

“பொன்னில் புரண்ட நான்
ஒரு பெண்ணின் புன்னகையில் தடம் புரளுவேனோ!
அவளது கண்ணசைவில் என் காதலை உயிர்ப்பிபேனோ!”

என்ற மூன்று வரிகளை கவிதை என்ற பெயரில் அவளது organizer இன் ஒரு பக்கத்தில் கிறுக்கியவன் தனக்குத் தெரிந்த பாடல்

கலையின் மூலமும் காதலை வெளியிட்டான்... எதிரில் இல்லதவளிடம்!!

“நெஞ்சாங்கூட்டில் நீயே நிற்கிறாய் பெண்ணே
நெற்றி பொட்டில் தீயை வைக்கிறாய்
கட்டி போட்டு காதல் செய்கிறாய் முதுகில்
கட்டெறும்பு போல் ஊர்கிறாய்
காதல் தானே
இது காதல் தானே
உன்னை நினைப்பதை நிறுத்திவிட்டால்
நெஞ்சு ஏனடி துடிக்கவில்லை ”

இந்த இரு தினங்களும் வங்கிக்குச் சென்று ஐந்து ரூபாயை டெபாசிட் செய்தது தான் மிச்சம்!

எண்ணி முப்பது வார்த்தைகள், ஒற்றை கீற்றாய் ஒரு மெல்லிய சிரிப்பு, கண்ணில் ஒரு மின்னல், முகத்தில் ஒரு ஆராய்ச்சி என்று ஒன்றும்

பெரிய வித்தியாசமுமில்லை முன்னேற்றமுமில்லை.

ஒரு தரம் கூட எதற்காக இவ்வளவு தூரம் வருகிறாய்? ஐந்து ரூபாய் டெபாசிட் செய்ய ஐம்பது ரூபாய் செலவு செய்து கொண்டு எதற்கு

வருகிறாய்? ஏன்? என்று ஒரு கேள்வி கூட அவள் கேட்கவில்லை.

அவனுக்கும் பின்னாடி பத்து பேர் நிற்கும் போது “கண்ணே மணியே! நீ என்னைக் காதலிக்கிறாயா? நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்”

என்று சினிமாக் கதாநாயகன் போல் வசனம் பேச முடியவில்லை.

பத்து நிமிடம் அவளைப் பார்ப்பதற்கே அன்றைய தினம் விடிவதாக எண்ணிய ரிஷி அந்த வெண்மதிமுகத்தில் சிரிப்பெனும் மின்னல் கீற்று

விழும் அழகை ரசிக்கவே இரண்டு நாட்களாக சென்று வந்தான்.

அடுத்த நாள் எப்படியாவது அவளைத் தனிமையில் சந்தித்துப் பேசிவிடவேண்டும் என்று மனதில் குறித்த ரிஷியை அடுத்த நாள் பத்து

மணியளவில் திருச்சி கிளையிலிருந்து வந்த அழைப்பு அவனது முடிவை முற்றிலுமாக மாற்றி அமைத்தது.

அன்றைய தினக் கணக்கெடுப்பில் ஒரு செயின் குறைவதாகவும், சிப்பந்திகளை செக் செய்யலாமா? செய்தால் ஏதேனும் புது பிரச்னை

கிளம்புமா? என்று கேட்ட கிளையின் மேலாளரிடம் தானே நேரடியாக வருவதாகச் சொல்லி அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் கிளம்பும் ஒரு

விமானத்தில் அவர்களது பயணங்களை நிர்வகிக்கும் ட்ராவல் நிறுவனத்திடம் பயணச் சீட்டிற்குச் சொல்லினான்.

பயணச் சீட்டு கிடைத்ததும் தந்தையிடம் சொல்லிவிட்டு தாத்தாவை கடையில் அமர்த்திவிட்டு திருச்சிக்குப் பறந்தவனை அங்கு காத்திருந்த

வேலையாட்களும் மேலாளரும் அவனது பொறுமைக்கும் ஆட்களை கையாளும் திறத்திற்கும் பெரும் சவாலாய் அமைந்தனர்.

அனைவரும் நிற்க வைத்து சோதிப்பதில் நல்ல ஊழியர்களின் நன்மதிப்பை இழப்பதைத் தவிர பிரச்சனைக்குத் தீர்வு வராது என்பதோடு

நேற்று காணாமல் போன நகையை இன்று தேடி என்ன புண்ணியம்? என்றெண்ணிய ரிஷிவர்மன் கடையில் பதித்து வைத்திருந்த

செக்யூரிட்டி கேமரா மூலமாக நேற்று நடந்த அனைத்தையும் மிக உன்னிப்பாக ஸ்கரீன் பை ஸ்கரீன் ஓடவிட்டு யார் செய்தது என்று

கண்டுபிடித்தான்.

நகையை எடுத்தவரை தனியாக அழைத்து விசாரித்தப்போது வீட்டின் பொருளாதார நிலையையும் பெண்ணின் திருமண வயதையும்

காரணமாக அவர் கைக்காட்டவே ரிஷியால் அதை ஒத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை.

அவரை வேலையை விட்டுத் தூக்கிவிட வேண்டுமென்று அவன் வாதாட நாராயணன் அதை ஒத்துக் கொள்ளாமல் அவருக்கு ஒரு

எச்சரிக்கை கொடுத்து மீண்டும் ஒரு வாய்ப்பு கொடுக்கலாம் என்று தந்தையை அவனை அடக்கித் தன் முடிவை அமல்படுத்தினார்.

அடுத்த ஒரு வாரமும் அதிலடைந்த கோபத்தை சுசியைப் பார்க்காத நிலை மேலுமேலும் கீறி விட ரிஷி வர்மன் தவித்துதான் போனான்.

நான் தவிக்கும் அதே தவிப்பு அவளிடமும் இருக்குமா? எப்படியிருக்கிறாளோ? கொஞ்சமேனும் சிரிப்பை உதிர்த்திருப்பாளா?

“நிஜத்தின் நினைவாய் என்னுள் நிறைந்தவளே
சிரிப்பின் பதிவாய் உன்னுள் நான் நிறைந்தேனா?
பூவின் இதழாய் என்னை அழைத்தவளே
மனதின் தவிப்பாய் உன்னை நான் அலக்கழித்தேனோ?”

என்று அடுத்த கிறுக்கலை அவன் பதிவு செய்தபோதும் தூக்கம் மெதுவாக அவனைத் தழுவி கனவிலும் அவனை நிம்மதியிழக்கச் செய்தான்

சுசித்ரா.

ஒருவாறாக வேலையையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு அவன் சென்னை வந்து சேர்ந்த போது இரு ஞாயிறுகள் கழிந்திருந்தன.

ஞாயிறு மதியம் வந்திறங்கிய ரிஷிவர்மனுக்கு எப்போதடா இந்த சூர்யன் மறைந்து நாளை புலர்வான் என்றிருந்தது.

மனம் மேல்மேலும் சோர்வதை உணர்ந்து தமயந்தியின் வீட்டிற்குச் சென்று அன்றைய மாலையை களித்தவன் தங்கையின் கை

வண்ணத்தில் தயாராகி இருந்த இரவு உணவை சுதனை கேலி செய்து கொண்டே உண்ட போதும், தயா பொழிந்த பாசமெனும் மழையில்

அவனது இறுக்கம் தளர்ந்து அவனது இயல்பிற்கு மீட்டு வந்தது.

அடுத்த நாள் ஒன்பதரை மணிக்கெல்லாம் வங்கிக்குள் நுழைந்த ரிஷியை குறை சொல்லி புண்ணியமில்லை! எல்லாம் காதல் படுத்தும் பாடு!

சீக்கிரமே வந்துவிட்டதால் பணம் கட்டும் வரிசை ஆமை போலல்லாமல் முயல் போல் நகர்ந்து பத்தாவது நிமிடத்தில் பணம் கட்டுமிடத்தில்

ரிஷியைக் கொண்டு நிறுத்தியது.

பெரும் தவிப்பில் நின்றிருந்தவனை எதிரில் அமர்ந்திருந்த சுசித்ராவின் உருவம் சிறகடித்துப் பறக்க வைத்தது.

சும்மாவே அவளது அழகில் மயங்கிப் போயிருந்தவனை இப்போது அவளது தளர்ந்த பின்னலும், அதை அலங்கரித்த மல்லிகைப் பூவும்,

சந்தன நெற்றியில் பளீரென தெரிந்த குங்கும கீற்றும், முகத்தில் என்ருமில்லாமல் இன்றைக்கு குடி கொண்டிருந்த மிதமான பவுடரும்,

செவ்விதழை இன்னும் கூடுதல் சிவப்பாய் காட்டிய உதட்டுச் சாயமும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவள் உடுத்தியிருந்த புடவையும்

நிஜமாகவே மயக்கம் போட வைத்திருந்தாலும் ஒன்றும் சொல்வதற்கில்லை.

என்னதான் அவளது வெளித் தோற்றத்தில் லயித்திருந்தாலும் அவனது பெயரை சலானில் கண்டதும் படாரென நிமிர்ந்து பார்த்த அவளது

பார்வையில் இருந்த தேடல் முடிந்த நிம்மதி, ஏன் என்ற கேள்வி, ஹப்பாடா வந்தாயா என்ற உணர்வு இவை எதையும் கவனிக்காமல்

இருக்கவில்லை ரிஷி.

வெளித் தோற்றத்தில் அழகாய் இருந்தாலும் பத்து நிமிடங்கள் முன்பு வரை அந்த கண்களில் இல்லாத ஒளி இப்போது வந்ததைப் பார்த்ததும்

“வாவ். அவளும் என்னைத் தேடியிருக்கிறாள். என்னைப் போலவே அவளும் என்னை மிஸ் செய்திருக்கிறாள்” என்று துள்ளிக் குதிக்க

வேண்டும் போலிருந்தது ரிஷி வர்மனுக்கு.

எப்போதும் அவளைச் சீண்டிக் கொண்டிருந்தவனால் இன்று அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கூட வாய் திறந்து பேச முடியவில்லை.

அவளும் மெளனமாக வேலையில் ஈடுபட்டிருக்க, அந்த மெளனமே ஏதோ இருப்பதை உணர்த்த, நிதானமாக தன் மெளனச் சாமியார்

விரதத்தை முடித்த ரிஷி “உங்களுக்கு பரதம் ஆடத் தெரியுமா?” என்ற கேள்வியைக் கேட்டான்.

இதுவரை முகம் மலர்ந்து தன் வேலையை உதட்டில் மட்டுமின்றி கண்ணிலும் ஒரு சிரிப்புடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அவனை ஒரு தீ

விழி விழித்தான்.

அந்தத் தீ முகம் முழுதும் பரவி மருந்துக்குக் கூட முத்தில்லாமல் ஒரே பவளமாய் இருந்தது அவளது முகம். கோபத்தின் சாயல் சட்டென

மறைய அதில் நிறைந்தது என்ன? நிராசையா? வருத்தமா? என்ன அது? ஏன் இந்த திடீர் மாற்றம்? என்று மனம் அடித்துக் கொண்ட

வினாடியில் அவளும் வேலையை முடிந்து அவனை நிமிர்ந்தும் பாராமல் சலானை நீட்டிவிட்டாள்.

பின்னாடி நின்றிருந்த வயதானவர் அவனை மேலும் சற்று நேரம் நின்று விளக்கம் கேட்க விடாமல் செய்ய மெல்ல அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

ஆனால் இன்று அவனைக் கண்ட வினாடியில் அவள் முகத்தில் படர்ந்த உணர்வுக் கலவையை கண்டவனால் வேறு விதமாகவும் என்ன

முடியவில்லை.

எப்படியும் இன்று அவளிடம் தனிமையில் சந்தித்துப் பேசிவிட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் பேங்க் மூடும் நேரத்தைக் கேட்டறிந்தவன்

மாலை ஆறு மணிக்கு அங்கு திருப்பி வரவேண்டும் என்ற முடிவுடன் வேலையைப் பார்க்கச் சென்றான்.

அவளது அன்றைய மிதமான என்றாலும் அழகான அலங்காரத்தின் காரணம் பிறந்த நாளாய் இருக்கலாமோ என்றெண்ணியவன் ஏதாவது

பரிசோடு அவளைச் சந்திக்கவேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். அப்படியே பிறந்தநாள் இல்லை என்றாலும் இந்த பரிசை அவளிடம்

கொடுத்துவிடவேண்டும் என்றும் மனதில் குறித்தான்.

நடுவில் ஒரு ரோஜாவுடன் மின்னிய பிளாட்டின மோதிரத்தை தேர்ந்தெடுத்தவன் அவளது கணக்கில் அதை பில் போடுமாறு கூறியபோது

கடையின் நிர்வாகிக்கு எழுந்த வியப்பை அவன் சட்டை செய்யவே இல்லை.

ஆறு மணிக்கு வங்கியின் மிக அருகே இல்லாமல் வங்கியின் வாசல் நன்றாகத் தெரியும் தூரத்தில் காருடன் நின்றிருந்த ரிஷியின் தவிப்பை

மேலும் கூடாமல் ஐந்தே நிமிடத்தில் வங்கியில் இருந்து வெளிப்பட்டாள் சுசித்ரா.

அவளது நடையில் ஏதோ வித்தியாசம் இருந்ததை ரிஷி உணரும் போதே அவளது பின்னாலிருந்து வந்த ஒரு அவசரக் கொடுக்கை அவளை

இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு வெளியே வர, அந்த இடியில் சற்று தடுமாறிய சுசித்ரா சுதாரிக்கும் முன்னர் பாலன்ஸ் மிஸ்ஸாகி படிகளில்

உருள ஆரம்பித்தாள்.

பத்துக்கும் கம்மியான படிகள் தான் என்றாலும் அவள் உருண்ட வேகத்தில் அவளது தலையில் லேசாக அடிப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கூடவே அவளது சேலை விலகியதில் அவளது இடது காலில் மாட்டியிருந்த செயற்கை ஷூ அவளுக்கு ஒரு கால் ஊனம் என்பதை

அப்பட்டமாக படம் பிடித்துக் காட்டியது!!

அவள் உருள ஆரம்பிக்கும் போதே அவளை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்த ரிஷிவர்மன் உறைந்து போனான்!

அத்தியாயம் 8

படியில் உருண்டு கீழே தரையைத் தொடும் போதே சற்று தூரத்தில் ரிஷி வர்மன் ஓடிவருவது சுசித்ராவின் கண்களில் பட்டுவிட்டது.

சேலை விலகி லேசாக உடல் தெரிந்ததில், அதுவும் நடு ரோட்டில் அனைவரும் பார்க்கும் வண்ணம் துணி விலகியதே அவளுக்குப் பெரும்

அவமானாக இருந்தது.

ரிஷிவர்மனின் கண்களில் படர்ந்த அதிர்ச்சியும் அவனது முகத்தில் படர்ந்த விவரிக்கமுடியாத உணர்வும் அவளது அவமானத்தை

நிராசையாக மாற்றி கோபத்தில் கொண்டு பொய் நிறுத்தியது.

எல்லாவிதமான உணர்வுகளையும் மீறி பெண்ணின் பாதுகாப்பு உணர்வும் கூச்சமும் மேலோங்க உருண்ட நிலையிலிருந்து வேகமாக எழுந்த

சுசித்ரா தன் ஆடையை சீர் செய்தத் தொடங்கினாள்.

அவள் விழுந்ததைக் கூட பொருட்படுத்தாமல் சில மனித உருவத்தில் இருக்கும் மிருகங்கள் அவளது மேனி அழகைத் துயில் உரியத்

தொடங்க அந்தக் கழுகு பார்வை அவளது காலில் இருந்த ஊனத்தைக் கண்டதும் ஒரு விதமான நிராசைப் பார்வையாக மாறி பரிதாபத்தில்

வந்து நின்றதையும் அவள் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

மற்ற எல்லாரையும் விட ரிஷிவர்மன் அதிர்ந்து நின்ற விதமே மனதை மேலும் மேலும் குடைய அந்த நிலையிலிருந்து எழ முயற்சி

செய்தாள்.

அதற்குள் சுதாரித்து விட்ட கழுகுகளும் அங்கு நின்றிருந்த சில பெண்மணிகளும் சுசித்ரா எழுவதற்கு சிறிது சிரமப்படுவதைக் கண்டு

அவளது உதவிக்கு வந்தனர்.

கை கொடுத்த தெய்வங்களை கவனிக்காதது போல் பாவனை செய்த சுசித்ரா தன் முயற்சியாலேயே எழுந்து கொண்டாள்.

இந்த உலகத்தில் இலவசமாக கிடைக்கும் ஒரே பொருள் அறிவுரை என்பதை உறுதி செய்வது போல

“இப்படியிருக்கும் போது நீ தான்மா கூடுதல் கவனத்தோட இருக்கணும்”

“பட்டக் காலிலேயே படும்ன்னு சொல்ற மாதிரி இப்படி அடி பட்டுச்சே!”

“ஆமா, இந்த காலிலும் ஏதேனும் அடி பட்டிருந்த உன் நிலைமை என்னமா ஆகுறது?”

“கொஞ்சம் பொறுமையாய் போமா. பெண்ணிற்கு எப்போவுமே பொறுமை தேவை. இந்த மாதிரி நிலையில் இருக்கும் உனக்கு நிறையவே

வேணும்மா” என்று அறிவுரை வழங்குகிறேன் என்ற போர்வையில் அவளது குறையை பூதமாக்கிக் கொண்டிருந்தனர் பலரும்.

அதற்கு நடுவில் அவளது தலையில் வழிந்து கொண்டிருந்த ரத்தத்தைப் பார்த்து “தலையில் வேற அடி பட்டுவிட்டது போல. ஹாஸ்பிடல்

காண்பிச்சிட்டு வீட்டுக்குப் போமா” என்றார் நல்லெண்ணம் கொண்ட ஒரு வயதானவர்

மற்றவரின் உதவியை ஏற்காமல் அவளே எழுந்து கொள்ள முயன்ற போதே தனது அதிர்ச்சியிலிருந்து மீண்டு நினைவுக்கு வந்து விட்டான்

ரிஷி வர்மன்.

கூடியிருந்த மற்றவர் கவனித்தனரோ இல்லையோ ரிஷி வர்மனின் கண்களில் அவள் அவர்களது உதவியை நாகுக்காய் நிராகரித்தது

நன்றாகவே பட்டு மனதில் பதிந்தது.

அவர்களது கேள்விகளால் அவளது கோபம் பெருகிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த ரிஷிவர்மன் வேகமாக அவர்களை விலக்கி அவனை

நெருங்கினான்.

தலையை சுட்டிக் காட்டி “ஹாஸ்பிடல் போய்டலாம் சுசித்ரா. ப்ளீஸ் வாங்க” என்றான் பதட்டமாக.

அவள் பதில் சொல்லுமுன் அனைவரிடமும் திரும்பி “எனக்குத் தெரிஞ்சவங்க தான். நான் பார்த்துக்கிறேன்” என்றவன் குறிப்பாக

அவர்களை அங்கிருந்து நகருமாறு அறிவுறுத்தினான்.

அப்போதும் சில இலவச ஆலோசனைகளை வழங்கிவிட்டே சிலர் நகர, சிலரோ அவர்கள் இருவரையும் ஒரு தினுசாகப் பார்த்துக் கொண்டே

சென்றனர்.

இரண்டுமே சுசித்ராவின் கோபத்தைப் பலமடங்காக பெருக்கியது. அவளால் மற்றவர் தன் மேல் காட்டும் பரிவும் அக்கறையும் பரிதாபத்தால்

என்றால் பொறுத்துக் கொள்ளவே முடிவதில்லை.

இப்போது ரிஷிவர்மன் நின்ற நிலையைப் பார்த்தவளுக்கு அவன் தன் மேல் பரிதாபப்பட்டுத் தான் மருத்துவனைக்கு அழைத்துச் செல்கிறான்

என்று அதற்கே கோபத்தின் சிகரத்தை அடைந்திருந்தவள் அவன் தனக்குத் தெரிந்தவள் என்று சொன்னதில் கண்ணில் அனல் பறந்தது.

அந்த கோபம் தணியுமுன்னரே அங்கிருந்து நகன்றவளை வேகமாக வழி மறித்தவன் “சுசித்ரா ப்ளீஸ் வாங்க, ஹாஸ்பிடல் போயிட்டு நீங்க

எங்கே போகணுமோ அங்கே நானே கொண்டு போய் விட்டுடுறேன். என்னோட கார் அங்கே நிற்குது. நான் போய் எடுத்துட்டு வந்துடுறேன்.

ப்ளீஸ் வரலைன்னு மட்டும் சொல்லிடாதீங்க. தலையில் பட்ட அடியை சும்மா அப்படியே விட்டுடக்கூடாது” என்று நீளமாகப் பேசியவன்

அவன் பேசாமல் இருந்ததையே சம்மதம் என்று எண்ணினானோ என்னவோ காரை நோக்கி விரைந்தான்.

ஆனால் காரைத் திறந்து, டிரைவர் சீட்டில் அமர்ந்து, அவன் நின்ற இடத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தப்போது அவன் ஒரு ஆட்டோவில் ஏறுவது

கண்ணில் பட்டு நெஞ்சில் வலித்தது.

என்னவென்று சொல்லமுடியாத உணர்வில் அந்த ஆட்டோவை பின்தொடர்ந்தான் ரிஷிவர்மன். ஏன் தொடர்கிறோம் என்ற கேள்விக்குப் பதில்

தான் சரியாக அமையவில்லை.

அவளுக்குப் பெரிதாக அடியில்லை என்று தெரிந்த போதும் அவன் நெற்றியிலிருந்து வழிந்த குருதி மனதை குத்திக் கிழித்தது. ஒரு வேலை

மருத்துவனைக்குச் செல்லாமல் வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டால் என்றால் என்ன செய்வது மனம் பதறியது.

அப்படியே சென்றாலும் இப்போதைக்கு உன்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்று இன்னொரு கேள்வியும் எழுந்தது.

இப்போதே தன்னுடன் வருவதற்கு இவ்வளவு கோபமும் தவிர்ப்பும் காட்டியவன் அவனைப் பின்தொடர்கிறேன் என்று தெரிந்தால் தன்னைப்

பற்றி என்ன எண்ணுவாள் என்றும் யோசித்தவன், அவன் என்ன நினைத்தாலும் சரி அவளது நலத்தை எந்த வகையிலாவது அறிந்து

கொள்ளாமல் இன்று வீடு திரும்பக் கூடாது என்ற முடிவிற்கு வந்து ஜன சந்தடியில் அந்த ஆட்டோவை தொடரும் பணியை செவ்வனே

செய்தான்.

அவன் பயப்பட்டது போல அவளுக்குத் தன் உடல் நலன் மேல் அக்கறையில்லாமல் இருக்கவில்லை என்பதை ஆட்டோ ஒரு

மருத்துவமனை முன் போய் நின்றதும் ஒரு நிம்மதியுடன் உணர்ந்தான் ரிஷி வர்மன்.

இந்த நிலையிலும் தன் உதவியை அவள் நாடாதது ஒரு வகையில் வருத்தமாக இருந்தாலும் அவளை எண்ணிப் பெருமைப் படாமலும்

இருக்கமுடியவில்லை. இந்த கலவை உணர்விலிருந்து வெளிவர முடியாமல் அதையும் அழைத்துக் கொண்டே காரை பார்க் செய்தவன்

மருத்துவமனைக்குள் நுழைந்தான்.

அங்கே வெளி நோயாளிகள் பார்க்கும் பிரிவில் விவரம் சொல்லிவிட்டு காத்திருப்போர் இருக்கையில் அமர்ந்தான். ரிஷிவர்மன் அவளை

நெருங்கும் அதே சமயத்தில் ஒரு நர்ஸ் வந்து அவளை ஒரு அறைக்குள் அழைத்துப் போனாள்.

கிட்டத் தட்ட பதினைந்து நிமிடங்கள் கழித்து, கையில் ஊசிப் போட்டதற்கான அடையாளமாக கையைத் தேய்த்துவிட்டுக் கொண்டே அவள்

வெளி வந்த போது தலையில் சின்னதாக ஒரு கட்டு சிகிச்சை அளிக்கப் பட்டதை உணர்ந்தியது.

அவள் கையிலிருந்த மருந்து சீட்டைக் காண்பித்து "இதில் இருக்கும் மாத்திரைகளை ஒழுங்கா சாப்பிடுங்க. நாளைக்கும் அதுக்கு மறு

நாளும் ஒரு தடவை வர வேண்டியிருக்கும். டிரெஸ்ஸிங் பண்ணணும்" என்றுவிட்டு நர்ஸ் நகர்வதற்குள்

"வேறு ஒன்னும் பிரச்னை இல்லையே. ஸ்கேன் எதுவும் எடுத்துப் பார்க்கணுமா? தலையில் அடி பட்டிருக்கே அதனால் தான் கேட்டேன்"

என்று அவசரமாக விசாரித்தான் சுசித்ராவின் பின்னால் நின்றிருந்த ரிஷிவர்மன்.

அவன் இருந்ததை இது வரை உணர்ந்திராத சுசித்ராவிற்கு "ஆஹா இவன் எங்கே இங்கே வந்தான். என்னை அந்த நிலைமையில் பார்த்ததும்

அப்படியே ஓடிப் போய்டுவான் என்று நினைச்சேனே? இங்கே எதற்கு வந்தான்?" என்று முதலில் ஆச்சிரியமாகவும்

"ஆமா எனக்கும் இவனை மாதிரி மூளை குழம்பிப் போய் இருக்கிற மாதிரி தலையில் ஸ்கேன் எடுக்கணுமாம். இவனோட மூளையைத்

தான் முதலில் ஸ்கேன் பண்ணி ஏதாவது கலங்கிப் போயிருக்கிறதா என்று பார்க்கணும்" என்று கோபமாகவும் அவனைத் திட்டித்

தீர்த்தான்.

மனதில் நினைத்ததை அப்படியே வெளியில் சொல்லமுடியாமல் முயன்று கோபத்தை அடக்கி, வார்த்தைகளைப் பொறுக்கி, "என்னைப் பத்தி

உங்களுக்கு என்ன அக்கறை? எனக்கு என்னைப் பார்த்துக்கத் தெரியும். என்னோட விஷயத்தில் இதுக்கு மேல தலையிடாதீங்க" என்று

வெடுக்கென சொன்னவள் முன்னே நடக்கத் தொடங்கினாள்.

"ரொம்ப கோபப்பட்டாதீங்க மேடம். சார் உங்க நல்லதுக்குத் தானே சொல்றார். ஆனா சார் நீங்க கவலைப்படுற மாதிரி பெரிய பிரச்னை

ஒண்ணுமில்லை. தோல் தான் விலகியிருக்கு. தையல் கூட போட வேண்டியதில்லை" என்று இருவருக்குமே பதிலளித்தார் அந்த நர்ஸ்.

அவரின் பதிலில் திருப்தியடைந்தவன் முன்னே நடந்து கொண்டிருந்தவனை எட்டிப் பிடித்து "இப்போ எப்படி இருக்கீங்க சுசித்ரா? நடக்க

முடியுதா? நான் வீட்டுல கொண்டு போய் விடுறேனே ப்ளீஸ்" என்று அவளைத் தனியே விட மனமின்றி தன் நிலைமையிலிருந்து கீழே

இறங்கி அவளிடம் கெஞ்சினான்.

அவளது அலட்சியத்தால் கோபம் துளியும் ஏற்பாடாமல் எவ்வளவு தைரியம்? அடி பட்ட நிலையிலும் எனக்கு உன் உதவி தேவையில்லை

என்று துணிந்து நிற்கும் தன்னம்பிக்கை என்று அவளை உயர்த்திப் பார்க்காமல் இருக்கமுடியவில்லை.

அவன் தன்னை அலட்சியப் படுத்தினாலும் மனதின் உறுதியால் அவள் நடந்து செல்வதையே சற்று நேரம் பார்த்திருந்தவன் மறுபடியும்

ஏதோ உந்த அவளைப் பின் தொடர்ந்தான்.

உள்ளுணர்வு அறிவுறுத்தியதோ இன்றி அவளது மனமே அவளது எண்ணங்களையும் மீறி அவனை எண்ணியதோ பத்தடி நடந்திருந்த சூசித்ரா

தலையைத் திருப்பிப் பார்த்தாள்.

பின்னால் நடந்து வந்து கொண்டிருந்த ரிஷியைக் கண்டதும் அவள் முகத்தில் படர்ந்த உணர்வு கலவையை ரிஷியால் லேசாக இருட்டத்

தொடங்கிய அந்த வேளையில் காண முடியவில்லை.

அவளது பார்வையை அந்த இருட்டில் தேடி அதை நேர்கோட்டில் ஒரே விநாடி சந்தித்தவள் மனதின் ஓரத்தில் எச்சரிக்கை மணி அடித்ததில்

பேருந்து நிலையத்தை நெருங்கி அப்போது அங்கு வந்த ஒரு பேருந்தில் அதன் எண்ணைக் கூட கவனிக்காமல் ஏறிவிட்டாள்.

ரிஷிவர்மன் சாலையைக் கடந்து எதிர்ச் சாரியில் இருந்த பேருந்து நிலையத்தை அடையுமுன்னரே அவளது ஓட்டத்திற்குத் தண்ணீர்

காட்டிவிட்டு அந்த பேருந்து பறந்திருந்தது.

வேகமாக அந்த பேருந்தின் எண்ணைக் குறித்த ரிஷிவர்மனுக்கு அது எங்கே செல்வது என்று கூடத் தெரியவில்லை என்றால் அது அவன்

பிழையில்லை!

பேருந்திற்காக காத்திருந்த ஒரு பெரியவரிடம் அந்த எண்ணைக் கூறி அது எங்கே செல்லும் பேருந்து என்று விசாரித்தவனை, அவளது

மனமே "இந்த பஸ் கடைசியாய் நிற்கப் போற இடத்தில் தான் அவ இருக்கான்னு முடிவு பண்ண உனக்கென்ன பைத்தியமா?"

"இதே பஸ் ஐம்பது பஸ் ஸ்டாப்ல கூட நிற்கலாம். ஒவ்வொரு பஸ் ஸ்டாப்பா போய் அதுக்குப் பக்கத்தில் இருக்க வீடுகளை எல்லாம்

விசாரிக்கப் போறியா? லாசாடா நீ?"

"அதுக்கும் மேல அவள் உன்னைப் பார்த்த பயத்தில்... ச்சே ச்சே அவ எங்க பயந்தா? நீ தான் நடுங்கிட்டு, கெஞ்சிக்கிட்டு இருந்தே... அதை

விடு... சரி பதட்டத்தில் ஏதோ ஒரு பஸ்ஸில் ஏறியிருந்தா என்ன செய்வே?" என்று மனம் அவனைக் கூண்டில் கேள்வியால்

துளைத்தெடுத்தது

கேள்விகளின் பதிலை மனம் யோசிக்கும் போதே காரை அடைந்திருந்த ரிஷியால் உள்ளே அமர்ந்ததும் சட்டென வண்டியை செலுத்த

முடியவில்லை.

அவளது மதி முகமும், அதில் இருளென படர்ந்த நிராசையும், மின்னலென பாய்ந்த கோபமும் மழையாய் கண்ணீரைப் பொழியவிடாமல்

தடுத்து இடியாய் வார்த்தைகளை அவள் இறக்கியதில் அவளது தன்மானமும் தன்னம்பிக்கையும் துளித் துளியாய் அவனுள் இறங்கின.

முன்னர் எண்ணியதை போல் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும் சிறிது காலத்தில் அவள் மனதை மாற்றிவிடலாம் என்று எண்ணிய அதே

மனம் இப்போது அவளை நெருங்குவது எட்டாக்கனியாய் போய்விடுமோ என்று பயந்தது.

ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக காரிலேயே அமர்ந்து சுசித்ராவின் ஒவ்வொரு அசைவுகளையும் அசைப்போட்டவனை கைப்பேசியில் வந்த

இனிய புல்லாங்குழல் இசை நினைவுக்கு மீட்டு வந்தது.

வீட்டு எண்ணைப் பார்த்தவன் குரலில் ஏதும் பேதம் தெரியாமல் இருக்கவேண்டுமே என்று வேண்டிக் கொண்டு அதை எடுத்து காதில்

வைத்தான்.

“என்னடா ராஜா? எங்கே இருக்கே? கடையில் இருந்து அப்பவே கிளம்பிட்டதா சொன்னாங்களே? வீட்டுக்கு வர்றியா? இல்லை எங்கேனும்தான்

பார்ட்டியா?” என்று விசாரித்தது ரமணன் தான்.

இதுவரை அவரிடம் மறைத்த விஷயங்களே அரிது என்றாலும் சுசித்ராவைப் பற்றி தானே ஒரு தெளிவான முடிவுக்கு வராமல் வீட்டில்

யாரிடமும் சொல்லவேண்டாம் என்று முடிவு செய்தவன் “இங்கே ஒரு நண்பனைப் பார்க்க வந்தேன் தாத்தா. இன்னும் அரை மணி

நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்துடுவேன்” என்று கூறியவன் அவரது யோசனை கலந்த “சரி”யைப் பெற்றதும் இணைப்பைத் துண்டித்தான்.

இனியும் தாமதிக்காமல் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட வேண்டுமென்று காரை ஸ்டார்ட் செய்தவனின் கண்களில் கார் கண்ணாடியின் வழியாக

சுசித்ராவிற்கு கொடுக்கவென்று வாங்கி வைத்திருந்த மோதிரமும் பிங்க் வண்ணப் பூங்கொத்தும் பட்டன.

எவ்வளவு ஆசையாக இவற்றை வாங்கி வந்தோம்? இப்போது அவள் இருந்த மனநிலையில் இதை நீட்டியிருந்தால் கன்னத்தில் ஒரு கைத்

தடத்தோடு தான் வீடு சென்றிருக்க வேண்டும்.

கன்னம் பழுப்பதற்கு பூக்கள் வீணாவது மேல் என்ற முடிவுக்கு வந்தவன் வீட்டில் இதைப் பற்றி எழப்போகும் விசாரணைப் பற்றி சில

நிமிடங்கள் சிந்தித்தான்.

சுசித்ராவிடம் மனதிலிருப்பதை சொல்லிவிட்டால் வீட்டில் இந்த மோதிரத்தை யாருக்கு வாங்கினாய் என்று கணக்கு கேட்குமுன் அவளைப்

பற்றி தாத்தாவிடம் சொல்லி அம்மாவை சமாளித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தேனே?

ஹம்ம்... ஆனால் இது வரை அவன் செலவு செய்யும் பணத்திற்கு, அட்லீஸ்ட் இந்த ஐந்து வருடங்களாகவேனும் யாருமே கணக்குக்

கேட்டதில்லை. இப்போதும் கேட்பார்கள் என்று தோன்றவில்லை தான்... இருந்தாலும் தயாவிடமும் தாத்தாவிடமும் சொல்லிவிடலாம்

என்றெண்ணினேனே!

ஆனால் இதெல்லாம் இப்போது முக்கியமே இல்லை. அதை விட மேலாக இரு பெரும் வேலைகள் அணிவகுத்து நின்றன. அவற்றைப்

பற்றிய யோசனையுடனே வீட்டை அடைந்தவனை கார் ஷெடிலேயே பிடித்தார் ரமணன்.

ரிஷியின் பேச்சில் தெரிந்த சோர்வும், அவனது "தாத்தா" என்ற அழைப்பும், யாரென்று சொல்லாமல் நண்பன் என்று பொதுப்படையாய்

சொல்லுவது போல பார்க்கச் சென்ற நபரை அவன் மறைத்த விதமும் ரமணனை அதிக யோசனையிலும் லேசான வருத்தத்திலும்

ஆழ்த்தின.

"என்ன தாத்தா? இங்கேயே வந்துட்டிங்க? ஏதாவது முக்கியமான விஷயமா? உங்க கடலை மேட்டர் அம்மாவுக்குத் தெரிஞ்சு செம டோசா"

என்று வலுக்கட்டாயமாக வரவழைத்த குறும்பு பேச்சுடன்.

அதுவும் அவரது ஆராய்ச்சிக்கு சாதகமாக இன்னுமொரு பத்து சதவீதத்தை அள்ளி வீசியது.

"உன் அம்மாவும் அப்பாவும் நம்ம ஊர் காரங்க ஒருத்தர் வீட்டுக்குப் போயிருக்காங்க. நீ வந்ததும் தயா குட்டி வீட்டுக்குப் போயிட்டு

வரலாமான்னு கேட்டு, நீ சரின்னு சொன்னா அங்கே போகலாம்ன்னு தான் இங்கேயே வந்தேன்" என்று அவர் கூறிய போதும் அவர் இந்தக்

கேள்வியைக் கேட்டதற்கான காரணம் வேறு.

"ம்ம்ம். எனக்குக் கொஞ்சம் வேலையிருக்குத் தாத்தா. நீங்க வேணும்னா முத்து அண்ணாவை வண்டியை ஓட்டச் சொல்லிப் போங்களேன்"

என்ற பேரனின் பதில் அடுத்த இருபதை அவரிடம் வாரி வழங்கியது.

"என்ன கண்ணா? என்னப் பிரச்னை? எதையாவது நீ கேட்டு யாராவது அதை இல்லைன்னு சொல்லிடாங்களா?" என்று தொடர்ந்து வந்த

ரமணனின் கேள்வியில் திகைத்து விழித்தான் ரிஷிவர்மன்.

அத்தியாயம் 9

பேரனின் திகைத்த பார்வையைக் கண்ட ரமணன் "என்னடா? கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லாம இந்த முழி முழிக்கிறே?" என்றார் அவன்

தோளில் கைப் போட்டு உள்ளே அழைத்துச் சென்ற வாறே.

அதற்குள் தன் நிலையையும் அதற்கு மேலும் கேட்கப்படும் கேள்விகளையும் அவசரமாக மனதில் ஓட்டியவன் முயன்று தன்னை

திகைப்பிலிருந்து மீட்டுக் கொண்டு "அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை தாத்தா. நான் யார்கிட்டேயும் போய் எதையும் கேட்கவே இல்ல. அது

இருக்கட்டும். நீங்க ஏன் திடீர்ன்னு இந்த மாதிரி கேட்டிங்க?" என்று உண்மையையே பகிர்ந்தான்.

"நீ பிறந்த நிமிஷம் முதல் உன்னோட ஒவ்வொரு அசைவும் எனக்குத் தெரியுமடா. நீ எப்போ சிரிப்பே, எப்போ அழுவே, உனக்கு எது

பிடிக்கும் பிடிக்காதுன்னு உங்க அம்மாவை விட எனக்கு அத்துப்படி. அப்படியிருக்கும் போது உன்னோட முகத்திலிருக்கும் ஏமாற்றத்தைப்

படிக்க முடியலன்னா அது தான் தப்பு” என்று அவர் சொல்லி முடித்தப்போது சுசித்ராவைப் பற்றி தாத்தாவிடம் சொல்லிவிடலாமா என்று

ஒரு நிமிடம் எண்ணினான் ரிஷிவர்மன்.

“நீயே யோசிக்க வேண்டும் என்று நினைக்கும் ஒன்றை அவரிடம் சொல்லி இப்போதைய அவளது நிலைமைக்காகவும் இனிவரப்போடும்

இடையூறுகளுக்காகவும் வருத்தப் பட வைக்க வேண்டுமா” என்ற மனசாட்சியின் வாதத்திற்கு எதிர் கட்சி என்று யாருமே போட்டிப்

போடாததால் அதுவே முடிவில் வென்றது.

எடுத்த முடிவை செயலாற்றும் பொருட்டு சரியான வார்த்தைகளைத் தேடியவன் “கண்டிப்பா ஏமாற்றம்ன்னு சொல்ல முடியாது. கொஞ்சமே

கொஞ்சம் வருத்தம், கொஞ்சம் அதிர்ச்சி, நிறைய பிரமிப்பு, அதைவிட நிறைய சிந்தனை. இதுல இருந்து இயல்பு நிலைக்கு மீள எனக்குக்

கொஞ்சமே கொஞ்சம் டைம் கொடுங்க. அதுக்கு அப்புறம் நானே உங்களிடம் விலாவாரியா சொல்றேன். ஓகே?” என்று அவரது கண்ணைப்

பார்த்து உறுதியுடன் உரைத்தான்.

ரமணனுக்கு அவன் கண்களில் உறுதியை விட என்னைத் தனியாக விடுங்களேன் என்ற கெஞ்சதலே அதிகம் இருப்பதாகத் தோன்றியது.

அவனது போக்கிலேயே விட்டுப் பிடிக்கலாம் என்றெண்ணியவராக “சரி போ. ஆனா எதையும் மனசில வச்சுக்கிட்டு கஷ்டப்படாதே. உனக்கு

நான் சொல்லவேண்டியதில்லை. எந்த ஒரு பிரச்சனைக்கும் தீர்வு இருக்கும். நிதானமா சிந்திச்சு எல்லாருக்கும் நல்லதா அமையும் ஒரு

முடிவுக்கு வா. அதுவரைக்கும் அந்த மோதிர விஷயம் உன் அப்பாவுக்கோ அம்மாவுக்கோ போகாமல் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்” என்று

அவனைத் தட்டிக் கொடுத்தவர், பேரன் கேட்காமலேயே விட்ட மற்றொரு கேள்வியையும் அவனது கண்ணிலிருந்து படித்து அதற்கும் பதில்

கூறினார்.

“ஆஹா என்ன இது? நீங்க கடைக்கு வரலைன்னு தான் பேரு. ஆனா எல்லா விஷயத்தையும் விரல் நுனில வச்சிருக்கீங்க... ஹம்ம்

என்னை உளவு பார்க்க அங்க உங்க வலது கை யாராவது இருக்காங்களா? இது நல்லதில்லையே” என்று வினையாட்டாகவே யாருக்கு

அந்த மோதிரத்தை வாங்கினான் என்பதைக் கூறாமல் மழுப்பினான்.

“போடா மழுப்பல் மன்னா. போய் வேலையைப் பாரு” என்று அவரும் சிரிப்பிலேயே சமாளித்துவிட்டு ரிஷிவர்மனை அவனது அறைக்கு

அனுப்பிவைத்தார்.

மனதில் உள்ள கேள்விகளும் யோசனைகளும் அவனைப் பின்தொடர உள்ளே சென்றவன் உடையைக் கூட கலையாமல் அப்படியே

கட்டிலில் விழுந்தான். அவன் படுக்கையில் விழ, சுசித்ரா அவனது மனதில் விழுந்து சிந்தனையை தூண்டினாள்.

“அவளது ஊனம்... ஹம்ம் ஊனம் என்று சொல்லக் கூடாது இயலாமை... ஹம்ம் அது கூட சரியில்லையோ? ஆங்கிலத்தில்

“differently abled” ன்னு சொல்வார்களே அது போல்” என்று அவளது ஊனத்தையும் மீறி அவளது இயல்புகளை அலசத்

தொடங்கினான்.

அந்த இயலாமையையும் தன்னம்பிக்கையுடன் எதிர் கொண்டு நிமிர்ந்த நடையுடன் சுசித்ரா நடந்து சென்றதே மனதில் மீண்டும் மீண்டும்

படமாய் ஓடிமறைய அவளுக்குத் தன் மேல் ஏன் திடீரென்று கோபம் வந்தது என்ற கேள்வி தோன்ற மாலையின் கசப்பான நிகழ்வுக்களை

மீண்டும் ஒருமுறை ரிவைண்ட் செய்தான் ரிஷிவர்மன்.

ஒவ்வொரு காட்சியையும் மனதில் நிறைத்திருந்தவனுக்கு அதை செய்வது பெரிய வேலையாகவும் இருக்கவில்லை.

முதலில் அவமானம் நிறைந்த கூச்சம், பின்னர் கோபம் மற்றும் அப்பட்டமான வெறுப்பு, அவற்றை எளிதில் மறைத்து முகத்தில் படர்ந்த

துணிச்சல், அவனது உதவியை மறுத்த சுயகவுரவம், உன் பரிவு எனக்குத் தேவையில்லையென தூக்கியெறிந்த திமிர், ஆமாம் கொஞ்சம்

திமிர் இருக்கத் தான் செய்கிறது மகாராணிக்கு!

ஆனால் இதற்கெல்லாம் நடுவில் எதையோ விட்டது போலிருக்கிறதே? என்ன அது? என்று அப்போது மட்டும் மூளைக்கு இன்னும் கூடதல்

வேலை கொடுத்த ரிஷிவர்மன்,

“ஹான் அவளது மலர் விழிகளில்... அடப்பாவி மலராடா அது? சரியான முட்டைக் கண்ணாடா. காதல் வந்ததில் உன்னோட மனசு

ரொம்பவே கவித்துவமா மாறி அவளை ஓவரா வர்ணிச்சு தள்ளுது. சரியில்லை கண்ணா சரியில்லை” என்று சிரிப்புடன் அவளது

கண்ணைப் பற்றிய ஆராய்ச்சிக்குத் தாவினான்.

“ஹம்ம் இப்போதும் அவள் மலர்விழியாள் தான். சூர்யகாந்தி மாதிரி கொஞ்சம் பெரிய சைஸ்ல மலர்ந்த மலர்ன்னு சொல்லலாம்” என்று

விளக்கம் கொடுக்கும் போதே

“போதும் கண்ணைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் அதற்கு உன்னோட சப்பைக் கட்டும். மெயின் மேட்டருக்கு வா” என்று அவற்றைப் பின்னுக்குத்

தள்ளி சற்று முன்னர் அவன் அளித்த வேலையை பார்க்க மூளையை அனுமதித்தான் ரிஷிவர்மன்.

“அவன் அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்த சில வினாடிப் பொழுதினில் அந்த மலர்விழிகளில் படர்ந்தது கண்டிப்பாக நிராசை தான்.”

“எதனால் நிராசை? எனக்கு அவளது இயலாமை தெரிந்து விட்டதாலா? அவளைப் பார்த்தால் எதையும் மறைத்துப் பழகும் ஒருத்தியாகப்

படவில்லை. கண்டிப்பாக அது குட்டு வெளிப்பட்டு விட்டதால் ஏற்பட்ட அசடு வழிதலோ அன்றி எரிச்சலோ இல்லை குற்ற உணர்வோ

இல்லை.”

“அது நிராசை தான். தனுக்கு ஒரு பொருள் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்ற பயத்தில் குழந்தைகள் முகத்தில் தோன்றுமே ஒரு உணர்வு

அதன் பிரதிபலிப்பாக தான் இருந்தது அந்த உணர்ச்சி.”

“பின்னே அந்த நிராசைக்கு என்ன காரணம்?” என்று யோசித்தவனுக்கு மின்னல் அடித்தது.

“யாஹூ, அவளது நிலையைப் பார்த்து நான் அதிர்ச்சியில் நின்று விட்டதைக் கண்டதால் தான் அந்த நிராசை. எனக்கு அவளது இயலாமை

தெரிய வந்துவிட்டதால் இனிமேல் அவளுடன் இயல்பாக பழகமாட்டேனோ, முன்போல் அவளோடு பேசமாட்டேனோ என்ற பயம்

உண்டாக்கிய உணர்ச்சி தான் அது.” என்று ஒருவராக அந்த கலவை உணர்ச்சிகளின் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தான் ரிஷி.

இந்த அரும்பெரும் கண்டுபிடிப்பின் விளைவாக அந்த நிமிடம் வரை கொஞ்சமே என்றாலும் மனதை அழுத்திய வருத்தம் மறைந்து

மகிழ்ச்சியே சூழ்ந்திருந்தது.

அந்த மனநிறைவு பாடலாய் வெளிவர
“எந்த பெண்ணிலும் இல்லாத ஒன்று
ஏதோ, அது ஏதோ?
அடி ஏதோ உன்னிடம் இருக்கிறது!
அதை அறியாமல் விடமாட்டேன்!
அது வரை உன்னைத் தொடமாட்டேன்!”

என்று உற்சாகமாகப் பாடியவாறே உடை மாற்றி வந்தவன் பால்கனியில் சென்றமர்ந்தான்.

சற்று நேரம் கண் மூடி அமர்ந்திருந்தவன் விழித்தப்போது ரமணன் தோட்டக்காரரிடம் ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கண்ணில் பட்டு

அவரது கேள்விகளும் ஆராய்ச்சிப் பார்வையும் அவருக்கு அவன் அளிக்க வேண்டிய பதில்களை நினைவுபடுத்தியது.

பதில் என்றதும் தான் “தானே காதலில் உறுதியாய் இருக்கிறோமா? இல்லையா?” என்று ஆராயத் தானே வந்தோம்.

அதை மறந்துவிட்டு அவளது உணர்வுகளையும் அவளது நிராசைக்கு அவசியமே இல்லை என்று சொல்லும்பொருட்டு அடுத்து

செய்யவேண்டியவற்றையும் யோசித்த தான் அவள் மேல் தான் கொண்ட காதலில் சிறிதும் ஐயமே கொள்ளவில்லையே? அப்படியென்றால்

எனது கட்டுப்பாடுகளையும் மீறி அவளது மனதை அறியுமுன்னரே அவளை நெஞ்சில் நிறைத்து காதலை வளர்த்துவிட்டேன் போலவே

என்று வியந்த ரிஷிக்கு அது இப்போது தப்பாகவும் படவில்லை.

முன்னர் அவளது திருமண அந்தஸ்தையும் மனதையும் அறியாமல் காதலை வளர்த்துக் கொண்டு, அவளுக்குத் திருமணம்

நிச்சயமாகியிருந்தாலோ அவளுக்கு வேறு காதல் இருந்தாலோ அவளது நிலைமை தேவதாசை விட மோசமாகிவிடுமே என்ற சுய நலத்தால்

மனதிற்குக் கட்டுப் பாடு விதிக்கிறேன் என்று நினைத்தவன் அதை ஒழுங்காக பின்பற்றுவதாக கூட எண்ணினான்.

ஆனால் இப்போதோ அவளது மனசாட்சியே அவனைப் பார்த்து கை கொட்டிச் சிரித்தாலும் அதை சிரிப்புடனே அடக்கிவிட்டு உள்ளிருந்த

காதலை உதட்டின் சிரிப்பின் மூலம் ரசிக்க ஆரம்பித்தான்!

அது சுவையாகவும் இருக்கவே மனதை அதில் செலுத்தி கண்களை கனவில் மிதக்கவைத்தான்.

அவன் இங்கு மிதந்து கொண்டிருக்க மடிப்பாக்கத்தில் சுசித்ரா பெற்றோரின் கவனிப்பில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அம்மா, ப்ளீஸ் போதும்மா. இதோட நாலு தோசையாச்சு” என்று தட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கையைப் பின்னுக்குத் தள்ளி,

கண்ணைச் சுருக்கித் தாயார் தெய்வானையிடம் கெஞ்சினாள்.

“நாலு தோசை பத்தாது சுசிக்குட்டி. இன்னும் ஒன்னை ஒன்னுடா. தலையில் அடி வேற பட்டிருக்கு” என்ற தாயாரின் பதிலில் சிரித்து

“ஹய்யோ தேவி, பயங்கரமா கண்டுபிடிப்பா இருக்கே? இன்னொரு தோசை கூட சாப்பிட்டா தலை காயம் மாயமா போய்டுமா என்ன?

இப்படியொரு மருந்து இருக்கிறது தெரியாம நான் வேற நூறு ரூபா செலவு பண்ணி மாத்திரை மருந்தெல்லாம் வாங்கிட்டு வந்துட்டேனே”

என்று போலி வருத்தத்துடன் உச்சுக் கொட்டியவளை தலையில் செல்லமாக கொட்டியது தந்தை பழனியப்பன் தான்.

“ஆஹா இதைப் பாருடா. இருந்தாலும் உங்களுக்கு இவ்வளவு சப்போர்ட் இருக்கக் கூடாது திருமதி. தெய்வானை பழனியப்பன். என்ன ஒரு

அடி தெரியுமா? ஹப்பா ரொம்ப வலிக்குது” என்று வேண்டுமென்றே தலையைத் தடவி விட்டுக் கொண்டாள் அந்த அன்பு மகள்.

அவள் செய்ததை உண்மை என்று நம்பிய அவளது தாயாரோ செய்து கொண்டிருந்த வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு மகளிடம் ஓடி

வந்து”அச்சச்சோ வலிக்குதாடா குட்டி” என்று அவளது தலையை தடவிவிட்டவர்

தொடர்ந்து “அவளை ஏங்க இப்படி பலமா அடிக்கிறீங்க? ஏற்கனவே அடி பலமா பட்டிருக்கில்ல” என்று கணவனையும் கடிந்து கொண்டார்.

“தேவி, அவ சொல்றதையெல்லாம் வார்த்தை பிசகாம நம்பாதேமா. நான் லேசாத் தான் தட்டினேன். சும்மா விளையாட்டுக்குப் பண்ணுறா”

என்று தனது அப்பாவி மனைவியிடம் மகளின் குறும்பை சிரிப்புடன் விளக்கினார்.

“அப்படியாடா சுசி? உனக்கு வலிக்கலையா? சும்மாத் தான் சொன்னியா?” என்று மகளிடம் திரும்பி கேட்டவர் அவள் அப்பாவியாய்

தலையை ஆட்டவும் “சரி. ஆனா இன்னொரு தோசை சாப்பிட்டு” என்று தன் காரியத்தில் கண்ணாக அடுப்பு மேடைக்குச் சென்றார்.

“உனக்கு அம்மாகிட்ட வம்பு பன்றதே வேலையாப் போச்சு சித்ராமா. அவ வேற நீ சொல்ற எல்லாத்தையும் உண்மையென்னு நம்பிக்கிட்டு

டென்ஷன் ஆகிடுறா” என்று மகளிடம் அவர் கூறியது கேட்காத தூரத்தில் அவரது தர்ம பத்தினி நின்றிருக்கவில்லை.

கேட்காத தூரத்தில் நிற்க அந்த வீடு ஒன்றும் மாளிகையல்லவே. ஒற்றை படுக்கையறைக் கொண்ட மிகச் சிறிய வீடு. அவர்கள்

அமர்ந்திருந்த ஹாலிலிருந்து பத்தடி தொலைவிலிருந்த அடுக்களையிலிருக்கும் தெய்வானைக்கு அவர்கள் பேசியது தெளிவாக

கேட்டப்போதும் அது அவருக்குப் பெரிதாகப் படவில்லை.

வீடே திருப்பதி, கணவனே ஸ்ரீனிவாசப்பெருமாள், மகளே வீதிஉலா வரும் உற்சவர் என்று இருக்கும் உலகம் தெரியாத அந்த அப்பாவித்

தாய்க்கோ உலகத்திலேயே பெரும் பொக்கிஷம் கணவனின் “இன்னைக்கு ரசம் ரொம்ப நல்ல இருந்தது தேவி” என்ற சொல்லும், மகளின்

வயிற்றுக்குள் செல்லும் அதிகப் படியான உணவும் அவளது குறும்புச் சிரிப்பும் தான்.

“அம்மா எங்கே டென்ஷன் ஆனாங்க. நீங்க தான் அவங்களுக்கும் சேர்த்து டென்ஷன் ஆகிடுறீங்க” என்று இன்று தன் தலைக் காயத்தைப்

பார்த்து இருவரும் பதறியதை மனதில் வைத்துப் பதில் சொன்னாள் சுசித்ரா.

அவளது பதிலின் நுனியைப் பிடித்த பழனியப்பன் “அப்புறம், பயப்படாம இப்படி இருக்கச் சொல்றே? தலையில் கட்டோட உன்னைப்

பார்த்ததும் என் உடம்பெல்லாம் ஆடிப் போய்டுச்சு. ஹாஸ்பிடல் போறதுக்கு முன்னாடி எனக்கு ஃபோன் பண்ணி சொல்றதுக்கென்ன?”

என்று அப்போதும் குரலில் பதட்டம் தொனிக்கப் பேசியவரை வாஞ்சையுடன் கட்டிக் கொண்டு

“என்னப்பா இது? சின்ன அடி தானே? அதுக்குப் போய் எதுக்கு இவ்வளவு பதட்டம்? ஹம்ம், நான் அப்பவே சொன்ன பதில் தான் இப்பவும்.

ஒரு சின்ன அடிக்கு உங்களை ஏன் கலவரப் படுத்தணும்ன்னு தான் ஃபோன் பண்ணல” என்று சமாதனம் சொன்னாள் சுசித்ரா.

“சுசிக்குட்டி ஒரே ஒரு தோசை தட்டுல வச்சிருக்கேன் கண்ணமா. அதை மட்டும் அடம் பிடிக்காம சாப்பிட்டு” என்று அந்த சைக்கிள்

காபில் தன் காரியத்தை சாதித்துக் கொண்டார் தெய்வானை.

“என்னமா” என்று சிணுங்கினாலும் தந்தைக்குத் தட்டில் வைத்ததை வீணாக்கினால் பிடிக்காது என்பதால் ஒழுங்காக அதை காலி செய்யும்

வேலையில் இறங்கினாள் சுசித்ரா.

அப்போதும் “என்னமா ஒரு தோசைன்னு சொல்லிட்டு ஊத்தப்பம் மாதிரி மூணு லேயர் தோசை ஊத்தியிருக்கீங்க” என்று அலுத்துக்

கொண்டே தான் சாப்பிட்டாள்.

“சித்ராமா, இந்த தோசை விஷயத்திலயாவது உங்கம்மாவோட மூளை அழகா கணக்குப் போடுதேன்னு சந்தோஷப்படுடா” என்று தந்தையின்

கேலியில் அவளது சிரிப்பு சத்தத்துடன் தெய்வானையின் சிரிப்பும் சேர்ந்தது நமக்கு வேண்டுமென்றால் ஆச்சிரியமாக இருக்கலாம் ஆனால்

பழனியப்பனுக்கோ சுசித்ராவிட்கோ பெரும் சந்தோஷத்தைத் தரும் அமுத சுரபி.

காசு பணம் கொட்டிக் கிடக்காவிட்டலும் அந்த வீட்டில் சிரிப்பும் சந்தோஷமும் நிறைந்திருக்க உதவியது தெய்வானையின்

அப்பாவித்தனமும், பழனியப்பனின் பாசமும், சுசித்ராவின் பேச்சும் தான்.

தாயில்லாத வீட்டில் இரண்டு தங்கைகளுடன் பிறந்த பழனியப்பன் அவர்களது திருமண வயதில் தந்தையும் இறந்து விட இருவரது

திருமணத்தையும் தன் சொந்த உழைப்பின் மூலமாக சிறுக சிறுக பணம் சேகரித்து முடித்து வைத்தார்.

அவர்களது திருமணம் முடிந்த போது மூப்பதைந்தை எட்டியிருந்த பழனியப்பனுக்குத் திருமணத்தில் நாட்டமில்லாமல் போன போது அவரது

இளைய தங்கையின் உறவில் சாப்பாட்டிற்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு குடும்பத்தைக் காட்டி, மூன்று பெண்கள் இருக்கும் அந்த

குடும்பத்திற்குச் செய்யும் உதவியாகவே தங்கை கேட்டப் போது அவரும் அதே எண்ணத்தில் தான் தெய்வானையின் கழுத்தில் தாலி

கட்டினார்.

ஆனால் ஒரே மாதத்தில் அவரது அப்பாவித் தனமும், தன்னை தெய்வமாய் மதிக்கும் பாங்கும், பொறுமையும், அவரது சமையலும்,

வீட்டைப் பராமரித்த அழகும் அவரைக் கவர்ந்து அவரிடம் பாசத்தைக் காதலாய் பொழிய வைத்தது.

பெரிய குடும்பத்தில் சாப்பாட்டிற்கு மட்டுமின்றி பாசத்திற்கும் ஏங்கியிருந்த தெய்வனைக்கோ அவரது அன்பில் உலகம் பூத்துக் குலுங்கியது.

சென்னையிலிருக்கும் பெரிய ஜவுளிக் கடையில் கணக்காளராக இருந்த பழனியப்பனின் மிகக் குறைவான சம்பளத்திலும் அவர்களது

வாழ்வில் மகிழ்ச்சிக் குறையாமல் பார்த்துக் கொண்டது இந்த அன்பு தான்.

இந்த அன்பைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் எண்ணத்தில் அவர்களது திருமண பந்தத்தின் பரிசாக, ஒரே வருடத்தில் சுசித்ரா மகளாய் அந்த வீட்டில்

பிறந்தாள்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் “அழகான ஓவியம் மாதிரி உங்களுக்கு ஒரு பெண் பிறந்திருக்கிறாள்” என்று கூறி பழனியப்பனின் கையில்

குழந்தையை வைத்தார் ஒரு வயதான நர்ஸ்.

அந்த வார்த்தைகளின் தாக்கத்தில் மகளுக்கு அழகான ஓவியம் என்று பொருள் பட “சுசித்ரா” என்று பெயரிட்டார் அந்த அன்பு தந்தை.

அந்த ஓவியத்தில் விழுந்த கிறுக்கல் போல குழந்தையின் இடது காலில் வளர்ச்சியில்லாமல் போனது.

அன்பான கணவன், அழகான குழந்தை என்று மட்டற்ற மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்த தெய்வானைக்குத் தான் அது பெரும் இடியாக

அமைந்தது.

அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து முதலில் மீண்ட பழனியப்பன் தான் குழந்தைக்குத் தேவையான மருத்துவச் சிகிச்சை அளிக்க அலைந்தார்.

மருத்துவர்களில் சிலர் இதைப் பரம்பரை வியாதி என்றனர். சிலரோ குழந்தை வயிற்றில் இருந்த போது சத்தான ஆகாரம் உட்கொள்ளாததால்

வந்தது என்றனர். ஆனால் அனைவருமே இதற்கு சிகிச்சை என்று தனியாக ஒன்றுமில்லை. கால்கள் மேலும் வலுவிழக்காமல் பார்த்துக்

கொள்ள வேண்டுமென்றும், சத்தான ஆகாரங்களை கொடுக்க வேண்டுமென்றும், எதற்கென்று பிரத்யேகமாகத் தயாரிக்கப் பட்ட ஷூவை

அணிந்து கொள்ளவேண்டுமென்றே கூறினர்.

ஆனால் அவரது அலைச்சலுக்கு அப்போதிருந்த மருத்துவவசதியும், அவர்களது பொருளாதாரமும் தடைக் கல்லாக அமைந்து சுசித்ராவின்

இடது கால்களில் பலமின்றியே அமையும் படியாயிற்று.

உடலின் ஊனம் அவளது மனதையும் ஊனமாக்கிவிடக் கூடாது என்று தீர்மானாக எண்ணிய பழனியப்பன் மனைவியிடமும் நாம்

குழந்தையிடம் நடந்து கொள்ளும் முறையில் தான் அவளது எதிர்காலமும் தைரியமும் இருக்கிறது என்று எடுத்துரைத்து கொஞ்சம்

கொஞ்சமாக சகஜ நிலைக்குக் கொண்டுவந்தார்.

அன்றிலிருந்து தெய்வானை அவளுக்குச் சத்தான உணவை ஊட்டி வளர்க்க, பழனியப்பனோ தைரியத்தையும் மற்றவரின் கேலியை

எதிர்கொள்ளும் திறனையும் ஊட்டி வளர்த்தார்.

விவரம் தெரியாத வயதில் மற்றவரின் கேலியில் துவண்டு போய் கண்களில் கண்ணீருடன் வரும் மகள் நாளிடைவில் அதை அலட்சியப்

படுத்தும் பாங்கை கற்று கொண்டாள்.

ஆனால் அந்த பண்பை இன்று மறந்து விட்டோமோ என்றெண்ணியவாறே படுக்கையில் சாய்ந்த சுசித்ராவிற்கு “ஹம்ம் அப்படியில்லை.

எனக்கு அந்த கழுகுகளின் பார்வையில் தான் கோபம். அதில் ஆரம்பித்தக் கோபம் தான் அவர்களது பரிதாபத்தில் வளர்ந்து விட்டது.

அதுக்குமேல அந்த ரிஷிவர்மன் வேறு எனக்குத் தெரிஞ்சவுங்க என்று சொன்னதும் இருந்த கோபம் பலமடங்காகி விட்டது. ஆமா அவன்

எப்படி அப்படி சொல்லலாம்? சும்மா ஒரு வாரம் பேங்கல், அதுவும் மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனா ஒரு நாளைக்குப் பத்து நிமிஷம் பார்த்த ஒரு

பொண்ணை அவன் எப்படி அப்படி சொல்லலாம்?” என்று எண்ணிய வினாடியே கோபமும் வந்தது.

“பத்து நிமிஷம் தான் என்றாலும் அவன் வருவதை நீயும் எதிர்பார்க்கிற தானே? அப்புறம் எதுக்குக் கோபம்?” என்று அவளுள்ளே எழுந்த

கேள்விக்குப் பதில் தெரியாமல்

“நான் எதிர்பார்க்கிறது அவனுக்குத் தெரியாதில்ல. அப்படியிருக்கும் போது அவன் எப்படி சொல்லலாம்” என்று அதிலேயே நின்றாள்

சுசித்ரா.

“அப்படி சொன்னது மட்டுமில்லாம ஹாஸ்பிடலுக்கு வேற வந்துட்டான். ௫ பாட்” என்று கோபத்தை இழுத்து வைத்துக் கொள்ள அவள்

முயன்ற போது

“உண்மையான அக்கறையா கூட இருக்கலாம் சுசி” என்றும் தோன்றி மனதை மேலும் வாட்டியது.

“இப்ப எதுக்கிந்த வருத்தம்? உன்னோட காலைப் பார்த்ததுக்கு அப்புறம் பேங்க் பக்கமே எட்டிப் பார்க்கமாட்டான். அவனைப் பத்தி எதுக்கு

இவ்வளவு ஆராய்ச்சி? சீக்கிரம் தூங்கு சுசி. நாளைக்கு அப்பா அம்மாவை சமாளிச்சுட்டு பேங்க் போறதுக்கே நிறைய டைமும், எனர்ஜியும்

வேணும்” என்று மனதை அடக்கி, கண்களுக்குக் கட்டளைப் பிறப்பித்தாள் சுசித்ரா.

ஆனால் அவளது கட்டளையை கட்டளையாக மதிக்கவே ஒரு மணிநேரம் எடுத்துக் கொண்ட கண்கள் அதை நிறைவேற்றும் போது

நள்ளிரவு ஆகியிருந்தது.

அதுவரை அவளது மனதை அலைக்கழித்த விஷயம் இல்லை இல்லை நபர் ரிஷியைத் தவிர வேறு யாராய் இருக்க முடியும்!!

அத்தியாயம் 10

காலையில் சுசித்ரா கண்மலரும் போதே போதே பழனியப்பன் கணீர் குரலில் ஆறுமுகக் கடவுளை அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியை ஒளியாய்
கருவாய் உயிராய் கதியாய் விதியாய்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே”

என்று அவர் ஹாலிலிருந்த பூஜை அலமாரி முன்னர் நின்று பாடிக் கொண்டிருக்க, தெய்வானையோ கணவரைப் பின்பற்றி அடுப்பின்

முன்னே இட்லி பாத்திரத்தைப் பார்த்துப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்.

படுக்கும் போது ஷூ அணிவதில்லை என்பதால் இடது காலைப் பிடித்துக் கொண்டு விந்தி விந்தி நடந்து வந்தவள் “என்ன தேவி, இட்லி

பாத்திரத்திற்குள்ள முருகன் ஆவியா ஒளிஞ்சு இருக்காரா? என்ன சொல்றார் உங்க ஆவி கடவுள் ச்சே ச்சே ஆதி கடவுள்?” என்றாள்

விளையாட்டாக.

“சாமியை அப்படியெல்லாம் சொல்லக் கூடாது சுசிக்குட்டி. அப்புறம் ஏதாவது கெட்டது நடந்துடப் போகுது. நேத்திக்குக் குங்குமம்

வச்சுவிடும்போது இப்படித் தான் ஏதோ வம்பு பேசின. அதனால் தான் பிறந்த நாள் அதுவுமா தலையில் அடி பட்டுச்சு. இன்னைக்கு எதுவும்

அபத்தமா சொல்லாதா குட்டி” மகள் உடனே அதை ஒப்புக் கொண்டுவிடுவாள் என்பது போல் மென்மையாக எடுத்துக் கூறிக்

கொண்டிருந்தார் தெய்வானை.

“ச்சு போங்க அம்மா” என்று குளியலறைக்குள் நுழைந்து கொண்ட சுசித்ராவிடமிருந்து கடவுள் நம்பிக்கை மிகவும் கம்மி.

பக்திப் பழங்களான பெற்றோருக்குப் பிறந்த சுசித்ரா கல்லூரி செல்லும் வரை பக்திப்பழமாய் இல்லாவிட்டாலும் பக்தி காயாகவேணும்

இருந்தாள்.

கல்லூரியில் சேர்ந்த பின்னர் பலரது ஏளனப் பார்வையை ஈடுகட்டி முன்னேறிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு ஏனோ வெளியுலகம் பூதமாகவும்

வீட்டினுள் சொர்க்கமாகவும் தான் இருந்து வந்தது.

உடலில் ஊனத்தைக் கொடுத்தாலும் கண்ணான பெற்றோரை கொடுத்ததற்காக கடவுளிடம் நன்றி சொல்லிக் கொண்டிருந்தவள் தொடர்ந்த

கேலியிலும், முக்கியமாக பரிதாபத்திலும் “மனதால் ஊனமுற்ற நிறைய பேர் என்னை, எனது உடல் ஊனத்தைச் சுட்டிக் காட்டி கேலி

செய்யும் படி செய்த உன்னை நான் ஏன் வழி படவேண்டும்? என்னை மற்றவரின் பரிதாபப் பார்வைக்கு விருந்தாக அமைத்த உன்னை நான்

ஏன் பூஜிக்க வேண்டும்?” என்ற ரீதியில் கடவுளை நிந்திக்கத் துவங்கினாள்.

“உன்னை எங்களுக்கு மகளாகக் கொடுத்ததற்கு அந்த கடவுளை இந்த ஜென்மம் முழுதும் பூஜிக்க வேண்டும் சித்ராமா. நீயும் அதை

செய்தால் நாங்களும் சந்தோஷப் படுவோம்” என்று பழனியப்பன் எவ்வளவு தூரம் எடுத்துக் கூறிய போதும்

“நீங்க என்ன சொல்லவறீங்கன்னு எனக்குப் புரியுதுபா. நீங்க என்னை இப்படி அன்பா அக்கறையா உதாசீனப்படுத்தமா பார்த்துகிறது கடவுள்

சொல்லியில்லை. அது உங்க நல்ல மனசால. அப்பா என்ற பாசத்தால. எப்படியிருந்தாலும் அவள் என்னோட பெண் என்ற நல்ல

எண்ணத்தால. அவளோட குறையையும் மீறி அவளை நான் உயர்வாய் வளர்ப்பேன் என்ற உயர்ந்த சிந்தனையால. இப்படியிருக்கும்

உங்களையும் அம்மாவையும் தான் நான் கடவுளா நினைக்கிறேன். வெறும் படத்தையும் கற்சிலையையும் இல்லை” என்று அழுத்தம்

திருத்தமாய் அவள் வாதாடிய போது அவளை மடக்கும் யுக்தி பழனியப்பனுக்குத் தெரியவில்லை.

தெரியவில்லை என்பதைவிட என் செல்வ மகள் என்ன அழகாய் பேசுகிறாள் என்று தான் தோன்றியது.

சுயமாய் சிந்தித்து தனக்குச் சரியென்று பட்டதை பயமின்றி மற்றவரிடம் பகிர்ந்து கொள்ளும் மகளை அதட்டி அடக்குவது சரியாகப்

படாததால் அவள் போக்கிலேயே விட்ட பெற்றோரின் ஆசைக்காக அவர்கள் அழைக்கும் போது கோவிலுக்குத் துணையாகச் சென்றவள்,

அவர்களது மனத் திருப்திக்காக முக்கியமான தினங்களில் குங்குமம் விபூதி இட்டுக் கொண்டாள்.

குளித்து வெளியே வந்தவளின் சந்தன மேனியை அழகான கத்திரிப்பூ வண்ண சல்வார் தழுவியிருக்க, “என்ன சுசிக் குட்டி, பேங்க் போற

மாதிரி சல்வார் போட்டுட்டு வந்திருக்கே? வீட்டில இருக்கிற அன்னைக்கு கொஞ்சம் லேட்டா குளிக்க வேண்டியது தானேடா?” என்று

சட்னியை மிக்ஸியிலிருந்து கிண்ணத்திற்கு மாற்றிய வாறே தாயார் வினவவும்

“ஹான், வீட்டில இருக்கப் போறேனா? யார் சொன்னது? சீக்கிரம் மதிய சாப்பாடு ரெடி பண்ணுங்கமா. நான் ஆபீஸ் போகணும். மதிய

சாப்பாடு ரெடியா இல்லைனா நான் இந்த இட்லியே எடுத்துட்டுப் போறேன்” என்றவள் ஹாலிலிருந்த இரண்டு நாற்காலிகளில் ஒன்றில்

அமர்ந்து தன் ஷூவை மாட்டத் தொடங்கினாள்.

“தலையில் கட்டோடு யாராவது வேலைக்குப் போவாங்களா குட்டி? என்னங்க பாருங்களேன். வேலைக்குப் போறாளாம்” என்று

இருவரிடமும் பேசிக் கொண்டே செய்து கொண்டிருந்த வேலையை வேகமாக முடித்துவிட்டு வந்தவர் மகளுக்கு ஷூவை மாட்ட உதவி

புரிந்தார் தெய்வானை.

“அவளை வேலைக்குப் போகவேண்டாம்ன்னு சொல்லிகிட்டே ஷூ மாட்டிவிடுறே?” என்று மனைவியை தடுத்தவர்

“சித்ராமா இன்னைக்கு நீ பேங்க் போக வேண்டாம். உங்க மேனேஜருக்கு ஃபோன் போட்டு இன்னைக்கும் நாளைக்கும் வேலைக்கு

வரமாட்டேன்னு சொல்லிடு” என்று மகளிடம் அழுத்தம் கூடிய குரலில் அவள் அன்று மட்டுமில்லை இரண்டு நாட்களும் வேலைக்குச்

செல்லக் கூடாது என்பதை எடுத்துரைத்தார்.

“சின்னக் காயம் தான் பா. இனிமேல் பார்த்து நடக்கிறேன். ப்ளீஸ் பா” என்ற மகளின் கெஞ்சலுக்குப் பதிலாக

“பிறந்தநாள் அதுவுமா நீ விழுந்து காயம் பட்டுக்கிட்டு வந்ததே போதும். இந்தக் காயம் ஆறும் வரை எங்கேயும் போறதில்ல. அப்பா உனக்கு

எப்போதுமே நல்லது தான் நினைப்பேன் சித்ராமா. அதனால் நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் கேளுடா” என்று ஆறுமுகம் கெஞ்சலாகக்

கூறியபோதும் அதிலிருந்த உண்மை அழுத்தமாய் அவளைத் தாக்கியதன் விளைவாக அடுத்த இரண்டாவது நிமிடம் மேலாளருக்கு

அழைப்புப் பறந்து அவள் இரண்டு நாட்கள் பணிக்கு வராததை தெரிவிக்கச் செய்தது.

இங்கே அவன் தாயிடம் வம்பு செய்து கொண்டும், தொலைக் காட்சியில் சீரியல் பார்த்துக் கொண்டும், தாயார் கைத் தொழிலாய் செய்யும்

க்ரோஷா கூடை முடைவதில் தன்னாலான உதவியை செய்து கொண்டும் பொழுதைக் கழித்துக் கொண்டிருக்க அங்கே ரிஷி வர்மன்

அவனைக் காணாமல் துடித்துத் துவண்டு விட்டான்.

ரிஷிக்கு அன்றைய தினம் விடிந்த போது ரம்மியமான காலையாகத் தான் இருந்தது. காதல் மனைவியாக நெற்றியில் முத்தமிட்டு சுசித்ரா

எழுப்பியதும் (அட கனவில் தாங்க!) உற்சாகத் தனது காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு என்றுமில்லா துள்ளலுடன் ஜிம்மிற்கு விரைந்தான்

ரிஷி வர்மன்!.

அவன் வீட்டிற்கு வரும்போது கையில் டியுடன் வரவேற்றது மீண்டும் சுசித்ரா! (அச்சோ இது கனவில்லை! ஏனென்றால் அவன்

தூங்கவில்லையே! ஆனால் அது நினைவுமில்லை!! கற்பனை, கற்பனையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை!)

தலையை உலுக்கிக் கொண்டு குளிக்கச் சென்றவனின் உதடுகளில் "தினமும் நீ குளித்ததும் என்னைத் தேடி என் சேலை நுனியால் உந்தன் தலை துடைப்பாயே அது கவிதை" என்ற பாடல் வரிகள் அவனையுமறியாமல் குடி கொண்டன.

அந்த நினைப்பிலேயே இருந்ததாலோ என்னவோ குளித்து வெளியே வரும்போது கதவருகே சுசித்ரா துண்டுடன் நிற்பதாகப் பட்டு ரிஷியின்

கற்பனைக் காவியம் பறந்து விரிந்தது.

உதட்டில் புன்னகை பட்டா போடப்பட்ட நிலம் போல் நிலைத்திருக்க, தனக்குப் பிடித்த இளம் பச்சை வண்ணத்தில் கரும்பச்சைக் கோடுகள்

ஊடே வரும் சட்டையை தேர்ந்தெடுத்தவன் அதற்கு ஏற்ற கால் சட்டையை எடுத்தணிந்து கொண்டு கீழே இறங்கி வந்தவன் பூஜையறைக்குள்

செல்லவும் வீட்டிலிருந்த மூவரின் முகத்திலும் பெரிதாக வேறுபாடில்லை.

ஆனால் அவன் உள்ளே சென்ற இரண்டாவது நிமிடத்தில் அனைவரது முகமும் இனிமையான ஆச்சிரியத்தையும் கூடவே கொஞ்சம்

ஆராய்ச்சியையும் காட்டியது.

ரிஷிவர்மன் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவன் தான் என்றாலும் அடிக்கடி பூஜையறைக்குள் சென்று பூஜை புனஸ்காரம் என்று தொடர்ந்து அரை

மணி நேரம் கூட செய்யமாட்டான். ஐந்து நிமிடம் என்றாலும் மனதார வேண்டிக் கொண்டால் போதுமென்ற அவனது எண்ணங்களில்

தப்பில்லை என்பதால் அவர்களும் அவனை வற்புறுத்தியதில்லை.

பூஜையறைக்குள் சென்று கடவுளுக்கு ஒரு காலை வணக்கம் சொல்லிவிட்டு, திருநீற்று கீற்று ஒன்றை பாட்டனாரின் கையால் நெற்றியில்

இட்டுக் கொள்பவன் இன்றைய நாளை இந்த விபூதிப் போல தூய்மையானதாக வை கடவுளே என்ற வேண்டுகோலை வெளியேறி விடுவான்.

ரமணனின் வற்புறுத்தலின் பேரில் தான் கற்றிருந்த கீர்த்தனைகள் சிலவற்றை ரிஷிவர்மன் பாடுவது ஆடிக்கொரு முறை அமாவாசைக்கு

ஒருமுறை நடக்கும் விஷயம் என்பதால் இன்று அவன் தன் இனிய குரலை அன்பில் தோய்த்து, அதில் பக்தியை கலந்து, ஆத்மார்த்தமான

வேண்டுதலை உள்ளடக்கி

“குறை ஒன்றும் இல்லை மறைமூர்த்தி கண்ணா
குறை ஒன்றும் இல்லை கண்ணா
குறை ஒன்றும் இல்லை கோவிந்தா

கண்ணுக்கு தெரியாமல் நிற்கின்றாய் கண்ணா
கண்ணுக்கு தெரியாமல் நின்றாலும் எனக்கு
குறை ஒன்றும் இல்லை மறைமூர்த்தி கண்ணா

வேண்டியதை தந்திட வெங்கடேசன் என்றிருக்க
வேண்டியது வேறில்லை மறைமூர்த்தி கண்ணா
மணிவண்ணா மலைப்பா கோவிந்தா கோவிந்தா”

பாடப் பாட அவர்கள் முகத்திலிருந்த ஆராய்ச்சி மறைந்து உருக்கமும், பக்தியும், ரசனையும் குடி கொண்டன.

அன்றலர்ந்த மலர்களால் இறைவனைத் தொழுது கொண்டிருந்த ரமணனுக்குத் தான் பூஜை செய்யும் தூய மலர்களின் அதே சுகந்தம்

பேரனின் குரலிலும் குடி கொண்டிருப்பது போலிருந்தது.

ரமணன் மலர்களால் பூஜிக்க, பேரன் குரலால் பூஜிக்க, இருவரது பூஜையிலும் லயித்த உலகளந்த பெருமானோ சின்னவனை சிறிது

சோதித்துப் பார்க்க விரும்பியபோது அவரது சோதனை கலந்த விளையாட்டை ரசிப்பதைத் தவிர நாம் வேறென்ன செய்ய முடியும் ?!

உருக்கமான வேண்டுதலோடு பூஜையை முடித்து, சுவையான உணவை இனிமையான கற்பனை விரிந்தாட உட்கொண்ட ரிஷிவர்மன்

இருபது வயது இளம் வாலிபனின் துள்ளலோடு தான் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினான்.

கடிகாரத்தின் முற்கள் ஒன்பதை நெருங்கவதற்குள் ரிஷியின் பார்வை கடிகாரத்தை ஒன்பதாயிரம் முறை தழுவி மீண்டது.

மணி ஒன்பது அடித்தப்போது ரிஷியின் கார் கடை வாயிலைத் தாண்டி வெகு தூரம் பறந்திருந்தது.

பணம் கட்டுமிடத்தில் சுசித்ராவைக் காணாமல் அவனது உற்சாகத்தின் பெரும்பகுதி காற்றுப் போன பலூன் போல் வடிந்தது.

“ஐயோ, தலையில் பட்ட அடியால் உடம்புக்கு ஏதும் பெரிதாக வந்துவிட்டதா? அந்த நர்ஸ் சின்ன அடி என்று தானே சொன்னார்கள்? அது

நல்ல ஹாஸ்பிடல் தானா? இவளாக முடிவெடுத்து ஏதோ ஒரு குப்பை ஹாஸ்பிடலுக்குச் சென்று காயம் பெரிதாகிவிட்டதா?”

“தலையில் காயத்தோடு பஸ்சில் ஏறிச் சென்றானே? நடுவில் எங்கேனும் மயங்கி விழுந்திருப்பாளோ?”

“சொல்வதைக் கேட்பதே இல்லை. வீட்டில் கொண்டு போய் விடுகிறேன் என்று அந்தக் கெஞ்சு கெஞ்சுகிறேன். என்னை மிஞ்சிக் கொண்டு

பஸ்சில் ஏறிச் செல்கிறாள். ரொம்பத் திமிர்டி உனக்கு”

என்னவோ இவன் ஓராயிரம் விஷயங்களுக்காக அவளைக் கெஞ்சியதாகவும் அதை அவள் மதிக்காமல் இருந்தது போலவும் ரிஷியின்

கற்பனை வளம் என்றுமில்லா திருநாளாய் இன்று கோடி கட்டிப் பறந்தது.

ஆள் கண் முன்னால் இல்லை என்பதாலும், அப்படியே அவள் கண் முன் நின்று தரிசனம் அளித்திருந்தாலும் அவளைத் திட்டு ஒரு

புண்ணியமுமில்லை மேலுமேலும் கோபம் தான் என்பதை உணர்ந்தவன் போல் “உடம்பு சரியில்லாததால் வேலைக்குப்

போகவேண்டாம்”னு வீட்டில் சொல்லியிருப்பார்கள். அதனால் தான் வராமல் இருக்கிறாள். இன்றைக்குப் பார்க்காவிட்டால் நாளைக்கு”

என்று மனதை சமாதனம் செய்து கொண்டான்.

திட்டும் சமாதானமும் ரிஷியின் எண்ண ஓட்டங்களில் கலந்து அவனது கவலையை ஒரு முடிவிற்கு அழைத்து வந்திருக்க, அவனது

கால்களோ பணம் கட்டுமிடத்தின் தொடக்கத்திற்கு அழைத்து வந்திருந்தன.

“சலானைக் கொடுங்க சார்” என்று கட்டைக் குரலின் அதட்டலில் நினைவுலகிற்கு மீண்டவன்

“ஹான், அது... அது வந்து... நான் ஐம்பதாயிரம் டெபாசிட் பண்ணனும். ஆனா பான் காட்டு காப்பி கொண்டு வர மறந்துட்டேன் போல. நான்

போய் எடுத்துட்டு வந்துடுறேன்” என்றவன் அவரது முனுமுனுப்பை மதிக்காமல் அந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக நகர்ந்தான்.

பின்னே வெறும் ஐந்து ரூபாயை சுசித்ரா தவிர வேறு யாரிடமாவது கொடுத்துக் கணக்கில் போடச் சொன்னால் அவனை ஒரு வினோத

ஐந்துவாய் பார்க்கமாட்டார்கள்? அவர்களது விநோதப் பார்வைக்காக அன்றைய டெபாசிட்டுடைத் தவிர்த்தவன் அதற்காக ஒரு நாள் தான்

வருந்தப் போவதை அறியவில்லை.

மனதின் உற்சாகம் முழுதாய் வடிந்தது மட்டுமில்லாமல் உடலின் உற்சாகத்தையும் சேர்த்து அடித்துக் கொண்டு போய்விட ஒரு

சுனக்கதோடே அன்றைய நாளைக் களித்தான் ரிஷிவர்மன்.

சுசித்ராவின் பேங்க்கில் வேலை செய்யும் யாரிடமாவது அவளது கைப் பேசி எண்ணை வாங்கலாமா என்று யோசித்தவன் அதனால்

அவளுக்கு ஏதும் கெட்டப் பெயர் வந்துவிடுமோ என்ற பயமும், அப்படியே வாங்கினாலும் அவளிடம் யாரென்று அறிமுகம் செய்து

என்னவென்று விசாரிப்பது?

அரைக் கிலோமீட்டர் தூரத்திலிருக்கும் மருத்துவமனைக்கே என்னை நம்பி வராமல் இருந்தவன் அவளது கைப் பேசி எண்ணை யாரிடமோ

கேட்டறிந்து அவளைத் தொடர்பு கொள்கிறேன் என்று தெரிந்தால் ஃபோன் மூலமாகவே உதட்டை வில்லாக்கி, நாக்கை நரம்பாக்கி,

வார்த்தைகளை அம்பாக்கி என்னைக் குத்திக்கிழித்துவிடுவாள்.

இன்னும் இருபத்தி நான்கு மணிநேரம் தானே நேரில் பார்த்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையிலும் வீட்டிற்குச் சென்றால் தாத்தாவின்

ஆராய்ச்சிக்கு எலியாக வேண்டுமே என்ற எண்ணத்திலும் அன்றைய தினத்தின் பெரும்பகுதியை கடையில் கழித்துவிட்டு உறங்கும்

நேரத்திற்கு மட்டுமாக வீடு சென்றான்.

அடுத்த நாளைப் பொழுதும் முந்தைய நாளைப் போலவே ரம்மியாகவே விடிந்தது. நேற்று என்ன தான் ஏமாற்றம் ஏற்படிருந்தாலும்

இன்றைக்கு அவனைக் காணப் போகிறோம் என்ற எண்ணமே அவனுக்குப் புத்துணர்ச்சியை அளித்தது.

குளித்துக் கிளம்பி, பக்தியை பாடலின் மூளை வெளியிட்டு, தாத்தாவுடனான வம்பு சுவையான உணவை அறுசுவை மிக்கதாய் உருமாற்ற

அதை உண்டு முடித்து, நொடிக்கு நூறு முறை கடிகாரம் பார்த்து, அதி முக்கியமாய் ஐந்து ரூபாயை சலானில் நிரப்பி, வரிசையில் நின்றால்

அன்றும் சுசித்ரா வரவில்லை.

“கடவுளே! இது என்ன சோதனை? அவளுக்கு என்ன ஆகிற்று? என்னோட சுதாவிற்கு எந்த விதமான கெடுதலும் நடக்காமல் இருக்க

வேண்டுமே? அவளோட உடல் நிலையை எப்படி தெரிந்து கொள்வது?” என்று நேற்றை விட இன்று மனம் பதறியதில் இதயம் சட்டைப்

பைக்குள் விழுந்துவிடுமோ என்று கூட ஒரு நிமிடம் ரிஷிவர்மனுக்குப் பயமாக இருந்தது.

முயன்று மனதின் பயத்தையும் முகத்தின் வெளுப்பையும் மறைக்கமுயன்று தோற்றவன் வேகமாக வரிசையை விட்டு வெளியே வந்து

பேங்க்கில் வேலை பார்க்கும் ஒரு பெண்மணியிடம் “காஷியர் சுசித்ரா வரவில்லையா?” என்று கேட்டுவிட்டான்.

அவரது வினோதமானப் பார்வையின் அர்த்தம் விளங்கியதும் “தப்பாக ஒண்ணுமில்ல. சும்மாத் தான் கேட்டேன்” என்று சமாளித்துவிட்டு

சோர்வுடன் வங்கியை விட்டு வெளியேறினான்.

முன் தினத்தைப் போலவே அன்றைய நாளையும் கழித்தவன் அடுத்த நாள் வங்கியை அடையும் முன்னரே திருச்சியிலிருந்து வந்த அழைப்பு

அவனைப் பெருங்கோபத்தில் ஆழ்த்தி அடுத்த ஒரு மணி நேரத்தில் திருச்சிக்குப் பறக்க வைத்தது.

அவன் வானில் பறந்து கொண்டிருக்க, பேங்க்கிலிருந்த சுசித்ராவோ இரண்டு நாட்களாக பணம் கட்டியவர்களின் பட்டியலில் ரிஷிவர்மனின்

கணக்கு எண்ணைக் காணாமல் பூமிக்குள் புதைந்துக் கொண்டிருந்தான்.

அத்தியாயம் 11

ரிஷியின் கணக்கு எண் பசு மரத்தாணியாக அவனது முகத்தைப் போலவே பதிந்திருந்த படியால் ஒரு முறை கணக்கு லெட்ஜரை

புரட்டியதுமே ரிஷிவர்மன் இரண்டு நாட்களாக வங்கிக்கு வரவில்லை என்பது சுசியின் அறிவிற்கு எட்டி மனதை ஈட்டியால் தாக்கியது.

முக அழகில் மயங்கி, அவளது கவனத்தை ஈர்த்தப்பின்னர், அவளோடு பேசிப் பழகி, அவளையும் ஒரு மலிந்த சரக்காக எண்ணி ஊர்

சுற்றலாம் என்றெண்ணி வந்தவன் அவளது ஊனத்தைக் கண்டதும் ஓடிவிட்டான்.

இவனைப் போல எத்தனை ஆண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன்? எல்லா ஆண்களும் ஒரே குட்டையில் ஊறிய மட்டைகள் தான். அப்பாவைத்

தவிர. தப்பிப் பிறந்த உத்தமர் என்றால் அவர் ஒருவர் தான் இந்த உலகில்.

இதே வங்கியில் ஆறு மாதங்களுக்கு முன்னர் வேலைக்குச் சேர்ந்த சங்கர் என்ற எருமைமாடு என்னமாய் வழிந்தான்? அவள் கால்களைத்

தாங்கி நடப்பது அவனது மரமண்டைக்கு இரண்டு வாரங்கள் கழித்துத் தான் புலப்பட்டது போலும். “என்னாச்சு சுசி காலுல? எங்கேயும்

விழுந்துட்டியா?” என்று போலி பரிதாபத்தில் முக்கி எடுத்தக் குரலில் அவன் வினவியதற்குப் பதிலாக

“ஹம்.... ஆமா விழுந்துட்டேன். எங்க அம்மாவோட வயிற்றுக்குள்ள நான் இருக்கும் போது அங்க ஒரு பெரிய அக்சிடென்ட் நடந்ததா?

அதுல சிக்கி, கீழே விழுந்து, கால் ஓடிந்து போயிட்டுது. புரிஞ்சதா?” என்று அவள் கொடுத்த விளக்கம் அவனுக்குப் புரியவே இரண்டு மணி

நேரம் தேவைப்பட்டது.

அவனது பார்வையிலிருந்த வழிசல் குறைந்து தவிர்த்தலும், ஒதுக்கமும் குடி கொண்டதிலிருந்தே அவனது கனமான மண்டை ஓட்டைத்

தாண்டியும் சிறுது விஷயம் உள்ளே போயிருக்கிறது என்றெண்ணிய சுசித்ரா இப்போது போல அன்றைய தினத்தில் கோபம் வரவில்லை.

ஹப்பாடா, இனி இவன் விடும் ஜொள் மழையில் வழுக்கிவிழாமல் நடக்கலாம் என்ற நிம்மதியுணர்வு தான் மனதில் நிறைந்திருந்தது.

ரிஷியை சங்கரோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தவள், அன்றைய நிம்மதி நிறைந்த மனநிலையையும் இன்றைய கோபம் சூழ்ந்த மனவருத்தத்தையும்

ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தோன்றவில்லை.

ரிஷியின் நடவடிக்கைகளை ஒரு தப்பான கண்ணோட்டத்தோடே பார்த்து அவற்றை ஒரு விடலைப் பையனின் சாதாரண ஈர்ப்புத்

தன்மையோடு ஒப்பிட்டு அந்த உணர்வுகளை குப்பை என்றும், ரிஷியை பல பெண்களிடம் பழகி தன் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்

ஒரு மன்மதன் என்றும் முத்திரைக் குத்தியவள் வேலையில் முழு மனதுடன் ஈடுபடமுயன்றாள்.

அவளால் முயற்சி மட்டுமே செய்ய முடிந்தது. தொடர்ந்து ஒரு மணி நேரம் கூட ரிஷியை நினைப்பதையோ, அவன் வரிசையில் நிற்கிறானா

என்று பார்க்கும் எண்ணத்தில் எழுந்து சுற்றும் முற்றும் பார்ப்பதையோ செய்யாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

இரண்டு நாட்கள் சுசியின் நினைப்பில் திளைத்து வருந்திய ரிஷிவர்மனோ அவளைப் பற்றிய எண்ணம் சிறிது கூட இல்லாமல் வேலையில்

ஈடுபட்டிருந்தான்.

போன வாரம் திருட போன அதே திருச்சிக் கிளையில் நேற்றும் ஒரு திருட்டு நிகழ்ந்திருந்தது. போனதடவையை விட இந்த முறை

பொருளும் பெரிது, செய்த விதமும் புதிது.

போன முறை போல பாதுகாப்பு கேமராவை ஓடவிட்டு யார் செய்தது என்பதை அறியமுடியவில்லை.

பத்து முறை அதை ஓட்டிப் பார்த்தப் போதும் யாருடைய வேலையாக இருக்குமென்று பகுத்தறிய முடியாமல் போனதும் ரிஷியின் கோபம்

கட்டுக்கு அடங்காமல் பெருகியது.

கோபம் கொண்டு காரியத்தைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது என்றெண்ணியவன் தன்னைத் தனியாக விடும்படி வேண்டிக் கொண்டு பத்து நிமிடம்

கண் மூடி இருக்கையில் சாய்ந்தமர்ந்தான்.

பாதுகாப்பு கேமராவில் எல்லோரது நடவடிக்கைகளும் பதிவாகும் என்பதை அறிந்த ஒருவர், அதே நேரம் போன வாரம் நடந்ததைப் போல

பதிவான டேப்பை ஓடவிட்டு களவாளியை கண்டுபிடிக்கும் அதே யுக்தியையே இப்போதும் கடைப்பிடிப்பார்கள் என்று ஆணித்தரமாக

நம்பிக்கை வைத்து டேப்பில் பதிவாகாத வண்ணம் திருட்டை நடத்தி இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது வரை ரிஷிக்குப் புரிந்தது.

ஆனால் போனவாரம் கையாடல் செய்த அதே நபர் இன்றும் செய்திருப்பார் என்று அவனால் அவர் மேல் தப்பைத் திருப்ப முடியவில்லை.

தப்பு செய்தவரை மறந்து மன்னித்துவிட்ட தந்தையின் மனதிற்காகவேனும் திரும்பவும் கை வைத்திருக்க மாட்டார்கள் என்று ஒரு மனம்

கூறினாலும்,

மற்றொரு பாதியோ தப்பை மன்னித்துவிட்டதால் மீண்டும் அதை செய்யும் தைரியம் எழுந்துவிட்டதோ? இப்போது யாருக்கும் ஏதும்

தெரியாமல் செய்திருந்தாலும், திருட்டைக் கண்டுபிடித்தாலும் முன்னைப் போல மன்னித்துவிட்டு விடுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் கூட

மீண்டும் கை வைத்திருக்கலாமே என்று வாதாடியது.

எப்படிப் பார்த்தாலும் போன முறை மன்னித்துவிட்டது தான் இதற்கு வித்தாகி இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த ரிஷிவர்மன் தந்தையிடம்

பேசுவதற்கு முன்னர் தாத்தாவிற்குத் தொடர்பு கொண்டான்.

அவருக்கு இங்கு நடந்தது தெரியும் என்பதால் அவன் திருச்சிக்கு வந்ததிலிருந்து நடந்தவற்றை சுருக்கமாக கூறியவன், அவனது அலசலின்

முடிவையும் குற்றவாளி என்று தான் சந்தேகிக்கும் நபரையும் அவரிடம் பகர்ந்தான்.

பாட்டனாரின் மௌனம் ஒரு நிமிடத்திற்கு மேலும் தொடரவே "என்ன தாத்தா பதிலே இல்லை? நான் சொல்ற ஆளா இருக்காதுன்னு

நினைக்கிறீங்களா?" என்று யோசனையுடன் வினவினான்.

"ஹம்ம்... நான் அப்படி நினைக்கல. நீ இவ்வளவு தூரம் விஷயத்தை அலசி ஆராய்ஞ்சு ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கும் போது அதில் தப்பு

சொல்ல முடியவில்லை என்பதோடு அதில் எந்தவிதமான ஒட்டையுமில்லை. ஆனால் எல்லார் முன்னிலையிலும் அவரது தப்பிச் சுட்டிக்

காட்டாமல் தனியாக கூப்பிட்டு விசாரித்துப் பாரு" என்று அனுமதி கொடுத்தார்.

தந்தைக்கு அழைத்து விஷயத்தைக் கூறியவன் போன வாரம் கையாடல் செய்த அதே நபரை அறைக்கு அழைத்தான்.

தன் முன்னிருந்த இருக்கையை காட்டிவிட்டு அவர் அமரும் வரை அறையை குறுக்கும் நெடுக்கும் அளந்தவன் அவரது அசைவுகளைக்

கவனிக்கத் தவறவில்லை.

"நாயகம் சார், நீங்க இன்னும் கொஞ்ச நாள் கழிச்சு இதை செஞ்சிருக்கலாம்" என்றான் தீவரமாக.

அவர் உள்ளுக்குள் அதிர்ந்தது அவனது கூர்பார்வைக்கு நன்றாகவே புலப்பட்டது.

"போன வாரம் நடந்த அனைத்தும், உங்களோட முகபாவங்கள் உட்பட என் மனதில் இன்னும் பசுமையாய் இருக்கும் போது பெரிய தப்பு

கணக்குப் போட்டுட்டீங்க. ஆனாலும் உங்களை நான் பாராட்டணும் நாயகம். எதைன்னு யோசிக்கிறீங்களா? அந்த தப்பு யாருக்கும் தெரியக்

கூடாதுன்னு ரொம்ப சாமர்த்தியமா காய் நகர்த்தி செஞ்சிருக்கீங்களே. அந்த சாமர்த்தியத்தைத் தான் சொல்றேன்" என்று நிறுத்தி நிதானமாக

மொழிந்தவன் தன் சீட்டில் அமர்ந்து அவரையே ஊடுருவிக் கொண்டிருந்தான்.

"என்னை மன்னிச்சுடுங்க தம்பி" என்று அவர் கதறியதும் தான் யாருக்கும் தெரியாமல் உள்ளுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்த ரயில் சிவாஜி

படத்தில் ஸ்ரேயா தாவணியைக் காட்டியதும் சட்டென நிற்குமே அப்படி நின்றது!

பின்னே வெறும் யுகங்களின் அடிப்படையில் அவருக்கு எதிராகக் காயை நகர்த்திக் கொண்டிருந்தவனுக்கு அது தனக்கே எதிராக

திரும்பிவிடுமோ என்ற பயம் நெஞ்சின் ஒரு ஓரத்தில் இருக்கத் தான் செய்தது.

நேற்று அடிக்கடி நடந்த பவர் கட், நாயகம் வேலைநேரத்தில் இருமுறை வெளியே சென்று வந்தது, அதுவும் அவரது வெளியிருப்பு

இரண்டாவது முறை பவர் கட் ஆனபோது நடந்தது, பவர் கட் நடந்த சில மணித் துளிகளுக்கு முன்னால் அவர் கவனித்துக் கொண்டிருந்த

வாடிக்கையாளர் மேல் அவரது கவனம் இல்லாமல் கண்ணில் ஒரு பயம் கலந்த திட்டமிடுதல் நிரம்பி வழிந்தது, இன்றைக்கு அவன்

கடைக்குள் நுழைந்த போது முயன்று அவர் வரவழைத்த புன்முறுவல் என்று எல்லாருமாய் அவரை குற்றவாளியாய் இருக்கலாம் என்று

சந்தேகித்தவன், தாத்தாவிடம் சொல்லி அவரது ஒப்புதல் வாங்கிய பின்னர், தப்பு செய்தவரின் வாய் வார்த்தையாகவே உண்மையை

வரவழைத்தான்.

அவரது கதறலில் மனம் சற்றும் அமைதியடையாமல் "ஒரே வாரத்தில் அப்பாவோட நல்ல மனசை நோக்கித்து, இன்னொரு முறை இப்படி

நடந்ததுன்னா வேலையைப் பறித்து விடுவேன் என்ற எனது எச்சரிக்கையை உண்மையாக்கி... ஏன் நாயகம் சார் இப்படி செஞ்சீங்க?"

என்றான் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் அழுத்தம் கொடுத்து.

அவனது அந்தக் கேள்விக்கு அவசியமே இல்லை என்பது போல அவரே மடை திறந்த வெள்ளமாய் அனைத்தையும் கொட்ட ஆரம்பித்தார்.

"நான் செஞ்சது மகாப்பாவம் தான் தம்பி. உங்க வயசையும் பொருட்படுத்தாம காலில் வேணும்னாலும் விழறேன்" என்று அவர் எழுந்து

நின்று இரு கரம் கூப்பி அழுததும்

"நான் ஏன் செஞ்சீங்கன்னு கேட்டேன்" என்றான் அதிலேயே நின்று.

"முன்னே சொன்ன அதே காரணம் தான் தம்பி. பெண்ணிற்கு கல்யாணம் பேசியிருக்கேன். அவங்க வீட்டில் கேட்கிற வரதட்சணையைக்

கொடுக்க இதைத் தவிர வேற வழியே தெரியல தம்பி" என்று அழுதவரைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தாலும் இந்தத் தப்பிற்குத் தண்டனை

நிச்சயம் தேவை என்றெண்ணிய ரிஷிவர்மன்

"எவ்வளவு வரதட்சணை கேட்கிறாங்க?" என்று அடுத்த கேள்வியை தொடுத்தான்.

"ஒரு லட்சம் கேட்கிறாங்க தம்பி. ஊரில் இருக்கும் ஒரே இடத்தை வித்ததில் எழுபதாயிரம் இருக்கு. மீதிப் பணத்திற்குத் தான்" என்று

கண்ணீரில் கரைந்தார்.

இதையே தான் போன முறையும் சொன்னார் என்று நினைத்தவன் "இவ்வளவு வரதட்சணை கேட்கும் ஒருத்தன் உங்க பொண்ணை எப்படி

சார் நல்லா வைத்துக்கொள்வான்? அவன் நன்றாக வைத்துக்கொள்வான் என்று உங்களுக்கு எப்படி நம்பிக்கை வந்தது? அதை முதல

சொல்லுங்க" என்று தன் நீண்டநாள் சந்தேகத்தை வெளிப்படையாகவே கேட்டான்.

"என்னை என்ன தம்பி செய்யச் சொல்றீங்க? ஒரு காலில்லாத நொண்டிப் பொண்ணுக்கு ஆயிரம் ஜாதகம் பார்த்து, பிடிக்காததைக் கழிச்சு,

மனசுக்குப் பிடிச்சவனா, கண்ணுக்கு நிறைஞ்சவனா, தங்கமான குணமுள்ளவனாவா பார்க்கமுடியும்? கஷ்டப்பட்டு ஒத்துவர இரண்டு வரன்ல

ஓரளவுக்கு நல்லவனா, அவனை கண் கலங்காம வைத்துக் கொள்பவனா பார்த்தேன். அப்படியிருக்கும் ஒருத்தன் கேட்கும் வரதட்சணையை

கொடுக்கிறதை தவிர எனக்கு வேற வழியே தெரியல தம்பி” என்று முகத்தை மூடிக் கொண்டு அழுதார் அந்தப் பெரியவர்.

அவர் சொல்லச் சொல்ல ரிஷியின் முகம் பலவாறான உணர்ச்சிகளைக் காட்டியது.

“நாயகம் சார், உங்க பொண்ணுக்குக் கால் எப்படி ஊ...” என்று ஆரம்பித்தவன் உடனே திருத்திக் கொண்டு

“ஒடிந்தது? பிறவிலேயா? இல்லை நடுல ஏதும் விபத்தா?” என்று கேட்கும் போது அன்றைய தினத்தில் முதல் முறையாக அவனது குரல்

இளகியிருந்தது.

“பிறந்தப்போ நல்லாத் தான் இருந்தா தம்பி. அஞ்ச வருஷம் முன்னாடி நடந்த ஒரு விபத்தில் தான்” முடிக்கமுடியாமல் விம்மினார்

நாயகம்.

முன்னாடி எப்படியோ சுசித்ராவைக் கண்டபின்னர் உலகம் வேறு விதமாய் அழகாய் தெரிந்ததாலோ இல்லை சுசித்ராவைப் போலவே இந்தப்

பெண்ணும் பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறாள் என்றெண்ணியதாலோ ரிஷி வர்மனால் முற்றிலும் கடுமையாக நடந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“உங்க பெண்ணிற்கு இப்படி இருக்குன்னு எங்ககிட்டே சொல்லியே பணம் கேட்டிருக்கலாம். போன முறை பெண் கல்யாணத்திற்கென்று

எடுத்ததாகக் கூறியதும் அப்பா பணம் கொடுக்கலாம் என்று தான் சொன்னார். தப்பிற்குத் தண்டனை தான் கொடுக்கவில்லை. சன்மானம்

போல பணத்தையும் கொடுக்கவேண்டுமா என்று நான் தான் தடுத்துவிட்டேன். அதை முதலேயே செய்திருக்கணும்ன்னு இப்போது தான்

தோணுகிறது” என்று அவரிடம் சொன்ன ரிஷிவர்மன் போன முறை தந்தை சொல்லவந்ததைக் காது கொடுத்துக் கேட்காமல் விட்டது

பெரிய தப்பாகப் பட்டது.

மனம் இளகினாலும் நான் மிஸ்டர். ரூல்ஸ் என்பதை நிரூபிக்கும் வண்ணம் அவரது மகளின் திருமண செலவைத் தன் சொந்தப்

பொறுப்பில் ஏற்று கொண்டவன் இரண்டு முறை தப்பு செய்தவர் என்ற முறையில் திருடிய சங்கிலியை வாங்கிக்கொண்டு, இரண்டு மாத

சம்பளத்தைக் கொடுத்தக் கையோடு அவரை வேலையை விட்டும் தூக்கினான்.

வேலை பறிபோனபோதும் மகளின் திருமணம் இனிதே நடக்கும் என்பதால் தன்னை வேலையை விட்டுத் தூக்கியவன் என்பதை மறந்து

அவனை இரு கை கூப்பி நன்றியறிவித்தார் நாயகம்.

“சந்தோஷமா போய் கல்யாணத்தை நடத்துங்க. கல்யாணத்திற்கு எனக்குப் பத்திரிக்கை உண்டா? நான் வரலாமா?” என்று விரிந்த

புன்னகையுடன் அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ரிஷிவர்மன் வினவியதும்

“கண்டிப்பாத் தம்பி. நீங்க இல்லாமலா? நீங்க கொடுக்கிற பணத்தை அங்க வந்து எல்லார் முன்னாடியும் கொடுங்க தம்பி. எங்களுக்கு

ரொம்ப சந்தோஷமாவும் உங்களுக்கு சபையில் நன்றி சொன்னமாதிரியும் இருக்கும். உங்க
செளகிரியதைக் கேட்காம நான் பாட்டுக்குப்

பேசிட்டே இருக்கேன். உங்களுக்கு வசதிப்படுமா தம்பி” என்று ஒரு சங்கடமான முறுவலுடன் அவர்
நிற்கையிலேயே

“கண்டிப்பா வரேன். உங்க பெண் கல்யாணத்திற்கு அப்புறம் என்னைச் சென்னையில் வந்து பாருங்க.
உங்கள் மேல் மீண்டுமொரு முறை

நம்பிக்கை வைத்து என்னோட பைக் ஷோரூம் ல ஏதாவது வேலை போட்டுக் கொடுக்கிறேன்” என்று
அவருக்கு நம்பிக்கையளித்து அவரை

மன நிம்மதியுடன் வீட்டிற்கு அனுப்பிவைத்தவன்.

அவரது மனநிம்மதி அவனையும் ஆட்கொள்ள நிறைந்த மனதுடன் சென்னை திரும்பியவனிடம்
உணவு முடியும் வரை யாரும் எதுவும்

கேட்கவில்லை.

அவன் எடுத்த முடிவகளையும் அவனது உதவியையும் கைப் பேசி மூலமாக அறிந்த ரமணன், சமீப
நாட்களாக அவனை எலியாகப்

பயன்படுத்தி தான் செய்து கொண்டிருந்த ஆராய்ச்சியை முடிவிற்குக் கொண்டு வந்தார். ஆராய்ச்சியின்
முடிவை எலியிடமே ச்சே ச்சே

பேரனிடமே அறிவிக்கும் நேரத்திற்காக காத்திருக்க ஆரம்பித்தார்!

“எனக்கு உடம்பு கொஞ்சம் அசத்துகிறது நீலா. நான் போய் படுத்துக்கிறேன்” என்று பேரனைத் தாய்
தந்தையிடம் தனியாக விட்டுவிட்டு

ஜகா வாங்கித் தன் அறைக்குள் அவர் நுழைந்ததும்

“போன வாரம் நான் செய்யலாம் என்று சொன்னதையே இந்த வாரம் செய்துட்டு வந்திருக்கே. இந்த
ஒரு வார இடைவேளையில் அப்படி

என்னதான் நடந்தது?” என்று நாராயணனும்

“கிட்டத்தட்ட இரண்டு வாரமாவே அவன் சரியில்லை. எப்போ பார்த்தாலும் ஏதாவது யோசனை.
கொஞ்ச நேரத்தில் ஏதாவது பாட்டுன்னு

இருக்கான். என்ன ரிஷி? என்ன நடக்குது?” என்று நீலவேணியும் இரு மருங்கிலும் மடக்க

தாத்தா எஸ்கேப் ஆனதன் காரணம் தெளிவாக விளங்கியது ரிஷிக்கு.

என்ன விளங்கி என்ன செய்வது? இப்போது இருவருக்கும் என்ன பதில் சொல்வதென்று வேகமாக
சிந்தித்தான் ரிஷி!!

அத்தியாயம் 12

“கடவுளே! என்னைக் காப்பாத்து. எனக்கும் சுதாக்கும் நல்ல படியா கல்யாணம் முடிந்ததும், திருப்பதி
வந்து ராம்ஸ்க்கு மொட்டை

போடறேன். ப்ளீஸ் ப்ளீஸ்” என்று மனதிற்குள் ஏழு மலையானிடம் பேரம் பேசியவன் பெற்றோரை நேருக்கு நேர் எதிர் கொண்டான்.

“என்ன ரிஷி பதிலே காணோம்?” என்று தாயார் அதட்டவும்

“நீங்க சொல்ற மாதிரியெல்லாம் இல்லைமா. நாயகம் சார் பொண்ணைப் பற்றி கேட்டதும் ராம்ஸ்கிட்ட... சாரி சாரி தாத்தாகிட்ட தான்

ஃபோன் பண்ணிக் கேட்டேன். அந்தப் பொண்ணோட நிலைமையைக் கேட்டதும் அவர் தான் உதவி செய்யச் சொன்னார்” என்று தாய்க்கும்

தந்தைக்கும் சேர்த்தே பதில் சொன்னான்.

“அதே தானேடா நானும் போன வாரம் சொன்னேன். என் மேல அவ்வளவு கோபப்பட்டே?” என்று அதிலேயே நின்றார் நாராயணன்

“என்னப்பா, ஒரு நல்லது செஞ்சுட்டு வந்திருக்கேன். அதுக்குப் பாராட்டாம, சும்மா ஏன் செஞ்சே? எதுக்கு செஞ்சேன்னு கேட்டுட்டு

இருக்கீங்க. செய்ற உதவி தான் முக்கியம். அதைத் தூண்டுற விஷயம் முக்கியமில்லன்னு நீங்க தானே சொல்லியிருக்கீங்க” என்று

பதிலுக்கு அவன் அவரை அடக்கி ஆளவும்

“நான் எப்போடா சொன்னேன்?” என தந்தையே குழம்பிப் போனார்.

“போன மாசம் சொன்னீங்கபா. அதுக்குள்ள மறந்து போச்சா? வர வர உங்களுக்கு மறதி ரொம்ப ஜாஸ்தி ஆகிடுச்சுபா” என்று அவருடைய

குழப்பத்தைக் குறைக்காமல் அதில் கொஞ்சம் கோபத்தைக் கலந்தான்.

அத்தோடு விட மனமில்லாமல் தாயிடம் திரும்பி “அம்மா அப்பாக்கு இப்பவெல்லாம் வல்லாரை கீரை ஜூஸ் கொடுக்கிறதில்லையா? ஓவர்

மறதி உடம்புக்கு ஆகாதுமா” என்று இலவச ஆலோசனையையும் வழங்கிய பின்னர்

“எனக்குத் தூக்கம் தூக்கமா வருது. நான் போய் படுக்கிறேன்” என்று எழுந்தவன்

மாடிப்படியின் பாதியைக் கடந்ததும், கீழே நின்றிருந்த பெற்றோரிடம் திரும்பி

“அம்மா, நாளைக்கு மறக்காம அப்பாக்கு வல்லாரை கீரை சூப் இல்லைனா ஜூஸ் கொடுத்துடுங்க. அப்படியே எனக்கும்” என்று தாய்க்கு

அறிவுறுத்தியதன் விளைவாக

“ஹம்ம் சரி” என்று குழப்பத்துடனே தலை ஆட்டினார் நீலவேணி.

அதுவரை ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனது பேச்சில் குழம்பியிருந்த நாராயணன் “ஹே ரிஷி, ஒரு முக்கியமான விஷயம். நாளைக்குக்

காலையில எட்டு மணிக்கு நாம ரெண்டு பெரும் ஜெய்பூர் போறோம். அங்கே இருக்கிற டீலர் கிட்டே பேசியாச்சு. டிக்கெட்டும் எடுத்தாச்சு.

நேத்து நீ ஃபோன் பண்ணும் போது சொல்ல மறந்துட்டேன்” என்றவர் தன் வாக்கியத்தின் கடைசி இரண்டு வார்த்தைகளைத் திரும்ப

மனதினுள் ஒட்டி, மகன் சொல்வது உண்மை தானோ என்ற சந்தேகம் கொண்டார்.

“ஹா, ஜெய்ப்பூருக்கா? அச்சோ நாளைக்கும் ஆர்.எஸ்ஸைப் பார்க்கமுடியுதா?” என்று உள்ளுக்குள் உடைந்தவன், மனதின் உடைசல்

குரலில் வெளிப்பட்டால் பெற்றோரை சமாளிக்க பெரும்பாடு படவேண்டியிருக்கும் என்றெண்ணி, குரலில் பதட்டத்தின் சாயல் விழாமல்

காத்து,

“என்னப்பா திடீர்னு? நம்மகிட்டே ஸ்டாக் வேணும்கிற அளவு இருக்கே?” என்றான் கேள்வியாக.

“தங்கம் விலைக் குறைஞ்சிருக்கும் நேரத்தில் வாங்கிவச்சுகிட்டா நல்லதில்லையா. போன வாரம் நீ மதுரையில் இருக்கும் போது நடத்தின

மீட்டிங்ல முடிவு பண்ணினோமே? உனக்கு மறந்துடுச்சா?” என்று மகனை மடக்குவது நாராயணனின் முறையானது.

“ஆஹா, அந்த மீட்டிங்ல பேசின ஒவ்வொரு வார்த்தையும் எனக்கு நியாயகம் இருக்கு. தங்கம் விலை குறையும் போது நம்மளோட ஸ்டாக்

லெவலை பார்த்துட்டு எப்போ, எவ்வளவு வாங்கணும்ன்னு முடிவெடுக்கலாம் என்று தானே தீர்மானம் பண்ணினோம். அதனால் தான் இப்போ

என்ன அவசரம்ன்னு கேட்டேன்? ஸ்டாக் ரிப்போர்ட் வந்தாச்சா?” என்று தன் நியாயக சக்தியை பறைசாற்றினான் ரிஷிவர்மன்.

“ஸ்டாக் ரிப்போர்ட் ஒரே நாளில் வந்தாச்சு. அதுக்கும் மேல தங்கத்தின் விலை நல்லாவே குறைஞ்சிருக்கு. இன்னும் கொஞ்ச நாளில்

மீண்டும் உயர வாயிப்பிருக்குன்னு உலகளவிலான ஆய்வும் ரிப்போர்ட்சும் சொல்லுது. எல்லாத்துக்கும் மேல விலை குறைவா இருக்கும்

போது சரக்கு வாங்கிப் போட மார்க்கெட்ல நிறைய போட்டியும் இருக்கு. பந்திக்கு முந்துபவன் பிழைப்பான் என்ற மாதிரியான இந்த

நிலைமையில் நாம் சீக்கிரம் போறது நல்லதுன்னு பட்டது” என்று முடித்தார் நாராயணன்.

அவரது நீண்ட விளக்கத்திற்குப் பிறகு “நான் வரமாட்டேன்” என்று சிறு பிள்ளை போல் விவாதிக்க முடியாமல் அவனது வியாபார மூளை

காதல் மனதை வென்றது.

“ஹம்ம் சரிப்பா” என்ற ஒற்றைச் சொல்லோடு அறைக்குள் நுழைந்தவனின் மனதைப் பெரும் ஏமாற்றம் தாக்கியது.

மூன்று நாட்களே ஆகியிருந்த போதும் மூன்று வருடங்களாக காத்திருப்பது போல் நெஞ்சில் தோன்றிய எதிர்பார்ப்பை அடக்கும் வழி

தெரியாமல் தவித்துத் தான் போனான் ரிஷிவர்மன்.

அவளது நிராசையின் காரணம் அவளைத் தான் தவிர்த்துவிடுவேனோ என்ற பயம் தான் என்ற அவளது அலசலின் முடிவு வேறு ரிஷியை

பெரும் பதட்டத்தில் கொண்டுவிட்டது.

சாதாரண நேரத்திலேயே எதுக்குக் கோபப் படுகிறோம் என்றே தெரியாமல் வானத்திற்கும் பூமிக்கும் குதிப்பான். இப்போது அவளது

இயலாமை தனக்குத் தெரிந்ததால் தான் அவளை விட்டு விலகிவிடுவோமோ என்ற பயம் வேறு அவளது கோபத்தின் அளவை எகிற

வைத்திருக்கும் என்று சந்தேகம் சிறிதும் இல்லாமல் நம்பினான் ரிஷிவர்மன்.

அந்த கோபத்தை எதிர்கொள்ளவே நிறைய தெம்பு வேண்டும் என்று எண்ணியவனுக்கு காதல் ஒரே நேரத்தில் சுகத்தையும் சோர்வையும்

வாரி வழங்குகிறதே என்று வியப்பாய் இருந்தது.

அவளது எண்ணத்தில் தான் எப்படியிருக்கிறோம் என்று யோசித்தவனுக்குச் சட்டென தான் சுயநலவாதியாய் மாறிவிட்டது போல

தோன்றியதன் காரணம் சுசித்ராவின் உடல்நிலையைப் பற்றி யோசிக்காமல் இருந்துவிட்டோமே என்ற குற்ற உணர்ச்சி தான்.

“எப்படி இருக்கே கண்ணமா? தலைக் காயமெல்லாம் ஆறிவிட்டதா? மம்ம் நான் பக்கத்தில் இருந்திருந்தா ஒரு முத்தா கொடுத்திருப்பேன்.

அந்த காயமும் இருந்த இடம் தெரியாமல் போயிருக்கும். ஹம்ம் எங்கே? நீ என்னைப் பக்கத்தில் விடவே ரொம்பக் கஷ்டப் படணும்

போலிருக்கே” என்று தன்னுக்குள்ளே பேசிக் கொண்டவனுக்குக் காதலின் காத்திருப்பு இனிமை நிறைந்த துன்பமாக இருந்தது.

எப்பொழுதும் சுசித்ராவின் நினைப்புத் தூக்கத்தைக் கொடுக்காமல் தூக்கத்தை அளிக்கவே, தன் அறையின் பால்கனிக்குச் சென்றவன்

வானத்து நிலவில் அவன் முகம் தெரியவே தன் மனதின் பரிதவிப்பை பாட்டில் கொண்டு வந்து

“அழகே சுகமா..

உன் கோபங்கள் சுகமா..

அன்பே சுகமா

உன் காயங்கள் சுகமா..

தலைவி சுகமா சுகமா

உன் தனிமை சுகமா சுகமா

வீடு வாசல் சுகமா

உன் வீட்டுத் தோட்டம் சுகமா

பூக்கள் எல்லாம் சுகமா

உன் கோபங்கள் எல்லாம் சுகமா”

என்று உருகினான்.

ஜெய்ப்பூரில் இருந்து திரும்ப எப்படியும் இந்த வாரயிறுதியாகிவிடும் என்று தெரிந்ததால் அடுத்த வாரத் தொடக்கத்தில் தான் தன்

தேவதையைக் காண முடியும் என்ற நினைப்பே அவனைத் தூக்கம் இழக்கச் செய்தது.

உலகத்தின் ஒரு பகுதிக்கு வேலை நிமித்தம் சென்றிருந்த சூரியன் தன் பணி முடிந்து அடுத்த ஷிபிட்டை இந்தியாவில் துவங்குவதற்கு சில

மணி நேரங்கள் முன்னர் தான் ரிஷியால் கண்ணயர முடிந்தது.

வழக்கமான நேரத்திற்கு அவன் எழுந்து கொள்ளாததால் அவனை ஊருக்குக் கிளப்பும் பொருட்டு அறைக்கு வந்த ரமணன் “டேய் பேரா,

எழுந்திருடா. உங்க அப்பா கிளம்பியாச்சு. இன்னும் முப்பதே நிமிஷத்தில் உன் பேரை ஏலம் விட ஆரம்பித்துவிடுவான்” என்று அவனை

உலுக்கினார்.

“ச்சு, என்ன ராம்ஸ்? நான் தூங்கும் போது மணி என்ன தெரியுமா? ரெண்டு.” என்று கேள்வியையும் விடையையும் சேர்த்தே அளித்தான்

பேரன்.

“ரெண்டு மணி வரைக்கும் என்ன செஞ்சே? முழிச்சுகிட்டே கனவா? இல்லை ட்யூட்டா? யாரோட? அந்த “சை கருமம்” பார்ட்டியா?” என்று

அடுக்கடுக்காய் கேள்விகளை வீசினார் ரமணன்.

“ச்சு போங்க ராம்ஸ். என் நிலைமை புரியாம நீங்க வேற டென்ஷன் பண்ணாதீங்க” சலிப்புடன் மொழிந்தவன் குளியலறைக்குள் புகுந்து

கொண்டான்.

“டேய் டேய் முக்கியமான சந்தேகம். அதுக்கு மட்டும் பதில் சொல்லிட்டுப் போ.” என்ற அவரது கேள்வியில் வாயில் ஓத் ப்ருஷ்டன்

வெளியே எட்டிப் பார்த்த பேரனின் முகத்தில் “என்ன” என்ற கேள்வி நிரம்பியிருந்தது.

“என்ன பாட்டுக்கு ட்யூட் ஆடினீங்க? உனக்கு டான்ஸ் ஆட வருமாடா?” என்றார் அது தான் முக்கியம் போல.

“ராம்ஸ்” என்று பல்லைக் கடித்தவன் “இருங்க. ரெண்டே நிமிஷத்தில் வரேன். வந்து உங்களைக் கவனிக்க வேண்டிய விதத்தில்

கவனிக்கிறேன்” என்று கறுவிக் கொண்டே குளிக்கச் சென்றான்.

குளித்து முடித்து வந்தவன் அவனது பயணத்திற்குத் தேவையான வற்றை ரமணன் எடுத்து வைப்பதைக் காணவும் “தேங்க்ஸ் ராம்ஸ்”

என்றான் நன்றியுடன்.

“உன்னோட நன்றியெல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். நான் கேட்டக் கேள்விக்குப் பதில் மட்டும் தான் வேணும்” என்றார் கறாராக.

“என்ன கேள்வி? என்ன பதில்? எனக்கு ஒண்ணுமே புரியலையே ராம்ஸ்” என்று பேரன் அப்பாவியாக கையை விரிக்கவும்

“நேத்திக்கு உங்க அப்பாவைக் கை காட்டிவிட்டு எஸ்கேப் ஆனா மாதிரி என்கிட்டே ஆகமுடியாது கண்ணா. உன் அப்பனை

பெத்தவனாக்கும்” என்று அவர் தோளில் தட்டவும்.

“நீங்க எஸ்கேப்பை பத்திப் பேசக் கூடாது ராம்ஸ். என்னை மட்டும் அம்மா அப்பாகிட்டே மாட்டிவிட்டுவிட்டு நீங்க அழகா ஜகா

வாங்கிட்டீங்க” என்று அவரது பேரன் என்பதை நிரூபிக்கும் வண்ணம் விஷயத்திற்கு வராமலே தாத்தாவை வம்பு செய்தான்.

“நல்லா சொல்லுவியே? நீ செய்ய வேலைக்கெல்லாம் நான் எதுக்குடா பதில் சொல்லணும்? பார்க்கப் போன அந்த மோதிர விஷயத்தை

வீட்டில் சொல்லாம இருக்கிறதுக்கு எனக்கு நீ நன்றி தான் சொல்லணும்” சிரிப்புடன் அவர் மடக்கவும்

“ஆஹா ராம்ஸ், இதென்ன இப்போத்தானே நன்றியெல்லாம் வேண்டாம்ன்னு சொன்னீங்க. இப்போ நன்றியைக் கேட்டு வாங்கிக்கிறீங்க”

என்று அப்போதும் வேறு விஷயங்களில் புகுந்து இதை மறக்கவைக்க முயன்றான்.

ஆமாம் முயற்சி மட்டும் தான் செய்தான், ரமணன் மறந்தால் அல்லவா?

தந்தையுடன் ஜெய்ப்பூர் கிளம்பிச் சென்றவனின் காலைப் பொழுது வேலையில் ஓய்வில்லாமல் கழிய, இரவின் ஓய்வையோ சுசித்ராவின் நினைவுகள் குத்தகைக்கு எடுத்துக் கொண்டன.

இதற்கெல்லாம் நடுவில் சுசித்ரா தன் மீது முழுதாய் வெறுப்பை வளர்த்துக் கொள்ள அவகாசம் கொடுக்காமல் அவளது வங்கி முகவரிக்கு

ஒரே தபாலில் இரண்டு வாழ்த்து அட்டைகளை அனுப்பிவைத்தான் ரிஷி.

காதலை எழுத்தில் வெளியிடுவதைவிட நேரில் கூறினால் அவளது அழகு முகம் கோபத்திலோ வெட்கத்திலோ சிவப்பதைக் காணலாம் என்ற

எண்ணத்திலும், அவளது கையில் வாழ்த்து அட்டைக் கிழியாமல் தடுக்கும் எண்ணத்தில் அட்டையின் மேல் எழுந்த பரிதாபத்திலும்

காதலைச் சொல்லும் அட்டைகளை வாங்கவில்லை ரிஷிவர்மன்.

“Get Well Soon” என்ற வாக்கியத்தைத் தாங்கிய அட்டையைத் தேர்வு செய்தவன், அடுத்ததாக “I am Sorry” என்ற

வாக்கியத்தைத் தாங்கிய ஒரு அட்டையை தேர்வு செய்தான்.

இரண்டாவது அட்டையில் “இந்த மன்னிப்பு எதற்கென்று புரியவில்லையா Miss. R.S? இத்தனை நாட்களாக உங்களது நலத்தை

அறிந்துகொள்ளாமல் இருந்ததற்கு” என்ற வாக்கியத்தைக் கைப்பட எழுதி, இரண்டிலும் தன் கையெழுத்தை இட்டு, அவளது வங்கி

முகவரிக்கு விரைவு தபாலில் அனுப்பியதும் தான் இரவுகள் இம்சை குறைந்த இரவுகளாக மாறின.

எண்ணி வந்த மூன்று நாட்களைவிட ஐந்து நாட்களே அதிகமாகி ரிஷியின் பொறுமையை ரொம்பவே சோதித்தது. அதில் கொடுமை

என்னவென்றால் அவனால் அதை வெளிப்படையாய் காட்டவும் முடியவில்லை என்பது தான்.

அவனையும் மீறி அவனது வார்த்தைகளில் கோபம் கோடுகளாய் வெளிப்பட்டு நாராயணனின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அதை அவர் கேட்டதும்

வேலைப் பளு, தூக்கமின்மை என்று ஏதேதோ சொல்லி அவரிடம் தடுமாறினான்.

ஒருவழியாக சென்னையை அடைந்து கடைக்குச் செல்லத் தயாரான போது “நான் மென்னகைக்குப் போறேன் ரிஷி. நீ காதேடறல் ரோடு

கடைக்குப் போ” என்று நீலவேணி சொல்லவும் “அய்யோடா” என்று வந்தது.

உடனே “கடைக்குத் தானேடா போகக் கூடாது. நீ எந்த கடையில் இருந்தாலும் பேங்க் போறதில் என்ன பிரச்சனை?” என்று மனதை

சமாதனப் படுத்திக் கொண்டவன் தன் பொறுப்பில் இருக்கும் கடைக்குக் கிளம்பிச் சென்றான்.

சுசித்ராவைக் காணச் செல்லும் போது வேலைகளின் நியாயகம் குறைந்திருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அன்றைய அலுவலர்

வருகை, தங்கத்தின் அன்றைய விலை, முடித்துக் கொடுக்க வேண்டிய ஆர்டர்கள், போன வாரத்தின் கணக்குகள் என்று ஒரு நாளின்

தொடக்கவேலைகளைச் செய்து முடித்தவன் வங்கியை அடைந்த போது மணி பதினொன்றை நெருங்கியிருந்தது.

வங்கியை அடையும் வரை இழுத்துப் பிடித்திருந்த மூச்சு பணம் கட்டுமிடத்தில் சுசித்ராவைக் கண்டதும் தான் முழுதாக தடங்கலில்லாமல்

வெளிவந்தது.

அவளது தலையில் காயம் ஆறி சிறு தழும்பாய் மாறியிருந்தது அவளை நெருங்க நெருங்க கண்ணுக்குப் புலப்பட்டு மனதை நிம்மதியில்

திளைக்கச் செய்தது.

முதல் ஒரு வாரம் புத்தி அவன் வரமாட்டான் என்று கூறினாலும் மனம் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து சுசித்ராவின்

தேடலை அதிகப்படுத்தியது.

ஆனால் ஒரு வாரத்திற்கும் மேலாக அவன் வராமல் இருக்கவே மனம் சோர்ந்தவன் அந்த சோர்விற்கான காரணம் தனது மனம் தான்

என்பதை உணராமல் அதற்கும் ரிஷியையே காரணகர்த்தாவாக்கி அவன் மேலிருந்த வெறுப்பையும், அவனுக்கு தான் தீட்டியிருந்த

வண்ணத்தின் நிறத்தைக் கூடுதலாக்கினான்.

அவளது கோபத்தின் அளவும் நெஞ்சின் தேடலும் அவன் அனுப்பியிருந்த வாழ்த்தட்டைகளைக் கண்டதும் முதலாமாவது குறைந்து, மற்றது

அதிகரித்தது.

“வாழ்த்து மூலமாக மன்னிப்பு கேட்கிறானே? ஒரு முறை நேரில் வந்திருந்தாள் இதற்கென்ன அவசியமாம்” என்று அப்போதும் மனம்

முரண்டியது.

“தன்னை ஒதுக்குபவன் எதற்கு வாழ்த்தட்டை அனுப்ப வேண்டும்?” என்ற கேள்விக்குப் பதிலாய்

“அப்படி என்னை வெறுக்கவில்லை என்றால் நேரில் வரவேண்டியது தானே” என்று அடுத்தக் கேள்வியே எழுந்தது.

என்னதான் பலவிதமாய் சிந்தித்தாலும் அவன் மன்னிப்புக் கோரியிருந்த அட்டையில் பதிவாகியிருந்த குரலைக் கேட்டதும் உதட்டில் சிரிப்பே

பிரதானமாய் இருந்தது.

“கண்ணால் பேசும் பெண்ணே எனை மன்னிப்பாயா
கவிதை தமிழில் கேட்டேன் எனை மன்னிப்பாயா
சலவை செய்த நிலவே எனை மன்னிப்பாயா
சிறு தவறை தவறி செய்தேன் எனை மன்னிப்பாயா
எனதுக்கொரிக்கை நீ கேளடி கேளடி உனது கோவங்களும் ஏனடி

உனது சில்லென்ற கண் பாரடி பாரடி எனது சாபங்களை தீரடி

ஓ ஐ அம் சாரி, ஐ அம் சாரி ஐ அம் சாரி
ஓஹோ ஐ அம் சாரி, ஐ அம் சாரி ஐ அம் சாரி
ஓ ஐ அம் சாரி, ஐ அம் சாரி ஐ அம் சாரி
ஓஹோ ஐ அம் சாரி, ஐ அம் சாரி ஐ அம் சாரி”

அவனே பாடியிருப்பானா? அப்படியிருந்தால் என்ன ஒரு உருகல்? அவனது உணர்வுகளை அப்படியே குரலில் கொண்டு வந்திருக்கிறானே?

ஆனால் அவனைப் பார்த்தால் பாடுபவன் மாதிரியா இருக்கிறது? அவனது நடை உடை பாவனைகளில் பணக்காரத் தனம் கரைபுரண்டு

ஓடியதே? அப்படியிருப்பவன் முறையாக சங்கீதம் பயின்றிருப்பான் என்றால் நம்புவதற்கில்லை.

படத்திலிருக்கும் பாட்டை ஓடவிட்டு அதை பதிவு செய்திருக்கலாம்? இல்லை வேறு யாரவது பாடியிருக்கலாம்”

அவளது எண்ணங்களைப் போக்கை அவளாலே என்னவென்று வரையறுக்க முடியவில்லை. கடைசியாக அவனை எதிர் பார்க்கிறோமா?

இல்லையா என்ற குழப்பமே மிஞ்சியது.

அவனைக் கண்களும் மனமும் தேடுவதால் தன்னையே வெறுத்தவளாக முயன்று கண்களை வரிசையை கண்காணிக்கும் பொறுப்பிலிருந்து

மீட்டுவைத்திருந்த படியால் ரிஷி அன்று வங்கிக்கு வந்தது அவன் வரிசையில் முன்னேறி சலாணை அவன் கையில் கொடுக்கும் வரைத் தெரியவில்லை.

சலானில் அவனது பெயரைக் கண்டதும் சட்டென முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தவளை ஒரு புன்னகையோடு எதிர்கொண்டிருந்தான்

ரிஷிவர்மன்.

அவளது கண்களில் படர்ந்த கேள்விகளை சாய்ஸில் விட்டுவிட்டு,
“எப்படி இருக்கீங்க Miss. RS? தலைக் காயமெல்லாம் ஆறிவிட்டது போலவே?” என்று சிரிப்புடன் விசாரித்தான்.

காதலின் தவிப்பும், அந்த நிமிடம் வரை கரை புரண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்த மனதின் பதட்டமும் குரலில் வெளிப்பட அவன் கேட்கவும்

மூச்சடைத்து பேச்சிழப்பது சுசித்ராவின் முறையாகிற்று.

“என்ன பேச்சையே காணோம்? ரொம்ப கோபமா இருக்கீங்களா? நானும் தான்” என்றான் சிறு கோபத்துடன்

“ஆஹா, இதென்ன கதையா இருக்கு?” என்று வாய் விட்டுச் சொல்லாவிட்டாலும் சுசித்ராவின் கண்கள் அந்தச் செய்தியையே

பரிதபலித்தன.

“பின்னே, உங்களுக்கு அடி பட்ட அன்னைக்கு மறு நாளும் அதற்கு அடுத்த நாளும் உங்களைத் தேடிகிட்டு நான் இங்கே வந்தால்

உங்களைக் காணோம். எனக்கு எத்தனை டென்ஷனா இருந்தது தெரியுமா? உங்க உடம்புக்குத் தான் பெரிதாக ஏதும் பாதிப்போ என்று

பதறிவிட்டேன்” என்று அவன் கூறியதில் பொய் இருப்பதாக சுசிக்குப் படவில்லை. மாறாக பாவமாகத் தான் இருந்தது.

“அப்பா வேலைக்குப் போகவேண்டாம்ன்னு சொல்லிட்டாங்க. அது தான் வரல” என்று அவனுக்குப் பதிலளித்தது தான் தானா என்று

அவளுக்கு ஆச்சிரியமாய் இருந்தது என்றால் ரிஷிக்கு வியப்பில் விசிலே வந்துவிட்டது.

வேறு யாரும் அதைக் கவனிக்கும் முன்னர், முக்கியமாக சுசித்ரா கவனிக்கும் முன்னர் விசில் சத்தத்தின் பாதியை வாய்க்குள்ளே

அடக்கினான் ரிஷிவர்மன்.

“ஹோ, நல்ல அப்பா” என்று அவளது தந்தையை அவன் மெச்சியதும் மீண்டும் சுசித்ராவின் கண்களில் கேள்வி நிறைந்தது.

“ஓவர் கேள்வி உடம்புக்கு ஆகாது. உங்க எல்லா கேள்விக்கும் இன்னைக்கு மாலை பதில் சொல்றேன். ஓகே? பக்கத்திலிருக்கும் கபாலி

ஈஸ்வரர் கோவிலில் பேசலாமா?” என்று சட்டென அவன் அனுமதி கேட்டதும் முகத்தில் கோப ரேகைகளை நர்த்தனம் ஆடின

சுசித்ராவிற்கு.

“கூல். கூல். எதுக்கு இவ்வளவு கோபம்? சும்மா ஒரு பதினஞ்சு நிமிஷம் மட்டும் தான். நான் சொல்ல வந்ததை, என்னோட மனசில்

உள்ளதை சொல்லிடுறேன். அப்புறம் நீங்க வேண்டியமட்டும் கோபப் பட்டுக்கோங்க. ஆனா பேசறதுக்கு முன்னாடியே கோபத்தைப் பொழிஞ்சு

என்னை எரிச்சடாதீங்க. நான் வேற எங்க அம்மா அப்பாக்கு ஒரே பையன். அதனால தான் சொல்றேன்” குறும்பா, கெஞ்சலா, காதலா,

பயமா இதில் என்னவென்று வரையறுக்க முடியாத உணர்வோடு அவன் பேசியதும் மண்டையை ஆட்டி வைத்தாள் சுசித்ரா.

“ஆறு மணிக்கு பேங்க் வாசலில் காத்திருக்கிறேன்” என்ற சொல்லோடு சிட்டாகப் பறந்துவிட்டான் ரிஷிவர்மன்.

எதற்கு நிம்மதி என்று தெரியாமல் ஒரு பரவச நிலையிலிருந்த இருவரும் மணி ஆறடிக்க ஆவலுடன் காத்திருந்தனர்.

ஒருவிதமான தயக்கத்தோடும் எதிர்பார்ப்போடும் வங்கியை வெளியே வந்த சுசித்ரா கண்களைச் சுழட்டி ரிஷியைத் தேடியபோது

“சுசி” என்ற அவனது அழைப்பு வர, அதைத் தொடர்ந்து

“ரிஷி” என்ற அழைப்பும் வந்தது. ஆனால் “ரிஷி” என்ற அழைப்பை விடுத்தது சுசித்ரா இல்லையே!!

அத்தியாயம் 13

“யாரது நெஞ்சள்ளிப் போனது?” என்று பாட வேண்டிய வேளையில் “யாரது கரடியாய் புகுந்தது?” என்று பாடும் நிலைக்குத் தள்ளிய அதி

புத்திசாலி யாரென்று பார்க்க ரிஷியும் கூடவே சுசியும் திரும்பினர்.

அங்கே அவன் தமயந்திக்குப் பரிசளித்தக் காரில் அதன் வாகன ஓட்டியாய் அமர்ந்திருந்த ரமணன் குரல் கொடுத்திருக்க, அவர் அருகில்

அமர்ந்திருந்த தமயந்தி கையசைத்தாள்.

“ஹய்யோ தாத்தா. அச்சோ தந்தி வேறயா. மாட்டினேன்” என்று ரிஷியின் அதிர்ச்சி சன்னமாக சுசித்ராவின் காதுகளில் விழுந்தது.

இப்போது அவனை அழைத்து அவனது உறவினர்கள் முன்னர் சங்கடத்தை உண்டாக்க வேண்டாம் என்றெண்ணிய சுசித்ரா தன் ஏமாற்றத்தை

மறைத்துக் கொண்டு பேருந்து நிறுத்தம் நோக்கித் திரும்பி நடந்தாள்.

பேருந்து நிறுத்தம் நோக்கி நடக்கும் அவளைத் தடுக்கவும் மனம் துடிக்க, அதே சமயம் அவளைத் தடுக்கப் போய் தாத்தாவிடமும்

தங்கையிடமும் அவளை யாரென்று அறிமுகப்படுத்துவது என்று மனம் சோர்ந்தது.

சூழ்நிலைக் கையியாய் மாற்ற பட்ட ரிஷிவர்மன் “சுசி” என்ற அழைப்பைத் தேன் தடவிய மாத்திரையாய் விழுங்கினான்.

“எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அவளை சரி சொல்லவைத்தேன்? ஹம்ம்... இன்னொரு முறை அழைத்தால் கண்டிப்பாக வரமாட்டாளே!” என்று

வருந்திய போதும் தாத்தாவையும் தங்கையையும் அதற்காகத் திட்ட வாய் வரவில்லை.

“ஹாய் ராம்ஸ், ஹாய் தந்தி” என்று கையசைத்தவாறே அவர்கள் அருகில் செல்லும் அவனை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு

பேருந்து நிறுத்தக் கூட்டத்திற்குள் எறும்பாய் கரைந்தாள் சுசித்ரா.

“நடு ரோடுல வச்சு என்னைத் தந்தின்னு சொல்றான் பாருங்க தாத்தா” என்று தமயந்தியின் புகார் பட்டியலுடன் ஆரம்பமானது விசாரணைப்

படலம்.

காரில் சாய்ந்து, தங்கையின் தலையில் லேசாகக் கொட்டிவிட்டு “பார்த்து எத்தனை நாளாச்சு? பார்த்ததும் புகார் பெட்டியைத் திறக்கணுமா?”

என்றவன் தங்கை மூக்கைச் சுருக்கி, நாக்கை வெளியே துருத்தி அழகு காட்டவும் “உன் பேருக்கு ஏற்ற மாதிரியே இருக்கடா செல்லம்.

அதைவிடு என்ன இந்தப் பக்கம்?” என்று பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“அதை நாங்க கேட்கணும். கடையை காதேடறல் ரோடுல வச்சுக்கிட்டு நீ என்ன பண்ணே இந்தப் பக்கம்?” என்று ரமணன் விளையாட்டாய்

கேட்டாலும் அவரது கண்களில் ஆராய்ச்சி எலியைப் பார்க்கும் பாவனை பொங்கி வழிந்தது.

“ஹம்ம், நீங்க இங்க வருவீங்கன்னு ஒரு பட்சி சொன்னுச்சு. அது தான் பார்த்துவிட்டுப் போகலாம்ன்னு வந்தேன். பட்சி சொன்னப்ப கூட

நான் நம்பல. ஆனா பாருங்க சரியான செய்தி தான். அந்தப் பட்சிக்கு ஒரு ஸ்பெஷல் பரிசு கொடுத்திட வேண்டியது தான்” என்று நீளமாய்

பேசியவனை ரமணன் கேலியாய் பார்த்திருக்க, தமயந்தியோ

“யாருண்ணா சொன்னாங்க? அம்மாவா? ஹே இல்ல சுதனா?” என்று வெள்ளந்தியாய் கேள்விகளை அடுக்கியவள் விடையையும் அவளே

அறிய முயன்றாள்.

“ச்சு தயா குட்டி, அவன் சொல்றதையெல்லாம் அப்படியே நம்பக் கூடாதுடா. அவன் நம்மளை இங்கே எதிர்பார்க்கவே இல்லை கண்ணமா.

வேற யாரையோ பார்க்க வந்திருக்கான். திருடன்” என்று பேரனின் குட்டை சட்டென போட்டு உடைத்தார் ரமணன்.

கண்ணை விரித்து “ஹான்... பொய் சொன்னியா அண்ணா?” என்று தங்கை கேட்டதும், என்ன சொல்வதென்றே ரிஷிக்குத் தெரியவில்லை.

“ஹம்ம்... முழுசா பொயில்லைடா. இங்கே ஒரு நண்பனைப் பார்க்க வந்தேன்டா. அவனுக்காக காத்திருக்கும் போது சுதன் கூப்பிட்டார்.

அப்போது தான் நீங்க வருவது தெரிந்தது”

“சுதனா?” என்று இருவரும் கேட்டாலும் அதன் தோணி இருவரிடமும் வேறுபட்டது நன்றாகவே ரிஷிக்குப் புலப்பட்டது.

சரியாக யூகித்தேனா என்ற தொனியை தமயந்தியின் குரல் தாங்கியிருக்க, “அப்படியா நம்பிட்டேன்” என்ற தொனியை ரமணனின் குரல்

தாங்கியிருந்தது.

அவர்கள் வந்திருந்த வேலை என்னவென்று தெரியாததால் எதையும் சொல்லி மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாதே என்று கணக்கிட்ட ரிஷி “வந்த

வேலை முடிந்ததா? எங்கே புது அரண்மனைக்கா? இல்லை பழையதற்கா?” என்று அவர்களிடம் வினவினான்.

“ஹம்ம். பிரதோஷ அபிஷேகம், சாமி புறப்பாடு எல்லாம் பார்த்தாகிவிட்டது. கிளம்பவேண்டியது தான். எங்க வீட்டுக்குத் தான். நீயும்

வாண்ணா” என்று வீட்டரசியாய் அழைப்பு விடுத்தாள்.

“அதற்குள் சாமி சுற்றி வந்து விட்டாரா? இன்னும் கொஞ்சம் நேரமாகாது?” என்று அது தான் முக்கியம் போல கேட்டப்போதும் “கொஞ்ச

நேரம் கழித்து வந்திருக்கக் கூடாதா?” என்று எண்ணாமல் இருக்கமுடியவில்லை.

“ஆமா, சாமி புறப்பாடு தான் ஆகிற்று. தாத்தாவால கூட்டத்தில் நிற்க முடியல. அதனால தான் சீக்கிரமே வந்துட்டோம்” என்று தமயந்தியே

அந்தக் கேள்விக்கும் பதிலளித்தாள்.

“ஹோ, என்னாச்சு ராம்ஸ்? உடம்புக்கு ஏதும் செய்கிறதா? அப்படியிருக்கும் போது கோவிலுக்கு வரணுமா” என்று நிஜமான அக்கறையில்

மனமும் உடலும் பதற பேரன் கேட்டதும்

உள்ளுக்குள் பூரித்து “ஹே ஹே, நீ பதறாதே. எனக்கு ஒண்ணுமில்லை. நல்லா திடமா தான் இருக்கேன்” என்று உறுதியான குரலில் பதில்

கொடுத்தார் ரமணன்.

அதன் பின்னர் அவர்களுடன் தமயந்தியின் வீட்டுக்குச் சென்றவன், உணவை அங்கேயே முடித்துக் கொண்டு தாத்தாவை உடனழைத்துக்

கொண்டு வீடு நோக்கிப் பயணமானான்.

காரில் சற்று நேரம் அமைதி நிலவ "அன்னைக்குப் பார்த்த அதே நண்பனாடா ராஜா?" என்று அதைக் கிழித்துக் கொண்டு ரமணனின் குரல்

வெளிவந்தது.

"அது வந்து ராம்ஸ்" என்று ரிஷியின் குரலில் தடுமாற்றம் என்றைக்குமில்லாமல் இன்றைக்கு நிரம்பி வழிந்தது.

சுசித்ராவின் மனதை ஓரளவுக்கு ஊகத்திருந்தாலும் அவளிடம் பேசாமல் என்ன சொல்வது என்று யோசித்தவன் தன் மனதின் காதல் மீது

வைத்த நம்பிக்கையிலோ சுசித்ராவின் இன்றைய நடவடிக்கைகள் அளித்த நம்பிக்கையிலோ

"ஆமா தாத்தா. ஆனா என்னோட நினைப்பை இன்னும் அவகிட்ட சொல்லல. அவ சரி சொன்னதும் உங்ககிட்ட சொல்லலாம்ன்னு

இருந்தேன். சாரி ராம்ஸ்" என்று உண்மையைப் பகிர்ந்தான்.

அவளைப் பற்றி மேலும் துருவாமல் "நீ என்கிட்டே சொல்லல என்ற வருத்தத்தில் நான் பேசவே இல்லைடா ராஜா. உன்னோட வாழ்க்கை

இப்போ இருக்கிறதைவிட இன்னும் இனிமையா இருந்தா அதற்காக சந்தோஷப்படுற முதல் ஆள் நான் தான். கொஞ்ச நாளா நீ இயல்பா

இல்லாததால் தான் கேட்டேன். அதுக்கும் மேல மனதை அரிக்கும் விஷயத்தை யார்கிட்டயாவது சொல்லிட்டா கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ்டா

இருப்பியேன்னு தான் கேட்டேன். நீ என்னோட பேத்தியிடம் முதல பேசு. உன் அம்மா அப்பாவை சம்மதிக்க வைக்கிறது என்னோட பொறுப்பு

" என்று அவரும் தான் கேட்டதின் உண்மையான காரணத்தைக் கூறினார்.

"தேங்க்ஸ் ராம்ஸ்" என்று வாயாமல் மட்டும் நன்றி நவிலாமல் வண்டியை ஓரமாய் நிறுத்திவிட்டு, அவரருகில் நகர்ந்து, அவரை இறுக

அணைத்து தன் சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

"டேய் டேய் விடுடா" என்று சிரிப்புடன் அவனது இறுகிய அணைப்பிலிருந்து வெளிவந்தவர் அவன் வண்டியை எடுத்ததும்

"இன்னைக்கு அவளிடம் பேசத் தான் அங்கே நின்றிருந்தியா ரிஷி? உன்னைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டுப் போனாளே ஒரு பெண்

அவள் தான் என்னோட பேத்தியா?" என்று ரமணன் விசாரிக்கவும்

"இந்த வருடத்தின் Guessing King பட்டத்தைப் போட்டியின்றி தட்டிட்டு போறீங்க ராம்ஸ்" என்று சிரிப்புடன் பேரன் கண் சிமிட்டவும்

"நன்றி, நன்றி" என்று தலை குனிந்து அவனது பட்டத்தைப் பெற்று கொண்டார் ரமணன்.

உணவு முடிந்திருந்ததால் நேரே அறைக்குச் சென்ற ரிஷிவர்மன் தாத்தாவின் பேச்சில் விளைந்த நிம்மதியும், சுசியிடம் பேசாததில் விளைந்த

ஏமாற்றமும் ஒன்றாய் தாக்க படுக்கையில் விழுந்தான்.

“சாரி கண்ணமா. ரொம்ப கோபமா இருக்கியா? நான் என்ன செய்யட்டும் சொல்லு? தாத்தா மட்டும் இருந்திருந்தா கூட பரவாயில்லை. தயா

வேற இருந்தாடா. அதனால் தான். அவ கிட்ட என்ன சொல்றதுன்னு பதறி, அதற்கு மேல அவ சின்னக் குழந்தை மாதிரி உன்கிட்டே ஏதாவது

கேட்டு உன்னை டென்ஷன் பண்ணிடுவான்னு தான் உன்னைப் போகவிட்டுட்டேன்” என்று எதிரில் இல்லாதவளிடம் நீட்டி முழக்கிக்

கொண்டிருந்தான்.

“நாளைக்கு இன்னொரு சாரி கார்டு வாங்கணும் போலவே. என்னோட வாழ்நாள் எல்லாம் உனக்கு சாரி கார்டு கொடுத்தே போய்டும்

போலிருக்கே” என்று சிரிப்புடன் எண்ணினாலும்

அவள் கண்ணில் படர்ந்த ஏமாற்றத்திற்காக மனதால் ஆயிரம் முறை அவளிடம் மன்னிப்பு வேண்டியவன், தன் மனதிற்கினிய பாடல்கள்

அடங்கிய தொகுப்பை சி.டி பிளேயரில் ஓடவிட்டப் போது முதல் பாடலே அவனது மனதைப் படித்தது போலிருந்தது.

தேடும் கண் பார்வை தவிக்க துடிக்க
தேடும் கண் பார்வை தவிக்க துடிக்க
சொன்ன வார்த்தை காற்றில் போனதோ
வெறும் மாயமானதோ...

தேடும் கண் பார்வை தவிக்க...துடிக்க...

காண வேண்டும் சீக்கிரம்... என் காதல் ஓவியம்
வாராமலே என்னாவதோ... என் ஆசை காவியம்
வாழும் காலம் ஆயிரம் நம் சொந்தம் அல்லவா
கண்ணாளனே நல் வாழ்த்துகள் என் பாட்டில் சொல்லவா...
கனிவாய்...மலரே... உயிர் வாடும் போது ஊடலென்ன
பாவம் அல்லவா...

“நாளை அவளிடம் என்ன சொல்லி சமாதனம் செய்வது? திரும்ப அழைத்தால் வருவாளா?” என்று வெகுவாக அவன் சிந்தனை செய்ததற்கு

அவசியமே இல்லாமல் அடுத்த நாள் ஒன்று நடந்தது.

அவன் அவனை அழைக்கும் வழிமுறைகளை கணக்கிட்டுக் கொண்டிருக்க, சுசித்ராவோ அவனை அழைத்தவர்கள் யாராக இருக்கும் என்ற

யோசனையில் படுத்திருந்தாள்.

அன்று மாலை பேருந்து வரும்வரை அவர்களது சம்பாஷணையை தூரத்திலிருந்து போக்குவரத்தின் நடுவில் கண்ணில் ஆர்வத்துடன்

ரசித்துவிட்டு வந்தவளுக்கு அவனது முகத்தில் தெரிந்த தவிப்பும் அதையும் மீறி அவர்களிடம் சீண்டலாய் உரையாடிய அழகும்

புன்னகையை வரவழைத்து “கில்லாடி தான். என்னிடம் ஏமாற்றத்தைக் காட்டி, அவர்களிடம் மகிழ்ச்சியைக் காட்டி எந்தப் பக்கமும் விட்டுக்

கொடுக்காமல் சமாளித்து விட்டானே?” என்று அவனை மெச்சவே செய்தது மனம்.

ஆனால் சற்று நேரத்திலேயே “இவ்வளவு பணக்காரனாய் இருக்கும் இவன் மீது ஆசையை வளர்த்துக் கொள்வது சரியா?”

“பணம் படைத்தவர்களை நம்பி வாழ்க்கையைத் தொலைத்துவிட்டு நிற்கக் கூடாது”

“நம் நிலைமையை சாதகமாக பயன்படுத்தி நம்மையும் ஒரு போதைப் பொருளாய் உபயோகப் படுத்திவிட்டால் என்ன செய்வது?”

“இத்தனை ஆண்டுகள் கண்ணுக்கண்ணாய் உயிரைக் கொடுத்து வளர்த்த அப்பா அம்மா எவ்வளவு கஷ்டப்படுவார்கள்?”

“அடுத்துப் பிறக்கும் தம்பியோ தங்கையோ திடகாத்திரமாக இருந்து தன்னை ஒரு கேலிப் பொருளாய் பார்க்கக் கூடாது என்றெண்ணி

அடுத்தப் பிள்ளைக்கு ஆசையே படாத பெற்றோருக்குத் தான் செய்யும் இந்த காரியம் எவ்வளவு வேதனை தரும்?” என்று அதிகமாக

யோசித்து அடுத்த நாள் அவன் அழைத்தால் எங்கும் செல்லக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வந்தாள் சுசித்ரா.

“ஆனால், இன்னைக்கு வரேன்னு சொல்லிட்டு நாளைக்கே வரலன்னு எப்படி சொல்லுவே? இன்னைக்கு மண்டையை ஆட்டும் போதே

மண்டைக்குள் இருக்கும் மூளையை லேசாக தட்டி இதையெல்லாம் யோசித்திருக்கவேண்டும். இப்போது வரலன்னா விடவும் மாட்டான்.

சிரித்துக் கொண்டே நினைத்ததை முடித்துவிடுவான்” என்று அவனது முதல் சந்திப்பை எண்ணித் திரும்பவும் குழப்பத்தில் ஆழ்ந்தாள்.

“என்னை இப்படி குழம்பி விட்டு, குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிக்கிறானோ?” என்று அதற்கும் அவனையே கருவியாக்கினாள் சுசித்ரா.

தெரிந்தே மனதிலிருந்த காதலில் ரிஷியும், தெரியாமல் மனதினுள் புகுந்த காதலில் சுசியும் தவிப்பதை நிலா பார்த்தது போதும் என்று

சூரியனை அழைத்துக் காண்பித்தது.

அடுத்த நாள் காலையில் “அவள் சரி சொல்லிவிட வேண்டும். ப்ளீஸ்” என்ற பிரார்த்தனையை எல்லா கடவுளிடமும் முன்வைத்துவிட்டு

கடைக்கு விரைந்த ரிஷிவர்மன் வேகமாக தன் வேலைகளை முடித்துவிட்டு வங்கியை நோக்கிச் சென்றான்.

வங்கியை நெருங்கும் போது தாயாரின் கார் வங்கி வளாகத்தில் நிற்பதைக் கண்டதும் மூச்சே நின்று விட்டது ரிஷிக்கு. தாயாரின் கண்ணில்

படுமுன்னர் வண்டியைத் திருப்பிக் கொண்டு பக்கத்திலிருக்கும் தெருவுக்குள் நுழைந்த ரிஷிக்கு “ச்சே, ஏன் தான் எனக்கு மட்டும் இப்படி

ஒரு சோதனையோ? முன்னே போன முட்டுது, பின்னே வந்தா உதைக்குது” என்று வாய் விட்டுப் புலம்பும் அளவுக்கு இறைவனின்

திருவிளையாடல் முழு வீச்சில் நடைபெற்றது.

“சுதா கண்ணா, நான் என்ன செய்யட்டும்? கல்லைக் கண்டா நாயை காணோம். நாயை கண்டா கல்லைக் காணோம்ன்னு சொல்வாங்களே

அது மாதிரி ஆகிடுச்சுடா நம்மனோட நிலைமை. ஹே ஹே முறைக்காத? இதுல யாரு கல்லு யாரு நாய் அப்படின்னு நீ டென்ஷன்

ஆகுறது எனக்குப் புரியுது. ஆனா அதைப் பத்தின ஆராய்ச்சி இப்போதைக்கு நமக்குத் தேவையில்லை என்னடா?" என்று உள்ளுக்குள்

அவளிடம் தலைவர் உறவாடிக் கொண்டிருக்க

வங்கியில் மென்னகை கணக்கு எண்ணின் பெயரில் சலான் ஒன்று நீட்டப்படவும் சற்று பரபரப்புடன் நிமிர்ந்து கொடுத்த ஆளைப் பார்த்த

சுசித்ரா திகைத்துப் போனாள்.

தீர்க்கமான பார்வையைத் தாங்கிய கண்களும், பெண்களில் பார்த்திராத கூர் நாசியும், தடுமாற்றமில்லா அங்க அசைவுகளும் "நான் ரிஷியின்

தாயார்" என்ற அறிவிப்பை அவரது அகன்ற நெற்றியில் எழுதி ஓட்ட அவசியமில்லாமல் சுசித்ராவுக்குப் பறைசாற்றியது.

அத்தியாயம் 14

நீலவேணியைக் கண்டதும் தன் எண்ணங்களை மின்னல் வேகத்தில் ஓடவிட்டாள் சுசித்ரா!

"ரிஷிவர்மன் வராத நாட்களில் கடை சிப்பந்தி ஒருவர் அல்லவா பணம் கட்ட வந்தார்."

"இப்போது அவனது தாயார் வந்திருக்கிறார் என்றால் வீட்டில் மாட்டிக் கொண்டு விட்டானா?"

"வீட்டுக்குத் தெரியாமல் செய்து கொண்டிருந்த கள்ளத் தனம் தெரிந்துவிட்டதா? என்ன சொன்னார்களோ?"

"வீட்டுக்குத் தெரியாமலா என்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்தான்? அடப் பாவி!!"

"ஹே நிறுத்து நிறுத்து, நீ மட்டும் அப்பா-அம்மாவிடம் அவன் பேசுவந்ததையும், அவனது வாழ்த்தட்டைகளையும் காண்பித்தாயா?"

"அதுமட்டுமில்லாமல் ஊரில் உள்ளவர்களிடம் எல்லாம் நான் இன்ன தேதியில் இன்ன இடத்தில் இத்தனை மணிக்கு இந்தப் பெண்ணோடு

பேசப்போகிறேன் என்று டமாரம் அடித்துச் சொல்லிவிட்டா வரமுடியும்?"

அவர் கொடுத்தப் பணத்தை பணம் எண்ணும் கருவியில் வைத்து எண்ணிக் கொண்டே இவ்வளவையும் எண்ணி முடித்த சுசித்ரா தன்

முன்னே நின்றிருந்த நீலவேணியின் தோற்றத்தை அளந்ததொடு நிற்காமல் அவரது அணிகலன்களையும் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள்

எட்டுக் கல் வைரத்தோடு, பிஞ்சு வைத்தப் பெரிய மூக்குத்தி அதுவும் வைரத்தில், கைகளில் வைர வளையல்கள், கனமான தாலிச் சங்கிலி

என்று வேண்டிய அளவு மட்டுமே இருந்த நகைகளிலே பணத்தின் அளவு அழகாய் பறைசாற்றப்பட்டதைக் கண்டதும் என்னவென்று

சொல்லமுடியாத பயம் மனதில் குடி புகுந்தது.

“ஒவ்வொரு அங்க அசைவிலும் பணம் கொட்டி கிடக்கிறதே? அவர் தன்னை மருமகளாக ஏற்று கொள்வாரா?” என்றெண்ணிய வினாடியில்

சுசித்ராவே மிரண்டு விட்டாள்.

“அவன் இன்னும் அவன் மனதில் இருப்பதைக் கூறவே இல்லை. அதற்குள் கண்டதெல்லாம் கற்பனை செய்து மருமகள், திருமணம்

வரைக்கும் சென்று விட்டேனே? அப்படியென்றால் நானும் அவனை...” மேலே யோசிக்க முடியாமல் தலையில் பலமாக கொட்டிக்

கொண்டவளை விநோதமாகப் பார்த்தார் நீலவேணி.

“என்ன ஆச்சுமா? ஏதாவது தப்பு பண்ணிட்டியா?” என்ற அவரது கேள்வியில்

“ஆமா தப்புத் தான். பெரிய தப்பு செய்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்று தான் நினைத்ததற்குத் தன்னையே கடிந்துகொண்டவள்

“சாரி மேடம், ஒரு தப்பு நடந்து போச்சு. இதோ சரி பண்ணிடுறேன்” என்று செய்யப்படாத ஒரு தப்புக்காக அவரிடம் மன்னிப்பு கேட்டாள்.

மனதிற்குள் “உங்களுக்கு மருமகளாய் வருவதைப் பற்றி யோசித்தேன். அந்தத் தப்பை இனிமேல் செய்யவே மாட்டேன்” என்று

மானசீகமாக மன்னிப்பு வேண்டினாள்.

“அதுக்கு எதுக்கு இவ்வளவு பலமாக அடித்துக் கொள்கிறாய்? தலை வலிக்கப் போகிறது. திருத்த முடியாத பிழை என்று எதுவுமே இல்லை.

பதறாம வேலையைப் பாரு” என்று கனிவாக அறிவுறுத்தினார் ரிஷியின் தாயார்.

“தேங்க்ஸ் மேடம்” என்ற சொல்லோடு அந்தப் பேச்சை முடித்தவள் செய்யும் வேலையை செவ்வனே செய்து நீலவேணியை அனுப்பி

வைத்தாள்.

இங்கே காரில் காத்திருந்த ரிஷிவர்மனும் தாயாரின் வங்கி விஜயத்திற்கு என்ன காரணமாக இருக்கும் என்ற யோசனையிலும், எப்போது

கிளம்புவார்கள் என்ற சிந்தனையிலும் சுசித்ராவை மறக்காமல் அவளைக் காணும் நிமிடத்திற்காக பரபரப்புடன் சாலையை நோட்டம் விட்டுக்

கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

அரை மணி நேரம் அவனைத் தவிக்க வைத்தப் பின்னரே நீலவேணியின் சிவப்பு நிற மாருதி வங்கியிலிருந்து புறப்பட்டது அதற்காகவே

மறைவான இடத்தில் நின்றிருந்த ரிஷியின் கண்ணில் பட்டு நெஞ்சில் ஒரு விடுதலை உணர்ச்சியையும் பள்ளிச் சிறுவனின் விளையாட்டு

நேரப் பரபரப்பையும் நிறைத்தது.

அவன் வங்கியின் உள்ளே சென்று, பூர்த்தி செய்திருந்த சலானுடன் அவளை நெருங்கி “சாரி ஆர். எஸ்” என்ற சொல்லோடு

சமாதானத்தைத் துவக்கினான்.

ஒன்றும் சொல்லாமல் அந்தத் துண்டு காகிதத்திலேயே கவனமாய் இருந்தவளிடம் "நேற்றைக்குத் தாத்தாவும் தயாவும் வருவாங்கன்னு

நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எதிர்பார்க்காம நடந்ததற்காக இன்னைக்குக் கோவிலுக்கு வர மாட்டேன்னு சொல்லமாட்டங்க தானே?" என்று

மன்னிப்பு வேண்டியதோடு நில்லாமல் இன்றைக்குப் பேசுவதற்கும் அழைப்பு விடுத்தான்.

மனம் உதட்டிடம் சரியென்று சொல்லு என்று உத்தரவு பிறப்பிக்க, புத்தியோ "ம்ஹும்ம், பேசாதே! பேசினால் தானே வம்பு. வாயை மூடிக்

கொண்டு அமைதியாய் இரு" என்ற உத்தரவை, மனதின் உத்தரவு உதட்டை அடையும் முன்னர் பிறப்பித்து அவளை மௌனியாக்கியது.

"நான் தான் சாரி சொல்றேனே? சரி வரேன்னு சொல்லக் கூடாதா? ஓகே சரின்னு நீங்க வாயைத் திறந்து சொல்லவேண்டாம். தலையை

மட்டுமாவது அசைங்க சுசி. ப்ளீஸ். என்னைப் பார்த்தா பாவமா இல்ல?" என்று அவன் வித விதமாய் கேட்டப்போதும் நேற்றைய

யோசனையால் பாதியும், இன்று நீலவேணி அம்மாவைப் பார்த்ததில் எழுந்த பயத்தால் பாதியுமாய் மௌனத்தையே பதிலாக கூறினாள்

சுசித்ரா.

"ப்ளீஸ் மா" என்ற அவனது கடைசி கெஞ்சலும் அவளை அசைக்காமல் போகவே மனம் சோர்ந்து முகம் மங்கியது ரிஷிவர்மனுக்கு.

அதற்குள் தான் நின்றிருந்த இடம், காத்திருந்த மற்றவர்கள், மீதியிருந்த வேலைகள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இயற்கையிலேயே உடம்பில்

கலந்திருந்த தன்மான உணர்வு என்று ரிஷிவர்மனை அங்கிருந்து நகர வைத்தது.

அவன் நகர்ந்த கணம் தான் அவனிடம் நடந்து கொண்ட முறை சரியில்லையோ? அவன் மனதைப் புண்படுத்திவிட்டோமோ, என் மனதில்

உள்ள மறுப்பை வார்த்தைகளால் எடுத்துக் கூறியிருக்க வேண்டுமோ? என்று பல பல கேள்விகள் மனதை வாட்டின.

அவன் செல்வதையே சில மணித் துளிகள் பார்த்திருந்தவன் வாயில் வரைச் சென்றவன் சட்டென திரும்பிப் பார்ப்பான் என்று துளியும்

எதிர்பார்க்கவில்லை.

இருவரின் பார்வையும் வினாடியில் சங்கமித்து அவனின் இதழ்களில் புன்னகையும், அவளது கன்னங்களில் சிவப்பையும் ஏற்றியது.

அவன் கையசைத்து விடைபெற்றதும் இருவரது மனமும் இனி என்ன என்ற தவிப்பில் தடம் புரண்டிருந்தது.

ஆனால் ரிஷியின் "இனி என்ன?" அவனை எப்படி அணுகுவது, எப்படி கரைப்பது, எப்படி பேசவைப்பது? என்ற ரீதியில் இருக்க,

சுசியின் "இனி என்ன?"வோ அவனை எப்படி தவிர்ப்பது, என்ன சொல்லி மறுப்பது என்ற ரீதியில் இருந்தது.

மூச்சு முட்டும் அளவு இருந்த வேளைகளில் சுசித்ராவை மறந்திருந்த ரிஷிவர்மன் மாலை ஆறு மணிக்கு வங்கியின் எதிர்வாசலை

அடைந்தபோது சுசித்ரா அவனைத் தவிர்ப்பதாக எண்ணி அரை மணி நேரம் முன்னதாகவே கிளம்பிச் சென்றிருப்பாள் என்று எண்ணவே

இல்லை.

அரை மணி நேரத்தில் பாதியாய் சாற்றப் பட்டிருந்த வங்கி கதவு முழுதாய் அடைக்கப்பட்டு அலுவலர்கள் கிளம்பியதும் தான் சுசித்ரா

முன்னதாகவே கிளம்பிப் போய்விட்டாள் என்ற செய்தி ரிஷிவர்மனுக்கு உரக்கப் பறைசாற்றப்பட்டது.

சோர்வுடன் கிளம்பிக் கடைக்குச் சென்றவன் வேலை முடிந்து வீட்டை அடையும் போது மணி ஒன்பதாகியிருந்தது.

தானும் வீட்டை அடைந்து ஒரு மணி நேரமே ஆகியிருந்த போதும் மகன் வந்ததும் அவன் அருகிலிருந்து உணவு பரிமாறி, அவன் ரசித்து

ருசித்து உண்பதைக் கண் குளிர பார்த்து நெஞ்சை நிறைத்தால் தான் நீலவேணிக்கு உறக்கம் வரும் என்ற எழுதப்படாத அன்பு விதியை

அன்றைக்கும் நிறைவேற்றும் பொருட்டு மகன் வந்ததும் அவனைப் பசியாறும்படி அழைத்தார்.

அன்றைய தினத்தின் முக்கியமான நிகழ்வுகளை (சுசித்ராவைத் தவிர்த்து) தாயுடன் பகிர்ந்து கொண்டிருந்த ரிஷிவர்மன் செய்ய மறந்துவிட்ட

ஒரு வேலையை அப்போதுதான் நினைவு கூர்ந்து திடீரென தலையில் கொட்டிக் கொண்டான்.

“ச்சு ரிஷி, ஏன்டா இப்படி குட்டிக் கொள்கிறாய்?” என்றவாறே அவன் தலையை தடவிவிட்ட நீலவேணி

“காலையில் அந்தப் பொண்ணும் இப்படித் தான் பலமாக குட்டிக் கொண்டாள்” என்று நினைவு கூர்ந்தார்.

“யாருமா?” என்று தான் குட்டிக் கொண்டதற்கான காரணத்திலிருந்து வெளிவராமல் அசுவாரசியமாக வினவிய மகன்

“பேங்க்லடா, காஷ் கவுண்ட்டரில் இருந்தப் பொண்ணு. அவரைக்காய் பொரியல் இன்னும் கொஞ்சம் வைக்கட்டா?” என்று ரிஷியின் அதி

முக்கியமான விஷயத்திலிருந்து தனது அதி அதி முக்கியமான விஷயத்திற்குத் தாவியதும்

“ஆஹா, நம்ம ஆளு” என்று உதட்டு நுனி வரை வந்த வார்த்தைகளை பீன்ஸ் சாம்பாருடன் உள்ளே தள்ளினான் ரிஷிவர்மன்.

“அம்மாவைப் பார்த்து பயந்து விட்டாளோ? மென்னகை கணக்கும், முக ஜடையுமே நான் இவர்கள் மகன் என்று அசமந்ததிற்குக் கூட

காட்டிக் கொடுத்துவிடுமே? அப்படியிருக்கும் போது என்னோட ஸ்மார்ட் சுதா செல்லம் கண்டிப்பாக ஊகித்திருப்பா! அதனால் தான் ரூல்ஸ்

சரியாகப் பேசவில்லையா?” என்று எண்ணங்களால் மானிகை கட்டிக் கொண்டிருந்தவன் அந்த எண்ணங்களின் அஸ்திவாரத்தை அறியும்

பொருட்டு

“நீங்க ஏன்மா பேங்க் போனீங்க?” என்ற கேள்வியை வெளிப்படையாக கேட்டப் போதிலும் “ஹ்ம்ம், உங்களைப் பார்த்த ஜோரில் என்னைப்

பார்க்க வரமாட்டேன்னு சொல்லிட்டா உங்க மருமக” என்று தன் நிலையை எண்ணி உள்ளூர் நொந்து கொண்டான்.

“நம்ம சரணாலயம்(பாதிக்கப்பட்ட பெண்கள் அமைப்பு) சார்பா ஒரு சுய உதவிக் குழு அமைக்கிறதுக்குக் கடனுதவி கேட்டுப்

போயிருந்தேன்டா. அந்த மேனேஜர் ரொம்ப நல்லவரா இருக்கார் இல்ல கண்ணா. நான் முன்னாடி ஒரு தரம் போன போது வேற ஒருத்தர்

இருந்தார். கொஞ்சம் கறாரா இருந்த மாதிரி இருந்தது... இவர் அப்படியில்லை...” என்று அவர் தன் பேச்சை மகன் கேட்டுக்

கொண்டிருக்கிறான் என்ற எண்ணத்தில் பேசிக் கொண்டிருக்க,

ரிஷிவர்மனோ “ச்சே, ஏன்டா தலையில் குட்டிக் கொள்கிறாய்? ஏற்கனவே தலையில் அடிபட்டு உனக்கிருந்த கொஞ்சம் மூளையும் கரைந்து

போய் விட்டதோ என்று நான் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். நீ என்னடாவென்றால் திரும்பத் திரும்ப தலையில் குட்டி கொஞ்சமாய்

ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் துண்டுகளையும் துடைத்தெடுத்து விடுவாய் போலிருக்கே?” என்று சுசித்ராவிடம் முன்னுக்குப் பின் முரணாக

விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான். எப்போதும் போல் கற்பனையில் தான்! நேரில் என்றால் அடுத்த வாய் பீன்ஸ் சாம்பார் பிசைந்த சாதம்

வாய்க்கு எட்டாமல் போயிருக்குமே!!

அதன் பின்னர் வந்த நாட்களில் அவர்களது நகைக் கடையில் நடந்த புத்தாண்டு விற்பனை ரிஷிவர்மன் காலையில் வங்கிக்குச் செல்லும்

கடமையை சில பல சமயங்கள் தடை செய்தது.

ஆயிரம் தடைகளைத் தாண்டி சுசித்ராவைக் காணச் சென்றால் அவளோ ஓரிரு வார்த்தைகள் பேசுவதற்கே இருநூறு சாரி கார்டுகள்

கேட்டாள்.

அவனது கெஞ்சல்கள் உயிர் வரைப் பாய்ந்தாலும், வார்த்தைகள் வாய் வழி பாய்ந்து அவனை எட்டாமல் இருக்கும்படி பார்த்துக் கொண்டாள்

சுசித்ரா.

வங்கி நேரத்தில் சென்று அவளுக்கும் தனக்குமே சங்கடத்தை உண்டாக்க வேண்டாம் என்றெண்ணிய ரிஷிவர்மன் பத்து நாட்கள்

பொறுத்தப்பின்னர் காலையில் செல்வதை நிறுத்திவிட்டு தன் சந்திப்பு நேரத்தை அந்தி சாயும் பொழுதிற்கு மாற்றிக் கொண்டான்.

அவனது வேலையும் அவனது சாமர்த்தியமும் இருவர் ஆடும் கண்ணாம் பூச்சி ஆட்டத்திற்கு உதவி புரிந்ததின் விளைவாக ஆட்டம்

சுவாஸ்யமின்றியே சென்றதோடு எதிரெதிராய் ஆடிய இருவருக்குமே நாட்கள் கசந்து, வாழ்க்கை சலித்தது!!

ஒரு கட்டத்தில் பொறுமையின் அரசனாய் இருந்த ரிஷிவர்மன் புயலின் மகனாய் உருமாறி நாலரை மணிக்கே வங்கி அருகிலிருக்கும்

பேருந்து நிலையத்தில் காத்திருந்தான்.

ஐந்தரை மணிக்கு வெளியே வந்த சுசித்ரா, அந்த வீதியை பார்வையால் அலசி, ரிஷியின் வாகனத்தையும் அதன் சொந்தக்காரனையும்

காணாமல் தான் அடைந்த ஏமாற்றத்தை அவன் அருகில் இல்லை என்ற காரணத்தால் முகத்தில் அப்பட்டமாக காட்டியபடி பேருந்து

நிலையத்தை அடைந்தாள்.

சற்று மறைவாக நின்று அவளது முக பாவாங்களை அளந்து கொண்டிருந்த ரிஷிவர்மன் அவளது ஒவ்வொரு அடியிலும் நெஞ்சம் எகிறிக்

குதிக்க வானில் மிதந்து கொண்டிருந்த சமயத்தில்

அப்போது வந்த ஒரு பேருந்தில் ஏறுவதற்காக சுசித்ரா ஆயத்தப்படவே சட்டென கிராஷ் லேன்டிங் நடத்தி வானத்திலிருந்து இறங்கியவன்,

மின்னல் வேகத்தில் அவளை நெருங்கி அவளது பூக்கரங்களைப் பற்றி பேருந்தில் ஏறும் அவளது முயற்சியை வெற்றிகரமாக

முறியடித்தான்.

“என்ன ரூல்ஸ் என்னை எதிர்பார்க்கவில்லையா? கொஞ்சம் பேசலாம் மேடம் ப்ளீஸ்” என்ற அவனது பதிலில் திகைத்து தன் அகன்ற

விழிகளை குறுக்கினாள் சுசித்ரா.

“கையை விடுங்க” என்று கடித்தப் பற்களுக்கு இடையே அவள் வார்த்தைகளைத் துப்பவும்

“கூல் ரூல்ஸ். எதுக்கு இவ்வளவு கோபம்? பத்தே நிமிஷம்? பேசிட்டு உடனே போய்டலாம்” என்று கூறியபோதும் அவள் கையை

உருவுவதிலேயே குறியாக இருக்கவே

வார்த்தையால் அவளைச் சரி கட்டுவதிலோ கெஞ்சுவதிலோ புண்ணியமில்லை என்று உணர்ந்தவன் போல் பற்றிய கையை விடாமல்

அவளை உட்புறமாக நிறுத்தி வைத்திருந்த தன் காருக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

“கையை விடுங்க. இல்லேன்னா கத்தி ஊரைக் கூட்டுவேன்” என்று அவள் வெளியிட்ட வார்த்தைகள் பலமாக கடிப்பட்டு வெளியே வந்தன.

இத்தனை நாட்கள் அவளிருந்த மௌன விரதத்தை இன்றைக்கு அதுவும் சிலமணித் துளிகள் கடைப் பிடித்த ரிஷிவர்மன் தன் பிடியை

அழுத்தமாகவே வைத்திருந்தான்.

“உங்க மனசில என்ன நினைச்சிட்டு இருக்கீங்க? நடு ரோடுல என்ன இது பைத்தியக்காரத்தனம்?” என்று அவள் அடித்த அபாய மணியை

பொருட்படுத்தாமல் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

என்ன தான் கையில் அழுத்தம் இருந்தபோதும் அவளுக்கு வலியைக் கொடுக்காமல் இருக்கும் விதத்தில் பார்த்துக் கொண்டவன், தன்

வேகத்திற்கு அவளை இழுக்காமல் அவளால் நடக்க முடிந்த வேகத்திலேயே தன் நடையையும் அமைத்துக் கொண்டான்.

காரை நெருங்கியதும் பின் கதவைத் திறந்து அவளை உள்ளே அமர்த்தியவன் சுற்றி வந்து மறுபுறம் ஏறினான்.

அவன் சுற்றி வருவதற்குள் கார் கதவைத் திறக்க முயன்று தோற்றவள் முகத்தில் கோபம் தாண்டவமாட அமர்ந்திருந்தைக் கண்டதும்.

“உன்னை இப்படி கூட்டிட்டு வந்ததற்காக முதல் மன்னிப்பை கேட்கிறேன்” என்றவன் கார் கண்ணாடி அருகில் வைத்திருந்த ஒரு

பையிலிருந்து “Sorry” என்ற எழுத்துகளை தாங்கிய ஒரு வாழ்த்தட்டையை எடுத்து நீட்டினான்.

அதை வாங்காமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டவளுக்கு என்ன சொல்லிப் புரியவைப்பது என்று ஒரு நிமிடம் ஒரே நிமிடம் யோசித்தவன்

“இந்தத் தப்புக்கு ஒரு காட்டு ரொம்ப கம்மியா? இன்னும் ஒன்னு வேணுமா?” என்றவன் இன்னொரு வாழ்த்தட்டையை அவளிடம்

நீட்டினான்.

திரும்பிய மதி முகம் திரும்பியபடியே இருக்க “இதுக்கு ரெண்டு போதும் சுசி. மித்த தப்புக்கெல்லாம் பற்றாகுறையா போய்டும்” என்றவன்

ஒரு நிமிடத் தயக்கத்திற்குப் பிறகு அவளது முகத்தைப் பற்றித் திருப்பினான்.

அவளது கைகளைப் பட்டென தட்டிவிட்டவன் “இந்தக் கதவை ஏன் திறக்க முடியல?” என்று எதிர்கேள்வி கேட்

“நீ இந்த கார்டை வாங்கு, கதவு தானா திறக்கும்” என்றவன் அவள் தன்னைப் பார்வையால் எரிப்பதற்கு உதவும் பொருட்டு “கையில் காசு

வாயில் தோசை” என்று ராகம் இழுத்தான்.

எரித்து விடுவாள் என்றெண்ணியவன் அவள் சிரித்து விடவும் “தட்ஸ் எ குட் கேர்ள்” என்ற மெச்சுதலுடன் அவள் கைகளில்

வாழ்த்தட்டையை வைத்தான்.

“இது அன்னைக்கு வரேன்னு சொல்லிட்டு உன்னை ஏமாற்றியதற்கு” என்று இன்னுமொரு வாழ்த்தட்டையை எடுத்து நீட்டினான்.

“இது நீ கீழே விழுந்தப்போ உன்னை எரிச்சல் படுத்தினதுக்கு” என்று மற்றொன்றை எடுத்து நீட்டிவிட்டு சிரிப்புடன் அவளையே

பார்த்திருந்தான்.

“என்னவோ பேசுணும்ன்னு சொல்லிட்டு கிரீட்டிங் காட்டுக்கு விளம்பரம் கொடுத்துட்டு இருக்கீங்க? நீங்க இதைத் தான் தொடர்ந்து செய்யப்

போறீங்கன்னா நான் போறேன். கதவைத் திறந்துவிடுங்க” என்றாள்.

“முக்கியமான விஷயம் பேசுறதுக்கு முன்னாடி உன்னைக் கொஞ்சம் கூல் பண்ணலாம்ன்னு தான்” என்று அவன் முடிப்பதற்குள்

“என்ன விஷயம்?” என இடை வெட்டினாள் சுசித்ரா.

“லேசா சிரிச்ச முகத்தோட இருந்தினா எனக்கு சொல்றதுக்கு ஈசியா இருக்கும்” அவன் கூறியதற்கு சுசித்ரா சிரித்திருந்தால் அவள் சுசித்ரா

அல்லவே!

அதற்கு மாறான ஒரு உணர்வு அவள் முகத்தில் பரவவும் "இட்ஸ் ஒகே மா" என்று தன்னைத் தானே சமாதனம் செய்து கொண்டவள்

"என்னோட வாழ்நாள் முழுமைக்கும் எனக்குத் தோழியா, தாயா, மனைவியா, காதலியா மொத்தத்தில் எனக்கு உற்ற துணையா வர உனக்கு

சம்மதமா?" என்றான் உள்ளார்ந்த குரலில்!

அவளது கண்களில் சொல்ல முடியாத வலியைக் கண்டதும் மனம் உருக "என்னடா?" என்ற வார்த்தை அன்பில் தோய்ந்து, காதல் கலந்து,

பாசம் நிறைந்து மனத்தைக் கரைத்தது!

அத்தியாயம் 15

ரிஷியின் உருக்கமும் காதலும் மனதை எட்டினாலும் சுசித்ராவால் நிதர்சனத்தை ஒதுக்க முடியவில்லை. முயன்று குரலை

சாதாரணமாக்கிக் கொண்டவள் "வேண்டாம்" என்றாள் ஒற்றைச் சொல்லாக.

"நானும் வேண்டாம் என்று தான் சொல்றேன். இந்த வலி வேண்டாம், ஒதுக்கம் வேண்டாம், தவிர்த்தல் வேண்டாம், கோபம் வேண்டாம்,

மொத்தத்தில் இந்த கண்ணாம் பூச்சி ஆட்டம் வேண்டாம்" என்று அவன் சிரிப்புடன் கூறினாலும் அதில் கெஞ்சதல் கூடுதலாகவே இருந்தது.

"ச்சு புரியாம பேசாதீங்க. என்னால தொடர்ந்து ஒரு மணி நேரம் இயல்பா நடக்கவோ நிற்கவோ முடியாது. அப்படியிருக்கும் போது வாழ்நாள்

முழுமைக்கும் உங்களுக்குத் துணையா... ப்ச்" என்று வாக்கியத்தை முடிக்காமல் உதட்டைப் பிதுக்கித் தன் இயலாமையை நாகுக்காய்

வெளியிட்டாள்.

மென்மையான உணர்வுகளால் பின்னப்படவேண்டிய பேச்சு வார்த்தையை ஒரு வாக்குவாதமாய் ஆக்க விருப்பமில்லாமல் "உன்னை யாரு

தொடர்ந்து நடக்கச் சொன்னாங்க? வேண்டிய ஓய்வெடுத்துட்டு மெதுவாவே நடக்கலாம்" என்றான் இலகுவாக.

"ப்ச், உங்களுக்கு சீரியஸ்சாவே பேசத் தெரியாதா? வார்த்தைகளுக்கும் கற்பனைக்கும் வேணும்னா நீங்க பேசறது நல்லா இருக்கும்.

நடைமுறைக்கு ஒத்து வராது" என்றவன் அத்துடன் பேச்சு வார்த்தை முடிந்தது என்பதை அவனுக்கு உணர்த்தும் பொருட்டு "நீங்க என்னை

இழுத்துட்டு வந்து நிமிஷம் பத்தாச்சு" என்றான் குறிப்பாக.

அவன் காட்டிய குறிப்பை குப்பையில் போட்டவன் "ஏன் ஒத்து வராது?" என்று அவளைப் போலவே ஒற்றைச் சொல்லாய் கேள்வியை

முடித்தான்.

“அம்மா-அப்பா தேடுவாங்க. நான் கிளம்பணும்” என்று கிளம்புவதில் தான் என்னுடைய குறி இருக்கிறது என்பதை உணர்த்திய போதும்

அவனிடம் அதிக நேரம் பேசினால் மனதைக் கரைத்துவிடுவானோ என்ற பயம் உள்ளார்க்குள் குளிர் பரப்புவதை அவளால் உணர முடிந்தது.

“கிளம்பலாம் கிளம்பலாம். நான் கேட்டதுக்குப் பதில் சொல்லிட்டு கிளம்பலாம்” என்று அவனது குரலில் இலகுத்தன்மையுடன் அழுத்தமும்

கலந்திருந்தது.

“என்ன கேள்வி? என்ன பதில்? நான் தான் முடியாது, வேண்டாம்ன்னு சொல்லிட்டேனே?” என்று அவன் தலையை சிலுப்பவும்

“வேண்டாம்ன்னு மட்டும் சொல்லத் தெரியுதில்ல. அந்த வேண்டாமிக்கு எனக்குக் காரணம் வேண்டும்” என்று அவன் பிடியிலேயே அவன்

நிற்க

“காரணம் தானே? அதை சொல்லிட்டு நான் போயிட்டே இருப்பேன். மரியாதையா கதவைத் திறந்துவிடுங்க” என்று அவளது மிரட்டலுக்குப்

பதிலாய்

“ஹம்ம் பார்க்கலாம். அது உன்னுடைய அரும் பெரும் காரணத்தைப் பொறுத்திருக்கு” என்று தன்னையும் ஏன் அவளையுமே அறியாமல்

ஒருமைக்குத் தாவியிருந்தான் ரிஷிவர்மன்.

அவனது அந்தப் பேச்சுக்கு முறைப்பே பதிலாக கிடைத்தப் போதும் அவன் தளராமல் இருப்பதைக் கண்ட சுசித்ரா, “முதல் காரணம்

உங்களுக்கும் எனக்கும் தோற்றத்தில் இருக்கும் பொருந்தாத்தன்மை. அதற்கு அடுத்த காரணம் எனக்கும் உங்களுக்கும் பணத்தில் இருக்கும்

ஏற்றத் தாழ்வு. இரு பெரிய வித்தியாசங்களை வைத்துக் கொண்டு நடைமுறைக்கு இது எப்படி ஒத்துவரும்ன்னு நீங்க நினைக்கிறீங்க?”

என்று அவனிடம் பந்தைத் தள்ளிவிட்டாள்.

“இரண்டையுமே நான் பெரிதாக நினைக்கவில்லை என்கிறேன். எனது பணமோ உனது குறையோ நம்மோட வாழ்க்கையின் நிறைவை

தீர்மானம் செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை என்கிறேன்” என்று தன் மனதை அவளுக்கு விளக்கிவிடும் பொருட்டு அழுத்தமாக அவனது

வாதத்தை முன் வைத்தான் ரிஷிவர்மன்.

அவன் கூறிய பதிலில் முதலிலிருந்த பணத்தை எடுத்துக் கொண்ட சுசித்ரா “நீங்க இப்போ எனக்குக் கொடுத்த கார்டு எல்லாம் என்ன

விலை?” என்று விசாரித்தாள்.

“அதுக்கும் நாம பேசுறதுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?” என்று ஆரம்பித்தவன் “தோராயமா ஒரு நூறு ரூபாய் வந்திருக்கும். ப்ச் சரியா

நியாபகமில்லை.” என்றவனின் குரல் அந்த விஷயத்தின் முக்கியத் துவத்தைக் குறைக்கும் பொருட்டு அக்கறையின்மையில்

தோய்ந்திருந்தது.

“நீங்க வெட்டியா இந்த கார்டுல செலவு செஞ்ச பணத்தில் நான் எங்க வீட்டுக்கு ஒரு வாரக் காய்கறி வாங்கியிருப்பேன். இது தான் நான்

சொன்ன வித்தியாசம். என்னோட எண்ணங்களும் உங்களதும் ரொம்ப வித்தியாசமா இருக்கு” என்றாள் ஆணித்தரமாக.

“பண விஷயத்தை வச்ச காதலைத் தீர்மானம் செய்யாதே சுதாமா. காதல் என்பது ஒரு உணர்வு, ஈர்ப்பு, புரிதல். பணம் என்ற பொருளை

நாம் இருவரும் பார்க்கும் கண்ணோட்டத்திற்கும் காதலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? எனக்குப் புரியலடா? என்னை ஏன் இப்படி குழப்புற?

என்னைப் பார்த்தா பாவமா இல்ல?” என்று முகத்தை அப்பாவியாய் வைத்துக்கொண்டு, “சுதா” என்ற அழைப்பாலும் “டா” என்ற

உருகலாலும் அவளைக் கரைக்க முயன்றான்.

நான் இன்னும் உப்போ சக்கரையோ ஆகவில்லை என்பதைக் காட்டும் பொருட்டு “ஒத்து வராதுன்னா விடுங்களேன். சும்மா நொய்

நொய்ன்னுட்டு இருக்கீங்க” என்றாள் அவளது கேள்விக்குப் பதில் கிடைக்காததில் எரிச்சல் அடைந்து.

“உன்னால கேட்டக் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லமுடியலைன்னு சொல்லு. அதுக்காக நெய்யில் முக்கின என்னோட பேச்சை நொய்ன்னு

சொல்லிட்டியேமா சொல்லிட்டியே” என்று அவளது எரிச்சலை மேலுமேலும் கூட்டினான் ரிஷிவர்மன்.

பதிலேதும் பேசாமல் கார் கதவைத் திறப்பதிலேயே குறியாக இருந்தவளை “நீ என்னதான் செய்தாலும் நான் லாக் ரிலீஸ் பண்ண வரைக்கும்

கதவு திறக்காது. இன்னும் ஐந்தே நிமிஷம். ஒரு பதில் பாக்கி இருக்கு” என்றவனின் குரலில் இருந்த இலகுத்தன்மை அவளை

கோப்பப்படுதுவதற்கு பதிலாக “ஏன் இப்படி புரிந்து கொள்ளாமல் அவன் வாழ்க்கையையும் கெடுத்துக் கொள்கிறான்?” என்று ஆயாசமாக

இருந்தது.

“ஏன் புரிஞ்சுக்க மாட்டேன்றீங்க. என்னைப் பத்தி, என்னோட குறையைப் பத்தி தெரிஞ்சிருந்தும் நீங்க இப்படி கேட்கிறது எனக்கு

ஆச்சிரியமா இருக்கு” என்றாள் அதே ஆயாசத்துடன்.

“நான் அதை குறையாவே நினைக்கல சுதாமா, உனக்கு இருக்கிற தைரியமும் தன்னம்பிக்கையும் அதை மறைத்து உன்னை மெருகேற்றி

அழகா தான் காண்பிக்குது” என்றான் தன் மனதின் அடியிலிருந்து.

“ச்சு. நான் முன்னாடியே சொன்னேன். இது வார்த்தைக்கும் கற்பனைக்கும் வேணும்னா நல்லா இருக்கும். நடைமுறைக்கு ஒத்து வராது”

என்று சொன்னதையே திரும்பவும் கூறினாள் சுசித்ரா.

“நடைமுறை படுத்திப்பார்க்காமலே அது ஒத்துவராதான்னு எப்படி சொல்றே?” என்று அவன் மடக்கவும்

“தோற்கப் போகிறது என்று தெரிந்த ஒன்றை எதுக்கு நடைமுறைப் படுத்தணும்?” என்று திருப்பிக் கொடுத்தாள் சுசித்ரா.

“உனக்குத் தோற்கும் என்று தோன்றும் ஒன்று எனக்கு ஜெயிக்கும் என்று தோன்றுகிறதே? ஜெயிக்கப் போவதை நடை முறைப்

படுத்துவதில் என்ன தப்பு?” என்று விவாதத்தைத் தொடர்ந்தான் ரிஷி. அவனுக்கு அவளையே அவளுக்கு எடுத்துக் காட்டிவிட வேண்டும்

என்றிருந்தது.

அவனது எதிர் வாதங்கள் எதற்கென்று தெரியாமல் எரிச்சலையும், கோபத்தையும், கூடவே வருத்தத்தையும் வரவழைக்க என்ன பேசுகிறோம்

என்று தெரியாமல் “ஜெயிக்கும் என்று எப்படி சொல்றீங்க? காதல் புனிதமானது. குறை நிறையைத் தாண்டி மனங்களை இணைப்பது என்ற

வசனத்திற்கு வேணும்னா நீங்க சொல்றது நல்லா இருக்கும். உங்களுக்கு என் உடம்பின் மேலிருக்கும் மோகம் தீர்ந்ததும் என்னோட குறை

பூதாகரமா தெரிய ஆரம்பிக்கும். அதுக்கும் மேல உங்க மோகத்தைப் பூர்த்தி செய்யும் உடலழகம் சக்தியும் எனக்கு இருக்கான்னு கூட

சந்தேகம் தான் ” என்றாள் அவனைக் காயப் படுத்தி விரட்டிவிடும் நோக்கத்துடன்.

அவனது நோக்கம் அவனிடம் பலிக்கவில்லை என்பதை “எனக்குக் கோபம் வரவைக்கணும் என்பதற்காக எப்படியெல்லாம் பேசுறியா சுதா?”

என்ற அவனது நிதானமான பதில் உணர்த்த சுசித்ரா தான் தடுமாறிப் போனாள்.

“எனக்கு என்னைப் பத்தி தெரியும். உன்னைப் பத்தியும் தான். நீ என்னைப் பத்தி என்ன நினைக்கிற என்பதை சொல்லிட்ட. அது தப்புன்னு

என்னால கண்டிப்பா நிரூபிக்க முடியும். அதுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுன்னு தான் கேட்பேனே தவிர நீ நினைக்கிற மாதிரி கோபப்பட்டு கத்த

மாட்டேன்” என்று மேலும் விளக்கியவன்

“உங்க வீடு எங்க இருக்குன்னு சொல்றியா? நானே கொண்டு போய் விட்டுடுறேன்” என்றான் ஒன்றுமே நடவாதது போல.

“இல்ல நான் பஸ்சிலேயே போய்க்கிறேன்” என்றவள் அவன் முகம் பார்க்க மறுத்தாள்

“இன்னைக்கு ஒரு நாள் நீ ஒரு ஆள் கார்ல போனா பல்லவனுக்குப் பெரிய நஷ்டம் ஒன்னும் ஏற்படாது. அப்படியே ஏற்பட்டாலும்

நாளைக்கு நானும் பல்ல வந்து அவங்களோட நஷ்டத்தை ஈடு கட்டிவிடலாம்” என்று அவள் அன்று பேருந்தில் செல்வதைத் தவிர்த்தவன்

அடுத்த நாள் தானும் அதில் சொல்லப் போவதை முன்கூட்டியே அவளுக்கு அறிவித்தான்.

“பல்லவனுக்கு நஷ்டமோ எனக்கு லாபமோ நான் உங்களோட கார்ல வரமாட்டேன்” என்று உறுதியாக மறுத்தவளை மேலும்

கோப்பப்படுத்திப் பார்க்க எண்ணியவன்

“இன்னைக்கு ஒரு நாள் நீ பஸ்ஸு போற பணத்தில் கண்டிப்பா அரைக் கிலோ தக்காளி வாங்கலாம். டீலக்ஸ் பஸ்ஸு தானே போவா?” என்ற

அவளது சிரிப்பை வேறு விதமாய் புரிந்து கொண்டவள்

“இது இதே தான் பணக்கார புத்தி என்பது! எங்களோட நிலைமை உங்களுக்கு கேலியா இருக்கில்ல? நாங்க தக்காளியும் காய்கறியும் வாங்க

கஷ்டப்படுற குடும்பம் தான். அதை வெளிப்படையா சொல்றதில் எனக்கு எந்தவிதமான கௌரவ குறைச்சலுமில்லை” என்றாள் சுய

கௌரவம் அலை அலையாய் முகத்தில் அடிக்க.

அவளது முகத்தில் அடித்த அனல் அவன் நெஞ்சை தங்கமாய் உருக்க “ஹே ஹே நான் அந்த அர்த்தத்தில் சொல்லலடா” என்று அவளது

சமாதான முயற்சியில் அவளது கோபம் குறையவே இல்லை என்பது அப்பட்டமாய் அவனுக்குப் புரிந்தது.

“உன்னோட வாய் தான்டா உனக்கு எதிரி. உன்னைச் சொல்லலமா என்னைத் தான், நானே எனக்குச் சொல்லிக்கிறேன்” என்றவன்

இன்றைக்கு அவனைச் சோதித்தது போதுமென்று முடிவு செய்து லாக்கை ரிலீஸ் செய்தான்.

அவளது அந்த செய்கைக்காகவே காத்திருந்தார் போல கதவை பட்டென திறந்தவன் பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

மெதுவாகத் தான் என்றாலும் எப்போதும் அவள் நடையிலிருக்கும் நிதானம் இன்றைக்குச் சற்றே குறைந்திருப்பதை ரிஷியால் உணர்

முடிந்தது.

“சாரிடா பேபி” என்று மனதார மன்னிப்பு கேட்டவன் அவளுடன் பேருந்தில் பயணிக்கலாமா என்று யோசித்தான்.

ஆனால் அவளிருக்கும் மனநிலையில் மேலும் அவளைக் கோபப் படுத்த விரும்பாமல் காரில் அமர்ந்தே அவள் பேருந்தில் ஏறி அந்த

இடத்தை விட்டு மறையும் வரைப் பார்த்திருந்தான்.

அவளது தன்மானத்தைத் தூண்டிவிட்டு விட்டோம் என்று நன்றாகவே அவனுக்குப் புரிந்தபோதும் நியாயமான காரணத்தைக் கூறினாலோ,

இல்லை செய்ததற்கு மன்னிப்பு கேட்டாலோ தனது கோபத்தை வெகுநேரம் அவள் பிடித்து வைத்திருப்பதில்லை என்பதையும் உணர்ந்தான்

ரிஷிவர்மன்.

தான் விளையாட்டாகத் தான் கூறினோம் என்று எடுத்துச் சொன்னால் புரிந்து கொள்ளுவாள் என்று நூறு சதவீதம் நம்பியவன் அவள் தனது

காதலை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததன் காரணங்களை மதிக்கவே இல்லை.

அவள் மனதில் தான் இருக்கிறோம் என்ற நிஜத்தை அவள் கூறிய மறுப்புகளில் இருந்தே புரிந்து கொண்டவனுக்குச் சிரிப்பாகத் தான்

வந்தது! இன்னும் சில காலத்தில் விதி அவனைப் பார்த்து கை கொட்டிச் சிரிக்கப் போகிறது என்பதை அறியாமல்!

ரிஷிக்கு, அவள் கூறிய இரு முக்கியமான காரணங்களில் "நான் உங்களை விரும்பவில்லை" என்றோ "காதலா? ச்சே அப்படியெல்லாம்

எனக்கு ஐடியாவே இல்லை" என்றோ "நீங்க என்னை காதலிச்சா நானும் காதலிக்கிறேன்னு அர்த்தமா?" என்றோ "காதல் வெறும்

பேத்தல்" என்றோ வார்த்தைகள் மறந்தும் பிரவேசிக்காததால் முன்னரே தொண்ணூறு சதம் விளங்கியிருந்த அவளது மனம் நூறு சதமாய்

புலப்பட்டு மனதை உயரே உயரே பறக்கவிட்டது.

அவள் மனதிலிருக்கும் பயத்தையும் ஒதுக்கத்தையும் தன்னால் கண்டிப்பாக களைய முடியும் என்று நம்பியவன் உற்சாகத்துடன் வீட்டுக்குப்

பறந்தான்.

அவள் வாய் மொழியாக ஏதும் தெரியாவிட்டாலும் விழி மொழியாலும், அகத்தின் அழகைப் பிரதிபலித்த முகத்தின் மொழியாலும் அவளது

உள்ளக் காதலை கண்டுகொண்டவனுக்கு ரமணனிடம் கொடுத்த வாக்கை காப்பாற்றும் எண்ணம் எழுந்து வழியிலேயே வீட்டிற்கு

அழைத்தான்.

ஃபோனை எடுத்த வேலையாளிடம் தோட்டத்திலிருந்த ரமணனை அழைத்துவரச் சொல்லிவிட்டு காத்திருந்தபோது மனம் பரபரத்தது.

அவரது "சொல்லு கண்ணா" முடிவதற்குள்

"என்ன ராம்ஸ் கடலையெல்லாம் முடிந்துவிட்டதா? பார்க்க இருந்து எப்போ வந்தீங்க?" என்றான் உற்சாகம் கொப்பளிக்க.

"என் கடலை கருகாம நல்லாவே வருது. உன்னோடது என்ன நிலையில் இருக்கு. ஓவரா பேசி அதைக் கருக்கிட்டியா? இல்ல பேசவே

இல்லாம பதத்து போச்சா?" என்றார் அவரும் சளைக்காமல்.

அவரது கேள்வியில் சிரித்துவிட்டு "நாங்கெல்லாம்! எங்களைப் பத்தி தெரியாத மாதிரி என்ன கேள்வி? கடலையை இதமா பதமா நெய்யில

வறுத்து, கொஞ்சமா உப்புக் காரம் போட்டு சூப்பரா கொண்டுவந்துட்டோமில்ல. என்ன காரம் தான் கொஞ்சம் தூக்கலா போச்சு" என்றான்

அவனும் பதிலுக்கு.

அவளது பேச்சில் பலத்தையும் ஊகித்தவர் "பேசிட்டியாடா ராஜா? கில்லாடிடா கண்ணா நீ. என்ன சொன்னா என்னோட பேத்தி" என்றார்

குதூகலமாக.

"என்ன சொல்லுவா? முடியாதுன்னு தான்" என்றான் அவனும் அதே குதூகலத்துடன்.

அவன் அடைந்த குதூகலத்தின் கரணம் புரியாதவராய் "என்னது முடியாதுன்னு சொன்னாளா? அதுக்கு எதுக்கு உனக்கு இவ்வளவு

சந்தோசம்? அதுக்குள்ள வேற யாரையாவது ரூட் விட்டுட்டியா?" என்றார் சற்றே ஏமாற்றத்துடன்.

"பேத்தியும் தாத்தாவும் என்னைப் பத்தி என்ன நினைச்சீங்க? ரெண்டு பெரும் மாறி மாறி என்கிட்டே குறை கண்டுபிடிச்சுக்கிட்டு இருக்கீங்க.

ஹம்ம் இதெல்லாம் கொஞ்சம் கூட நல்லாவே இல்லை சொல்லிட்டேன்" என்று போலி வருத்தத்துடன் கூறியபோதும் அவனது

உற்சாகத்திற்கு குறைவே இல்லாமல் இருந்தது கண்டு ரமணன் திகைத்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே

"நீங்க சொல்ற மாதிரி ஏதாவது செஞ்சேன்னு வைங்க. உங்க பேத்தி அது தான் ரூல்ஸ், ஸ்கேல் எடுத்துட்டு வந்து மொத்தி எடுத்துடுவா.

சோ அதுக்கு பயந்தே நான் அப்படியெல்லாம் செய்யமாட்டேன்" என்றான் பயந்த பாவனையுடன்.

"கொஞ்சம் புரியும் படி பேசிறியா? அவ முடியாதுன்னு சொல்லிட்டான்னு சொல்றே. ரூல்ஸ்ன்னு சொல்றே? ஸ்கேல்ன்னுறே? என்னடா?

நல்லாத்தானே இருக்கே? மூளை ஏதும் கலங்கிப் போய்டலையே?" என்று ரமணனின் விசாரணையில்

"நல்லாத் தெளிவா இருக்கேன் ராம்ஸ்" என்று உறுதி கூறியவன் அவரது அடுத்த கேள்விக்கு முன்

"எல்லாம் விவரமா சொல்றேன். ஹம்ம்... நான் இப்போ வீட்டுக்கு வரேன். நீங்க ரெடியா இருங்க. ரெண்டு பேருமா தந்தி வீட்டுக்குப்

போகலாம். ரெண்டு பேருக்கும் சேர்த்தே சொல்லிடுறேன். அப்புறம் அவ வேற ஏன் சொல்லலன்னு முகாரி பாடுவா" என்று தான் வருவதை

சொல்லிவிட்டு மனம் வானத்தில் பறக்க, கார் சாலையில் பறக்க அவர்களது வீட்டை அடைந்தான்.

போகும் போது இருக்கும் உற்சாகம் வரும்போது இருவருக்குமே இருக்காது என்று தெரிந்திருந்தால் தமயந்தி வீட்டிற்குச் சென்றிருக்க

மாட்டார்களோ!

அத்தியாயம் 16

காரில் செல்லும் பொழுதெல்லாம் ரமணனை வம்பு செய்து கொண்டும், பதிலுக்கு அவரிடம் வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டும் கரை புரண்ட

உற்சாகத்துடன் தங்கை வீடு நோக்கிச் சென்றான் ரிஷிவர்மன்.

நடுவில் கிராண்ட் ஸ்வீட்ஸில் காரை நிறுத்தி தங்கைக்குப் பிடித்த ஸ்வீட் வகை ஒன்றை ஒரு கிலோ வாங்கிக் கொண்டு அவளது வீட்டை

அவர்கள் அடைந்த சமயம் சுதாகரனும் வீடு வந்து சேர்ந்திருந்தான்.

அண்ணனின் கார் வந்ததும் வாசலுக்கு ஓடி வந்த தமயந்தி ரமணனைக் கண்டதும் விரைந்துவந்து கார் கதவைத் திறந்துவிட்டு அவரை

அணைத்துக் கொண்டவள்

"தாத்தா" என்று முதலில் செல்லம் கொஞ்சி அவர் கன்னத்தில் ஒரு முத்தத்தைப் பதித்தப் பின்னர் "ஏன் இன்னைக்கு காலையில் வரல.

நான் நேத்திக்கு நீங்க வீட்டுக்குப் போகும் போதே இன்னைக்கு காலையில் இங்க இருக்கணும்ன்னு சொன்னேன் தானே? எனக்கு உங்க மேல

ரொம்ப கோபம்” என்று முகத்தையும் திருப்பிக் கொண்டாள்.

“நேத்தி நைட் வரைக்கும் இங்கே தானேடா இருந்தேன். உன் கோபத்தைப் பார்த்தா சுதனோட கோபத்துக்கு ஆளாக வேண்டியிருக்குமேன்னு

தான் நான் வரலடா. அது தான் இப்போ வந்துட்டேனே. அப்புறம் எதுக்கு என் சின்னக் குட்டிக்குக் கோபம் ஹம்ம். சும்மா ஒன்னும் வரல

ஒரு கிலோ ஸ்வீட்டோடவும் அதைவிட ஸ்வீட்டான இன்னொரு விஷயத்தோடவும் வந்திருக்கேன்” என்று பேத்தியை அவர் சமாதனம்

செய்து கொண்டிருக்கும் போதே

ரிஷியும் சுதனும் நல விசாரிப்பும் சம்பரதாயமாக அவர்களுக்குள் நடக்கும் நள மகாராஜா, ராஜ தந்திரி கிண்டலுமாக இருவரையும்

நெருங்கினர்.

“நீ என்கிட்ட பேசவே வேண்டாம் சொல்லிட்டேன்” என்று தமையனைப் பார்த்துக் கூறியவள் ரமணனின் கைகளைப் பிடித்து இழுத்தவாறே

வீட்டினுள் சென்றாள்.

“ஹப்பா நல்லது. தப்பிச்சேன்” என்று போலியான நிம்மதிப் பெருமூச்சு ஒன்றை ரிஷி வெளியிடவும்

“அவ்வளவு ஈசியா தப்பிச்சுடுவீங்களா என்ன? என் அருமைப் பொண்டாட்டியைப் பத்தி என்ன நினைச்சீங்க?” என்று யாருக்கு துணை

நிற்கிறான் என்று வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமலே பேசிய சுதனை

“முன்னேறிட்டிங்க சுதன்” என்று கண்களாலே பாராட்டினான் ரிஷி.

வரவேற்பறையில் போடப் பட்டிருந்த ரெட்டை சோபா ஒன்றில் தாத்தாவுடன் அமர்ந்தவள்

“சென்னையேயே இருந்துக்கிட்டு நீ என்னை வந்து பார்த்து எத்தனை நாளாச்சு தெரியுமா?”

“நான் வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் சார் வேலைன்னு கடைலேயே இருக்க வேண்டியது”

“உன்னால ஒரு ஃபோன் கூட பண்ணிப் பேச முடியாதா?”

“அப்படியென்ன பெரிய வேலை என்கிட்ட பேசறதைவிட?”

“நானா கூப்பிட்டாலும் சரியாவே பேசறதில்ல”

“எப்போ பார்த்தாலும் ஏதோ யோசனை”

“அப்புறம் இப்போ ஒரு வாரமா வேலை வேலைன்னு நீயும் அப்பாவும் என்கிட்ட பேசவே இல்லை” என்று படபடவென்று எண்ணையில்

விழுந்த காய்ந்த மிளகாயாய் காரத்தை அள்ளி வீசினாள் தமயந்தி.

அவளது பேச்சின் காரத்தில் புரையேறாமல், வாய் திறந்து ஒன்றும் சொல்லாமல் அடக்கிய சிரிப்புடனே அமர்ந்திருந்த ரிஷிவர்மனை எண்ணி

ஐந்தே நிமிடத்தில் முறைக்க ஆரம்பித்தவள்

“இப்போ எதுக்கிந்த மோகனப் புன்னகை? இதைப் பார்த்து மயங்க இங்க யாரும் ரதியில்லை தெரிஞ்சுக்கோ” என்றாள் எரிச்சலாக.

அப்போதும் அவனது சிரிப்பு குறையாமல் கூடிக் கொண்டே போகவும் “வாயில் என்ன கொழக்கட்டையா வச்சிருக்க? வாயைத் திறந்து பதில்

சொல்லேன்” என்றாள் கோபத்தின் உச்சத்தை அடைந்து.

“நீ தானேடா மந்தி “நீ என்கிட்ட பேசவே வேண்டாம் சொல்லிட்டேன்” அப்படின்னு சொன்னே. அதனால் தான் தங்கச்சி சொன்னதை ஒரு

தடவையாவது கேட்போமேன்னு பேசாம இருந்தேன். அதுக்கும் திட்டுறியே?” என்று தன் குரலில் ஆரம்பித்து, அவள் குரலுக்குத் தாவி

அவளைப் போலவே பேசிக் காண்பித்து, கடைசியில் தன் குரலுக்கு வந்து மிகுந்த வருத்தம் போன்ற பாவனையுடன் முடித்தாள்.

“உன்னை” என்று பல்லைக் கடித்தவள் எழுந்து வந்து அவனை ஒரு அடி வைத்தாள்.

இவை அனைத்தையும் விரிந்த சிரிப்புடன் பார்த்திருந்த சுதாகரன் “உனக்கு மனைவியாய் வரப் போற என்னோட வருங்கால தங்கச்சி

ரொம்பவே பாவம்” என்றான்.

“இங்க, இங்க, இங்க தான் நீங்க தப்பு பண்ணிங்க” என்று சிரிப்புடன் ஆரம்பித்தவன் “அதுக்கு முன்னாடி என்னோட நிகழ்கால தங்கச்சியை

சாந்தப்படுத்திட்டு வந்தேன்” என்று அந்தப் பேச்சை முடித்துவிட்டு

“சாரிடா, நான் பண்ணினது தப்பு தான் தயாம்மா. நிறைய வேலை அப்படின்னு காரணம் சொல்லி உன்கிட்ட அதை நியாயப் படுத்த

விரும்பல. இனிமேல் அப்படி நடக்காம பார்த்துக்கிறேன்” என்றான் ஆழ்ந்த குரலில்.

அவன் வம்பு பேசினாலே தமயந்தியின் கோபம் வெகு நேரம் நிலைக்காது என்ற போது அவன் தளைந்து பேசியதும் அவளது கோபம்

எப்போதும் இருக்கும் பத்து நிமிடத்தை விடக் கம்மியாக அந்த நொடியே பறந்துவிட்டது.

அதற்குள் அவர்கள் நால்வருக்கும் மாலை சிற்றுண்டி வேலையாளின் மூலமாக அங்கேயே வந்தது.

“தேங்கஸ் சாந்தாம்மா” என்று நன்றியுடன் வாங்கிக் கொண்ட தமயந்தி “நீங்க கொண்டு வரச் சொன்னீங்களா தனு?” என்று கணவனை

வினவியதும்

ரிஷி “அப்புறம் அவர் பார்த்து செஞ்சா தான் வந்திருக்க எங்களுக்கும் ஏன் அவருக்குமே ஏதாவது சாப்பிட கிடைக்கும். நீ போய் கொண்டு

வரதுக்கு வெயிட் பண்ணா எல்லாரும் ஈரத் துணியைக் கட்டிக்க வேண்டியது தான்” என்றான் கேலியாக.

அவனது கேலிக்கு எதிரொலியாக “பாருங்க தாத்தா” என்ற செல்லச் சினுங்கல் வரும் முன்னர் ரமணனே “டேய் ரொம்பப் பேசாதே!

உனக்குக் கல்யாணம் முடிந்ததும் நீ என்ன செய்றே அப்படின்னு நாங்களும்தான் பார்க்கத்தானே போறோம். ஒரு நாள் தயா குட்டி மறந்துட்டானா

எல்லா நாளும் அப்படியா இருப்பா?" என்று பேத்திக்கு அளிக்கும் ஆதரவை செவ்வனே அளித்தார்.

"நம்ம ரூல்ஸ் எல்லாம் இப்படியில்லா. பயங்கரமான பொறுப்பு ப்ரோஃபசராக்கும்" என்றான் பெருமையாக.

"யாரைடா ரூல்ஸ் ரூல்ஸ்ன்னு சொல்றே?" என்று ரமணனும்

"யாரது ரூல்ஸ்?" என்று சுதனும்

"ஹே யாரு இந்த ரூல்ஸ்? அந்த "சை கருமம்" பார்ட்டியா? இல்ல வேற யாராவதா?" என்று தமயந்தியும் ஒரே நேரத்தில் வினவினர்.

"நீ இன்னும் அந்த "சை கருமம்" பார்ட்டியை விடலையா? எவ்வளவு அழகான பேரு தெரியுமா?" என்றவன் கண்களில் சுசித்ராவின்

சித்ரமேனி நிறைந்து நிஜமான மந்தகாசப் புன்னகையை அவனது முகத்தில் தவழ விட்டது.

"பேரைச் சொல்லு ரிஷி" என்று சுதனின் தூண்டுதலில்

"சு சித் ரா" என்று ஒவ்வொரு எழுத்தாக அனுபவித்துக் கூறினான் ரிஷிவர்மன்.

"வாவ் சூப்பர் பேரு அண்ணா" என்று தன் சந்தோஷத்தை சிறு குழந்தையாய் வெளியிட்ட தங்கையிடம்

"பேரை மாதிரியே, தீட்டி வைத்த ஓவியமா இருப்பாடா உன் அண்ணி. உனக்கு அவளை ரொம்பப் பிடிக்கும்" என்றான் மிகவும் உறுதியாக.

"என்னோட பேத்தி ஆழ்வார்பேட்டை பேங்கல் வேலைப் பார்க்கிறா சரி தானே?" என்ற ரமணனின் காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்ட ரிஷிவர்மன்

"எங்கேயோ போயிட்டிங்க ராம்ஸ். சான்ஸ்சே இல்லை" என்றான் வியப்பும் சிரிப்புமாக.

"ஹோ அண்ணைக்கு அவங்களைப் பார்க்கத் தான் ஆழ்வார்பேட்டையில் நின்னியா?? எங்களைப் பார்க்க வந்த மாதிரி என்ன சீன் போட்டே?"

என்று அண்ணனின் வியப்பையும் சிரிப்பையும் தனதாக்கிக் கொண்டு தமயந்தி வினவவும்

"அதை இப்போதான் கண்டுபிடிச்சியா? சரியான மந்திடா தந்தி நீ" என்றான் ரிஷிவர்மன்.

"என்ன கொழுப்பா?" என்று அவள் முறைக்கவும்

"சும்மா முறைக்காதே! அண்ணைக்கே சுதன்கிட்ட நான் ஃபோன் பண்ணினேனா என்று கேட்டிருந்தா என்னோட குட்டு அப்பவே

வெளிப்பட்டிருக்கும். நீ இவ்வளவு நாள் கழிச்சு, அதுவும் நான் சொன்னப் பிறகு தான், நான் உங்களைப் பார்க்க வரலென்னு புரிஞ்சுகிட்டு

இருக்கே. உன்னை மந்தின்னு சொல்லாம என்ன சொல்றதாம்?" என்றான் விளக்கமாக.

"ஹான். எனக்கு அப்படித் தோணவே இல்லை" என்று பரிதாபமாக சொன்னவனை

"இட் இஸ் ஓகே கண்ணமா" என்று தட்டிக் கொடுத்தான் கணவன்.

"சுசித்ராகிட்ட உங்க மனசை சொல்லிட்டிங்களா?" என்ற சுதனின் முதல் கேள்விக்கு ரிஷிவர்மன் பதில் சொல்லுமுன்

“சொல்லிட்டான் சொல்லிட்டான். சொன்னப் பிறகு தான் நமக்கு விஷயமே வருது. ஆனா அவ முடியாதுன்னு சொல்லிட்டான்னு வேற

குழப்புறான்” என்றார் ரமணன் சிரிப்புடன்.

“முதல அண்ணியைப் பத்தி சொல்லு” என்று அந்த சம்பாஷணைக்கு தற்காலிகமாக முற்றி புள்ளி வைத்தவள் சுசித்ரா பற்றிய

அண்ணனின் வர்ணனைகளை கிளப்பிவிட்டாள்.

“நீ சொல்லி நான் அதை செய்யாம இருப்பேனா செல்லக் குட்டி. இதோ உங்க அண்ணியைப் பத்தி ” என்று அவன் முடிப்பதற்குள்

“பாட்டுல சொல்லு” என்று ஆணையை நிறைவு செய்தாள் தமயந்தி.

சரியென்று தலையசைத்தவன் அனைவரது கண்களிலும் எதிர்பார்ப்பும் ஆனந்தமும் ஒருங்கே கலந்ததைப் பார்த்ததும் மெதுவாகப் பாட

ஆரம்பித்தான்.

“She is a fantasy
Sweet as a harmony
No one Knows she's a mystery
Fills your heart with ecstasy

ஒரு ஊரில் அழகே உருவாய் ஒருத்தி இருந்தாளே
அழகுக்கே இலக்கணம் எழுத அவளும் பிறந்தாளே
அவள் பழகும் விதங்களை பார்க்கையிலே
பல வருட பரிச்சயம் போலிருக்கும்
எதிலும் வாஞ்சைகள் தானிருக்கும்
முதலாம் பார்வையிலே மனதை ஈர்ப்பாளே ” என்று அவன் முடித்தப் போது

“அப்போ சை கருமத்திலே விழுந்திட்டியா அண்ணா” என்று மூக்கை மூடிக் கொண்டு அவனுக்கு அழகு காண்பித்தாள் தமயந்தி.
எல்லாரும் அதில் பட்டென்று சிரித்துவிட “ரொம்ப வாய்” என்று தங்கையின் தலையில் குட்டினான் ரிஷிவர்மன்.

பேத்தியின் தலையைத் தடவி விட்டுக் கொண்டே “தலையில் அடிக்காதன்னு உனக்கு எத்தனைத் தடவை சொல்றது?” என்று பேரனை

அவர் கடிந்து கொண்டார் என்றால்

அவளது கணவனோ “உன்னைவிட கம்மி தான்” என்று சிரிப்புடன் மனைவிக்குப் பரிந்து வந்த போதும்

“ஓகே இப்போ சொல்லு, சுசி ஏன் முடியாதுன்னு சொன்னா?” என்று காரியத்திலேயே கண்ணாய் இருந்தான் சுதன்.

“ஹம்ம், நம்மளோட பணத்தின் மேல் ஏற்பட்ட பயம்.” என்று அவன் வாக்கியத்தை முடிப்பதற்குள்

“கண்டிப்பாக வரவேண்டியது தான். தப்பு சொல்லமுடியாது” என்று தன் கருத்தைக் கூறினார் ரமணன்.

சுதனின் வியாபார அனுபவம் “வேற ஏதோ இருக்க மாதிரி இருக்கே?” என்று அவனைக் கேட்க வைத்தது.

“ஹம்ம் வேற என்ன? அவளுக்கும் எனக்கும் இருக்கும் தோற்ற வேறுபாடு. நான் அதை ஒரு பொருட்டாய் எண்ணவில்லை என்றாலும்

அவளுக்கு அதை ஜீரணிக்க முடியவில்லை” என்று ரிஷியின் பதிலில் மூவருமே குழம்பிப் போயினர்.

“புரியலையே? அவளுக்கு நீ ஏற்றவன் இல்லைன்னு நினைக்கிறாளா? உனக்கென்னடா குறைச்சல்?” என்று வெளிப்படையாகவே

வினவினார் ரமணன்.

தமயந்திக்கோ தன் அண்ணனின் தோற்றத்தில் என்ன குறை கண்டுபிடித்தாள் இந்த சுசித்ரா? என்று சுர்ரென்று கோபம் வந்தது.

“ச்சு ராம்ஸ், எனக்கென்ன குறை. அவளோட குறையைத் தான் பூதாகரமா பார்க்கிறா” என்று ரிஷிவர்மனின் வருத்தத்தையும் மீறி மற்ற

மூவரது கற்பனையும் வெகு வேகமாக ஓடி கண்டதையும் நினைத்துக் கலங்கியது.

தனது கற்பனையை மெதுவாக ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவந்த சுதன் “அவளுக்கென்ன?” என்றான் சற்று குழப்பம் கலந்த கலவரத்தோடு.

“அவளோட இடது கால் வலது கால் அளவு பலமில்லை” என்று சுசித்ராவின் ஊனத்தை நாகூக்காய் தமையன் வெளியிட

“ஒரு கால் நொண்டியா?” என்று அப்பட்டமாக அதை பிரதிப்பலித்தாள் தமயந்தி.

“ஷ் மதி” என்று சுதன் அதட்டலாகவும் “ப்ளீஸ் தயா” என்று ரிஷி கெஞ்சுதலாகவும் அவளை அடக்க, ரமணனோ பெரும் அதிர்ச்சியில்

இருந்தார்.

அவரால் சட்டென அதிலிருந்து மீள முடியவில்லை என்பது அவரது மௌனத்திலிருந்தே ரிஷிக்குப் புலப்பட்டது.

கணவனின் அதட்டலில் அடங்கியிருந்தாலும் தமயந்தியால் அண்ணனின் மனைவியை ஊனமுற்றவளாய் கற்பனை கூட செய்ய

முடியவில்லை.

வருங்கால மனைவி பற்றிய அவனது ஆசைகளை அறிந்தவள் என்பது ஒரு காரணமாய் இருக்க, மற்றொன்றோ அண்ணனின் நிமிர்ந்த

நடையுடன் கால்களைத் தாங்கி நடக்கும் ஒரு பெண்ணின் நடையை இணைக்கமுடியவில்லை என்பது மறு காரணமாய் அமைந்தது.

தன் திருமணத்தின் போது அவனது உள்ளத்தின் கற்பனைகளைத் தமையன் பேசிய போது அதற்குத் தான் உருவகித்து வைத்திருந்த

பெண்ணிற்கும் இப்போது தமையன் சொல்லும் பெண்ணிற்கும்... ஹம்ம்...

ஒன்றும் சொல்லாமல் தங்களது யோசனையிலேயே மூவரும் உழன்றிருக்க “என்ன இது? எல்லாரும் ஏன் இப்படி இருக்கீங்க? அவளுக்குக்

கால் மட்டும் தான் பலமில்லை. அதில் இழந்த பலத்தை அவள் எவ்வளவு அழகாய் மனதிலும் முகத்திலும் நிறைத்து நிமிர்ந்து நிற்பாள்

தெரியுமா?” என்று சுசித்ராவின் தன்னம்பிக்கையை ரிஷிவர்மன் எடுத்துரைக்க

“என்னவா இருந்தாலும் அவள் உனக்கு வேண்டாம். நீ அவளை மறந்து விடு” என்று அண்ணனுக்கு அறிவுறுத்தினாள் தமயந்தி.

அத்தியாயம் 17

ரிஷி வர்மன் என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் திணறிக் கொண்டிருக்க அவனது உதவிக்கு வந்த சுதன் “மதி, அவசரப்பட்டு

வார்த்தையை கொட்டாதேன்னு உனக்கு ஆயிரம் முறை சொல்லிட்டேன். எழுந்து உள்ளே போ” என்றான் இயல்பான பரிவு மறைந்து

அழுத்தம் தலை தூக்கிய குரலில்.

அவனுக்கோ மனைவி இன்னும் ஏதாவது சொல்லி அதனால் இன்னமும் ரிஷிவர்மனின் மனதை நோக்கித்துவிடுமோ என்று பயமாக

இருந்தது. அவள் சிறு குழந்தை தான் என்றாலும் அவள் பேசும் அனைத்தையும் குழந்தைத் தனமாக எடுத்துக் கொள்ள இயலாதே? ரிஷி

மனம் வருந்தி ஏதேனும் சொல்லப் போய், இவள் அதை எதிர்க்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் பேசிவிட்டால் என்ன செய்வது

என்றெண்ணி அவன் சொல்ல

“நான் ஏன் போகணும்? நான் இங்க தான் இருப்பேன்” என்று பிடிவாதம் பிடித்தாள் தமயந்தி.

“அவ இருக்கட்டும் சுதன். அவளோட கருத்தை, அவளுக்குத் தப்பா பட்டதை அவ சொல்லிட்டா. அதை நான் ஒன்னும் தப்பா

எடுத்துக்கலை.” என்று கூறியபோதும் மனதின் வருத்தம் குரலில் வெளிப்பட்டது லேசாக தெரிந்தது.

“தாத்தா” என்று அவரை அதட்டி நினைவு உலகிற்கு இழுத்து வந்தவள், நினைவு உலகிற்கு அவர் வந்ததும் வராததுமாக அவரைத் தன்

கூட்டணிக்குள்ளும் இழுத்துவரும் நோக்கத்துடன் “என்ன ஒன்னும் சொல்லமாட்டேன்றிங்க? அந்த பொண்ணு வேணாம் தானே?

அப்படியிருக்க ஒரு பொண்ணை அண்ணனோட மனைவியா என்னால கற்பனை செஞ்ச கூட பார்க்கமுடியல” என்று நவின்றவன் தான்

வேண்டாம் என்று சொன்னதற்கான காரணத்தை வாய் மொழியாக பிறருக்கு அறிவித்தாள்.

பேத்தியின் குரலில் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீண்ட ரமணனோ யோசனையிலிருந்து மீளவே இல்லை. பேரனிடம் சில விஷயங்களைக் கேட்டுத்

தெளிவு படுத்திக் கொண்ட பின்னரே தன் சம்மதத்தை அவனிடம் கூறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் எப்போதும் பேத்திக்கு அளிக்கும்

ஆதரவை அளிக்க முடியவில்லை.

ரிஷியோ சுசியின் நிலையில் தன்னை வைத்து, இப்போது தயா பேசிய வார்த்தைகளை எத்தனை முறை யார் யார் வாய் மூலமாக அவள்

கேட்க நேர்ந்ததோ? அப்போது அவள் மனம் என்ன பாடு பட்டிருக்கும்? அவர்கள் பேசிய அந்த குத்தல் வார்த்தைகள் தான் அவனிடம் இந்த

நிமிர்வை கொண்டு வந்ததா? என்று அவளுக்காக உருகியவன், "சாரிடா பேபி" என்று தங்கையின் பேச்சுக்காக அதைக் கேட்கவே இல்லாத

சுசித்ராவிடம் மானசீகமாக மன்னிப்பு வேண்டினான்.

அவளுக்காக வருத்தப்பட்டவனுக்குத் தன் காதலும் திருமணமும் கேள்வி குறியாய் நிற்பது சற்று மெதுவாகத் தான் புலப்பட்டது.

இவ்வளவு காலம் ஒரு நல்ல ஆரோக்கியமான சூழ்நிலையில் வளர்ந்து, குறை என்று ஒன்றுமே சொல்லமுடியாத ஒருவனைக் காதலித்து

மணம் புரிந்த தங்கைக்கு சற்று வித்தியாசமாக படைக்கப்பட்ட சுசித்ராவை ஏற்றுக் கொள்ளமுடியவில்லை என்று புரிந்த அதே சமயம்

சுசித்ராவை ஒரு முறை பார்த்தால் தயாவின் இந்த எண்ணம் மாறிவிடும் என்ற நம்பிக்கையும் வந்து சேர்ந்தது.

எண்ணங்களால் ஊர்வலம் நடத்திக் கொண்டிருந்தவனின் விழிகளில் சுதாகரன் தமயந்தியை கண்களால் மட்டுமல்லாமல் கைகளாலும்

அவளை அடக்கும் முயற்சியில் அவளை அவளது இருக்கையை விட்டு எழவைத்துக் கொண்டிருப்பது பட்டது.

இதுநாள் வரைத் தன்னை ஒரு வார்த்தை, ஏன் கண்ணசைவில் கூட கடிந்து கொள்ளாத கணவன் இன்று கண்டிப்பை காட்டுக்கிறானே என்ற

பயம்! துளியுமில்லாமல் தன் வாதத்தில் நியாயம் இருப்பதாக எண்ணித் தலையை நிமிர்த்தி அமர்ந்திருந்தாள்.

தமயந்தியோ ரிஷிவர்மனோ ஏதும் சொல்லிவிடும் முன்னர் "சுதன் நாங்க கிளம்பறோம். வா ரிஷி. கண்ணமா நான் நாளைக்கு வரேன்டா,

அப்போ பேசிக்கலாம்" என்று கூறிய ரமணன் எழுந்து நடந்தே விட்டார்.

"தாத்தா" என்று ரிஷி தயக்கத்துடன், "தாத்தாதாதா" என்று தமயந்தி அடத்துடனும் அழைத்தது அவரை நிறுத்தவில்லை.

"நான் நாளைக்கு வரேன்னு சொல்றேனே குட்டி. தாத்தா சொன்னா செய்வேன் தானே? அதுவரைக்கும் கொஞ்சமே கொஞ்சம் பொறுமையா

இரு. இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். உங்க அம்மாகிட்ட எதுவும் சொல்லாதே" என்று பேத்திக்குப் பொறுமையாய் எடுத்துக் கூறியவர்

பேரனிடம் திரும்பி "வாடா என்கிறேன்" என்று அழுத்திக் கூறினார்.

என்ன நினைத்தாரோ சுதனிடம் திரும்பி வந்தவர் "தப்பா நினைக்க வேண்டாம் சுதன்" என்று அர்த்தப்பார்வையுடன் சுதாகரனின் கைகளைப்

பிடித்துக் கொண்டு பேசினார்.

"என்ன தாத்தா இது? நான் தப்பா நினைக்கல. எனக்குமே நீங்க செய்றது தான் கரெக்ட்ன்னு தோணுது. மதிக்கு எந்த இடத்தில என்ன

பேசணும்ன்னு சட்டுன்னு புரிய மாட்டேங்குது. நான் அவ கிட்ட பேசுறேன். நீங்க மற்றதைப் பாருங்க" என்று அவரை அனுப்பி வைத்தான்.

"ஆளாளுக்கு என்னையே குறை சொல்றீங்க? நான் என்ன ஊர்ல இல்லாத ஒண்ணையா சொல்லிட்டேன். யாரு என்ன சொன்னாலும்

அண்ணா நீ அந்தப் பொண்ணை மறந்துடு. அவ நம்ம குடும்பத்துக்கு வேண்டாம்” என்று தங்கை தமக்கை ஸ்தானத்திற்கு டபுள்

ப்ரோமோஷன் வாங்கி உபதேசித்தாள்.

“தமயந்தி, எல்லாத்துக்கும் ஒரு அளவிருக்கு. இப்போ நீ வாயை மூடப் போறியா இல்லையா?” என்று சுதாகரனின் மென் குரல்

கர்ஜனையாய் மாறி அவளது வாய் வழி வந்த அருவியை கண்களுக்கு இடம் மாற்றியது.

இப்படி எதுவும் நடந்துவிடுமோ என்ற எண்ணத்தில் தான் ரமணன் கிளம்பியது என்று விளங்கியதும் “ப்ளீஸ் சுதன்” என்று மைத்துனனிடம்

கெஞ்சல் வார்த்தைகளால் விடைப் பெற்றவன் “சாரி தயாமா, அண்ணா நாளைக்கு வரேன்” என்று தங்கையிடம் எதற்கென்று தெரியாமலே

மன்னிப்பை வேண்டி விடைப் பெற்றான்.

நீலாங்கரையில் அமைந்திருந்த தமயந்தி வீட்டிலிருந்து ரமணனுடன் கிளம்பிய ரிஷி திருவான்மியூரை அடையும் வரை காரில் ஒரு ஆழ்ந்த

அமைதியே குடியிருந்தது.

அவன் மருந்தீஸ்வரர் கோவிலை கடக்கும் போது “உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும் ரிஷி. வீட்டுக்குப் போகவேண்டாம். வண்டியை

திருவான்மியூர் பீச்சுக்குத் திருப்பு” என்ற ரமணன் யோசனையிலிருந்து மீண்ட பாடில்லை.

மறு பேச்சின்றி வண்டியைத் திருப்பிய ரிஷிக்கோ தமயந்தியின் பேச்சு ஒரு வகை வருத்தத்தை அளித்தது என்றால் தாத்தாவின் நீண்ட

மௌனம் பயத்தைக் கிளப்பியது.

யார் என்ன சொன்னாலும் தான் சுசியை மணந்து தான் தீருவேன் என்று தான் தோன்றித்தனமாய் எல்லோரையும் எதிர்த்துக் கொண்டு

திருமணம் புரிய அவன் மணம் இடமளிக்க வில்லை என்பதோடு சுசியுமே இதற்கு ஒத்துக் கொள்வாளா? என்று தெரியவில்லை என்று

அவனது சிந்தனை ஏழு கடல் ஏழு மலைத் தாண்டி திருமணம் வரைக்கும் சென்று விட, எப்போதும் போல் அவனது மனசாட்சி “ஹே நீ

இன்னும் இரண்டாவது கடலே, அது தான் சுசியின் சம்மதத்தையே அவளது வாய் மொழியாய் வாங்கவில்லை. அதற்குள் பேரன் பேத்தி

வரைக்கும் கற்பனையைத் தட்டிவிடுறியே?” என்று அவன் மண்டையில் ஓங்கி ஒன்று வைத்தது.

“என்ன ராம்ஸ்? அமைதியா இருந்து எனக்குள்ள புயலைக் கிளப்பி விடுறீங்க? எதுவானாலும் தயா மாதிரி பட்டுன்னு சொல்லுங்க ராம்ஸ்”

என்று அவரது மௌனத்தைக் கலைக்க அவன் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி தோல்வியையே தழுவியது.

காரை நிறுத்திவிட்டு இறங்கிய இரு “ஆர்”களும் சுற்றுப்புற இரைச்சலை அடக்கி, நிலவின் ஒளியைத் தன்னுள் வாங்கி, உருக்கி வார்த்த

வெள்ளிக் கொலுசாய் அலைகள் ஜதியிட்டுக் கொண்டிருந்த கடலை நோக்கி நடந்தனர்.

அலைமகளின் ஜதி சுவரங்களை உள்வாங்கி, அவற்றின் நாதம் தந்த இனிமையில் மனதை அழுத்திய யோசனையின் துன்பத்தை

இனிமையாக்க முயலும் வேலையில் சில பல நிமிடங்கள் கரைந்தது.

“ராம்ஸ், எதுக்கு இத்தனை பில்ட் அப்? வாட் இஸ் ஈடிங் யு?” என்று ரிஷியை பொறுமையின் சிகரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றபின்னரே

ரமணன் வாயைத் திறந்தார்.

“அன்னைக்கு வாங்கின மோதிரத்தை சுசிகிட்ட கொடுத்துட்டியா?” என்ற அவரது முதல் கேள்வியில் எப்போதும் போல் திகைத்துத் தான்

போனான்.

தங்கையைப் போல் பட்டென்று தன் விருப்பமின்மையை தாத்தா சொல்லுவார் என்று அவன் எதிர்ப்பார்கவில்லை என்றாலும் அவரது

மறுப்பை லேசாகவேனும் எதிர்ப்பார்த்திருந்தான் ரிஷிவர்மன்.

இப்போதும் அவருக்கு இதில் முழுதாய் விருப்பமில்லை என்பது அவரது யோசனையில் விளங்கினாலும் முழுதாய் வெறுப்புமில்லை

என்பதே அவனுக்குப் பெரும் நிம்மதியை அளித்தது.

“இல்ல ராம்ஸ். இன்னும் கொடுக்கல. நாலு சாரி கார்க்கே மேடம் விலைவாசி பத்தி ஒரு சொற்பொழிவு நடத்தி, எனக்குப் பொறுப்பே

இல்லைன்னு முத்திரை குத்தாத குறையா பேசிட்டாங்க. நான் மட்டும் அந்த மோதிரத்தை எடுத்திருந்தேன் ஜன்னல் வழியா என்னை

வெளியே தள்ளிவிட்டிருப்பாள்” என்றான் போலி பயமும் நிஜ வருத்தமும் நிறைந்த குரலில்.

“ஹம்ம்” என்று அதை அத்துடன் முடித்தவர்

“இப்போ நான் கேட்கும் கேள்விக்கு மழுப்பாம, வம்பு பேசாம, கோபப்படமா, தாத்தா என்னடா இப்படி கேட்குறாரேன்னு வருத்தப்படாம,

பொறுப்பா மனசில என்ன நினைக்கிறியோ அதை சொல்லணும்” என்று அவனைத் தயார் செய்தவர் அவனது கண்களில் படர்ந்த

ஆராய்ச்சியையும், உதட்டில் பிறந்த “ம்ம்ம் சரி” என்ற வார்த்தைகளையும் பதிலாய் பெற்றுக் கொண்டு

“இன்றைய தினத்திற்கு அவளது முக வசீகரம் உன்னை ஈர்த்திருக்கலாம். ஆனால் அது என்றென்றைக்கும் இருக்கும் என்று

சொல்லமுடியாது...” என்று அவரது வாக்கியம் முடியும் முன்னரே

“என்னை முதலில் ஈர்த்தது அவளது கலையான முகம் தான். நான் இல்லைன்னு சொல்லல. ஆனா அது மட்டுமே என்னோட காதலின்

மூலக் காரணமில்லை. என்ன ராம்ஸ் நீங்களும்?” என்று மாலையில் சுசித்ராவிடம் கூறாமல் விட்டப் பதிலை மிகுந்த வேகத்துடன்

ரமணனுக்கு அளித்தான்.

“நான் கேள்வியை முடிக்கிறதுக்கு முன்னாடி எதுக்கு இவ்வளவு வேகம்? பொறுமையா பதில் சொல்லு என்று நான் சொல்லவில்லை”

என்று அவரது கூர்மையில் குத்துப் பட்டு ரிஷிவர்மன் அடங்கியதும்

“அவளுடைய ஊனம் உங்களுடைய திருமண வாழ்கையை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கும் என்று தெரியவில்லை. அதன் பாதிப்பை

அறியும்போது அவள் அழகில் நீ கொண்ட மயக்கம் களைந்து அவளை வார்த்தையாலோ செயல்களாலோ காயப்படுத்தி ஒதுக்கிவைத்தியோ

அதை விட பெரும் பாவம் இந்த உலகில் எதுவுமே இல்லை” என்று ரமணன் கூறிய போது அவரது குரலில் இருந்தது பரிவா? கோபமா?

வருத்தமா? பாசமா? என்றுவரையறுக்கமுடியவில்லை.

வெளிப்படையாக சொல்லாவிட்டாலும் அவர் சொல்லவந்ததின் அர்த்தம் ரிஷிவர்மனுக்குப் புரியவே செய்தது.

“கண்டிப்பா தாத்தா. நான் இளமை வேகத்திலேயோ இல்லை காதலின் உந்துதலிலோ இதைச் சொல்லவில்லை. அவளை அவளா நான்

எத்துக்கிறேன். ரெண்டு பேருமே மாற வேண்டிய அவசியம் இருக்காதுன்னு தான் நினைக்கிறேன். அப்படியே இருந்தாலும் நான் அவளுக்காக

மாறிக்கிறேன்” என்று தன் உறுதியை அவன் எடுத்துரைத்தப் போதும் ரமணனால் ஒத்துக் கொள்ளமுடியவில்லை.

“ஹம்ம் எல்லாம் சரி தான். ஆனால் நீ இதைத் தியாகமாகவா நினைக்கிறாய்?” என்று தன் அடுத்த சந்தேகத்தை அவனின் பதிலுக்காக

முன்வைத்தார்.

“தியாகமா? நீங்க ஏன் தாத்தா அவளோட குறையை ஒரு பெரிய விஷயமா நினைக்கிறீங்க? நீங்க ஒரு தடவை அவளைப் பார்க்கணும்.

அதற்கு அப்புறம் இப்போ நீங்க கேட்டக் கேள்விக்கு அவசியமே இல்லைன்னு உங்களுக்குப் புரியும்” என்று கூறியவன்

“அவளை ஒரு சாதாரண பெண்ணைவிட குறைவா ஏன் நினைக்கிறீங்க? அவளது தன்னம்பிக்கையும், தைரியமும், நிமிர்ந்த நடையும், நேர்

கொண்ட பார்வையும் அவளை அசாதாரணமா காட்டும்.” என்று தொடர்ந்து சுசித்ராவைப் பற்றிய அவளது அலசலை அவரிடம் பகிர்ந்தான்.

முகம் சற்றே தெளிய, “ஹம்ம். நீ இவ்வளவு உறுதியா இருந்தால் நல்லது தான்.” என்றார் ரமணன்.

“இன்னும் என் மேல் நம்பிக்கை வரலையா ராம்ஸ்? உங்ககிட்டயே இந்தப் பாடா இருக்கே? இன்னும் நான் எத்தனைப் பேரை

சமாளிக்கணுமோ? எல்லாரையும் விட எனக்கு சுசியை நினைச்சாத் தான் பீதியா இருக்கு” என்று அவரிடம் கேட்டவனுக்கு

“இத்தனை நாளாய் அவளிடம் சம்மதம் வாங்காமல் என்னடா செய்து கொண்டிருந்தாய்? அதைவிட என்ன முக்கியமான வேலை?” என்று

ரமணன் கூறிய போது அவர் சற்றே இயல்புக்குத் திரும்பியிருப்பது புரிந்தது.

“ஏன் சொல்லமாட்டீங்க? அவளைப் பார்க்கிறதே அரிதா இருக்கு. அதுக்கு மேலே நாலு வார்த்தை பேசினா அதுல ரெண்டு வார்த்தை “சாரி

சுசி" ஆகிடுது" என்று அலுத்துக் கொண்ட ரிஷியைத் தட்டிக் கொடுத்தார் ரமணன்.

"ஆனா தயாவை எப்படி சமாளிக்கிறது ராம்ஸ்? அவளே புரியாம பேசினா, அம்மா என்ன சொல்வாங்களோன்னு வேற யோசனையா

இருக்கு" என்று தன் வருத்தத்தை வெளியிட்டான் ரிஷிவர்மன்.

"நான் இந்தப் பேத்தியை பார்த்துக்கிறேன். நீ என் வருங்காலப் பேத்தியை பாரு" என்று அந்த உரையாடலை முடித்தவர்கள் வீட்டை நோக்கி

நடையைக் கட்டினர்.

ரிஷி வீட்டை அடைந்த அதே நேரம் சுசியின் மனதினுள்ளும் நுழைந்து அவளது மனவீட்டில் நடு நாயகமாக அமர்ந்து கொண்டு அவளை

ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தான்.

அவனிடம் என்ன தான் முறைத்துக் கொண்டு வந்த போதும் அவன் கொடுத்த சாரி கார்குகளை எடுத்துக் கொண்ட வந்த தன்னை என்ன

வகையில் சேர்த்துக் கொள்வதென்று எண்ணிய அவளுக்கு அவன் என்ன நினைத்திருப்பான் என்று எண்ணிய நொடியில் புதிதாய் நாணமும்,

டன் கணக்கில் அசடும் முகத்தில் உருங்கே வழிந்தது.

மனதிலிருக்கும் ஆசைகளை வெளியிடாமல் நடைமுறைக்கு ஒத்துவராது என்று ஒத்தி வைப்பதில் மன அழுத்தம் தான் அதிகமாகுமே ஒழிய

என்ன லாபம்? என்று மனம் இடித்துரைத்த அதே சமயம்

இப்போதிருக்கும் ஆசையை நிறைவேற்றும் எண்ணத்தில் அவனிடம் சரியென்று ஒத்துக் கொண்டு அதன் பின்னர் அது படு குழியாய் கிடுகிடு

பள்ளமாய் மாறிவிட்டால் என்ன செய்வது? என்றும் பயமாக இருந்தது.

உண்மையை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள பழகியிருந்த சுசித்ராவால் தன் மனதை தன்னிடமே மறைக்கமுடியவில்லை என்பதோடு அதை

அவனிடம் எப்படி மறைக்கப் போகிறோம் என்பதே பெரும் கவலையாய் இருந்தது.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவனைப் பற்றி தனக்கு என்ன தெரியும்? ஒரு நகைக் கடையின் முதலாளி என்ற ஒரு விஷயம் மட்டும் தான்

அவன் அறிந்தது. அவன் அம்மாவைப் பார்த்திருக்கிறாள் தான். ஆனால் அவரது குணம், அவர்களது குடும்ப நிலை, ஏன் அவர்கள்

குடும்பத்தில் யார் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கூட தெரியாதே? ஒரு முறை தாத்தா, தமயந்தி என்று இருவரை அவன் குறிப்பிட்டான் தான்

என்றாலும் ஆழம் தெரியாமல் காலை விடுவது போலிருந்தது சுசிக்கு.

அவன் குடும்பத்தைப் பற்றி நினைத்தப் போது அவளால் தன் பெற்றோர் எதை எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்று வேறு யோசனையாக

இருந்தது.

தூக்கத்திற்குத் துணையா இந்த யோசனைகளும் அவளைத் தழுவ, காலையில் அவள் கண் விழித்தப் போது தூக்கம் போயிருந்தாலும்

துணை நின்ற யோசனைகள் போகாமல் அவளுடனே வேலைக்கும் வந்தன.

மாலை வேலை முடிந்து பேருந்திற்காக நின்ற போதும் பின் தொடர்ந்த யோசனைகள் அவளுக்கு உதவியதோ இல்லையோ அங்கே காருடன்

வந்த ரிஷிக்குப் பெரும் உதவி புரிந்தது.

கார் அவள் அருகில் வந்து நிறுத்தியவன் அவள் புறம் குனிந்து "பேபி, கம் இன்சுடை" என்றான் உரிமையுடன்.

அந்த உரிமையை அவள் கண்டுகொண்டதும் "ப்ளீஸ் பேபி. பின்னாடி நிக்கிற பஸ்கிட்ட இருந்து என்னைக் காப்பாத்துமா" என்றான்

பவ்யமாக.

அந்த பவ்யம் போலி என்று உணர்ந்த சுசியோ வீம்பாக வேறெங்கோ பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

அவனும் அந்த பவ்யம் போலி என்று உணர்ந்தும் விதமாக பஸ்சின் ஹோரன் ஒலி காதைக் கிழித்தப்போதும் சற்றும் அசையாமல்

அங்கேயே நின்றான்.

இரண்டே நிமிடத்தில் கூடி நின்றவர்கள் அவனைத் திட்டத் தொடங்க, ஐந்தே நிமிடத்தில் கடமை தவறா போக்குவரத்துத் துறை அதிகாரி

ஒருவர் தூரத்தில் நடந்து வருவதைக் கண்ட சுசித்ரா என்ன நினைத்தாளோ சட்டென்று காரினுள் அமர்ந்து "சீக்கிரம் வண்டியை எடுங்க"

என்றாள் எரிச்சல் பாதி பயம் பாதி கலந்த குரலில்.

அத்தியாயம் 18

அடக்கிய சிரிப்புடன் வண்டியை எடுத்த ரிஷிவர்மன் அடுத்து வந்த சிக்னலில் வலது புறம் திரும்பி சாய் பாபா கோவிலிருக்கும் தெருவில் வண்டியை செலுத்தினான்.

அந்த போலீஸ் காரர் பின்னாடி அவர்களைத் தொடர்கிறாரா என்று திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்த சுசித்ராவிற்கு அவன் செல்லும் பாதை புலப்படவே சிறிது நேரம் பிடித்தது.

போலீஸ் காரரின் தலை அவளது விழிகளின் வட்டத்திற்குள் வராமல் போனதும் தான் கார் நின்றிருப்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. பதட்டத்துடன் திரும்பியவளுக்கு ரிஷியின் விரிந்த சிரிப்பும், கண்ணில் படர்ந்த சிறு வெற்றியின் அறிகுறியும் அவன் மீது மட்டுமின்றி தன் மீதும் கோபத்தை ஏற்படுத்த “இப்போ என்ன வேணும் உங்களுக்கு?” என்றாள் கோபத்தை எரிச்சலாக மாற்றி.

“என்ன கேட்டாலும் கிடைக்குமா?” என்ற ரிஷி வர்மனின் பார்வை அவனையும் மீறி அவளது பவள உதடுகளுக்குச் சென்று மீண்டது.

அவளது கண்ணிலிருந்து உதட்டிற்குச் சென்ற நேர்கோட்டை கோணலாக பார்த்தவளின் பவள உதடுகள் இரத்தின நிறம் கொள்ள “ஹலோ மிஸ்டர்” என்று பல்லைக் கடித்தாள்.

அவளது ஹலோ மிஸ்டரில் ரிஷிவர்மனின் காதல் உணர்வுகள் மிஸ்ஸாகி, அவளிடம் பேசும் இந்த வாய்ப்பை மிஸ் செய்துவிடக் கூடாதே என்ற பதைப்பு உண்டாகியது.

“கூல் பேபி. எதுக்கு இத்தனை கோபம்? இந்தக் கோபத்தை நீ ஒரு முகமூடியா வச்சிருக்கேன்னு எனக்குத் தெரியும். அதனால் நீ அந்த முகமூடியை கழட்டிவச்சுட்டே என்கிட்டே பேசலாம்” என்ற அவளது நிதானத்தில் குட்டு வெளிப்பட்ட உணர்வு சுசித்ராவின் முகத்தில் பிரதிபலித்தது.

ஒரே வினாடியில் அதை சரிசெய்தவள் “என்ன வேணும்ன்னு கேட்டேன்” என்றாள் அமர்த்தலாக.

“நான் நேத்து கேட்ட கேள்விக்குப் பதில்” என்றவன் அவளது முகத்தில் குழப்பம் சூழ்ந்து கண்கள் வேறு புறம் திரும்புவதைக் கண்டதும்

“சுதா, லுக் அட் மீ” என்றான் மிருதுவாக.

அந்தக் குரலில் இருந்த மென்மை முகத்திலிருந்த குழப்பங்களை வடியவைப்பது போல் உணர்ந்த சுசித்ரா, அவை வடிந்து அவளையும் மீறி கன்னங்கள் சிவந்து விடுமோ என்ற பயத்தில் திளைத்தாலும் அவன் புறம் திரும்பினாள்.

இயல்பான மிடுக்கும் துடுக்கும் தலைத் தூக்க “நேத்திக்குக் கேட்டது தானே? அதுக்கு என்னோட பதில் என்னன்னு நான் நேத்திக்கே சொல்லிட்டேன். எனக்கு எதையும் ஒத்திப் போட்டுப் பழக்கமில்லை” என்ற அவளது நிமிர்வில் குனியாமல் மேலும் நிமிர்ந்த ரிஷிவர்மன்

“அப்படிங்களா அம்மணி. ரொம்ப சந்தோசம். தப்பான பதிலை உடனே சொல்றதில் உங்களுக்குத் தான் எத்தனை பெருமை” என்று அப்போதும் கிண்டல் செய்தவனை என்ன சொல்லி மறுப்பது என்றே அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

திருமண வயது வரும்போது கண்டிப்பாகத் தன்னை மணம் புரிந்து கொள்ள யாரும் முன்வர மாட்டார்கள் என்ற எண்ணமும் அப்படி யாரும் வர வேண்டுமென்றும் அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதாலும் அவளது எண்ணங்களில் தாய் தந்தை, அவள் செய்யும் சில நல்ல காரியங்கள் என்பது தவிர வேறு எதுவும் உலாவியதில்லை.

ஆனால் இவணைக் கண்ட நாள் முதல் புரண்ட தன் மனதை அறிந்தவள் என்பதால் அவன் முகம் பார்க்கத் தயங்கினாள்.

அந்தத் தயக்கம் அவனுக்கு மேலும் உற்சாகத்தை அளிக்குமே என்றெண்ணி, “உங்களுக்குத் தப்பா பட்டா நான் என்ன செய்யட்டும்? எனக்கு அது கரெக்ட்டா படுதே!” என்ற அவளது விதாண்டவாதம் முடியுமுன்னர்

“ப்ளீஸ்மா சொன்னதையே மாறி மாறி சொல்லி என்னைக் கிண்டல் செய்யத் தூண்டி உன் கோபத்தை என் நீயே தூண்டிவிட்டுக்கிறாய்?” என்று வினவினான் ரிஷிவர்மன்.

“என்னை எப்படி உடனே சரி சொல்ல சொல்றீங்க? உங்களைப் பத்தி எனக்கு ஒண்ணுமே தெரியாது. நீங்க வந்து என்னைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்கோன்னு சொன்னா நான் உடனே சரி சொல்லிடணுமா? முடியாது.” என்றாள் தான் இது வரை உடனழைத்து வந்திருந்த யோசனைகளின் விளைவால்.

“உடனே சரி சொல்லவேண்டாம். உடனே முடியாதுன்னும் ஏன் சொல்றே?” என்ற கூறினாலும் அந்த விவாதத்தைத் தொடர முடியாமல்

“இப்பக் கேட்டப் பாரு அது. அது கேள்வி. இப்போத் தான் என்னோட பேபின்னு நிரூபிக்கிற. குட் கேர்ஸ்” என்று அவளை மெச்சினான்.

அவளது மெச்சுதலில் மனம் குளிர்ந்தாலும், மனதின் குளிர் முகத்தின் சூட்டைத் தணித்து அதை பால்நிலவாய் மாற்றுமுன்னர் “உங்களோட பாராட்டை கேட்கிறதுக்கு எனக்கு நேரமில்லை. பஸ் வேற கூட்டமாகிடும்” என்று அவளை விரட்டினாள்.

அவள் என்ன தான் சுவாரஸ்யம் இல்லாதது போல பேசினாலும் அவளுக்குத் தன்னைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவல் இருக்கிறது என்று உணர்ந்த ரிஷிவர்மன் “அப்படியா? பஸ்க்கு லேட் ஆச்சா? கூட்டமா இருக்கும்னா நீ போடா. நாம நாளைக்குப் பேசிக்கலாம்” என்றான் பொய்யான யோசனையை முகத்தில் தேக்கி, ஒரு கையால் தாடையைத் தடவிக் கொண்டே.

அவளது யோசனையை உண்மை என்று நம்பி, இப்போது அவனைப் பற்றி ஒன்றும் அறிந்து கொள்ளமுடியாதே என்ற ஏக்கத்தால் மனதில் பரவிய சூட்டை இந்த முறை முகத்திற்கு இடம் மாற்றி “கதவைத் திறந்துவிடுங்க” என்று பல்லைக் கடித்தாள்.

“கூல்டா. உன்கிட்ட பேசக் கிடைச்ச அறிய சந்தர்ப்பத்தை வீணாக்குவேனா. நீ போதும் போதும் என்று சொல்றவரைக்கும் பேசிட்டே இருக்கேன். எங்க ஸ்டார்ட் பண்ணலாம்? தாத்தால இருந்து ஸ்டார்ட் பண்ணலாம்” என்று வாகாக சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டு பின்னால் இருந்த இரண்டு ஜூஸ் பாட்டில்களில் ஒன்றை அவளிடம் நீட்டியவாறே ஒன்றை தனக்கென்று எடுத்துக் கொண்டான்.

முகத்தில் ஒரு எச்சிரிக்கை உணர்வு தோன்ற “எனக்குப் பசியில்லை” என்றவளைக் கூர்ந்து நோக்கியவன் அதில் ஒரு விவாதத்தைத் தொடங்குவதைவிட முக்கியமான விஷயத்தில் கவனத்தைச் செலுத்தலாம் என்று முடிவு செய்து இரண்டு ஜூஸ் பாட்டில்களையும் பின்னாடி வைத்தான்.

அவனுக்கென்று எடுத்ததையும் அவன் குடிக்காமல் வைத்துவிட்டதில் உள்ளிருந்த பெண்மனம் வெளிவந்து “உங்களுக்குப் பசிச்சா நீங்க குடிங்க” என்றாள் சிறு அக்கறை குரலில் தொனிக்க

“அச்சச்சோ நான் அதைக் குடிச்ச மயங்கி விழுந்துட்டா உனக்கு யாரு கண்ணமா கதவு திறந்துவிடுவா? என்னோட பாக்கெட்ல இருக்க சாவியை நீயே எடுத்து திறந்துக்குவியா?” என்றான் அப்பாவியாக.

அவளது எச்சிரிக்கை அவளை எட்டிவிட்டதை உணர்ந்தவள் “ச்சே நாம மனசில என்ன நினைச்சாலும் அதை இவன் சொல்லி விடுகிறானே? நம்ம முகம் என்ன அவ்வளவு பளிச் கண்ணாடியாவா இருக்கு? அவனோட காரில் தானாகவே ஏறி அமர்ந்து கொண்டு அவன் அளிக்கும் உணவை மட்டும் தான் சந்தேகிப்பது இப்போது எனக்கே அபத்தமாகப் படும்போது அவனுக்கும் அது தோன்றுவதில் என்ன தவறு?” என்று எண்ணினாலும் ஒன்றும் சொல்லாமல் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள் சுசித்ரா.

“ஹம்ம், நாம பேசிட்டு இருந்த இல்ல இல்ல பேச ஆரம்பிச்ச விஷயத்திற்கு வருவோம்” என்று அதை அப்படியே விட்டுவிட்டு அவர்களது வீட்டைப் பற்றி விவரிக்கத் தொடங்கினான்.

அவனது தாத்தா, பெற்றோர், தங்கை, அவளது கணவன் என்று குடும்பத்தைப் பற்றி கூறியவன் பின்னர் அவனது படிப்பு, தொழில், அவனது பொழுது போக்கு, நண்பர்களுடன் கூட்டாக அவன் வைத்திருக்கும் மியூசிக் ட்ரூப் வரை சுருக்கமாக சொல்லி முடித்தான்.

அவன் சொல்லச் சொல்ல அவனது திறமைகளின் பட்டியல் வியப்பையும், அதில் தெரிந்த பணத்தின் தெளிப்பு ஒரு வித பயத்தையும் சம விகிதத்தில் சுசித்ராவின் நெஞ்சத்தில் நிரப்பியது.

முதலில் ஒரு அலட்சிய பாவத்துடன் அமர்ந்திருந்தவன் ஆச்சிரியத்திற்குத் தாவி முடிவில் லேசான பயமும் வியப்புமாய் அமர்ந்திருக்கவே ரிஷிவர்மன் அவன் முன்னர் சுடக்குப் போட்டு “என்ன பேபி? ரிஷி எப்படி ஹீரோவா? இல்ல ஜீரோவா?” என்றான் சிரிப்புடன்.

“ஹீரோ தான்” என்று வாய் தானாய் முனுமுனுக்க, அந்த முனுமுனுப்பு அவனை எட்டி அவனது முகத்தில் சந்தோஷ ரேகைகளை அழுத்தமாக படரவிட்டப் போது, அதே முனுமுனுப்பு அவளது புத்திக்கு எட்டி முகத்தில் குழப்ப ரேகைகளை மிக அழுத்தமாக படரவிட்டது.

“ஓவர் குழப்பம் உடம்புக்கு ஆகாது பேபி. உன்னோட குழப்பத்தை என்கிட்டே சொல்லு பார்க்கலாம் நான் இன்னும் கொஞ்சம் குழப்பிவிடுறேன்... ச்சே ச்சே குழப்பத்தை தெளிளிளிளிய வையக்கிறேன்” என்றான் கண்களை உருட்டி.

“ச்சு. சுமமா இருங்க ரிஷி” என்று அலுத்துக் கொண்டதில் முதல் பாதியை சுலபாக விட்டவன் பின்பாதியை கப்பென்று பிடித்துக் கொண்டான்.

அவனது அடக்கலுக்கு எதிரொலியாக “ச்சு, ச்சு, ச்சு” என்ற அவனது வருத்தம் ஒலிக்கவே “இருக்க குழப்பம் பத்தாதுன்னு இவன் வேற இதையாவது சொல்லி கடுப்பைக் கிளப்புறான்” என்று சுசித்ரா மனதில் நினைக்க, ரிஷியோ “இல்ல, நான் உன்னை இவ்வளவு அழகா பேபி, சுதானு உன்னை யாரும் கூப்பிடாத பேரா கூப்புடுறேன். நீ மட்டும் ரிஷின்னு எல்லார் மாதிரியும் கூப்பிட்டியேமா கூப்பிட்டியே” என்ற அவனது சிவாஜி பாணி வசனத்தில் சுசித்ராவின் முகத்தில் சிரிப்பு விசாலமாய் படர்ந்தது.

“ஹம்ம் இப்போ எங்க வீட்டைப் பத்தி தெரிஞ்சுகிட்ட, அப்புறம் ரொம்ப முக்கியமா என்னோட வீர தீர பராகிரமங்களை தெரிஞ்சுகிட்டு என்னை ஹீரோன்னும் ஒத்துக்கிட்ட. எப்போ கல்யாணத்தை வச்சுக்கலாம்? ஹம்ம் சொல்லு சொல்லு” என்று இப்போது விரட்டுவது அவனது முறையானது.

“ஹான்” என்று ஒரு நிமிடம் தடுமாறித் தான் போனாள் சுசித்ரா!

தனது தடுமாற்றம் அவன் கண்களுக்குப் புலப்படும் முன்னர் “இதென்ன கத்திரிக்காய் முருங்கைக்காய் வியாபாரமா? நான் விளம்பரம் செஞ்சுட்டேன். நீ உடனே வாங்கிக்கோ என்றமாதிரி பேசுறீங்க?” என்று அவளது கேள்வியில்

“என்னடா இன்னும் காய்கறி பற்றி மேடம் பேசலையேன்னு நினைச்சேன். இதோ வந்துடுச்சு.” என்றவன் தொடர்ந்து

“ஓகே. உன் வழிக்கே வரலாம். நீ சரி சொல்றதுக்கு எவ்வளவு நேரம் டைம் வேணும்? ஒரு மணி நேரம் போதுமா? இல்லைனா ஒரு... ரெண்டு மூணு மணி நேரம் எடுத்துக்கோ. என்னைக் கேட்டா அஞ்சு நிமிஷம் ஏன் அஞ்சு செகண்ட் கூட ஜாஸ்தி தான். ஆனாலும் பாரேன் உனக்கு நான் எவ்வளவுவளவுவளவு டைம் தந்திருக்கேன்னு. முடிவை சீக்கிரமா எடுத்தா மட்டும் பத்தாது. அதை எனக்கும் உடனே சொல்லிடணும் சரியா? இந்தா, இது தான் என்னோட செல் நம்பர். இதுக்கு போன் பண்ணி சொல்லிடு” என்று தாராள மனதுடன் அவன் அளித்த கெடுவில் “இடத்தைக் கொடுத்தா மடத்தைப் பிடுங்கறது என்பது இது தானா?” என்ற எண்ணம் பிறந்தது சுசித்ராவிற்கு.

சொன்னதோடு நில்லாமல் போன் நம்பரையும் குறித்துக் கொடுத்தான் ரிஷிவர்மன்.

“ப்ளீஸ் நான் கிளம்புறேன். அம்மா தேடுவாங்க” என்று கெஞ்சினாலும் ரிஷிவர்மன் நீட்டிய காகிதத்தை ஒரு சிறு தயக்கத்துடன் வாங்கிக் கொண்டாள் சுசித்ரா.

“நானே கொண்டு பொய் விடுறேன் பேபி” என்று அவன் கூறியதற்கு

“இல்ல வேண்டாம். அப்பா அம்மாக்குத் தெரிஞ்சா வருத்தப் படுவாங்க. நானே போய்க்கிறேன்.” என்று அந்த பேச்சிற்கு அப்போதே முற்றுப் புள்ளி வைத்தாள் சுசித்ரா.

“ஹம்ம் சரி. இன்னைக்கு உன்னோட போன் காலுக்கு வெயிட் பண்ணிட்டே இருப்பேன். நீ பண்ணினாலும் பண்ணலைனாலும் நாளைக்கு நாம மீட் பண்ணோம். சரியா” என்று அடுத்த நாள் தான் வருவதை அவன் தெரிவிக்க

“நாளைக்கு நான் வேலைக்கு வரமாட்டேன்” என்றவன் அவனது சிரிப்பைக் கண்டதும் “நிஜமா தான். நாளைக்கு நான் அப்பா அம்மாவோட விழுப்புரத்தில் சொந்தக்கராங்க கல்யாணத்திற்குப் போறேன்” என்று விளக்கமும் அளித்தாள்.

“நீ சொன்னா நம்பிட வேண்டியது தான். அப்போ நீ ஊர்ல இருந்து வந்தவுடன் சந்திக்கலாம்” என்று அவளுக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பிவைத்தவன் சந்தோஷமான மனநிலையுடனே வீடு வந்தான்.

அவனது சந்தோஷம் அந்த இரவு தாண்டியும் நிலைத்திருக்க, சுசித்ராவின் சந்தோஷமோ அடுத்த நாள் இரவே தூள் தூளானது!

அடுத்த நாள் தன் முதல் தங்கையின் மகளது திருமணத்திற்குக் குடும்பத்துடன் கிளம்பினார் பழனியப்பன்.

காலை உணவை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பியவர்கள் மதிய உணவின் நேரத்திற்கு விழுப்புரத்தை அடைந்து, அடுத்த நாள் நடக்கவிருந்த திருமணத்தின் முதல் நாள் பரபரப்பில் தங்களையும் இணைத்துக் கொண்டனர்.

திருமணம் வார நாட்களில் வந்ததால் முன்னரே வந்து உதவி புரிய முடியாத காரணத்தால் பழனியப்பன் தன்னால் முடிந்ததற்கு மேலாகவே உழைப்பிலும் மாமன் சீரிலும் செய்தார்.

அப்பாவிடமிருந்து தெய்வானையை எப்போதுமே நாத்திகளுக்குப் பிடிக்கும் என்பதாலும் அவர் செய்யும் வேளைகளில் இருக்கும் நேர்த்தி அவர்களுக்குத் தேவை என்பதாலும் பெரிய பிரச்சனைகள் தவிர்க்கப் பட்டு எல்லாம் நன்றாகவே சென்றது.

மாலையில் நடந்த மாப்பிள்ளை அழைப்பும் சுற்றுமும் நட்பும் கலந்து கொண்டு சிறப்பிக்க, கிண்டல், கேலி, விசாரிப்பு, கல்யாணப் பேச்சுகள், குழந்தைகளின் குறும்புகள் என்று நேரம் இறக்கை கட்டிப் பறந்தது அனைவருக்கும். சுசித்ராவும் தன் சமவயது தோழிகளான அத்தை மகன்களுடன் உறவாடி, வம்பிழுத்துக் களைத்துப் போயிருந்தாள்.

இரவு விருந்து முடிந்து அனைவரும் பேசிக் கொண்டிருந்த போது அப்போதைய கல்யாணப் பெண்ணின் அண்ணனுக்குத் திருமணம் செய்வது பற்றி பேச்சு வந்தது.

அப்போது தெய்வானை “எங்க சுசியை ராஜாக்குக் கட்டி வைச்சுடலாம். இரண்டு பேருக்கும் நல்லப் பொருத்தமாக இருக்கும்” என்று தன் விருப்பத்தை வெள்ளந்தியாக வெளிப்படுத்தினார்.

பழனியப்பனுக்கு இந்த எண்ணம் இருந்தது என்றாலும் இத்தனை வெளிப்படையாக மனைவி கேட்டது லேசாக உறுத்தியது.

சுசிக்கோ ரிஷியின் சிரிப்பு கண்முன் தோன்றி இம்சை செய்தது! அந்த சிரிப்பை வாழ்நாள் கண்டு கழிக்கும் பாக்கியத்தை இழந்துவிடுவோமோ என்ற அச்சம் பிறந்தது!!

இவர்கள் இருவரும் ஒரு உலகில் இருக்க சுழன்று கொண்டிருந்த நிகழ் உலகில் பழனியப்பனின் தங்கை “என்ன அண்ணி இது? நாம அப்புறம் தனியா இதைப் பத்திப் பேசிக்கலாம்” என்று தன் மாமியாரை எண்ணிப் பம்மினார்.

ஆனால் அவரது மாமியாரோ அவரது பம்மலை சாப்பாட்டிலிருக்கும் கருவேப்பிலையை ஒதுக்குவது போல் ஒதுக்கிவிட்டு “என்ன தெய்வான? உன் பெண்ணைப் பத்தித் தெரிஞ்சிருந்தும் அவளை என் பேரன் தலையில் கட்டப் பார்க்கிறியே. எங்க குடும்பம் செழிச்சு ஒரு குறையுமில்லாமல் இருக்கிறதில் உனக்கென்னமா இத்தனை கடுப்பு?” என்றார் வன்மத்துடன்.

இதைக் கேட்டதும் பழனியப்பனுக்கு விஷயம் விளங்கி நெஞ்சை யாரோ குத்திக் கிழிப்பது போலிருந்தது.

அவர் அப்படி சொன்னதும் எல்லார் முகமும் பெரும் சங்கடத்தைக் காட்டி, பழனியப்பன் தான் “அவ உங்க குடும்பத்தைப் பத்தித் தெரியாம ஏதோ சொல்லிட்டா. மன்னிச்சுக்கோங்க அதை” என்று மறைமுக குத்தை உள் சொருகி சொன்னப் போதும் தெய்வனையால் அப்படி விடமுடியவில்லை.

“எங்க சுசிக்கு என்ன குறைச்சல்? மகாலட்சுமி மாதிரி இருக்கா. அவளால உங்க குடும்பம் எப்படி கெடுமாம்?” என்று கண்களில் தேங்கிய கண்ணீரைத் தட்டிவிட்டப் படி.

“என்ன குறைச்சல்ன்னு உனக்குத் தெரியாது? அவளை என்னோட பேரனுக்குக் கட்டிவைச்சு என்னோட கொள்ளுப் பேரன் பேத்திகளை முடமா பார்க்கணும்ன்னு நீ நினைக்கிறது கேடு தானே?” என்று அவர் கூறியதும்

“தேவி, அவுங்க சொன்னது புரிஞ்சதில். எழுந்து போய் படு” என்று மனைவியை அந்த இடத்தைக் காலி செய்யச் சொன்னவரின் கண்களில் பெண்ணை எட்டியபோது சுசித்ரா பெரும் அதிர்ச்சியில் இருந்தாள்!!

அத்தியாயம் 19

அருமை அதை மகன் வெண்ணை டப்பா கை நழுவி இன்னொரு ரொட்டிக்கு ஸ்பேரட்டாக போய்விட்டதே என்ற வருத்தம் சுசித்ராவிற்குத் துளியும் இருக்கவில்லை.

அப்பா-அம்மாவிடம் ரிஷியைப் பற்றிக் கூறிவிட்டு, அவனைத் தனக்குப் பிடித்திருப்பதாக தன் மனதையும் அவர்களிடம் பகிர்ந்து விட்டு, அவர்களது சம்மதத்தையும் பெற்ற பின்னர் ரிஷியிடம் சரி சொல்லலாம் என்ற அவளது எண்ணம் சுக்கு நூறாய் தகர்ந்தது.

என்னதான் இருவரும் ஆசை கொண்டு மணந்தாலும் பிள்ளைகளை குறையோடு பார்க்க எந்தப் பெற்றோருக்குத் தான் வலிக்காது? தனது தந்தையைப் போல் ரிஷியும் குழந்தையை போற்றி வளர்ப்பான் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு ஏனோ இருந்த போதும் தந்தை பட்ட கஷ்டங்களை ரிஷியையும், தான் பட்ட வேதனைகளைத் தன் வாரிசும் அடைவதில் சுசித்ராவிற்குத் துளியும் விருப்பம் இருக்கவில்லை.

மற்றவரின் கஷ்டங்களை எண்ணியவளுக்குத் தன் காதலைத் தன்னுக்குள் புதைத்துக் கொள்ளவேண்டுமே என்றெண்ணிய மாத்திரத்தில் கண்ணைக் கரித்தது.

ஆனால் இந்தக் கண் கசப்பு கூடியிருக்கும் மற்றவர் முன்னிலையில் தன்னைத் தாழ்த்தி விடுமோ என்ற எண்ணமும் கூடவே எழுந்ததில் தலையை சிலுப்பிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்த நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தாள்.

கண்களில் காவேரி ஓட அமர்ந்திருந்த தாயை நெருங்கியவள் “அம்மா, இப்போ எதுக்கு அழறீங்க? கண்ணைத் துடைங்கம்மா” என்று அதட்டியதொடு நில்லாமல் அவரது முகத்தைக் கைகளில் ஏந்தி கண்ணீரைத் துடைத்தும் விட்டாள்.

“இப்ப நீங்க அழறதால என்ன மாற்றம் நடக்கப் போகுது சொல்லுங்க? ஒரே ஒரு நன்மை வேணும்னா நடக்கலாம் நம்மை நோகடிச்சவங்க மனசு குளிர்ந்து போகலாம். அவ்வளவு தான். அதுக்காகவா அம்மா அழறீங்க?” என்று அழுத்தமான குரலில் சுசித்ரா வினவியதும் தெய்வானையின் கண்ணீர் மெதுவாக என்றாலும் நின்றது.

அவரது கண்ணீர் நிற்கக் காரணமாய் இருந்த சுசித்ராவின் பேச்சு அங்கிருந்த மற்றவரின் முகத்தில் “என்ன இவள்?” என்ற தோற்றத்தை வரவழைத்தது.

பழனியப்பனுக்கோ மகளின் சிந்தனையும், இந்த மாதிரி பேச்சுகளை அவள் எதிர்நோக்கும் விதமும் இதத்தைத் தர “சித்ரா கண்ணா, அம்மாவைக் கூட்டிக்கொண்டு படுக்கும் இடத்துக்குப் போமா” என்று மகளிடம் வேண்டினார்.

“சரிப்பா” என்ற சொல்லோடு தாயை தோளோடு சேர்த்தணைத்து, நிமிர்ந்து நடந்து செல்பவளையே அனைவரும் பார்த்திருக்க “பழனி, இருந்தாலும் உன் பொண்ணுக்கு இத்தனைத் திமிர் ஆகாதுப்பா. ஒரு காலில் நடக்கும் போதே இத்தனை திமிர் இருக்கிறது என்றால் எல்லாரையும் போலிருந்தால் என்றால் ஹம்மாடி.....” என்று தங்கையின் மாமியார் அங்கலாய்க்க

“அத்தை, தங்கையைக் கொடுத்த இடத்தில் வார்த்தையை விடக் கூடாது என்று பார்க்கிறேன். அதற்காக நீங்க பேசினதுக்குப் பதில் சொல்லாமல்...” என்ற அவரது வார்த்தையின் எதிரொலியாய் உள்ளறை ஒன்றிலிருந்து வெளிப்பட்ட சுசித்ராவின் குரல் கேட்டது.

“ரெண்டு காலில் நடக்கும் உங்களுக்கு இருக்கும் மனித நேயத்தை விட எனக்கு ஜாஸ்தியாகவே இருக்கு. அதற்குத் துணையா கொஞ்சம் திமிர் இருந்தா ஒன்னும் தப்பில்லை பாட்டிம்மா” என்றவளுக்குப் பதிலை அந்தப் பாட்டித் தேடிக் கொண்டிருக்கும் போதே

“எங்களைச் சொல்லிட்டு நீங்க இங்க என்னப்பா செய்றீங்க. போய் படுங்க. நாளைக்குச் சீக்கிரம் எழுந்திரிக்கணும் இல்லை” என்று தந்தையையும் அந்த இடத்தைக் காலி செய்யச் சொன்னவள் யாரையும் சட்டை செய்யாமல் உள்ளேயும் சென்றுவிட்டாள். அதன் பின்னர் தன்னிடம் வந்து பேசிய தங்கையின் சமாதானமோ, தங்கை கணவரின் சப்பைக்கட்டோ பழனியப்பனின் மனதில் பதியவே இல்லை.

சுசித்ரா வளர வளர அவளது கல்யாணத்தைப் பற்றி பெற்றோர் இருவருக்கும் ஒரு பதைப்பு இருந்து கொண்டே தான் இருந்தது.

வெளியே மாப்பிள்ளை தேடி அவர்கள் மகளைக் குத்திப் பேசி மனதை நோகடிக்கக் கூடாதே என்ற எண்ணத்தில் தங்கை மகனுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்தால் மகள் நன்றாக இருப்பாளே என்றெண்ணியவர்களின் நினைப்பு இன்று பொய்யாய் போனதில் இரு நல்ல உள்ளங்களும் தூக்கமின்றி தவித்தன.

பெற்றோர் மகளின் திருமணத்தைப் பற்றி வருந்திக் கொண்டிருக்க, தன்னைத் தேடி வந்த காதலை நிராகரிக்கப் போகிறோமே என்ற எண்ணத்தில் மகளின் தூக்கம் கெட்டது.

அடுத்த நாள் நடந்த திருமணத்தில் சுற்றம் முழுதும் சுசித்ராவின் முகம் பார்க்கத் தயங்கிய போதும், சுசித்ரா நேற்று அவளை நோகடிக்கும் விதத்தில் ஒரு பேச்சு வார்த்தை நடந்தது போலவே காட்டிக்கொள்ளவில்லை என்பது தந்தைக்குப் பெருமையாகவும், தாய்க்கு மகள் உள்ளுக்குள் வைத்துக் குமைகிறாளோ என்று வருத்தமாகவும் இருந்தது.

“இன்னா செய்தாரை ஒருத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடல்” என்று திருவள்ளுவரின் வாக்கிற்கு ஏற்ப தங்களது முறையில் எந்த குறையும் வைக்காமல் சீர் செய்துவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பினர் பழனியப்பனின் குடும்பத்தினர்.

தங்களுக்கு வன்மமோ, கோபமோ இல்லை வருத்தம் தான் என்பதை எல்லாவற்றையும் செய்துவிட்டு உணவிற்கு நிற்காமல், யார் சொல்லியும் கேட்காமல் மகளையும் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு கிளம்புவதில் காட்டினார் பழனியப்பன்.

வீட்டிற்கு வந்ததும் பசிக்குது என்று துவண்ட மகளுக்கு அதி வேகமாக உணவைத் தயார் செய்த தெய்வானை, தன் கணவரின் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்த மகளுக்குத் தன் கையாலேயே ஊட்டியும் விட்டார்.

பெண்ணின் கண்களில் ஏதோ வலியைக் கண்டதும் “அம்மாவை மன்னிச்சுடுடா குட்டி. நான் அப்படி கேட்டதால தானே அவங்க அப்படி சொன்னாங்க. என்னால தான் எல்லாம்” என்று அப்போதும் அந்த அப்பாவி தாயின் கண்களிருந்து கண்ணீர் நிற்காமல் ஓடியது.

“ச்சு அம்மா, நீங்க பேசினதால புத்தரா இருந்த அவங்க கசாப்புக்கடைக் காரனா மாறல. அவங்க ஏற்கனவே அப்படித் தான் இருந்தாங்க. அவங்க அழுக்கு மனசுக்குள்ள இருந்தது நேத்திக்கு வெளியே வந்துடுச்சு. அவ்வளவு தான், அதுக்குப் போய் எதுக்குமா மன்னிப்பு? அதுவும் என்கிட்ட? என்ன தேவி இது? கண்ணைத் துடை. ப்ளீஸ் என் செல்லமில்ல” என்று தாயைத் தேற்றிய மகளின் தலையைக் கோதிக் கொடுத்துத் தன் பாசத்தை வார்த்தையின்றி வெளியிட்டார் பழனியப்பன்.

“அப்போ நீ மட்டும் ஏன் குட்டி இப்படி இருக்கே?” என்று தாய் வினவியதும் லேசாக துணுக்குற்றாலும்

“எப்படி இருக்கேன்? ஒரு கண்ணு, ரெண்டு மூக்கு, ரெண்டு வாய், ஒரு காதன்னு எப்பவும் போலத் தானே தேவி இருக்கேன்” என்றாள் மிக சீரியசான குரலில்.

அவளது பேச்சில் ஒரு நிமிடம் திகைத்தப் பெற்றோர் “அடிக் கழுதை. இப்ப நீ சொன்னதில் ரெண்டு வாய் என்பதை மட்டும் ஒத்துக்கிறோம்” என்று அவளைச் செல்லமாய் ஒரு அடிவைத்தனர்.

“என்னைவிட ஒருத்தனுக்கு வாய் ஜாஸ்தி. அவனைப் பார்த்தால் நீங்க என்ன சொல்வீங்களோ?” என்று நாக்கு நுனிவரை வந்த வார்த்தைகளைப் பக்கத்திலிருந்த தண்ணீர் குவளையிலிருந்த தண்ணீரை ஊற்றி முழுங்கியவளுக்கு “ஹம்ம், நடக்கிற கதையை யோசி சுசி. நீயே அவனைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்னு நினைக்கும் போது அப்பா அம்மா பார்ப்பதைப் பற்றி என்ன யோசனை” என்ற எண்ணமும் தோன்றி மீண்டும் முகத்தில் திரையைப் போட்டது.

யோசனையின் விளைவாக “அப்பா, நான் ரெண்டு நாள் இல்ல இல்ல ஒரு வாரம் வீட்டில் இருக்கட்டுமா?” என்று தந்தையிடம் அனுமதி கேட்டாள்.

தலையில் அடி பட்டிருக்கும் போது கூட வேலைக்குச் செல்வேன் என்று அடம்பிடித்த மகள் இன்று அவளாகவே அப்படிக் கேட்டதும் பழனியப்பனுக்கு ஆச்சிரியமாக இருந்தது. “ஏன்டா, ஏதாவது பிரச்சனையா?” என்று மகளின் மனதை அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு அவளை ஆழம் பார்த்தார்.

“ஏதாவது பிரச்சனை என்றால் தான் நான் வீட்டில் இருக்கனுமா? பாரு தேவி. அப்பா என்னை வீட்டில் இருக்கக் கூடாது. வேலைக்குப் போன்னு துரத்துறாங்க” என்று உண்மை காரணத்தைச் சொல்லாமலே மழுப்பலில் ரிஷிக்கு நான் சளைத்தவன் இல்லை என்று நிரூபித்தாள் சுசித்ரா.

“ஆமாங்க, ரெண்டு நாள் வெளியூர் போய்டு வந்தது களைப்பா இருக்கோ என்னவோ. அவ வீட்டில் இருக்கட்டுமே? நீங்க ஏன் அவளைப் போகச் சொல்றீங்க” என்று மகளின் உள் விஷயம் புரியாமல் அவளுக்காகத் தன் கணவனிடம் வாதாடிய தெய்வானை “நீ வீட்டில் இருடா குட்டி. அம்மா உனக்குப் பிடிச்ச பலகாரம் எல்லாம் செஞ்சு தரேன்” என்று மகளிடம் கூறிவிட்டு அந்த சிறு அரண்மனையில் தன் ராஜ்யத்தை நிலைநாட்டும் இடமான சமையல் கட்டிற்குள் புகுந்து கொண்டார்.

“சுத்ரா, அம்மாவை ஏமாத்தின மாதிரி அப்பாகிட்ட செய்யமுடியாது. அதுக்காக நான் உன்னைக் கட்டாயப்படுத்தவும் இல்லை. உன்னால அந்த பிரச்சனையை சமாளிக்க முடியாத பட்சத்தில் அப்பா இருக்கேன் என்பதை மறக்காத” என்ற சொல்லோடு எழுந்த தந்தையை வியப்புடனும் நன்றியுடனும் பார்த்திருந்த சுசித்ரா தனது யோசனைக்கூடத்தை நாடிச் சென்றாள்.

முதலில் அவளது காதலை ஏற்றுக் கொள்ளாததற்குத் தான் கூறிய காரணங்களை வெகு சுலபமாக அவன் தட்டிக் கழித்தப்போது, வருங்கால சந்ததியை காரணம் காட்டித் தான் மறுத்தால் மீண்டும் “ஒன்றை நடைமுறைப் படுத்தாமலே எப்படி அது ஒழுங்காக வராது என்று சொல்லுகிறாய்” என்று வாதாடுவானே என்ற நினைப்பிற்குத் தீர்வாய் அவனை சந்தித்தால் தானே அவனிடம் காரணத்தைக் கூற வேண்டும், அதன் பிறகு அவன் கூறும் விளக்கத்தைக் கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தான் அவன் வேலைக்குச் செல்வதை ஒரு வாரம் ஒத்திப் போட்டதே.

ஆனால் விதியின் அழகான விளையாட்டு இருவரையும் வரும் ஞாயிற்றுக்கிழமை சந்திக்கவைக்கப் போவதை அவள் அறியவில்லை!!

இரண்டு நாட்கள் முன்னர் சுசித்ராவிற்கு விம் போட்டு விளக்கி, அவளது இறுகின ஐஸ்கிரீம் நெஞ்சத்தை ஓரளவு கரைச்சு வைத்திருந்தமையால் அதிகப்படி சந்தோஷத்துடனே இருந்தான் ரிஷிவர்மன்.

அதே சந்தோஷத்துடன் தமயந்தியின் வீட்டிற்குச் சென்று அவளிடம் தன் மனதையும் சுசியின் குணத்தையும் மீண்டும் எடுத்துக் கூறலாம் என்று போனபோது அவளது தங்கையே கார் வரை ஓடிவந்து, அவளது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு “சாரி அண்ணா” என்று வருந்தினாள்.

“ச்சு பரவாயில்லைடா. நான் உன்னைத் தப்பா நினைக்கல” என்று தங்கையின் கைகளைத் தட்டிக் கொடுத்தவாறே உள்ளே நுழைந்தவனை சோபாவில் அமரச் சொல்லிவிட்டு சமையலறைக்குள் சென்றவளின் மனதில் சுதனின் பேச்சு ஒருமுறை ஓடிமறைந்தது.

ரிஷிவர்மனும், ரமணனும் தங்கள் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பியதும் கண்களில் கண்ணீருடன் அமர்ந்திருந்த மனைவியைப் பார்த்த சுதன் முதலில் உருகித் தான் போனான்.

அவளைக் கைப் பிடித்து உள்ளறைக்கு அழைத்துச் சென்றவன் முதலில் அவளுக்குப் பருகத் தண்ணீர் கொடுத்து, தன் தோளில் சாய்த்து, முதுகை வருடி, பேச எத்தனித்தவளை வாயில் விரல் வைத்து அடக்கி முடிவில் கண்ணீரை நிறுத்தினான்.

அவளது கண்ணீர் குறைந்து கண்களில் “என்ன தப்பு” என்ற கேள்வி எட்டிப் பார்த்ததும் “மதிமா நான் சொல்றதை பொறுமையா கேட்கணும். சும்மா எண்ணைல விழுந்த அப்பளமா பொரியக் கூடாது ஓகேடா” என்று அவளைத் தயார் பண்ணிவிட்டு

“இப்ப நீ உன் அண்ணன் காதலிக்கிற பொண்ணைப் பத்தி ஒரு வார்த்தை சொன்ன. அது உன்னோட கருத்து. அதை நான் தப்பு சொல்லல. ஆனா அதை எங்க, எப்படி சொல்றதுன்னு ஒரு முறை இருக்கு கண்ணமா. அதைத் தான் கொஞ்சம் மாத்திக்கோன்னு சொல்றேன். அதுக்கு ஏன் இவ்வளவு அழுகை? சத்தம்? பிடிவாதம்?” என்று பொறுமையாய் அவளுக்கு எடுத்துரைத்தவன் அன்றைக்கு அதற்கு மேல் அவளிடம் சுசித்ராவைப் பற்றியோ ரிஷியைப் பற்றியோ பேசவில்லை.

ரிஷியின் காதல் விஷயம் தெரிந்ததிலிருந்து உற்சாகத் துள்ளலுடன் அவளது அண்ணியை எதிர்நோக்கி இருந்தவளுக்கு சுசித்ராவின் நிலைமை பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்கிறது என்று சுதனுக்குப் புரிந்தது.

அத்தோடு தனது கோபமும், ரமணனின் இலகுத் தன்மை குறைந்த பேச்சும் அவளை நிலைகுலைய செய்திருப்பதை உணர்ந்தவன் இந்த விஷயத்தை உடனேயே அவளிடம் பேசினால் வீம்பு தான் அதிகமாகும் என்றெண்ணி இரண்டொரு நாட்கள் ஒத்திப் போட்டு அவளிடம் திரும்ப ஆரம்பித்தான்.

சுசித்ரா வைப் பற்றிப் பேசப் போகிறான் என்று அறிவிக்காமல் ஒரு நாள் இருவரும் மாலை நேர நடை முடிந்து தோட்டத்தில் அமர்ந்திருந்த போது “மதிமா, உனக்கு என்னைப் பிடிச்சிருக்குன்னு யார்கிட்டா முதல சொன்னே?” என்று வினவினான்.

“முதல தாத்தா, அப்புறம் அண்ணா” என்று கூறியவள் டியில் கவனத்தைச் செலுத்தினாள்.

“என்ன சொன்னாங்க ரெண்டு பெரும்?” என்ற அடுத்தக் கேள்விக்கு “ஹ்ம்ம், நல்லப் பையன் தான். சாது. உனக்குப் பிடிச்சிருந்தா சரி. பார்க்கலாம் அப்படின்னு சொன்ன மாதிரி தான் நியாபகம். சரியா நியாபகம் வரல தனு... ச்சு” என்று எதற்கு இந்தப் பேச்சு என்பது போல் கணவனை ஏறிட்டாள்.

“ஹோ அப்படியா? என்ன இது ஒரு சமையல்காரனைப் போய் லவ் பண்ணறா சொல்றன்னு கேட்கலையா” என்று அவனது கேள்வியின் உள்ளர்த்தம் புரியாமல்

“ச்சே ச்சே உங்களைப் போய் அப்படி சொல்வாங்களா? அப்படி சொன்னா நான் அவங்ககிட்ட நல்ல சண்டை போட்டிருப்பேன்” என்று கணவனுக்குப் பரிந்து கொண்டு வந்தாள் அந்த அன்பு மனைவி.

“நீ மட்டும் உங்க அண்ணன் லவ் பண்ண பொண்ணை நொண்டி சொல்ற. உங்க அண்ணன் சண்டைக்கு வந்த மாதிரி தெரியலையே” என்ற சுதாகரனின் அடுத்தக் கேள்வியில் நிலைகுலைந்து போனாள் தமயந்தி.

“அது... அது வந்து” என்று மனைவி தடுமாறவும் “அதைத் தான் கண்ணமா அன்னைக்குச் சொன்னேன். நமக்குப் பிடிக்கல என்பதை இவ்வளவு வெளிப்படையா ஒருத்தர் மனசு நோகுற மாதிரி சொல்லக் கூடாது. உங்க அண்ணாகிட்ட சாரி கேட்டுடு” என்று கூறியவன் மனைவியை யோசிக்கவிட்டு உள்ளே எழுந்து சென்றான்.

கணவனின் கேட்டக் கேள்வியே மனதில் எதிரொலிக்க அன்றைய பொழுதைக் கழித்தவள் அடுத்த நாள் தாத்தா தேடிச் சென்று தான் அன்று பேசியது தப்பா என்று அவரது கருத்தைக் கேட்டாள்.

சிறு குழந்தைக்குச் சொல்வதைப் போல ரமணனும் பேசவே தன் பேச்சிற்கு மன்னிப்பைப் பெற காத்திருந்தவளுக்கு அன்றைய தினமே சகோதரன் வரவும் மறக்காமல் தன் பேச்சிற்காக மன்னிப்பை வேண்டினாள்.

தன் தவறை உணர்ந்து தங்கை மன்னிப்பை வேண்டியபோதும் ரிஷிக்குத் திரும்பவும் சுசியைப் பற்றிய பேச்சை இழுக்க மனம் வரவில்லை. சில நாட்கள் கழித்து, சுசித்ராவின் வாய் மொழி சம்மதத்தைப் பெற்ற பின்னர் தமயந்தியை அழைத்துச் சென்று காண்பிக்கலாம் என்ற எண்ணமும், சுசியைப் பார்த்தால் தயாவிற்குப் பிடிக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் அவனை அன்றைய தினத்தை சுசியின் ஆதிக்கமில்லாமல் தயாவுடன் பேசவைத்தது.

அடுத்து வந்த தினங்களில் அவளைக் காணாமல் உள்ளம் பதைத்துப் போனான் ரிஷிவர்மன்.

முதல் நாள் தன்னைத் தவிர்ப்பதற்காக சீக்கிரமே கிளம்பி ஓடிவிட்டாலோ என்ற எண்ணத்தில் அடுத்த நாள் ஒரு மணி நேரம் முன்னரே வந்து காத்திருந்த போதும் அவளைக் காணாமல் உள்ளம் சோர்ந்து உடல் தளர்ந்தது ரிஷிக்கு.

தன்னைத் தவிர்க்கும் பொருட்டுத் தான் அவள் வரவில்லை என்று உண்மை அவனது மனதை எட்ட மறுத்தது.

அவளது கண்ணில் தெரிந்த தேடலும், என்னைக் காப்பாற்ற எண்ணிய அவளது பதற்றமும், நான் காத்திருப்பேன் என்று தெரிந்து தான் ஊருக்குச் செல்வதை அவனிடம் பகிர்ந்துவிட்டுச் சென்ற அக்கறையும், தன்னைப் பற்றி சொன்ன போது அவள் முகத்தில் தோன்றிய வியப்பும் மயக்கமும் அவளது காதலை அவனுக்கு உணர்தியிருந்ததால் அவளது தவிர்ப்பை மனம் உணர மறுத்தது.

ஆனால் தவிக்கத் தான் முடிந்ததே தவிர அவனால் நடக்கும் நிகழ்வை மாற்றி அமைக்க முடியவில்லை.

அந்தத் தவிப்புக்கும் ஒரு முற்றுப் புள்ளியாய் அமைந்தது சுதனின் தாயார் அலமேலுவின் நினைவு தினம்.

தாயாரின் நினைவு தினத்தன்று தொடங்கி தொடர்ந்து ஒரு மாசம் மனநலம் பாதிக்கப் பட்ட குழந்தைகள் காப்பகம் ஒன்றிருக்கு மூன்று வேலை உணவு வழங்கும் ஏற்பாட்டை செய்திருந்தான் சுதாகரன்.

சென்னையில் எத்தனையோ காப்பகங்கள் இருந்த போதும் நண்பர்கள் மூவர் சேர்ந்து தங்களது கல்லூரிக் காலத்திலிருந்தே நடத்தி வரும் “துணை” அமைப்பு அவனை எப்போதும் ஈர்த்தமையால் சுதாகரனின் பொதுச் சேவை பணம் முழுதும் அங்கே செல்வது வழக்கம் என்பதால் இப்போதும் அங்கேயே தன் தாயாரின் நினைவு தினத்தை செலவு செய்ய முடிவு செய்திருந்தான் சுதாகரன்.

அன்றைய தினம் மனைவி மற்றும் அவளது குடும்பத்தினருடன் அந்தக் காப்பகத்திற்குச் சென்ற போது அவர்களை வரவேற்கும் பொருட்டு நின்றிருந்த குழந்தைகளை மேற்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சுசித்ரா!!

அத்தியாயம் 20

ஓட்டுனர் இருக்கையில் அமர்ந்திருந்த ரிஷி வர்மன் குழந்தைகளுடன் நின்றிருந்த சுசித்ராவைக் கண்டதும் “வாவ், நம்ம ரூல்ஸ்” என்று சத்தமில்லாமல் முனுமுனுத்தான்.

அந்த சிறு ஒலியைக் கூட விட்டுவைக்காமல் கேட்டிருந்த சுதன் “என்ன ரிஷி சொல்றே?” என்று வினவவும்

தன் சந்தோஷத்திலிருந்து முழுதாக வெளிவராமல் “ஹான்... ஒண்ணுமில்ல சுதன்” என்று மழுப்பினான் ரிஷி.

அவளைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அவளது உடல் நிலைக்கு ஒன்றும் பெரிதாக பாதிப்பில்லை என்பது விளங்கிவிட அவள் தன்னைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு தான் வேலைக்கு வரவில்லை என்று ஐயமின்றி

விளங்கியது ரிஷிவர்மனுக்கு. இன்னைக்கு மாட்டினாயா என்ற எண்ணத்துடன் காரை அந்த சிறு காப்பகக் கட்டிடத்தின் முன்னர் நிறுத்தினான் ரிஷிவர்மன்.

காரிலிருந்து இறங்கியவர்களின் மீது கவனமில்லாமல் குழந்தைகளின் சரிந்திருந்த ஆடைகள், ஒழுங்காக மாட்டப்படாத பட்டன்கள் என்று மற்றவற்றின் மீது தன் முழுக் கவனத்தையும் வைத்திருந்த சுசித்ரா வந்தவர் எத்தனைப் பேர் என்று கூட நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை

“எதை செஞ்சாலும் அதை ரூல்ஸ் படி தான் செய்வாங்க என் ரூல்ஸ். ஒரு தடவை நிமிர்ந்து வந்திருக்கும் பெரிய மனுஷங்களைப் பார்க்கக் கூடாதாக்கும். ஆனாலும் ரொம்பத் தான்” என்று மனதிற்குள் சலித்துக் கொண்ட ரிஷி, தன்னை எதிர்பாராமல் சந்திக்கும் போது அவளது விழிகள் விரிந்து தன்னை உள்ளே இழுக்கும் மாயாஜாலத்தை அனுபவிக்க வெகு ஆவலாக காத்திருந்தான்!

வண்டியிலிருந்து இறங்கியவர்களின் அருகே வந்த அந்தக் காப்பகத்தின் நிறுவனர்களில் ஒருவனான சத்யன் “வாங்க சார், நீங்க வந்ததில் எங்களுக்கும் எங்க குழந்தைகளுக்கும் ரொம்ப சந்தோசம்” என்றான் பொதுவாக.

“நீங்க செய்றதைவிட நாங்க ஒன்னும் பெரிசா செஞ்சுடல சத்யன்” என்று சுதனும்

“இந்தச் சின்ன வயசில் இத்தனை விசாலமான மனதோடு இருக்கும் உங்களுக்குத் தான் நாங்களும் இந்த குழந்தைகளும் நன்றி சொல்லணும்” என்று நாராயணனும் ஒரே நேரத்தில் அந்த நன்றியை நயமாக இடமாற்றினர்

“நீங்க மட்டும் தனியாகவா இந்தக் காப்பகத்தை நடத்திறீங்க?” என்று ரமணனின் கேள்விக்கு

“நானும் என் ஃபிரண்ட்ஸ் மூணு பெரும் சேர்ந்து நடத்துறோம். பொருளாதார ரீதியா தான் நாங்க மூணு பேரு. உழைப்பு, அனுசரணை, அரவணைப்பு என்று பார்த்தா நாலு பேர்” என்ற பதிலுடன்

“உள்ளே போகலாமா?” என்று அவர்களை முன்னே நடக்கவிட்டு வழிநடத்தினான் சத்யன்.

கூட நடந்த படியே “நல்லவிதமான சமுதாய சிந்தனை. ரொம்பவே பாராட்டப் படவேண்டியது. என்னால முடிஞ்ச உதவியை நானும் உங்களுக்குச் செய்றேன்” என்று பகிர்ந்த ரிஷிக்குப் பதிலாய் நன்றி ஒன்று திரும்பக் கிடைத்தது.

குழந்தைகளிடமிருந்து கண்ணை எடுத்து வந்தவர்களை சுசித்ரா பார்த்த வினாடி பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த ரிஷிவர்மனைக் காணவில்லை என்றாலும் நீலவேணி அம்மாவும், ஒரே தரம் பார்த்திருந்த ரமணன் தாத்தாவுமே அவர்கள் ரிஷியின் குடும்பத்தினர் என்பதை சுசிக்குப் பறைசாற்றினர்.

கண்களை அகல விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளின் பார்வை வட்டத்தில் ரிஷிவர்மன் பட்டதும் வட்டம் பெரிதாகி உச்சியைத் தொட்டு, மீண்டும் கடகளவு சுருங்கி நிலத்தை நோக்கியது.

அவனும் அவளைப் போலவே செய்துக் காட்டியதை யார் பார்க்கத் தவறினார்களோ இல்லையோ ரமணனின் கூர்பார்வை இருவரது வட்டங்களையும் இணைத்து பழைய கணக்கைப் புதிதாய் போடவைத்தது.

அவருக்கு சுசித்ராவைக் கண்டதுமே எங்கேயோ பார்த்த நினைவு என்பது அந்தக் கணக்குக்கு கூடுதலாய் ஒரு பராமீட்டரை பாஸ் செய்தது!!

வரவேற்பில் நின்றிருந்த குழந்தைகள் அனைவரும் அவரவர் கையில் வைத்திருந்த பூங்கொத்தை வந்தவர்களிடம் நீட்ட ரிஷிவர்மனின் கைகளில் ஒரு பிங்க வண்ண ரோஜாப் பூங்கொத்து கொடுக்கப் பட்டது.

கன்னத்தில் ஒரு முத்தத்தைப் பரிசாகக் கொடுத்து அதைப் பெற்றுக் கொண்டவனுக்குத் தான் முதலில் சுசித்ராவிற்கென்று வாங்கிய பிங்க வண்ண மலர்கள் நினைவில் நர்த்தனமாடி அந்த நினைவு நர்த்தனம் சுசித்ராவின் விழிகளில் நடந்த நர்த்தனதுக்குத் தாவி அவனை அவனுக்கே உரிய உலகில் சஞ்சரிக்க வைத்தது.

அங்கிருந்த அனைவரையும் அறிமுகப் படுத்தும் விதமாக குழந்தைகள் ஒவ்வொருவரையும் பெயர் சொல்லி சுசித்ரா அறிமுகப்படுத்தியது குழந்தைகளுக்கு மகிழ்ச்சியாகவும், பெரியவர்களுக்கு இதமாகவும், ரிஷிக்குப் பெருமிதமாகவும் இருந்தது.

குழந்தைகளின் அறிமுகம் முடிந்ததும் அங்கிருந்த ஒரு வயதான பெண்மணியின் பொறுப்பில் அவர்களை உள்ளே அழைத்துச் செல்லச் சொல்லிவிட்டு அவளும் வாசல் புறம் நகரப் பார்க்கவே “இரு சுசி. எல்லாரையும் நீ அறிமுகப் படுத்திட்ட. உன்னை நான் அவங்களுக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டாமா?” என்ற சத்தன்

“இவங்க பேர் சுசித்ரா. நான் சொன்ன நாலாவது பங்குதாரர். நாங்க மூணு பேரும் கொண்டு வர பணத்தை ரொம்ப அழகா நிர்வாகம் பன்றதோட மட்டுமில்லாமல் குழந்தைகளின் மனதை அவர்களைவிட மென்மையா வைத்துக் கொள்ள பேருதவி செய்ற ஒரு முக்கியமான ஆள்” என்ற அவனது நீளமான அறிமுகத்தின் பின்பாதியை நீலவேணியும் நாராயணனும் மட்டுமே கர்ம சிரத்தையுடன் கேட்டிருந்தனர்.

ரமணன் கணக்கைச் சரியா போட்ட திருப்தியோடு பேரனைப் பார்த்துக் கண்ணால் விடையை சரிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, தமயந்தியும் அவளது கணவனும் சுசித்ரா என்ற பெயரில் ரிஷியை எலியாக்கி அடுத்து ஒரு ஆராய்ச்சிக்கு அவனைத் தயார் செய்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“உன் பேரு மாதிரியே உன் மனசும் முகமும் அழகான ஓவியமா இருக்குமா” என்ற நாராயணனுக்கு “தேங்க்ஸ் சார்” என்று கை குவித்தாள்.

“உன்னை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருக்குமா” என்று நீலவேணியின் யோசனைக்குப் பதில் சுசித்ராவிடமிருந்து வருமுன்னர்

“ஆழ்வார்பேட்டை இருக்க ஸ்டேட் பாங்க்ல தான்மா” என்று முந்திரிக் கொட்டையாய் முந்தியது நம்ம ஆராய்ச்சி எலி தான், ச்சே ச்சே ரிஷி தான்!!

அனைவரும் சுசித்ரா உட்பட அவனை விநோதமாய் பார்க்க ஒரு அசட்டு முறுவலைப் பரிசாய் உதிர்ந்துவிட்டு “பாங்க்ல பணம் கட்டப் போகும்போது பார்த்திருக்கேன்மா. உங்களை மாதிரியே எனக்கும் எங்கே பார்த்தோம்ன்னு ஒரே யோசனையா இருந்தது. அப்புறம் தான் நியாபகம் வந்தது” என்றான் சமாளிப்பின் மன்னனாய் உருமாறி.

“அடப் பாவி” என்று தயாவின் முனுமுனுப்பு சுசித்ராவின் மனதில் மௌனமாய் எழுந்து மறைந்தது.

ஆனால் சுசித்ராவிற்கு கூடுதலாய் “ஹம்ம் அம்மாவுக்கு ரொம்ப பயமோ. அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் என்னைக் காதலித்துவிட்டு அப்புறம் எப்படி சம்மதம் வாங்குவதாக ஐடியாவில் இருந்தானோ? அடச்சீ, நீ முதல சரி சொன்னியா? நீயே சரி சொல்லப் போவதில்லை என்றபோது அவன் அம்மாவை சம்மதிக்க வைப்பதைப் பற்றி என்ன பெரிய யோசனை வேண்டிக் கிடக்கு? போடி லூசு:” என்ற எண்ணம் முடிவதற்குள்

“நான் ஒன்னும் லூசில்லை. இதோ இவனைப் பார்த்தப் பின் தான் கண்டதையும் யோசிச்சு மண்டை குழம்புது. எல்லாம் இவனால் தான்” என்று தனது முடிவிற்கு அவனையே காரணக் கர்த்தாவாக்கி மனதினுள் தடையின்றி உரையாடிக் களைத்தாள் சுசித்ரா.

அவளது மனதின் ஓட்டத்திற்கு ஈடு கொடுக்க முடியாத நீலவேணி, பாவம் வயதனர் இல்லையா? அதுவும் பின்னோக்கிய ஓட்டம் கொஞ்சம் சிரமமில்லையா அதனால் மெதுவாகவே ஓட்டத்தை நடத்தி சுசித்ராவைக் கண்ட தினத்தை நினைவு கூர்ந்து “அட ஆமா, அன்னைக்குக் கூட தலையில் குட்டிக் கிட்டயேமா? எனக்கு ரொம்ப நேரம் வருத்தமா இருந்தது. ரிஷிகிட்டக் கூட சொன்னேன். அன்னைக்கு ஒரு நாள் நைட் சொன்னேனேடா. நீ கூட குட்டிக் கிட்டயே....” என்று சுசிக்குத் தெரிந்ததில் ஆரம்பித்து, தெரியாதவற்றிற்குச் சென்று, ரிஷிக்கு மட்டுமே தெரிந்ததில் முடித்தார்.

“ஹம்ம் ஆமா அம்மா, நியாபகம் இருக்கு” என்று மண்டையை ஆட்டி ஆமோதிப்பவனை உள்ளடக்கிய சிரிப்புடன் விஷயம் தெரிந்தவர்கள் பார்த்திருந்தனர்.

“சரியான கேடி. ஆளுக்கு ஏத்த மாதிரி நல்லா பேசத் தெரியுது.” என்று உள்ளுக்குள் வைதபோதும் சுசியால் அவனது அப்பாவி முகத்தைப் பார்த்து தன் முகத்தில் முளைத்த சிரிப்பை அடக்கமுடியவில்லை.

பேரனின் அசடு அளவு தாண்டும் முன்னர் இடைப் புகுந்த ரமணன் “சுசி, அப்படி கூப்பிடலாம் தானே?” என்று கேட்டு அவளது ஒப்புதலைப் பெற்று கொண்ட பின்னர் “நீ செய்ய நல்ல காரியத்தை தொடர்ந்து செய்ய என்னோட வாழ்த்துக்கள்” என்று தனது வாழ்த்தை தெரிவித்துவிட்டு “குழந்தைகள் உள்ளே காத்துக்கிட்டு இருப்பாங்களே. உள்ளே போகலாமா?” என்று நிலைமையை நேராக்கி, பேரனின் பேரை சுசியின் அர்ச்சனையிலிருந்து காப்பாற்றினார்.

“அப்போ நான் கிளம்பறேன் சத்யா அண்ணா. நாளைக்கு வரேன்” என்று சுசி வாயிலை நோக்கி நடக்கவும் ரிஷிக்கு முகம் வாடிவிட்டது.

“என்ன தான் அவளது பிரச்னை? சும்மா சும்மா என்னைத் தவிர்த்துக் கொண்டே இருந்தால் என்ன தான் அர்த்தம்? கெஞ்சக் கெஞ்ச மிஞ்சி, வராத கோபத்தை வரவைக்க முயல்கிறாளே” என்று சன்னமாய் எரிச்சல் எட்டிப் பார்த்தது ரிஷிவர்மனுக்கு.

அந்த எரிச்சலைத் தணித்து அவனை எப்போதும் போல் தண்மையாக இருக்கவைக்கும் பொருட்டு “என்ன சுசி அவசரம்? இன்னைக்கு லீவ் தானே. குழந்தைகளோட இருந்துட்டு சாயங்காலமா போயேன். நீ சொல்லிக் கொடுத்ததை நீ பார்த்து சூப்பர்ஸ்னு சொன்னாத் தான் அவங்களுக்கு நிம்மதி” என்று குழந்தைகளை முன்னிறுத்தி சத்யன் அவன் கிளம்புவதற்குத் தடை போட்டான்.

“ஹம்ம் சரி அண்ணா. அப்பாகிட்ட சொல்லிட்டு வரேன்” என்று அப்போதைக்கு அங்கிருந்தும் ரிஷியின் கேள்வியிலிருந்தும் தப்பினால் போதும் என்ற சாக்கில் கைப்பேசியை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே நகர்ந்தான்.

எல்லாரும் உள்ளே செல்ல எத்தனிக்க “நீங்க எல்லாரும் உள்ள போங்க. என்னோட ஃபோனை மறந்து கார் டாஷ்போர்ட்லேயே வச்சுட்டேன் போல எடுத்துட்டு வந்துடுறேன்” என்று அறிவிப்பை அள்ளி வீசிவிட்டு வெளியே நகர்ந்தான் ரிஷி.

மனதின் அவசரம் நடையில் தெரிந்து மீண்டும் தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடுமோ என்ற பயத்தில் எப்போதையும் விட நிதானமாகவே நடந்து சென்றான் ரிஷிவர்மன்.

காப்பகத்தை சுற்றி இருந்த தோட்டத்தில் ஒரு நந்தியாவட்டை செடிக்கு அமர்ந்திருந்தவள் கண்டிப்பாக அவன் தந்தைக்கு தகவல் சொல்வதற்காக வரவில்லை என்பது ரிஷிக்கு மட்டுமல்ல சுசிக்குமே புரிந்து தான் இருந்தது.

அவனிடமிருந்து தப்பிப்பதற்காக வேலைக்கு ஒரு வாரம் செல்லாமல் இருப்பதை ஒரு தீர்வாய் எண்ணியவள் ஒரு வாரம் கழித்து அவனை சந்திக்கும் நிலையை என்ன செய்வது என்று யோசிக்காமல் இல்லை.

ஒரு வாரம் பாராமுகம் காட்டினால் அவன் இப்போதிருக்கும் மோகம் மறைந்து, காதலில் சலித்து, தன் தவிர்ப்பில் கோபமுற்று சென்று விடுவான் என்ற அவளது எண்ணத்தை விதி அழகாய் தகிர்த்ததை எண்ணியவள் இப்போது அவனிடம் என்ன சொல்வது என்ற யோசனையிலும், சொன்னால் ஏற்று கொள்வானா என்ற தவிப்பிலுமாக நேரத்தைக் கடத்தினாள்.

“என்ன ரூல்ஸ்? என்ன யோசனை? இவனுக்கு எப்படி கல்தா கொடுத்து தப்பிக்கலாம் என்றா?” என்று அவள் அமர்ந்திருந்த பெஞ்ச் அருகே வந்தவன் அவளருகே அமர்ந்தவாறே

“நான் உனக்கு ஒரு யோசனை சொல்றேன் ரூல்ஸ். நீ யோசனை என்ற பெயரில் செய்யும் குழப்பத்தை தயவு செஞ்சு இனிமேல் செய்யாதே. இருக்கிற மூளையை கசக்கித் தான் நீயும் செய்ற. ஒத்துக்கிறேன். பட் அதை தப்பு தப்பா செஞ்சு நீயும் ஞானி பட்டத்தை இழந்து எனக்கு தேவதாஸ் பட்டத்தை வாங்கிக் கொடுத்து... ப்ச்... ஏன் பேபி இந்த வேண்டாத வேலை? ஹம்ம்” என்று அவளது கேலி கலந்த வருத்தத்தில் சுசிக்குக் கோபம் வந்தாலும் அவனை ரொம்பவே காக்க வைக்கிறோமோ என்று உறுத்தல் எழுந்து வருத்தமாகவும் இருந்தது.

அவனுக்குப் பதிலைத் தேடி, கிட்டிய பதிலை சொல்லும் முன்னர் அதை தொலைத்து வார்த்தையின்றி அமர்ந்திருந்தான் சுசித்ரா.

“ஒரு வாரமா என்னை ஏன்டா இந்தக் காய் காயவிடுற? உன் உடம்புக்கு என்னவோ ஏதோன்னு ரொம்ப பயந்து போயிட்டேன். என்கூட பேசலைனாலும் ஜஸ்ட் வேலைக்கு மட்டுமாவது

வந்திருக்கலாம் இல்லையா?" என்ற அவனது அக்கறையில் பொய் இருப்பதாக அவளுக்குப் படவில்லை. மாறாக கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டுவந்தது.

"எனக்கு ஒரு வாரமா காய்ச்சல். அதனால் தான் வரல" என்று சொன்ன குரலில் நிச்சயமாய் உண்மையில்லை என்று ரிஷிக்குப் புரிந்தது.

"ஹோ அப்படியா?" என்ற அவனது கேள்வியிலேயே அவனது நம்பாத் தன்மை புரிய உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு வேறு புறம் திரும்பினாள் சுசித்ரா.

"உன் சொந்தக்காரங்க கல்யாணத்தில் என்ன நடந்தது?" என்ற அவனது நேரடிக் கேள்வியில் மேல் உதட்டின் பிடியிலிருந்த கீழ் ரோஜாவை விடுவித்தவள் "என்ன நடக்கும்? கல்யாணம் தான்" என்றால் வேண்டுமென்றே புரியாத பாவனையுடன்.

"என்ன ஒரு பதில்?" என்று சிலாகித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே நாராயணன் வெளியே வருவது கண்ணில் பட்டது.

"என்னால் ரொம்ப நேரம் இங்கே இருக்க முடியாது பேபி. வா உள்ள போகலாம்" என்றான் இருக்கையிலிருந்து எழுந்த ரிஷி.

அவள் அசையாமல் அமர்ந்திருக்கவே "இப்படியே எஸ்கேப் ஆகிடாதே பேபி ப்ளீஸ். நான் தான் பணக்காரான பிறந்து தப்பு பண்ணிட்டேன். அதனால் உனக்கு என்னைப் பிடிக்கல. ஆனால் அந்தக் குழந்தைங்க என்ன செஞ்சாங்க? சீக்கிரம் உள்ள வா" என்று வேகமாக பேசி உள்ளே நுழைய முற்பட்டவனை நாராயணன் பார்த்துவிட்டார்.

முக்கியமான கைப்பேசி அழைப்பு ஒன்றை எடுத்துப் பேசுவதற்காக வெளியே வந்த நாராயணனின் கண்களில் ரிஷியும் சுசியும் பேசிக் கொண்டிருப்பது இலைகளின் ஊடே கண்ணில் பட்டு கருத்தைக் கவர்ந்தது.

தனக்குள் எழுந்த சந்தேகத்தையும், இன்றைக்கு பளிங்காய் மனதைக் காட்டிவிடும் செல்ல மகளின் முகத்தில் ஏற்பட்ட பலவிதமான பாவனைகளிலும் அவளது குசுகுசு பேச்சிலும், ரிஷியின் அவசரக்குடுக்கைத் தனத்தையும், முகத்தில் என்றுமில்லா திருநாளாய் டன் கணக்கில் வழிந்த அசுடிலும் ஏதோ விஷயம் இருக்கிறது என்று யூகிக்காமல் இருந்தால் ரமணனின் பிள்ளையாய் பிறந்து ரிஷிக்குத் தந்தையாய் அவர் பதவி உயர்வு பெற்றதற்கு அர்த்தமே இல்லாமல் அல்லவா போய்விடும்?

"என்ன ரிஷி? மொபைல் எடுத்துட்டியா?" என்ற அவரது கேள்வியில் ஒரு நிமிடம் திகைத்தவன் "எடுத்துட்டேன்பா, வாங்க உள்ள போகலாம். நம்ம குடும்பத் தலைவி தயா, வாங்கிட்டு வந்த பரிசை எல்லாம் குழந்தைகளுக்கு கொடுத்துட்டாளா?" என்று பேச்சை வேறு புறம் திருப்பிய மகனுக்கென்று ஒரு குடும்பம் அமையும் நேரம் நெருங்கிவிட்டது என்று நாராயணனுக்குப் புரிந்தது.

அவனது விசாரணைக்கு வார்த்தையால் பதிலளிக்காமல், நடையில் தயக்கம் கலந்த நிமிர்வுடன் அவர்கள் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த சுசித்ராவின் மேல் ஒரு பார்வையை வீசிவிட்டு ரிஷியுடன் உள்ளே நுழைந்தார் நாராயணன்.

அவர்கள் உள்ளே நுழைந்த போது குழந்தைகளுக்கென்று தான் வாங்கி வந்திருந்த உடைகளை எடுத்துக் கொடுத்து கொண்டிருக்க, ரிஷியின் யோசனையின் பேரில் குழந்தைகளுக்குத் தாங்கள் வாங்கி வந்திருந்த இரண்டு ஜோடி செருப்புகளையும், ஷூக்களையும் அங்கிருந்த பெண்மணியிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் நீலவேணி.

முன்னராகவே அங்கிருக்கும் குழந்தைகளின் கால் அளவையும், அவர்களது விருப்பத்தையும் கேட்டிருந்ததால் பெரிய குழப்பங்களோ ஏமாற்றங்களோ நிகழாமல் இருந்தது.

உள்ளே நுழைந்த சுசித்ராவைக் கண்டதும் கையில் வைத்திருந்த உடையுடன் அவளிடம் ஓடி தங்கள் சந்தோஷத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிந்த மொழியில் பகிர்ந்து கொண்ட குழந்தைகளை காண கண் கோடி வேண்டும்!!

அவர்களுக்கு உரிய விதமாய் பேசி, அவர்களது மகிழ்ச்சியைத் தானும் அனுபவித்து, அவர்களை சக மனிதர்களாய் அவள் நடத்திய பாங்கு அங்கிருந்த அனைவரது உள்ளத்தையுமே கவர்ந்தது.

சிறுவர்கள் அவர்களுக்காக நடத்திய சிறு நிகழ்ச்சி ஒன்றை கண்களில் கண்ணீரும் உதட்டில் புன்னகையும் உறைய பார்த்திருந்தவர்களிடம் வந்த சத்யன் “நீங்க பாடி நான் ஒரு தடவைக் கேட்டிருக்கேன் சார். சாரங்கில் என்று நினைக்கிறேன். எங்க குழந்தைகளுக்காக ஜஸ்ட் ரெண்டு வரி பாடமுடியுமா?” என்று வினவியபோதும் மறுக்காமல் ரிஷி ஒத்துக் கொண்டதை கவனித்துக் கொண்டிருந்த சுசிக்கு அன்று சாரி கார்டில் இருந்து வந்த குரல் இவனது தானா? என்ற சந்தேகத்திற்குச் சில மணித் துளிகளில் விடை கிடைத்தது.

எத்தனைக் கோடி இன்பம் வைத்தாய்
எங்கள் இறைவா இறைவா இறைவா

எத்தனைக் கோடி இன்பம் வைத்தாய்
எங்கள் இறைவா இறைவா இறைவா

சித்தினை அசித்துடன் இணைத்தாய்
அங்கு சேரும் ஐம்பூதத்தை வியனுலகம் அமைத்தாய்

அத்தனை உலகமும் வண்ணக் களஞ்சியம்
பலபல நல் அழகுகள் சமைத்தாய்

என்று அவன் மகாக்கவி பாரதியின் பாடலை அவன் குழந்தைகளை முன்னிறுத்திப் பாடிய போது
அங்கு முழு அமைதி நிலவியது.

பாடி முடித்ததும் தங்கள் மகிழ்ச்சியை கைத் தட்டில் வெளிப்படுத்திய குழந்தைகளிடம் “ரொம்பத் தேங்க்ஸ் குட்டீஸ். இப்போ நீங்க கொடுத்த கைத்தட்டலுக்கு நான் பாடலைன்னு நினைக்கிறேன். உங்களுக்குப் பிடிச்ச ஏதாவது பாட்டிருந்தா சொல்லுங்க. எனக்குத் தெரிஞ்சவரைக்கும் பாடுறேன்” என்றான் ரிஷிவர்மன்.

ஆனால் அவர்கள் கூறிய பாடல்களை அவனால் ஊகிக்க முடியாமல் திணறுவதைக் கண்டதும் சுசி ரிஷியின் உதவிக்கு வந்து “சிவாஜி படத்தில வர பல்லேலக்க பாட்டு பாட சொல்றாங்க” என்று கூறியதும்

“அது வந்து ரொம்ப நாளாச்சே? இவங்க இன்னும் மறக்காம இருக்காங்க. ரிஷி உனக்கு நியாபகம் இருக்கா?” என்று ரமணனின் வியப்பிற்கு

“போன வாரம் தான் நாங்க இங்க அவங்களுக்குப் போட்டுக் காண்பிச்சோம்” என்று சுசித்ரா விடையளித்த போதும்

“வயசானா அப்படி தான் ராம்ஸ். வாழ்க்கைக்கு முக்கியமானதெல்லாம் மறந்திடும்.” என்று தாத்தாவை வம்பு செய்தான்.

“போடா நான் எல்லாம் யூத் ஆக்கும். அதுல நயன்தாரா கொஞ்சம் வயசான மாதிரி இருந்ததால் எனக்கு சட்டுன்னு நினைப்புக்கு வரல. நம்ம ஸ்ரேயா பொண்ணு ஆடின வாஜி வாஜி, சகானா சாரல் தூவுதோ எல்லாம் விரல் நுனில இருக்காக்கும்” என்று ரமணன் திருப்பிக் கொடுத்ததில் சுசிக்கு ஆசையாகவும் ஏக்கமாகவும் சிரிப்பாகவும் இருந்தது.

அதன் பின்னர் அவர்களது விருப்பம் என்று குழந்தைகள் கூறிய பத்திற்கும் மேற்பட்ட பாடல்களை முகம் சுளிக்காமல் அவன் பாடியது சுசிக்குப் பெரும் நிம்மதியை அளித்தது.

பாடல் கடையை முடித்து, சுதனின் ஹோட்டலிலிருந்து வந்திருந்த அறுசுவை உணவைக் குழந்தைகளுக்கு அவர்கள் கையாலேயே பரிமாறிவிட்டு ரிஷியின் குடும்பம் சாப்பிட அமர்ந்தபோது கூட சுசி அமரவில்லை.

ஒவ்வொரு குழந்தையிடமும் சென்று அவர்கள் சாப்பிடாமல் வைத்திருந்த காய்கறிகளை சாப்பிடுமாறு கூறியதோடு நில்லாமல் அதற்குப் பேரமாய் அவர்களுக்குப் பிடித்த மற்றொன்றை வைத்து அவர்கள் உண்பதை கண்காணித்தவன் அவர்கள் அனைவரும் உணவு முடிந்து, கை கழுவி, வந்தவர்களுக்கு விடை கொடுத்து வெளியே அனுப்பும் வரை கூட உண்ணப்போகவில்லை.

அங்கிருந்து விடைப் பெற்று வீடு வரும் வரைப் பொறுத்திருந்த தமயந்தி, காரை விட்டு நாராயணனும் நீலவேணியும் இறங்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்ததுமே அண்ணனிடம் குனிந்து “அண்ணா, இவங்க தானே அண்ணி... எனக்குத் தெரியும்” என்று ஆரம்பித்து

“அங்க அம்மா இல்லைனா அப்பா யாராவது கூட இருந்துட்டே இருந்தாங்க. அதனால் தான் சொல்லமுடியல. நீ சொன்ன மாதிரி ரொம்ப அழகா, தைரியமா, அன்பா எல்லாத்துக்கும் மேலா தன்னோட குறையை வெளியே கட்டிக்காம... ம்” என்று சிலாகித்துவிட்டு,

“எனக்கு அவங்களை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு ரிஷிண்ணா” என்றாள் விரிந்த புன்னகையோடு.

“தேங்க்ஸ் டா” என்று அவளது கன்னத்தைத் தட்டியவனுக்கு நீலவேணியின் மனதிலும் அவளது நல்ல குணங்கள் பதிந்திருக்கும், சுசியிடம் பேசிவிட்டு இல்லை பேச முடியவில்லை என்றாலும் தாயாரிடம் சொல்லி, அவரது அனுமதியின் பெயரில் திருமண ஒப்பந்தமாய் அவளது பெற்றோரை நெருங்கலாம் என்று மனதில் குறித்தவன் அதை ரமணனிடம் பகிர்ந்தான்.

“ஹம்ம் பார்க்கலாம் கண்ணா. ஆனால் நீலா லேசில் ஒத்துக் கொள்வாள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவளுக்குக் காதலின் மீதிருக்கும் அவநம்பிக்கையால் சொல்கிறேன். அத்தோடு சுசியின் நிலையையும் எப்படி எடுத்துக் கொள்வானோ?” என்று ரமணன் அவளளவு நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை என்றதே ரிஷிக்குப் பெரும் ஏமாற்றமாய் இருந்தது.

அவளது ஏமாற்றத்தை உணர்ந்தாலும் தேறுதல் வார்த்தைகளுக்குப் போகாமல் “தயா கல்யாணத்தையே பெரியவர்கள் பார்த்து நிச்சயித்த கல்யாணமாக நடத்த நாம் பட்ட பாடு உனக்கே தெரியும். இப்போ சுசியின் பொருளாதார நிலையும், அவளது உடல்நிலையுமே அந்த வாய்ப்பை நம்மிடமிருந்து பறிக்கிறது. ஹம்ம் உண்மையை சொல்லி, உன் காதலின் ஆழத்தை அவளுக்குப் புரியவைத்தால் ஒழிய இது நடக்குமென்று என்று எனக்குத் தோணவில்லை” என்று அப்போதும் நம்பிக்கையின்றியே பேசினார் ரமணன்.

“என்ன ராம்ஸ்? நீங்களே இப்படி சொல்றீங்க? நீங்க சொல்றதைப் பார்த்தா உங்களுக்கே சுசியைப் பிடிக்கலையோன்னு எனக்கு சந்தேகமா இருக்கு” என்று பேரன் வருந்தவும்

“வாய் மேலேயே போடுவேன் ராஸ்கல். அவளைப் பிடிக்கவில்லை என்று நான் எங்கேடா சொன்னேன்? அவளைப் பார்த்ததிலிருந்து அவளை எப்படி, எப்போது, என்ன சூழ்நிலையில் நம்ம வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வரதுன்ற யோசனையில் இருக்கேன். இவன் என்னடாவென்றால்” என்று அவர் கடிந்து கொண்டதும்

“ஹே, தேங்க்ஸ் ராம்ஸ் அண்ட் சாரி” என்றான் ரிஷி மீண்டும் எட்டிப் பார்த்த சிரிப்புடன்.

“சுசிக்கு மட்டும் தான் சாரிக்கு கார்டு இலவசமா? எங்களுக்கெல்லாம் கிடையாதா?” என்று அவளது தோளில் தட்டி நிலைமையை சகஜமாக்கியவரால் இரண்டே நாட்களில் நடக்கப் போகும் விவாதத்தை சகஜமாக்க முடியாமல் போனது!!

அத்தியாயம் 21

சுசித்ராவைக் கண்கொண்டு பார்த்துவிட்ட நிம்மதியிலும், தயா தனது சம்மதத்தை வெளியிட்ட மகிழ்ச்சியிலும் அம்மாவை சமாதனப்படுத்தும் வேலை பின்னுக்குப் போய்விட, சுசித்ரா முன்னுக்கு வந்து மனதின் வழியாக கண்ணை நிறைத்தாள்.

“பேபி, உன்னை நான் ஐ லவ் யூ சொல்லு அப்படினா கெஞ்சுறேன். நானே அதை சொல்றேன். அதுக்கு நீ வாயைத் திறந்து சரின்னு சொல்லக் கூட வேண்டாம். ஜஸ்ட் மண்டையை மட்டுமாவது ஆட்டலாம் இல்லையா? உன் பக்கமிருந்து வாய் மொழியாய் சம்மதமில்லாமல் எனக்கு எப்படி இதை நகர்த்துவது என்றும் புரியவில்லை” என்று எண்ணியவன்

“ஹே ரிஷி என்ன இது? உனக்குத் தெரியாதா? அவளுக்கு மண்டையில் நிறைய கனிமண் சேர்ந்து அந்த கனத்தில் தலையை உருட்ட முடியாமல் போயிருக்கும். இப்ப அவ தலையை ஆட்டினால் தான் அவளோட மனம் உனக்குப் புரியுமா? அவளோட கண்ணசைவும், அவளது நடவடிக்கைகளுமே

அவளுடைய மனதை உனக்கு எடுத்துக்காட்டவில்லையா? நேரடியா வாய் விட்டுச் சொல்ல கூச்சமாய் இருந்திருக்கும். எல்லாரும் உன்னை மாதிரியா இருப்பாங்க?" என்று மனசாட்சி எடுத்துரைக்க

"ச்சே ச்சே என்னோட ரூல்ஸ் கூச்ச நாச்சம் எல்லாம் பார்க்காது. தப்புனாலும் சரி, கரெக்ட்னாலும் சரி பட்டு பட்டுன்னு டைரக்ட் டீலிங் தான்" என்று அதற்கு பதிலுரைத்தவன்

"இந்த விஷயத்தில் மட்டும் தான் கொஞ்சம் அசமந்தமா இருக்கா. இட்ஸ் ஓகே மா. நான் சரி பண்ணிடுறேன்" என்று தன்னைத் தானே சமாதனப்படுத்திக் கொண்டான்.

அந்த சமாதானத்தின் விளைவாக நாளை சத்யனை சந்தித்து, சுசியின் வீடு முகவரி வாங்கி நேரே சென்று சம்பந்தம் பேசுவது என்று மனதில் அவன் குறித்த அதே நேரத்தில் "ஹே இரு இரு, அதுக்கு முன்னாடி அம்மாகிட்ட பேசணும். நீயே போய் உனக்கு சம்பந்தம் பேசிக் கொள்வாயாக்கும்" என்று கேள்வியின் விடையை நாளைக்குத் தாயிடம் எப்படியும் பேசிவிடவேண்டும் என்று முடிவுக்கு வந்ததும், சுசித்ராவிடமிருந்து பதிலாக இப்போதைக்கு அருகிலிருக்கும் நித்திரா தேவியை தழுவிக்கொண்டான் ரிஷிவர்மன்!

காலையில் தன் வழக்கமான வேலைகள் முடித்துக் கொண்டு, ரமணனுடன் பூஜையறைக்குள் சங்கமமானவன், மனதில் இனம் புரியா நிம்மதி புடை சூழ சாப்பாட்டு மேஜைக்கு வந்தபோது நிலவேணியின் முகத்தில் யோசனையின் ரேகைகள் பலமாய் பதிந்திருந்தன.

நாராயணனின் முகத்தைப் பார்ப்பதும், மாமனாரை ஆராய்வதும், மகனை அளவெடுப்பதுமாக இருந்தவரை காண மனதில் அபாயமணி அடித்தது ரிஷிக்கு.

கண்ணால் தாத்தாவிடம் அவன் விசாரித்தப்போது அவருக்கும் விஷயம் விளங்கவில்லை என்று புரிந்தது.

கால் மணிநேரத்திற்கு மேல் தொடர்ந்த இந்த மௌனத்தை உடைத்த ரமணன் "என்ன நீலா? யார்கிட்ட என்ன கேட்கணுமோ? அதைப் பட்டுன்னு கேளு?" என்று கூறியவர் "குழந்தை பயப்படுறான் பாரு" என்றார் பாவனையுடன் ரிஷியின் தலையை வருடி.

அவனும் தாத்தாவின் பாவனைக்கு ஏற்ப முகத்தைப் பாவமாக வைத்துக் கொண்டு "ஆமாம்மா, இப்படி ஒரு சின்னப் பையனை பயமுறுத்தி பீதியைக் கிளப்பாதீங்கமா" என்றான்.

"யாரு சின்னப்பையன்? நீயா? உனக்குக் கல்யாணம் பண்ணலாம் என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன், இன்னும் சின்னப் பிள்ளை மாதிரி வம்பு பேசிக் கொண்டிருக்கிறாய்" என்ற நிலவேணியின் குரலில் என்ன இருந்தது என்று யாருக்குமே புலப்படவில்லை. ரமணன் உட்பட

அவரது பேச்சில் துணுக்குற்ற போதும் "என்னமா திடீர்னு?" என்று மட்டும் கேட்டான் ரிஷி.

"திடீர்னு இல்ல. ரொம்ப நாளாவே உன்கிட்ட கேட்டுட்டுத் தானே இருந்தேன். தயா கல்யாணமும் முடிஞ்சாச்சு. உனக்கும் வயசு ஏறிட்டே போகுது. காலா காலத்தில நடக்க வேண்டியது நடந்தா தானே நாங்களும் பேரன் பேத்தி என்று சீக்கிரமே கொஞ்ச முடியும்" என்று நிலவேணி முடித்துவிடவே அதற்கு மேல் என்ன சொல்வது என்று வார்த்தையை தேடிக் கொண்டிருந்தான் ரிஷிவர்மன்.

"இப்போது வேண்டாம். இன்னும் நாள் போகட்டும்" என்று சொல்லவும் சுசியை காதலிக்கும் மனது இடம் கொடுக்கவில்லை என்றால், தனது எண்ணத்தை வெளியே சொல்லி அதைத் தாய் பட்டென மறுத்துவிட்டால் அவர்களோட வார்த்தையாட வேண்டுமே என்று சற்று தயக்கமாகவும் இருந்தது.

இரு வேறு உணர்வுகளுடன் இருந்தவன் சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் மௌனத்தில் நெளிந்தான்.

அந்த மௌனத்தை தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொண்ட நிலவேணி "நம்ம சுஜாதா ஆண்டியோட தம்பிக்கு ஒரே பொண்ணு போல. பேரு பிரியா. லயோலா காலேஜ்ல விஷுவல் கம்யூனிகேஷன் படிச்சிருக்கா. பார்க்க அழகா லட்சணமா இருப்பா. சுஜாதா வீட்டு கொலுவுக்கு போனபோது நான் ரெண்டு மூணு தடவை பார்த்திருக்கேன். நல்ல பொண்ணாத் தான் தெரியுறா. சுஜாதா நேத்திக்குக் கூட எனக்கு ஃபோன் பண்ணியிருந்தா. அதனால் தான் உன்கிட்ட கேட்டுட்டு சரி சொல்லலாம் என்று பார்க்கிறேன்" என்று நீளமாக தொடர் குண்டுகளைப் போட்டார்.

“என்னமா இது? பேர், ஊரை மட்டும் சொல்லி, அந்த பொண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணலாம் அப்படின்னு சொல்றீங்க. மனசுக்குப் பிடிக்கவேண்டாமா?” என்றான் ரிஷிவர்மன் முதற்கட்ட அதிர்ச்சியிலிருந்து வெளிவந்து.

“உன்னை யார் உடனே சரி சொல்லசொன்னது? இந்த வாரத்தில் ஒரு நாள் போய் பொண்ணு பார்த்துட்டு வரலாம். உனக்குப் பிடிச்சிருந்தா மேற்கொண்டு பார்க்கலாம்” என்று நீலவேணி அடுத்த குண்டைப் போட

பொறுமையிழந்த ரிஷிவர்மன் “என்னது? பொண்ணு பார்க்கப் போறோமா? அதெல்லாம் வேண்டாம், எனக்கு அந்தப் பொண்ணைப் பிடிக்கலை” என்று பட்டென பதிலளித்தான்.

“ரிஷி பொறுமை” என்று நாராயணனும்

“பார்க்காமலே என்னடா பிடிக்கலை. இந்த வாரம் புதன்கிழமை பொண்ணு பார்க்க வரோம்ன்னு நான் அவங்ககிட்ட சொல்லப்போறேன். நீ வர்ற அவ்வளவு தான்” என்று நீலவேணியும் அவனை அடக்கியதுமே ரமணன் திரைக்குள் வந்தார்.

“நீலா, அவன் மனசில என்ன இருக்குன்னு தெரியாம நீ பாட்டுக்கு ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யாதே. எதுனாலும் யோசிச்சு செய்யலாம்” என்றார் நிதானமாக.

“நான் வரமுடியாது. நான் தான் பிடிக்கலைன்னு சொல்றேனே? விடவேண்டியது தானே!” என்று அப்போதும் பதறி, வார்த்தைகளை சிதறவிட்ட மகனை விநோதமாய் பார்த்தார் நாராயணன்.

இத்தனை நாள் வரை கல்யாணம் வேண்டாம் என்று சொன்னவன் தான் என்றாலும் அப்போது மறுத்த தோரணைக்கும் இப்போது முளைத்திருக்கும் எரிச்சலுக்கும் நிறைய வித்தியாசம் தெரிய அவனை உற்று நோக்கினார்.

இதுநாள் வரை விளையாட்டாகவே திருமணத்தை ஒத்திப்போட்டவனின் மனதில் பயம் குடி கொண்டிருப்பது நாராயணனுக்கு நன்றாகவே விளங்கியது.

நூறாவது முறையாக நேற்று பார்த்ததை மனைவியிடம் கூறியது தவறோ என்று தோன்றினாலும் கண்டிப்பாக தன்னால் அந்த விஷயத்தை அவளிடம் மறைக்க முடியாது என்றும் தோன்றி அவரது செயலை நியாயப்படுத்தியது.

அவரது தவறு உணரும் படலத்தை மேலும் மேலும் செய்யத் தூண்டும் விதத்தில் குரலை உயர்த்திய நீலவேணி “ரிஷி, எதுக்கு இவ்வளவு வேகமா வருது வார்த்தை? நிதானிச்சு பேசு” என்றார் மகா அழுத்தமாக.

“நானும் அதையே தான் சொல்றேன். எதுக்கு இத்தனை வேகமா கல்யாணப் பேச்சு எடுக்கிறீங்க? நிதானமா பேசலாம்” என்றான் மகனும் அவன் பிடியில் நின்று.

“எதை நிதானமா பேசுறது? நீ அந்த சுசித்ராவை காதலிக்கும் கூத்தைப் பற்றியா?” என்ற நீலவேணியின் கேள்வியில் ரமணனே அதிர்ந்தார் என்றால் ரிஷியின் அதிர்ச்சி நிலநடுக்கத்தை விட மிகத் துல்லியமாய் வெளியே தெரிந்தது.

“உங்களுக்கு... உங்களுக்கு எப்படிமா தெரியும்?” என்று கேட்டவனின் பார்வை நாராயணனிடம் சென்று மீண்டது.

“அப்போ, நீ காதலிக்கிறது நிஜம். அப்படித் தானே?” என்று நிதானமாய் வினவிய தாயிடம் இனிமேலும் மறைத்து என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று தோன்றிவிட்டதாலோ இல்ல உண்மையான காதலை வெளியே சொல்லாமல் மறைப்பதே அதைப் பொய்யாக்காதா என்ற எண்ணமோ ரிஷியைப் பேசவைத்தது.

“ஆமாம்மா , சுசி என்னோட மனைவியா வந்தா என்னோட லைப் நல்லா இருக்கும்ன்னு நினைக்கிறன். எனக்கு அவளை ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. நீங்களும் நேத்திக்குப் பார்த்தீங்களே உங்களுக்கும் அவளைப் பிடிக்கும்” என்றான் தாயை நேராக பார்த்து.

ஆனால் காதல் என்ற வார்த்தையின் மேலிருந்த வெறுப்பும், போன வாரத்தில் அந்த எண்ணத்திற்கு எண்ணெய் ஊற்றுவது போல் நடந்த ஒரு நிகழ்வும் நீலவேணியைக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு மறுக்க வைத்தது. “காதல் எல்லாம் வாழ்க்கைக்கு ஒத்து வராத ஒன்று. அந்தப் பொண்ணோட ஸ்டேட்ஸ் என்ன? நம்மது என்ன? இதெல்லாம் நடைமுறைக்கு ஒத்துவராது. விட்டுவிடு” என்றார் சர்வ சாதரணமாக.

ரிஷியின் வார்த்தைகள் வெளிவந்து வாக்குவாதத்தை சூடாக்குவதற்குள் உள் புகுந்த நாராயணன் “ஷ் நீலா, ரிஷிக்கு அந்த மாதிரி எண்ணமில்லை என்றால் தான் வெளியே பொண்ணு பார்க்கலாம் என்று சொன்னேன். அவனுக்கு அந்தப் பொண்ணைப் பிடிச்சிருக்கும் போது அவளையே கல்யாணம் பேசலாமில்லையா? இன்னொன்று நம்மகிட்ட இல்லாத பணமா? மருமக கொண்டு வரப் பணத்திலையா நாம சொகுசா வாழப்போறோம்? அதனால் பணத்தைக் கல்யாணத்திற்கு அளவுகோல் ஆக்காதே” என்றார்.

“நான் ஸ்டேட்ஸ் என்று சொன்னது பணத்தின் அளவு மட்டுமில்ல. நம்ம வீட்டுக்கு வர பொண்ணு கட்டின புடவையோட வந்தா கூட போதும். தயாவுக்கு வாங்கின மாதிரி இன்னொரு செட் நகை யாருக்கு வாங்கினேன்னு நினைச்சீங்க? ரிஷி பொண்டாட்டிக்குத் தான்” என்று வேகமாக திருப்பியவர்

“ஸ்டேட்ஸ் பணத்தில மட்டுமில்லைங்க, பழகுற ஆட்கள், உடுத்தும் உடை, நடந்து கொள்ளும் முறை எல்லாத்திலும் இருக்கு” என்று ஒரு விளக்கத்தையும் அளித்தார். அவரது அந்த விளக்கத்தில் எரிச்சலுற்று “நீங்க இப்போ பார்த்திருக்கும் பொண்ணை விட சுசி எல்லா விதத்திலேயும் நல்லாத் தான் இருப்பா” என்றான் ரிஷி.

அவனை முறைத்துக் கொண்டே “இந்தக் காலத்து காதல் எல்லாம் ஒரு மாசம் ரெண்டு மாசம் கூட தாக்குப் பிடிக்க மாட்டேங்குது. அப்போதைக்கு காதல் வசப்பட்டிருக்கும் ஒருவனை விட பெரிய ஆள் யாராவது கிடைத்தால் காதலிப்பவனை விட்டுவிட்டு ஓடும் பெண்கள் தான் இப்போ ஜாஸ்தி ஆகிட்டாங்க.” என்றார் கடுப்புடன்.

“நீலா, பொறுமையா பேசு” என்று மருமகனை அடக்கிய ரமணன் பேரனுக்குத் தாவும் முன்னர் அவன் பெரிய ஆரம்பித்திருந்தான்.

“அம்மா, அவளைப் பத்தித் தெரியாம...” என்று ஆரம்பிக்கத் தான் செய்தான்

அதற்குள் “எனக்கு அவளைப் பத்தித் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை தெரிஞ்சுக்கோ. அப்புறம் நான் ஒண்ணுமா வாய் புளுச்சுதோ மாங்கா புளுச்சுதோன்னு எதையும் சொல்லல. நம்ம சரணாலயம் அமைப்பில் போன வாரம் ஒரு பொண்ணு வந்து சேர்ந்தாள். கல்யாணத்திற்கு முன்னாடி அவளோட புருஷனும், இன்னொரு பொன்னும் காதலிச்சு இருப்பாங்க போலிருக்கு. ஆனா அந்தப் பொண்ணு அவனை ஏமாற்றிவிட்டு வேற ஒருத்தனைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டாள் போல. அந்தப் பொண்ணு பண்ணிட்டு போனதுக்கு இவளைப் போட்டு இல்லாத கொடுமையெல்லாம் செஞ்சிருக்கான் அந்தக் கடன்காரன். அதனால் தான் சொல்றேன்” என்று தன் பக்கத்தை நியாயப் படுத்தவும் செய்தார்.

“யாரோ அப்படி இருந்தா நானும் சுசியும் அப்படி இருக்கணும்ன்னு எந்த அவசியமும் இல்லமா” என்று பட்டென கூறியவன்

“என்னோட காதலையே அவள் இன்னும் ஒத்துக் கொள்ளல. நீங்க என்னடாவென்றால் என்னை விட்டு... இன்னொருவனை... ச்சே” என்று பேச்சை முடித்தான்.

அவன் தோளைப் பிடித்து அழுத்திக் கொடுத்த ரமணன் “நீலா, சுசித்ராவைப் பார்த்தால் அப்படி தெரியவில்லைமா. ரிஷிக்குப் பிடித்திருக்கும் பட்சத்தில் இந்தக் காரணமெல்லாம் சொல்லவேண்டாமே” என்றார் லேசான கெஞ்சதலுடன்.

“இல்ல மாமா, எனக்கு மனசுக்குப் பிடிக்கல” என்று மாமனாரிடம் கூறியவர்

“ஏன்டா? நீ சொல்லி ஒத்துக் கொள்ளவில்லை என்றால் உன்னிடம் என்ன குறை கண்டாளாம் அந்த சுசி?” என்று கேட்டபோது மகனின் வாடிய முகம் கவலையை அளித்தது.

“இதையே எத்தனை தடவை சொல்றது? எனக்கொண்ணும் குறையில்லை. அவளுக்குத் தான். ஒரு கால் மற்றதைவிட பலமிழந்து போயிருக்கும். தன்னோட குறையை முன்னிறுத்தி அவள் என்னை

மறுக்கிறாள். நீங்க என்னடாவென்றால் அவளிடம் இல்லாத குற்றமெல்லாம் சுமத்துறீங்க” என்று வேகமாக கூறியவன் பெற்றோரின் அதிர்ச்சி நிறைந்த முகத்தைப் பார்த்ததும், இதற்குமேல் சுசியைப் பற்றி அம்மா ஏதாவது சொன்னால் தாயிடம் சண்டை போட்டுவிடுவோமோ என்ற பயத்தில்

“நான் கடைக்குக் கிளம்புறேன் தாத்தா. வரேன் அப்பா. நாம சாயங்காலம் பேசலாம்மா” என்று கூறி தட்டில் வைத்திருந்த உணவைப் புசிக்காமலே எழுந்தான்.

“ஹே நில்லுடா... நீ பாட்டுக்கு என்னஎன்னவோ சொல்லிட்டுப் போறே. அப்படியிருக்கும் பொண்ணு கண்டிப்பா நம்ம குடும்பத்துக்கு வேண்டாம் கண்ணா. ரொம்ப வித்தியாசமா இருக்கும். நாலு பேரு நாலு விதமா உன்னைத் தான் குறைச்சு மதிப்பிடுவாங்க” என்று தன் நிலையிலிருந்து சுதாரித்து வெளியே வந்தவாறே நீலவேணி கூறியதும்

“ஆமா ரிஷி, ரொம்ப வித்தியாசமா இருக்கும்டா. உன்கிட்ட என்ன குறையோ இந்த மாதிரி ஒரு பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணி வச்சிருக்காங்கன்னு பேசுവാங்க ரிஷி” என்றார் நாராயணனும்.

ரமணனிடம் திரும்பி “மாமா, உங்களுக்கு சுசித்ரா பற்றி எல்லாம் தெரியுமா? தெரிஞ்சிருந்தும் மாமா?” என்ற நீலவேணியின் குரலில் வருத்தமே மேலோங்கியிருந்தது.

“நேத்து அவளைப் பார்த்திருந்தும் இப்படி பேசிறீங்களேமா? நான் சொல்லித் தானே அவளுக்கு அப்படி ஒரு குறையிருக்குன்னு உங்களுக்குத் தெரிஞ்சது? என்னவா இருந்தாலும் அவளோட நான் வாழப் போறேன். நீங்க எல்லாம் கூட இருக்கப் போறீங்க. நமக்குப் பிடிக்கிறது தான்மா முக்கியம். ஊர்ல இருக்கிறவங்க இல்ல” என்று பெற்றோர் இருவருக்கும் பொதுவாக பதில் கூறியவன் கை கழுவும் இடம் நோக்கி நடந்தான்.

“ரிஷி அதை ஒரு பொருட்டாவே நினைக்கல நீலா. அது அவளோட மனசை உறுத்தவே இல்லை. எனக்கே ரொம்ப ஆச்சிரியமா இருந்தது. அப்படி இருக்கும் போது நாமளும் கொஞ்சம் இறங்கிவரலாம் நீலா” என்றார் ரமணன் மீண்டும் பொறுமையாகவே.

“அவனுக்கு இந்த வயசில் பொருட்டாய் இல்லாமல் இருக்கலாம். நாம தானே மாமா அவனுக்கு நல்லது கெட்டது பார்த்து செய்யணும்” என்று நீலவேணி ரமணனிடம் வாதாடிக் கொண்டிருக்க

அதற்கும் தனக்கும் இதற்கு மேல் சம்பந்தமில்லை என்பது போல “அப்பா, இன்னைக்கு ஆடிட்டர் ஆபீஸ் போகணுமில்லையா. நான் கடைக்குப் போயிட்டு பதினோரு மணிக்கா அங்க போறேன். தி.நகர் கடை கணக்கெல்லாம் பெரியசாமிக்கிட்ட கொடுத்து அனுப்பிடுங்க” என்று விட்டு வெளியே கிளம்பிவிட்டான் ரிஷிவர்மன்.

அதன்பின்னர் வீட்டில் என்ன நடந்தது என்று கேட்டு எதற்கு மனதைக் காயப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்றெண்ணியவன் போல மாலை வரை கூட வீட்டிற்கோ, பெற்றோருக்கோ தொடர்பு கொள்ளவில்லை அவன்!

ரமணனிடமிருந்தும் அழைப்பு வராததால் வீட்டில் பெரிதாய் ஒன்றும் நிகழ்ந்து விடவில்லை என்று ரிஷிக்கு விளங்கியது.

காலையிலிருந்து உள்ளே கனன்று கொண்டிருந்த எரிச்சலும், வெறுமையும், கோபமும், ஏன் இப்படி என்ற ஆதங்கமும் சுசித்ராவைப் பார்த்துப் பேசினால் லேசாக தணியலாமோ என்ற அவனது எண்ணத்தில் அன்றைக்கும் மண் விழுந்தது.

காலையில் ஆடிட்டர் அலுவலகம் செல்லவேண்டி இருந்ததால் பேங்க் வரமுடியாமல் போகவே மாலை ஆறு மணிக்கு வந்தபோதும் சுசித்ராவைக் காணவில்லை.

அப்போது வரை இருந்த கோபம் அனைத்தும் அவள் மேல் திரும்ப “ஏன்டீ? ஏன்டீ என் உயிரை இப்படி வாங்குற? கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போற நானே உன்னோட குறையை மதிக்காத அப்போ நீ ஏன் அதையே மனசில போட்டு குழப்பிவிட்டு மனுஷனை அலையவிடுற?” என்று பல்லைக் கடிக்க வைத்தது.

“சும்மா வெளியே மட்டும் தான் நிமிர்ந்து நடக்கிற மாதிரி சீன். பெரிய இவ இவ. என்கிட்ட காட்ட வேண்டியது தானே அதே சீனை. அதெல்லாம் மாட்டியே! எங்க என்கிட்டே பேசினா உடனே கல்யாணம் பண்ணித் தூக்கிட்டுப் போய்டுவேனோன்னு பயம்” என்று அவளை நன்றாக அர்ச்சித்துக்

கொண்டே வீடு வந்து சேர்ந்தவனை அன்றைக்கான இன்னொரு அதிர்ச்சி கோபத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்றது.

அவன் உள்ளே நுழையும் போதே வாசலில் நின்ற புதிய கார்களும், வெளியே கிடந்த கூடுதல் காலணிகளும் விருந்தினர் வந்திருப்பதை உணர்த்த முகத்தை சீர்செய்து கொண்டு உள்ளே நுளைந்தவனின் கண்களில் முதலில் பட்டது அந்த சுஜாதா ஆண்டி தான்.

அவரது குடும்பமும், கூடவே இன்னொரு குடும்பமும் இருப்பது கண்ணில் பட்டு ஆத்திரத்தை வரவழைத்தது.

தான் அங்கு வரமாட்டேன் என்று சொன்னதால் அவர்களை வீட்டுக்கே, அதுவும் இன்றே வரவழைத்த தாயின் மீது தன்னை மீறி கோபம் வந்தது.

அவனது முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அவனை நெருங்கிய ரமணன் “எல்லார் முன்னாடியும் வார்த்தையை விட்டுடாதே. அவங்க கிளம்பின பிறகு நான் நீலாகிட்ட பேசுறேன்” என்றார் மெல்லிய குரலில்.

ஆனால் அவர் சொன்னது போல் நிதானமாக பேசமுடியாமல் போனால் அவர்களை அழைத்த தாயிற்கு அவமானம் என்று கருதிய ரிஷிவர்மன் மரியாதை நிமித்தம் அவர்கள் பார்த்து ஒரு புன்னகையை செலுத்திவிட்டு “வாங்க” என்று வரவேற்றான்.

“உட்காரு ரிஷி” என்று தாயின் ஆணையை மீறமுடியாமல் அவன் அமரப்போனபோது செல் ஃபோன் அடித்து அவனைக் காப்பாற்றியது.

திரையில் நிர்மலின் எண்ணைக் கண்டவன் “ஹே நிர்மல்” என்று அவனிடம் பேசத் தொடங்கிவிட்டு அவர்களிடம் திரும்பி “ஐஞ்சு நிமிஷம்” என்று அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

அவன் என்ன பேசினானோ “சாரி, பைக் ஷோரூம்ல ஒரு வேலையிருக்கு. நான் அவசரமா போகணும்” என்று பொதுவாக சொன்னவன் தாத்தாவிடம் கண்ணால் விடைப் பெற்று கொண்டு காரில் பறந்தான்.

இரவு உணவு நேரம் தாண்டிய பின்னரே வந்த மகனை வாசலிலேயே பிடித்தார் நீலவேணி “எங்க போயிருந்த?” என்ற கேள்வியுடன்.

அவரைத் தாண்டி உள்ளே செல்லத் துடித்தவனை வழி மறித்து “புது பழக்கம் பழகி இருக்கீங்களா சார்? கேட்டதுக்கு பதில் சொல்லிட்டு உள்ள போ” என்றவரது குரலில் கடுமை பரவியிருந்தது.

“பாருக்கு” என்ற அவனது பதிலை எதிர்பார்த்திருந்தவர் போல

“உன்கிட்ட இருந்து வரும் நறுமணமே சொல்லுதே” என்று நக்கலாக மகனை முறைத்ததோடு நில்லாமல் “வீட்டிற்கு ஒரு குடும்பத்தை கூப்பிட்டிருக்கேன். நீ பாட்டுக்கு கிளம்பிப் போனால் அவங்களை அழைத்த எனக்கென்ன மரியாதை? உனக்கும் தான் என்ன மரியாதை?” என்று மேலும் அவனைக் குற்றம் சாற்றினார்.

“நீங்க எதுக்காக அவங்களை வீட்டுக்கு வரவழைச்சீங்க அப்படின்னு தெரிஞ்சுக்கிட்டே என்னை எப்படி வீட்டில இருக்கச் சொல்றீங்க? என்னால முடியாது” என்றான் மகனும் சளைக்காமல்.

“நீலா, அவனை உள்ள விடு. வாசல வச்சு என்ன விசாரணை? அவன் என்ன ஸ்கூல் பையனா?” என்று உள்ளிருந்து வந்த நாராயணன் அதட்டவும்

“ஸ்கூல் பையன் மாதிரி தான் நல்லது கெட்டது புரியாமல் நடந்துக்கிறான்” என்றவர் “அவனுக்குச் சுமமா சப்போர்ட் பண்ணாதீங்க நீங்க” என்று கணவனை அடக்கிவிட்டு

“நீ செஞ்சது தப்பு ரிஷி” என்று அவனது தப்பிலேயே நின்றார்.

“சரி, இப்போ நான் செஞ்சது தப்பு தான். அதுக்காக என்னை உள்ள விட மாட்டீங்களா? நீங்க அப்படி செய்யும் போது என்ன செய்றது. நான் வரல. போறேன்” என்றவன் விடுவிடுவென பால்கனியின்

படிகளைக் கடந்து காரை எடுத்தவன் நாராயணனின் சொற்களையோ, நீலவேணியின் அதிர்ந்த பார்வையையோ கவனிக்காமல் வேகமாக சென்றுவிட்டான்!!

அத்தியாயம் 22

வீட்டை விட்டுக் கிளம்பிய ரிஷிவர்மன், காரை தமயந்தியின் வீடு இருக்கும் நீலாங்கரை நோக்கித் திருப்பினான். ஆனால் தன்னிடம் இருந்து வந்த மது வாடை மனதைக் குன்ற செய்ய தயாவின் வீட்டு எண்ணுக்கு அழைத்தான்.

மறுமுனையில் சுதன் வந்ததும் “சுதன், நான் ரிஷி பேசுறேன். நான் இன்னைக்கு நைட் உங்க வீட்டில் தங்கிக்கலாமா?” என்று நேரடியாக விஷயத்திற்கு வந்தவன்,

சுதன் “ஹே ரிஷி, தாராளமா வாடா” என்று வியப்பினுடே சரி என்றதும் சற்றே தயங்கி, “நான்... நான் கொஞ்சம் பீர் குடுச்சிருக்கேன்” என்று இழுத்தான்.

ஏன், எதற்காக என்று தோண்டித் துருவாமல் “அதெல்லாம் பரவாயில்லை. நீ வா” என்ற சுதன் அழைப்பைத் துண்டித்துவிட்டு மனைவியை அழைத்து விவரம் கூறினான்.

விவரம் கூறியதோடு நில்லாமல் ரிஷி வந்ததும் எதையும் கேட்க கூடாது என்று எடுத்துரைத்தவன் ரிஷிக்கு உணவும், உறங்கும் இடமும் தயார் செய்யச் சொன்னான்.

அரை மணி நேரத்தில் காரில் வந்திறங்கிய ரிஷியைப் பார்த்த சுதன் லேசாக வியப்புற்றான். அவன் பார்த்தவரை எந்த ஒரு விஷயத்திற்கும் ரிஷி அலட்டிக் கொண்டதே இல்லை. என்ன ஒரு சிக்கலான விஷயம் என்றாலும், அதில் அவனுக்குக் கோபமே என்றாலும் முகத்தில் இலைமறை காயாக புன்னகை இருந்து கொண்டே இருக்கும்.

பேச்சிலும் சிரிப்பிலுமே மற்றவரை கவர்ந்துவிடும் ரிஷி, அவனது காரியத்தையும் அப்படியே சாதித்தும் கொள்வதை கண்டிருந்த சுதனுக்கு ரிஷியின் இன்றைய தோற்றம் ஒரு வித அனுதாபத்தைக் கிளப்பியது.

சுதனின் அனுதாபத்திற்கு ஆளாகிய ரிஷி தயாவைப் பதட்டமுற செய்தான். தளர்ந்து நடையுடன் உள்ளே நுழைந்தவனை சாப்பாட்டு அறையிலிருந்து பார்த்தவன் பதறி ஓடிவந்தான்.

“என்னாச்சு அண்ணா? ஏன் இப்படி இருக்கே?” என்று கணவனின் எச்சரிக்கையையும் மீறி அவன் பதறவே “ஷ் மதி, சாப்பிட எடுத்துவை” என்று அவளை அடக்கிவிட்டு “சாப்பிடலாம் வாடா” என்று தோழனாய் பழகிய மைத்துனனின் தோளில் கை போட்டு அழைத்துச் சென்றான்.

“இல்ல சுதன்... நான்... நான் சாப்பிட்டேன்” என்று மறுத்தவனை

“ஒரு நாள் இன்னொரு தடவை சாப்பிட்டா நீ ஒன்னும் வெயிட் போட்டுடமாட்ட. பேசாம வா” என்று வற்புறுத்தி அழைத்துச் சென்றான்.

சுதனின் கட்டாயத்தில் சாப்பாட்டு மேஜையில் அமர்ந்தவன் “தயா, அம்மாக்கு ஃபோன் பண்ணி நான் இங்க தான் இருக்கேன்னு சொல்லிடுறியா?” என்று வினவினான்.

சரியென்று தலையசைத்தவன் பிறந்த வீட்டிற்கு அழைத்து விஷயத்தைக் கூறியதோடு, அந்தப் பக்கம் தாயார் பேசுமுன்னர் காலையில் அழைப்பதாகக் கூறி இணைப்பைத் துண்டித்தான்.

தமயந்தி சுட்டுக் கொடுத்த தோசைகளை ஒன்றும் சொல்லாமல் சாப்பிட்டவனின் பசி மற்ற இருவருக்கும் நன்றாகவே புலப்பட்டது. கண்டிப்பாக அவன் மதியத்திலிருந்து சாப்பிடவில்லை என்று உறுதி செய்தவர்கள் கடைசியாய் ஒரு பெரிய டம்பளரில் பாலை கொண்டு வந்து கொடுத்து அவன் பருகி முடிக்கும் வரை காத்திருந்தனர்.

சுதனிடமிருந்து வந்த “என்னாச்சு ரிஷி?” என்ற ரெண்டு வார்த்தைகள் மட்டுமே ரிஷிக்குப் போதுமானதாய் இருந்தது. காலையில் வீட்டில் நடந்த அனைத்து விஷயங்களையும் கொட்டி

முடித்தவன், மாலையில் நீலவேணி அழைத்திருந்த குடும்பம் அவனை எவ்வளவு கோபமுற செய்தது என்பது வரை சொல்லிமுடித்தான்.

நடுவில் குறுக்கிட துடித்த மனைவியை கைகளின் அழுத்தத்தால் கட்டுப்படுத்திய சுதாகரன் “சுகிரிட்ட பேசிட்டியா?” என்று கேட்டான்.

“எங்க? அவளும் தான் என்னோட பொறுமையை சோதிக்கிறா. போன வாரம் முழுதும் வேலைக்கு வரல. இன்னைக்காவது வருவான்னு போனா என்னை முட்டாள் ஆக்கிட்டு மேடம் வரல” என்றான் வார்த்தைகளை கடித்தப் பற்களுக்கு இடையே வெளியே விட்டு.

“ஹம்ம்” என்று அதை உள்வாங்கிய சுதன் “நீ போய் படு ரிஷி. இனிமேல் நடக்க வேண்டியதை நாளைக்குக் காலையில் பேசிக்கலாம்” என்று இந்த விஷயத்தில் தன் கருத்தைப் பகிராமாலேயே அவனை உறங்க அனுப்பிவைத்தான்.

ரிஷிக்கும் அந்த ஓய்வு தேவையாய் இருக்கவே மேலே ஒன்றும் பேசாமல் எழுந்து செல்வதையே பார்த்திருந்த தமயந்தி “ஏன் தனு அம்மா இப்படி பண்பாங்க? அண்ணாவைப் பார்க்க ரொம்பப் பாவமா இருக்கு. நான் அவனை இப்படி பார்த்ததே இல்லை தனு” என்று புலம்ப ஆரம்பித்த மனைவியை சமாதானம் செய்து படுக்க அழைத்துச் சென்றான் சுதன்.

“நம்ம எதாவது செய்யணும் தனு. நம்மளோட காதல் சேருவதற்காக அண்ணா என்னவெல்லாம் செய்தான் தெரியுமா? அவன் செய்தான், நாமளும் செய்யணும்ன்னு சொல்லல. எனக்கே அண்ணியை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு தனு” என்று கணவனிடம் தாங்கள் செய்யவேண்டியதை பேசிவிட்டே உறங்கினாள்.

காலையில் ரிஷிவர்மன் எழும் முன்னரே ரமணன் பேத்தி வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார். பேத்தியின் வரவேற்பை பெற்று கொண்டவர் “ரிஷி எங்க?” என்று வினவி அவன் இருக்கும் அறைக்கு நேரே சென்றார்

“தாத்தா, காபி?” என்று விருந்தோம்பிய பேத்தியிடம் “ரிஷிக்கும் சேர்த்து காபி எடுத்துக் கொண்டு ரூம்க்கு வர்றியா குட்டிமா?” என்று கேட்டு அவளது ஒப்புதலை வாங்கிக் கொண்டு பேரன் உறங்கும் அறைக்குச் சென்றார்.

அடித்துப் போட்டாற்போல் உறங்கும் பேரனின் அருகே கட்டிலில் அமர்ந்து அவன் முகத்தையே சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பத்து நிமிடங்களுக்கும் மேலாக தனது யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தவர் மெதுவாக அவன் தலையை வருடி அவனது தூக்கத்தைக் கலைத்தார்.

கண் விழித்த ரிஷிவர்மன், அந்த அதி காலை வேளையில் தாத்தாவை தயா வீட்டில் எதிர்பார்கவில்லை என்பது மிகத் தெளிவாக அவனது தூக்கக் கலக்கத்தையும் மீறி தெரிந்தது.

“என்ன தாத்தா இந்த நேரத்தில?” என்று வினவியவாறே எழுந்து அமர்ந்த ரிஷியை “முதல் போய் முகம் கழுவிட்டு வா. அப்புறமா நான் ஏன் வந்தேன்னு சொல்றேன்” என்று அவனை அனுப்பிவைத்தவர், அடுத்த ஓரிரு நிமிடங்களில் தமயந்தி கொண்டு வந்த காப்பியை பருகியவாறே பேரன் வரக் காத்திருந்தார்.

வந்ததும் அவன் கையில் ஒரு கோப்பையை கொடுத்துவிட்டு “பிரச்சனை எல்லாம் தீர்ந்து போச்சா?” என்று முதல் கேள்வியை எழுப்பி, அவனது முகத்தில் ஒரு புரியாத பாவனையை உண்டுபண்ணி அதை அவனாகவே புரிந்த பாவனைக்கு மாற்றும்வரை அமைதி காத்தார்.

“நீங்க என்ன சொல்ல வரீங்கன்னு புரியுது. நான் பிரச்சனைக்குப் பயந்து, அதை மறக்க குடிக்கவில்லை. நேத்திக்கு நிர்மலை பார்க்கப் போனப்ப அவன் தான் பாருக்கு போய் ரொம்ப நான் ஆச்சே போகலாமா என்று கேட்டான். போனால் என்ன என்று நானும் போனேன்” என்றான் தன் செயலில் ஏதும் தப்பில்லை என்பது போல் பேசினான்.

“நான், நீ குடித்ததற்காக உன்னை அந்தக் கேள்வி கேட்கவில்லை. அம்மா ஏதோ சொன்னாள் என்று வீட்டை விட்டு வெளியே வந்துவிட்டால் உன் காதல் கை கூடிவிடுமா என்று கேட்டேன்” என்றார் நிதானமாக.

“என்னை வேற என்ன பண்ண சொல்றீங்க தாத்தா? வாசலில் வழி மறிச்சு நீ பண்ணினது தப்பு, அதுக்கு விளக்கம் சொல்லல்லன்னா உள்ள போகக்கூடாது என்பது மாதிரி அம்மா நிக்கிறாங்க. அந்த டைம்ல வீட்டை விட்டு வராம பால்கனியிலா தூங்க சொல்றீங்க?” என்றான் ரிஷியும் நிதானமாகவே.

“இது நாள் வரை அம்மா உன்னைத் திட்டினதே இல்லையா? இன்னைக்கும் மட்டும் என்ன புது பழக்கம். வீட்டை விட்டு வெளியே வரது?” என்று ரமணன் அதட்டவும்

“எல்லா நாளும் மாதிரியா நேத்திக்கு? எனக்குப் பிடிக்கலை என்று தெரிஞ்சிருந்தும் சரோஜா ஆன்டி குடும்பத்தை எதுக்கு வீட்டுக்கு கூப்பிட்டாங்க?” என்றவனின் குரலில் கோபம் ஏறியிருந்தது.

அவர் பதில் சொல்லும் முன்னர் “நீங்களே சொல்லுங்க, இது என்னைக் கார்னர் பண்ணி அவங்க இஷ்டப் பட்டப் பொண்ணை எனக்கு கல்யாணம் பண்ணும் முயற்சி இல்லாமல் என்ன?” என்று அவரிடம் நியாயம் கேட்டான்.

“நான் நீலா செய்ததை நியாயப்படுத்த வரல. நீ செஞ்சதும் நியாயமில்லை என்று தான் சொல்றேன்” என்று ரமணன் தன் பக்க வாதத்தை எடுத்து வைத்ததும்

“எது? அம்மாவோட பார்வையில் நான் செஞ்ச நியாயமில்லாத செயல் என்ன தெரியுமா? லவ் பண்ணினது. அதுவும் முக்கியமா சூசியை லவ் பண்ணினது. உங்களோட பார்வையில் நியாயமில்லாம போனது இது தானா? இல்ல வேற ஏதாவதா?” என்று வினவிய ரிஷியின் குரலில் கோபத்தை விட நீங்களுமா தாத்தா என்ற வருத்தமே இருந்தது.

“ரிஷி கண்ணா. தாத்தா உன்னோட காதலையோ, சூசியையோ தப்பே சொல்லலடா. அம்மாகிட்ட இன்னும் கொஞ்சம் பொறுமை தேவை. அதைத் தொலைத்துவிட்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறுவது தான் தப்புன்னு சொல்றேன்” என்றார் அவரும் பேரனின் மனம் உணர்ந்து

“இதையே உங்க மருமககிட்ட சொல்றது தானே? எல்லாருக்கும் நான் தான் இளிச்சவாயனா?” என்று உரிமையோடு தாத்தாவிடம் எரிச்சல்பட்டான் ரிஷிவர்மன்.

“நான் அம்மாகிட்ட பேசுறேன் கண்ணா. நேற்றைக்கு சாயங்காலம் நீலா கடையில் இருந்து வந்ததும் பேசலாம் என்று இருந்தேன். உடனே பேசினால் அவளோட பிடிவாதம் தான் ஜாஸ்தியாகும் என்று நினைச்சு நான் தள்ளிப்போட்டா, அவளோ அந்தக் குடும்பத்தை வீட்டுக்கே வர வச்சுட்டா” என்று முன்தினம் தான் பேசாததன் காரணத்தை விளக்கினார்.

“ப்ச்” என்று ஒற்றைச் சொல்லோடு அவன் எழுந்துவிடவே “என்னடா தாத்தா மேல நம்பிக்கையில்லையா?” என்று அவன் அருகில் வந்து முதுகில் தட்டினார் ரமணன்.

“அப்படியில்ல தாத்தா. அம்மா ஒரு பக்கம் புரிஞ்சுக்க மாட்டேன்றாங்க. இந்த சூசியும் அதையே செய்றாளேன்னு தான் எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா இருக்கு” என்று தன் வருத்தத்தை வெளியிட்டான்.

இதற்கு என்ன செய்வது என்று புரியாத ரமணன் “இன்னைக்கு பாங்க்ல போய் பாரு கண்ணா” என்று தனக்குப் புலப்பட்டதை எடுத்துரைத்தார்.

“ஹம்ம் பார்க்கணும். இன்னைக்கும் வரலன்னா சத்யன்கிட்ட வீட்டு அட்ரஸ் வாங்கிட்டு வீட்டுக்கே போய் பேசலாம் என்று பார்க்கிறேன். போகட்டுமா தாத்தா?” என்று தன் யோசனையை கூறியதோடு நில்லாமல் அதற்கு அனுமதியும் கேட்டான்.

“ம்ம் சரி” என்று அரைகுறையாய் வந்த அனுமதியிலேயே அவருக்கு முழுதாய் அதில் விருப்பமில்லை என்று ரிஷிக்குப் புரிந்தது. நேரடியாக அவளது வீட்டுக்குச் சென்றால் அவளது வீட்டில் உள்ளவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள், அவளுக்கு அந்த செயல் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ என்று அவனே நிறைய முறை யோசித்ததை ரமணனும் எண்ணித் தயங்குகிறார் என்று ரிஷிக்குப் புரிந்தது.

“பாங்க்ல இல்லேன்னா தான் தாத்தா வீட்டுக்குப் போவேன். நீங்க கவலைப் படாதீங்க. உங்க பேத்திக்கு மானப் பிரச்னை வற்றமாதிரி நான் நடந்துக்க மாட்டேன்” என்றான் சற்றே இலகுவான குரலில்.

அவனுக்கு மலை போல் நிறைய பிரச்சனைகள் இருந்தபோதும் அவற்றை தீர்ப்பதற்காக மற்றவருக்கு சங்கடம் ஏற்படக் கூடாது என்று நினைக்கும் பேரனைப் பார்க்க பெருமையாகவும் அதே சமயம் இவன் நல்ல மனதிர்க்காகவேனும் அவன் உயிராய் விரும்பும் சுசித்ராவே மனைவியாய் வரவேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டிக்கொண்டார் ரமணன்.

“சரி, வா ரிஷி வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்று ரமணன் அழைத்ததும்

“இல்ல தாத்தா, நான் இங்கிருந்தே கடைக்குப் போறேன். சுசிகிட்ட பேசி அவ பக்கத்திலிருந்து ஒரு நல்ல முடிவு வந்ததும் வீட்டுக்கு வரேன்” என்று முடித்தவனை ஆச்சிரியமும் கேள்வியுமாய் நோக்கினார் ரமணன்.

“அவ சரி சொல்றதுக்கும் வீட்டுக்கு வரதுக்கும் என்ன கண்ணா சம்பந்தம்? அம்மா மேல இன்னும் கோபம் போகலையா?” என்று ரமணன் வினவவும்

“கோபம் இல்ல. சொல்லப் போனா கொஞ்சம் பயம் தான். அவங்களோட இஷ்டப்படி எனக்கு கல்யாணம் செய்யணும் என்ற எண்ணத்தில் யாரையாவது ஒரு பொண்ணை கூட்டிட்டு வந்து கையை காலை கட்டிக் கல்யாணம் செஞ்சுடுவாங்களோன்னு” என்று கூறியவனின் குரலில் வருத்தத்தின் ஊடே சிரிப்பும் கலந்திருந்தது.

“ச்சே ச்சே என்ன பேச்சு ரிஷி இது? நீலா அப்படியெல்லாம் ஒரு நாளும் நினைக்கமாட்டா ராஜா. அவளுக்கு மட்டும் உன் மேல பாசமில்லைன்னு நினைக்கிறியா?” என்று பட்டென கோபத்தை உதிர்த்தவர் பேரன் வாயைத் திறக்கும் முன் கைகாட்டி அவனை அடக்கிவிட்டு

“எங்க எல்லாரையும் விட அவ தான் உன்மேல ரொம்ப பாசமா இருக்கா. நீ நல்லா இருக்கணும், உன்னை யாரும் எதுவும் சொல்லிட கூடாது என்ற எண்ணத்தில் தான் அவளோட செயல்களும் இருக்கு. அதை நீ முதல புரிஞ்சுக்கணும்” என்று அவர் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே

“நான் அம்மாவோட பாசத்தில் குறையே சொல்ல தாத்தா. நான் நல்லா இருக்கணும் என்ற எண்ணத்தில் அவங்க செய்து எனக்கு உண்மையான சந்தோஷத்தைக் கொடுக்க மாட்டேன்றது என்று தான் சொல்றேன். என்னோட மனசுக்குப் பிடிச்சதை செய்ய விட்டா அதைவிட சந்தோசம் எனக்கு இந்த உலகத்தில் வேறில்லை என்பதை அவங்களும் புரிஞ்சுக்க மாட்டேன்றாங்க” என்றான் அவசரமாக.

“சரி கண்ணா, நான் நீலா கிட்ட பேசுறேன். கொஞ்ச நாள் ஆனாலும் கண்டிப்பா ஒத்துப்பா என்று தான் தோணுது. பார்க்கலாம்” என்ற ரமணனின் எண்ணம் வெகு விரைவில் நிறைவேறுமா? இல்லை இன்னும் நாளாகுமா என்று பொறுத்திருந்து தான் பார்க்க வேண்டும்!

பேரனை அவனது வருங்கால மனைவியிடம் பேச அனுப்பிவிட்டு வீட்டிற்குச் சென்றவர் வீட்டில் கவலைப் படிந்த முகத்துடன் அமர்ந்திருந்த நிலவேணியிடம் பேச முடிவு செய்தார்.

அங்கே ஆழ்வார்பேட்டை கிளையை அடைந்த ரிஷிக்கோ நேற்றைக்கு இருந்ததை விட கோபம் பெருகியது.

ஏனெனில் சுசித்ரா அன்றும் வேலைக்கு வரவில்லை. இவள் என்ன தான் நினைத்திருக்கிறாள் என்ற எண்ணத்தில் கண்களில் வலியுடன் கோபமும் சரி பதியாய் கலந்தது.

பாங்கில் வேலை செய்யும் மற்றவர்களிடம் விசாரிக்கலாமா என்றெண்ணியவன் முதலில் தயங்கினாலும் அந்தத் தயக்கத்தை உள்ளிருந்த எதுவோ மிஞ்சிவிட மேலாளரின் அறைக்குச் சென்று விசாரித்தான்.

அவரும் இத்தனை நாள் அவன் வருகையையும் அவன் செய்த ஐந்து ரூபாய் டெபாசிட்டையும் அறிந்தவர் என்பதால் அவனது விசாரிப்பில் வியப்படையாமல் அவன் மெடிக்கல் லீவிற்காக விண்ணப்பித்திருப்பதையும் அவனிடம் கூறினார்.

தான் முதலில் காதலை சொன்னப்போது கூட அவள் இப்படி நடந்து கொள்ளவில்லையே? புதிதாய் வேறு எதையோ மனதில் வைத்துக் குழப்பிக்கொண்டிருக்கிறாள் போலவே? அதை என்னிடம் சொல்லிவிட்டு நன்றாக குழம்பிக் கொள்ள வேண்டியது தானே? அவளை சந்தித்தாலாவது அவளது முகத்திலிருந்து எதையாவது படிக்கலாம் என்றால் ஓடுவதிலேயே குறியாக இருப்பவளை அப்படியே

இழுத்து அணைத்து, உதட்டைக் கடித்து உணர்ச்சியை மறைக்கும் அந்த உதடுகளை அப்படியே... ச்சே... போடி” என்று ஆத்திரமாக வந்தது.

அவனது கோபத்தைக் குறைக்கவோ இல்லை கூட்டவோ சுசித்ரா மதியம் மூன்று மணி அளவில் ரிஷியின் கைப்பேசிக்கு அழைப்பு விடுத்தாள்!!

அவனுக்கு அறிமுகமில்லாத எண்ணிலிருந்து வந்த அழைப்பைக் கண்ட போது கூட அது சுசியாய் இருக்குமென்று ரிஷி எண்ணவில்லை. இத்தனை நாளாய் தன்னைத் தவிர்த்தவன் தன்னை அழைப்பாள் என்று எண்ண அவன் ஒன்றும் அவளை அறியாதவன் இல்லையே. ஆனால் அவளைப் பற்றி அவன் முழுதாய் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்று சொல்லும் பொருட்டு இருந்தது அவளது அழைப்பு.

“ஹலோ, ரிஷிவர்மன் ஹியர்” என்ற ரிஷியின் குரல் கேட்டதும் இரண்டு நிமிடங்கள் அந்தப் பக்கமிருந்து குரலே வெளிவரவில்லை.

அந்த இரண்டு நிமிடத்தில் இருபது ஹலோகளை வீணடித்தவன் “யாருங்க, ப்ளீஸ் டோன்ட் வேஸ்ட் மை டைம்” என்று அவனது கடைசி கோபத்தில் சுதாரித்த அந்தப் பக்கத்துக்கு குரல் “நான் சுசி பேசுறேன்” என்று அவனை வியப்படைய செய்தது.

ஐந்து வினாடிகளில் அவளது குரலின் தாக்குதலை சமன் செய்தவன் “பேபி” என்றான் ஆழ்ந்த குரலில்.

அந்தக் குரல் ஏற்படுத்திய வலியை சமாளித்த சுசித்ரா “நான் உங்ககிட்ட என்னோட முடிவை சொல்லத் தான் கூப்பிட்டேன். இப்போ பேசலாமா? நீங்க பிஸியா இருந்தா நான் அப்புறம் கூப்பிடுறேன்” என்றாள்.

அவளது தடுமாற்றமில்லாத பேச்சிலேயே ஏதோ விபரீதமாக உணர்ந்தவன் அதையும் சந்திக்கத் துணிந்து “ஃப்ரீயா தான் இருக்கேன். சொல்லு” என்று அனுமதி கொடுத்தான்.

“அன்னைக்கு நீங்க கேட்டது” என்று அவளது வாக்கியம் முடிவதற்குள்

“என்ன கேட்டேன்? அதை வாயைத் திறந்து சொன்னால் உன் வாய்க்குள் இருக்கும் முத்துகள் நிறம் மங்கி போய்டாது” என்று அவனது குரல் கோபமாய் வெளிவந்தது.

அந்தக் கோபம் அவளை என்ன செய்ததோ, அதை ரிஷி உணரும் முன்னர் ஒரு பெருமூச்சை வெளியிட்டவன் “என்னை மணப்பதைப் பற்றி நீங்க கேட்டதை தான் சொல்றேன். நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் திருமணம் என்பது எனக்குச் சரியாகப் படவில்லை” என்றவன் சிறிய இடைவெளி ஒன்றை விட்டான்.

அவன் பக்கமிருந்து பதிலே இல்லாமல் போகவும் அவன் கோபத்தை வார்த்தையால் வெளியிட்ட போது கூட தாங்கிக் கொண்டவளால் இப்போதைய வார்த்தையற்ற கோபம் மனதைப் பிசைந்தது.

“நான் சும்மா வாய்க்கு வந்ததை உளறவில்லை. ரொம்பவே யோசித்துத் தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன்” என்று தான் இத்தனை நாட்கள் பேசாமல் இருந்ததற்கு அது தான் காரணம் என்பது போல் நிறுத்தினாள்.

அதுக்கும் எந்த விதமான எதிர்ப்போ ஆமோதிப்போ இல்லாமல் போகவே “ஹலோ? இருக்கீங்களா” என்று சந்தேகத்துடன் வினவினாள்.

“இருக்கேன்” என்று அவனது ஒற்றைச் சொல்லிற்குப் பின்னர்

“இல்ல ரிஷி, என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் உங்களுக்கு ஏதோ குறை இருக்கு என்று தான் பேசுவாங்க. அதையும் மீறி நாம ரெண்டு பெரும் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா நான் மட்டும் தான் சந்தோஷமா இருப்பேன். உங்களுக்கும் நமக்கு ஒருவேளை குழந்தைகள் பிறந்தால் அவங்களுக்கும் தான் கஷ்டம். என் ஒருத்தியின் காதலையும், சந்தோஷத்தையும் விட நீங்களும், உங்க வீட்டிலிருக்கும் மற்றவர்களும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக என்னோட வாரிசாய் வரும் குழந்தைகளும் நல்லா இருக்கணும்னு நான் நினைக்கிறேன்” என்று அவள் பேசி முடிக்கும்வரை ரிஷியின் புறத்திலிருந்து மௌனமே நிலைத்திருந்தது.

தன்னிடம் பேசுவதற்கு இதற்கு மேல் ஒன்றுமில்லை என்பது போல் அவன் நிறுத்திவிடவும் “அப்போ நீ என்னைக் காதலிக்கிற என்பதை ஒத்துக்கிற. அப்படித் தானே?” என்றான் ரிஷிவர்மன்.

லேசாக துணுக்குற்றாலும் அதை மீறி “ஹம்ம் ஆமா. எனக்கு உங்களைப் பிடிச்சிருக்கு. ஆனா நான் சொன்ன மாதிரி என்னோட காதல் என் குழந்தைகளைக் கஷ்டப்படுத்தும் என்றால் அது எனக்குத் தேவையில்லை. என்னால் வேறு யாரும் சிரமப்படுவதை நான் விரும்பவில்லை” என்றான் குரலில் பிசிறில்லாமல்.

“இன்னும் உலகத்தைப் பார்க்காத ஜீவன்கள் மேலிருக்கும் அன்பில் ஒரு சதவீதம் கூட என்மேல் இல்லையா சுதா?” என்று அவன் வினவியபோது அவன் குரலில் நிச்சயம் நக்கல் இருக்கவில்லை. வலி இருந்தது.

“ரிஷி ப்ளீஸ்” என்று கூறியவளின் குரலிலும் வலி இருப்பதை அவனால் உணர முடிந்தது.

“என்னடி ப்ளீஸ்? உன் குழந்தைகள் கஷ்டப்படும் என்று எந்த மடையன் சொன்னான்? யாரோ ஏதோ சொன்னால் அதற்காக உன்னையும் வருத்திக் கொண்டு என்னையும் கொல்வாயா?” என்று அவன் என்றைக்கும் இல்லாமல் இன்றைக்கு கடுமையாய் பேசவும் சுசித்ராவிற்கு கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டு வந்தது.

“உங்களை நான் கொல்றேனா? நீங்க தான், உங்களால தான் எல்லாம். சும்மா நான் உண்டு, என் வேலை உண்டு என்று இருந்த என்னிடம் வந்து பேசி, காதலை வளர்த்துவிட்டு, என்னையும் வதைத்து, என்னோட வார்த்தைகளால் நீங்களும் கஷ்டப்படுறீங்க” என்று பட்டாசாய் பொரிந்து தள்ளியவள்

“ஏன் ரிஷி? ஏன் இப்படி? இந்த உலகத்தில் என்னைவிட்டால் வேற பொண்ணே இல்லையா என்ன? நல்ல ஆரோக்கியத்தோடு இருக்கும் கோடிக் கணக்கான பெண்களில் யாராவது நல்லவளை மணந்து கொள்ளவேண்டியது தானே? என்னை விட்டுடுங்க ரிஷி” என்று ஓய்ந்து போனவளாய் முடித்தாள்.

“நான் யாரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்ன்னு நீ சொல்லத் தேவையில்லை” என்று கடுமையேறிய குரலில் அவளை அதட்டியவன் கண்களை மூடி கோபத்தைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தான்.

“பேபி, நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் குறுக்கப் பேசாம கேளு சரியா? இந்த ஒருதடவை மட்டும்” என்று அவளைக் குறுக்கப் பேசக் கூடாது என்று தடுத்தவன்

“நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் பிடிச்சிருக்கு. இந்த அடிப்படை அன்பு போதும்டா பேபி. என்ன விதமான கஷ்டம் வந்தாலும் தாங்கமுடியும். கோடியில் ஒரு சதவீதமாய் நம்மளோட குழந்தைகளுக்கு ஏதும் பாதிப்பிருந்தால் அவங்க உன்னைப் போல் வளர்ந்தாலே என்னோட வாழ்க்கை முழுமை அடைஞ்சுடும்டா” என்று தன் நிலையை விளக்கவும்

“இல்ல ரிஷி, உங்களுக்குப் புரியல. சின்ன வயசில நான் பட்ட அவமானங்கள் என்னோட பசங்க படவேண்டாம் ரிஷி. அவங்க கண்ணு கலங்கி, மனசு தளர்ந்து போறதை பார்க்கும் சக்தி எனக்கிருக்கும் என்று நான் நினைக்கல. அந்த வேதனைக்கு இந்த வேதனையை நான் தாங்கிப்பேன்” என்ற அவளது குரலில் வலியை விட உறுதி இருந்தது.

“இன்னும் நடக்கவே இல்லாத ஒன்னை நினைச்சு ஏன் பேபி உன்னையே இப்படி ஏமாத்திக்கிற? நடக்கும் போது அது எந்தவிதமான கஷ்டமா இருந்தாலும் ரெண்டு பெரும் சேர்ந்து தாங்கலாம்மா” என்று அவன் பொறுமையாய் எடுத்துரைத்ததை கேட்க அவளுக்கு இஷ்டமிருக்கவில்லை என்பதோடு அதற்கு மேல் அவளோட பேசினால் தான் சம்மதித்து விடுவோமோ என்ற பயம் மனதில் எழுந்தது.

“இது தான் ரிஷி என்னோட முடிவு. இதை நான் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் மாற்றிக் கொள்வதாய் இல்லை. அதனால் என்னை நீங்க இனிமேல் பார்க்க வராதீங்க. நானும் ட்ரான்ஸ்பர் வாங்கிக் கொண்டு வேற எந்த ஊருக்காவது போகப் பார்க்கிறேன். விஷ் யு ஆல் தி பெஸ்ட் இன் லைப்” என்று வேகமாய் பேசியவள் அவளது பதிலைக் கேட்காமலே இணைப்பைத் துண்டித்தாள்.

இத்தனை நாட்கள் தன்னை அவள் தவிர்த்தப் போதெல்லாம் அதை வினையாட்டாய் எடுத்துக் கொண்ட ரிஷியால் இப்போது இருக்கமுடியவில்லை. முன்னர் அவள் மறுத்தப்போதெல்லாம் சிறு பிள்ளைத் தனமாய் தெரிந்த அந்தப் பேச்சுக்கும் இன்று அவன் குரலில் தெரிந்த உறுதிக்கும் அவனால் வித்தியாசம் காண முடிந்தது.

ஆனால் அந்த உறுதிக்காக அவனைக் கை பிடிக்க வேண்டும் என்று தான் கொண்ட உறுதியை தகர்க்கவும் அவனால் முடியவில்லை.

அந்த இறுக்கத்தை ஒரு மணிநேரம் பொறுத்தவனால் அதற்குமேல் தாள முடியாமல் போகவே வீட்டிற்கு அழைத்தான்.

ஆனால் இரண்டாவது ரிங்கேலேயே அம்மா எடுத்தால் மறுபடியும் ஒரு வாக்குவாதத்தை தாங்க முடியாது என்று தோன்றிவிடவே தன் ஆருயிர் நண்பன் நிர்மலை அழைத்தான்.

அவனிடம் விஷயம் ஒன்றும் சொல்லாமல் அவனைப் பார்க்கவேண்டும் என்று மட்டும் சொல்லி, அவர்களது பைக் ஷோரூம்க்கு வருவதாக கூறி அழைப்பைத் துண்டித்தான்.

அங்கு சென்றவனின் முகத்திலிருந்தே நேற்றை விட இன்றைக்குப் பிரச்சனை பெரிதாய் ஆகிவிட்டது என்று உணர்ந்த நிர்மல் மெதுவாய் பேசி அவனிடம் விஷயத்தை வாங்கினான்.

வாங்கிய விஷயம் நண்பனின் மேல் மட்டுமல்லாமல் முகமறியாத சுசியின் மேலும் மரியாதை கூடியது.

ஆனால் அந்த மரியாதையை வைத்துக் கொண்டு ஒன்றும் சாதிக்க முடியாது என்று உணர்ந்தமையால், எதிலிருந்தாவது சற்று ஓய்வு வேண்டுமென்றால் நண்பன் செய்யும் வேலையான பைக்கில் பயணிப்பதை அவனைச் செய்யச் சொல்ல எண்ணி, “டேய் ரிஷி, நம்ம ஷோரூம்க்கு புதிசாய் ஒரு பைக் வந்திருக்கு. ஒரு ரவுண்டு போய்ட்டு வாயேன். கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ்டா பீல் பண்ணுவ” என்று அவனை அனுப்பிவைத்தான்.

வண்டியை இலக்கின்றி செலுத்தியவனின் கைகளும் கால்களும் தாமாகவே ஸ்பென்சர் சிக்னலுக்கு அழைத்து வந்தது.

முதன்முதலாக சுசியைக் கண்ட இடத்தை விட்டுத் தூரமாய் நின்றாலும் சுசியின் நினைவுகள் அவனை விட்டுத் தூரச் செல்ல மறுத்தன. விழுந்த பச்சை நிறமும், பின்னாலிருந்து வந்த ஹாரன் ஒலியும் கவனத்தை சாலைக்குத் திருப்பினாலும் மனம் அவளிடமிருந்து திரும்ப மறுத்தது.

ராயபேட்டை செல்லும் பாதையில் செல்லும் பொருட்டு அவன் வண்டியை வலது கைபக்கம் திருப்பினாலும் அன்று பார்த்த இடத்தில் அவள் இருப்பது போல் கற்பனை செய்து கொண்டு தலையை அவன் திருப்பிய போது கவனம் சிதறி சாலையையும் நடைபாதையையும் பிரிக்கும் வண்ணம் போடப்பட்டிருந்த இரும்புத் தடுப்புகளில் பைக் இடித்து ரிஷிவர்மனை கீழே தள்ளியது!

அத்தியாயம் 23

சற்று நிமிடங்கள் முன்னர் ரிஷி ஸ்பென்சர் சிக்னலில் நின்றிருந்த போது அவனது பார்வை முன்னால் பதிந்திருக்க, பின்னால் தன் தந்தையுடன் வண்டியில் வந்து கொண்டிருந்த சுசித்ராவின் கண்களில் அவனது ஓய்ந்த தோற்றமும், ஒரே இடத்தில் பதிந்திருந்த கண்களும், அதில் தெரிந்த அடிபட்ட வலியும் அவளையும் மீறி நெஞ்சைப் பிசைந்து கண்ணில் குளம் கட்ட வைத்தது.

கொஞ்சம் முன்னே நகர்ந்து “அப்பா, அவர் தான்பா ரிஷி” என்றாள். “யாரு மா” என்று வருங்கால மருமகனை கண்களால் பழனியப்பன் துளாவி, சுசியின் பார்வைக்குப் புலப்பட்டவனைத் தனது பார்வை வளையத்திற்குள் அவர் வரவழைப்பதற்குள் சிக்னல் விழுந்து ரிஷி வலதுபுறம் திரும்பியிருந்தான்.

இவர்களுக்கும் சிக்னல் விழுந்து அவர்கள் நகர்ந்த வினாடி தான் ரிஷி அவனது பார்வையைத் திருப்பி, கவனத்தைத் தொலைத்து, சாலையில் நிலை தடுமாறி விழுந்தது!

அவன் கீழே விழுந்ததும் நெஞ்சம் பதறிய சுசித்ரா “கடவுளே, அவர் விழுந்துட்டார். ஹய்யோ வண்டியைத் திருப்புங்க, திருப்புங்கபா” என்று தந்தையை நடு ரோட்டில் உலுக்கி அவரையும் நிலை குலைய வைத்தாள்.

“நடு சிக்னலில் திருப்ப முடியாது சித்ரா. லெப்ட் எடுத்து ஓரமா நிறுத்துகிறேன்” என்றவர் முடிந்த அளவு வேகமாகவே செயல்பட்டார்.

ஆனால் அவரது மகளுக்கோ அந்த சில வினாடி நேரங்களே யுகங்களாகத் தெரிய “சீக்கிரம் பா, தலையிலிருந்து ரத்தம் வர மாதிரி இருக்கு. ஹய்யோ போங்களேன்” என்று துடித்துத் தான் போனாள்.

அவர் வண்டியை நிறுத்திய வினாடி, அதிலிருந்து துள்ளி இறங்கியவள் அவரைத் திரும்பிக் கூட பாராமல் அவன் விழுந்த இடம் நோக்கி விரைந்தாள்.

அவன் அங்கே வருவதற்கான சில நிமிடங்களில் பலர் ரிஷியின் உதவிக்கு வந்திருந்தனர்.

விழுந்த வேகத்தில் தலையில் அடிப்பட்டிருக்க சுகி வருவதற்குள் சுயநினைவை இழந்திருந்தான் ரிஷிவர்மன். கூட்டத்தை விளக்கி அவனைக் கண்டவன் நெஞ்சம் உறைந்து போனாள்.

எப்போதும் புன்னகையும் குறும்பும் குடி கொண்டிருந்த முகம் கோபம் கொண்டதற்கே வருந்தியவள், இப்போது அடிப்பட்டு வலியுடன் அவனைப் பார்த்ததும் கதறி அழத் தோன்றிய உணர்வை அடக்கிக் கொண்டு அவனை நெருங்கி “ரிஷி, ரிஷிப்பா” என்று அவன் கன்னம், கழுத்து, தலை என்று அவனைத் தொட்டுத் தடவினாள்.

“உனக்குத் தெரிஞ்சவரா மா” என்று சில பேரும், “சீக்கிரம் ஹாஸ்பிடல் கூட்டிட்டுப் போகணும்” என்று சில பேரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அதற்குள் அங்கே வந்த பழனியப்பனிடம் “அப்பா, ஆட்டோ ஏதாவது பிடிங்கப்பா. சீக்கிரம், சீக்கிரம்” என்று அவரை விரட்டினாள்.

அப்போது வந்த ஒரு ஆட்டோவை நிறுத்தி அவளை முதலில் அமரச் சொல்லிவிட்டு, ரிஷியை மூவர் தூக்கிய நிலையில் உள்ளே ஏற்றினர்.

“ஏறுங்கபா” என்று சுகியின் அவசரத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் “நீ அவரை ஹாஸ்பிடல் கூட்டிட்டு போமா. நான் அவரோட பைக், அப்புறம் வேற ஏதாவது இருந்தா எல்லாத்தையும் ஒழுங்கு பண்ணிட்டு ஹாஸ்பிடல் வரேன். ஃபோன் வச்சிருக்க இல்ல” என்று கேட்டு உறுதி செய்துக் கொண்டு மகளை அனுப்பி வைத்தார்.

பழனியப்பனின் மனதில் அப்போதிருந்த சூழ்நிலைக்கு எதிர்மறையாக நிம்மதியே குடி கொண்டது.

அந்த நிம்மதியின் பிளாஷ்பாக் இதோ...

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் ஆசிரமத்திலிருந்து வந்த சுகித்ரா தாயார் கோவிலுக்குச் சென்றிருப்பதை உறுதி செய்து கொண்டு, நேராக தந்தையிடம் சென்றாள்.

பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தவரின் கையிலிருந்து நாளிதழை அகற்றியவள் அவரது மடியில் தலை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டாள்.

“என்னடா கண்ணா, என்ன பண்ணுது?” என்று கேட்டவரும் அவளது தலையை மெல்ல வருடிக் கொடுத்தவாறே சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தார் பழனியப்பன்.

கண்ணீரின் சுவடை உணர்ந்ததும் உள்ளம் துணுக்குற “சித்ரா, எதுக்கு இப்போ அழுகை? இப்படி அழுதா என்னோட சித்ராவா அப்படின்னு இருக்கு” என்று அவளைத் தன்னைப் பார்க்கும் விதமாக திருப்பினார்.

அவன் திரும்பியதும் “அப்பாகிட்ட சொல்லுமன்னு வந்தாச்சு. அப்புறம் சொல்றது தானே கண்ணா. இப்படி அழுதுட்டே இருந்தா அம்மா வந்துடுவா” என்று இலகுவாகவே அவளை மிரட்டி அவளிடம் விஷயத்தை வாங்கினார்.

ரிஷியை முதலில் பார்த்தது முதல் அவர்கள் கல்யாணத்திற்குச் செல்லும் நாளுக்கு முன் தினம் நடந்தது வரை சொல்லிக் கொண்டே வந்த சுகித்ரா அவன் தன்னிடம் அவனது காதலை சொன்ன வினாடியை சொன்ன போது இடது கண்ணில் வெட்கமும், வலது கண்ணில் நிராசையும் குடி கொண்டிருந்தன.

முதலில் அதிர்ச்சியுற்ற பழனியப்பன் மகளுக்கு அந்த ரிஷியால் ஏதோ தொந்தரவு போலவே, அவன் தொல்லை தாங்க முடியாமல் தான் மகள் இத்தனை நாட்கள் வேலைக்குச் செல்லவில்லை போலவே என்று கண்டதையும் எண்ணி தந்தையாய் பயந்து போனார்.

ஆனால் இப்போது அவளது கண்களில் தோன்றிய உணர்ச்சியை அவர் புரிந்து கொண்ட வினாடி, மகள் மனதிலும் ஆசை இருக்கிறது என்று அவருக்குத் தெள்ளத் தெளிவாகவே புரிந்தது. மகளின் காதல் புரிந்த வினாடியில் ரிஷியின் காதலும் அவளது குணமும் பிடித்துப் போனது.

ரிஷி தன் காதலைப் பகிர்ந்து கொண்டதை சொன்ன மகள் அதற்கு மேல் ஒன்றும் பேசாமல் வெறித்தப் பார்வையோடு படுத்திருப்பதைக் கண்ட பழனியப்பன் “நீ என்னடா சொன்னே?” என்றார் இதயத் துடிப்பு எகிறிக் குதிக்க.

அவருக்கு மகள் சரி சொல்லியிருக்க வேண்டுமே என்று நெஞ்சம் ஒரு பக்கம் வேண்டுதல் தொடுக்க, மறு பக்கமோ ரிஷி நல்லவனாக இருக்க வேண்டுமே, இவளை ஏமாற்றி விடக் கூடாதே என்ற பயமும் மனதில் தோன்றியது.

“நான்... நான் இன்னும் ஒன்னும் சொல்லலபா” என்றான் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு.

படிப்பு, வேலை, சேவை, வம்பு, கெஞ்சல், கொஞ்சல் என்று எதுவாக இருந்தாலும் மனதிற்கு சரியென்று பட்டதை தைரியமாக செய்யும் மகளின் இந்தத் தயக்கம் தந்தையின் மனதில் அபாய மணியை அடித்தது.

தான் என்ன சொல்வோமோ என்ற பயத்தில் தயங்குகிறானோ என்றெண்ணிய பழனியப்பன் “அப்பா, அம்மா என்ன சொல்லுவோம் என்று யோசிக்கிறியா கண்ணா? உன் மனதிற்குப் பிடித்தவன் நல்லவனாக இருக்கும் பட்சத்தில் எங்களுக்கு வேற என்னடா வேண்டும்?” என்று தன் சம்மதத்தை மறைமுகமாக வெளிப் படுத்தினார் பழனியப்பன்.

“இல்லபா, நான் வந்து அவர்கிட்ட இந்தக் கல்யாணம் வேண்டாம்னு சொல்லப் போறேன்” என்றான் சுசித்ரா எங்கோ பார்த்துக் கொண்டு.

இப்போது தான் மகளின் வாழ்வில் ஒரு வெளிச்சம் வருகிறது என்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்த தந்தைக்கோ அது பேரிடியாக இருந்தது. அந்த இடிக்கு என்ன காரணம் என்று புரியாமல் “ஏன் சித்ரா? உனக்கும் பிடிச்ச மாதிரி தானே கண்ணா சொல்றே” என்றார்.

“ஹம்ம் பிடிச்சிருக்குபா. ஆனால் அந்தப் பிடித்தம் தான் என்னை வேண்டாம் என்று சொல்லவைக்குது” என்றவள் திரும்பவும் அவரது மடியில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

“ச்சு சித்ரா என்ன இது? அம்மா இருந்தா பதறி போயிருப்பா. சும்மா சும்மா என்ன கண்ணீர்?” என்று பழனியப்பன் அதட்டியதும் தான் சம நிலைக்கு வந்தவள்

அவர் திரும்ப உந்தியதும் அத்தை மகள் திருமணத்தன்று நடந்ததைக் கூறி, அதையே தனது மறுப்பிற்கு முதல் மற்றும் கடைசி காரணமாக கூறினாள்.

அவள் சொல்லச் சொல்ல பழனியப்பனின் தாயுள்ளம் உடைந்து கலங்கிப் போனது. இப்படி ஒரு காரணத்தால் காதலை மறுக்கிறாள் என்றால் அவளது கல்யாண கனவுகளைத் தான் நிஜத்தில் பார்க்கவே முடியாதோ என்று பெற்றவராய் கவலையில் ஆழ்ந்தார்.

கடைசியில் “இது தலைமுறை தலைமுறையா வரும் வியாதி இல்லைமா” என்று அவர் சொல்லி முடிப்பதற்குள்

“நீங்க தானே ஒரு தடவை டாக்டர் அப்படி சொன்னாங்கன்னு சொன்னீங்க. அதோட பாட்டிக்கும் முதுகுத் தண்டில் ஏதோ பிரச்சனை இருந்தது அப்படின்னும் எனக்குத் தெரியும். அதனால் கூட எனக்கு இப்படி ஆகியிருக்கலாம் இல்ல” என்று தான் யோசித்ததை எல்லாம் தந்தையிடம் கொட்டினாள்.

“உனக்கு இந்தமாதிரி வந்ததுக்கு அது தான் காரணம் என்று எந்த டாக்டரும் சொல்லல. அப்படியும் இருக்கலாம் என்று தான்டா சொன்னாங்க” என்று அவர் செய்த எந்த சமதானமும் அவனைக் கரைக்கவில்லை.

“நிச்சயமா தெரியாம கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு குழந்தையையும் அவரையும் வருத்த எனக்குப் பிடிக்கலப்பா. உங்களை மாதிரி அவரும் குழந்தைகளை நல்லா பார்த்துப்பார் என்று மனசு சொன்னாலும், நீங்க என்னால் படும் கஷ்டமும், அவமானமும் போதும்பா. அவரும் பட வேண்டாம்” என்று அழுத்தமாகவே முடித்தவள் எழுந்து அமர்ந்தாள்.

“என்னமா நீ? உன்னால எனக்குப் பெருமை தானே ஒழிய அவமானமில்லை. நீயா ஏதாவது கற்பனை செய்யாதே” என்று அதட்டி விட்டு,

“எல்லாரை பத்தியும் நினைக்கிற. உன்னைப் பத்தி ஒரு தடவை கூட யோசிச்சுப் பார்க்க மாட்டேன்றியே” என்று தன்னை மீறி புலம்பிய தந்தையை தோளோடு அணைத்துக் கொண்ட சசித்ரா

“எனக்கென்ன பா. நான் நல்லாத் தான் இருக்கேன். நீங்க, அம்மா, “துணை” என்று என்னை சந்தோஷமா வச்சுக்க நிறைய பேர் இருக்கும் போது எனக்கு வேற என்ன குறை இருக்க முடியும்” என்று வேதாந்தம் பேசியவள்

“அப்பா, ஒரு விஷயம்” என்று தயங்கினாள்.

அவர் அனுமதி கொடுத்ததும் “நாம வேற ஊருக்குப் போய்டலாமா அப்பா?” என்றாள் உள்ளே சென்ற குரலில்

“அந்தப் பையனிடம் ஒரு தடவை பேசிப் பாரேன்மா. அவர் இதை ஒரு பொருட்டாய் கூட எண்ணாமல் இருக்கலாம். நீ சொன்னதை வைத்துப் பார்க்கும் போது உன் நிலையைக் கூட அவர் பெரிதாய் என்ன? சின்ன உறுத்தலாய் கூட எண்ணவில்லை போல் தெரிகிறது. அப்படி இருக்கும் போது இந்தக் காரணத்தைச் சொல்லி நீ மறுத்தால் உடனே விட்டுவிடுவார் என்றும் எனக்குத் தோன்றவில்லை” என்றார் அந்த அனுபவஸ்தர்.

அதை தனக்கு சாதகமாக எடுத்துக் கொண்ட மகள் “கரெக்ட் பா. வேண்டாம் என்று சொன்னால் லேசில் விடுற ஆளில்லை ரிஷி. அதனால் தான் நானும் வேலைக்குப் போகாமல், அவர் கண்ணிலிருந்து மறைந்து கொண்டே இருக்கிறேன். இன்னைக்கு “துணை”யில் அவரைப் பார்த்ததும் தான் பயம் கிளம்பிவிட்டது. அதுவில்லாமல் எத்தனை நாள் தான் வேலைக்குச் செல்லாமல் இருப்பது?” என்று தான் மாற்றல் வாங்கப் போகிறேன் என்பதைத் தந்தைக்கு எடுத்துரைத்தாள்.

அதன் பின்னர் பழனியப்பனின் எந்த வாதமும் அவளை அசைக்காமல் போனதோடு, அவளது வாதமே வலுப்பெற்று அடுத்து வந்த நாட்களில் மெடிக்கல் லீவுக்கு விண்ணப்பிக்கச் செய்து, மாற்றல் பற்றி பேச அவளை இன்று வங்கிக்குச் செல்ல வைத்தது.

மாற்றல் கிடைக்கும் இடத்தைப் பொறுத்து பழனியப்பன் வேலையை விடுவதா இல்லை மாற்றல் வாங்குவதா என்ற தீர்மானத்திற்கு வரலாம் என்று முடிவு செய்தவர்கள் தெய்வானையிடம் பிறகு சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்று அப்போதைக்கு ஒத்திப் போட்டனர்.

அவளுடன் மாற்றல் விண்ணப்பம் சேர்ப்பிக்கவென்று வந்த பழனியப்பன் முன்னிலையில் அவளது மேலாளர் ரிஷிவர்மன் அவளைப் பற்றி விசாரித்ததைக் கூறியதும் சசித்ரா ரிஷியைப் பற்றிக் கூறியது அவருக்குத் தெளிவாகவே புரிந்தது.

குறுகிய காலத்திலேயே மகள் அவனைப் பற்றி இவ்வளவு அறிந்து வைத்திருப்பதைப் பற்றி பெருமைபடுவதா, இல்லை இவ்வளவு நல்ல வாழ்வை இப்படி ஒரு அசட்டுப் பிடிவாதத்தால் தொலைக்கிறாளே என்று வருந்துவதா என்று புரியாமல் அவர் தவித்திருக்க, வங்கியை விட்டு வெளியே வந்ததும் ஒரு பொது தொலைப்பேசிக்குச் சென்ற சசித்ரா ரிஷிவர்மனை அழைத்து தன் முடிவைக் கூறினாள்.

தொலைப்பேசி உரையாடலுக்குப் பின்னர் ராமக்கிருஷ்ணா மடத்தில் கொஞ்ச நேரம் அமர்ந்திருக்கலாம் என்று வேண்டிய மகளுடன் சென்றவர் அதன் பின்னர் ஆசிரம குழந்தைகளுக்கு ஏதோ புத்தகம் வாங்கவேண்டும் என்றவனை சென்ட்ரல் ரயில் நிலையம் வரை கூட்டிச் சென்றார்.

நடுவில் அந்த விபத்து நடந்து, மகள் துடித்ததைக் கண்டவர் வெகு காலம் அவளால் வருங்கால மருமகனைப் பிரிந்து இருக்க முடியாது, சீக்கிரமே தன் பிடிவாதத்திலிருந்து வெளிவந்துவிடுவான் என்று தோன்றிய மாத்திரத்தில் தான் பழனியப்பனின் நெஞ்சில் அந்த நிம்மதி அலை வீசியதே!!

ஆட்டோகாரனை விரட்டோ விரட்டென்று விரட்டி பக்கத்திலிருந்த தனியார் மருத்தவமனையை அடைவதற்கு அவன் எடுத்துக் கொண்ட இருபது நிமிடத்தில் ஓராயிரம் "ரிஷி"-யை உதிர்த்து இருப்பான் சுசித்ரா.

அத்தனை நாட்கள் சுசித்ராவின் கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுள்கள் அனைவரும் அந்த இருபது நிமிடத்தில் அவனைச் சுற்றி நின்று கொண்டு, அவளது மனதில் ஒருவர் மாற்றி மற்றவர் வந்து அவளின் இடைவிடாத வேண்டுகலை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்த தனியார் மருத்துவனையில் அவனை அனுமதித்துவிட்டு டாக்டர் அவனைப் பரிசோதிக்க எடுத்துக் கொண்ட அரை மணி நேரமும் ரிஷியின் நாமத்தை விட்டுவிட்டு கடவுள்களின் நாமத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தாள் சுசி.

மருத்துவர் வெளியே வந்து "அவருக்குத் தலையில் அடிபட்டிருக்கு. அப்புறம் கைகாலில்..." என்ற அவரது தொடக்கத்திலேயே கண்கள் கலங்கியவளிடம் "ஆனால் பயப்படாதீங்க. அடி பலமில்லை. பத்து, பதினோரு தையல் போட்டிருக்கேன். எதுக்கும் ஒரு ஸ்கேன் எடுத்துப் பார்த்துடலாம். கை கால் சிராய்ப்புக்கு நர்ஸ் மருந்து போட்டுட்டு இருக்காங்க" என்று விவரம் கூறினார்.

"நான் போய் பார்க்கலாமா?" என்று திக்கித் திணறி வெளிவந்த அவளது குரலில் என்ன கண்டாரோ அந்த மருத்துவர் "போங்கம்மா. போய்ப் பாருங்க" என்று அனுப்பிவைத்தார்.

மயங்கிய நிலையிலிருந்த ரிஷியைக் கண்டதும் அவனை வாரி நெஞ்சில் சாய்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று தோன்றிய உணர்வை மருத்துவமனையும் அதில் பணிபுரியும் மக்களும் தடுக்க, அவன் அருகில் சென்று அவளது காயத்தை வருடிக் கொடுத்தவன், அருகில் நின்று அவன் கைகளுக்கு மருந்திட்டுக் கொண்டிருந்த நர்ஸ் கிளம்பிய வினாடி அவளது நெற்றியில் ஒரு முத்தத்தைப் பதித்தாள்.

"ஐ லவ் யூ ஷிவா" என்ற உதடு அடுத்த முத்தத்தை அவளது கன்னத்தில் பதித்தது. அடுத்துவந்த "ஐ லவ் யூ" முடிவதற்குள்ளாகவே அடுத்த முத்தத்தின் தொடக்கம் ஆரம்பாகியிருந்தது.

முத்தமும், "ஐ லவ் யூ"வும் ஆர்டர் மாறாமல் வந்து கொண்டிருக்க அவனிடம் அசைவைக் கண்டவள் பதறி விலகினாள். அவன் கண் விழிப்பதற்குள் அங்கிருந்து சென்றுவிட வேண்டும் என்று நினைத்த சுசி, அப்போது தான் தந்தை இன்னும் அவளை அழைக்கவில்லை என்பதையும், ரிஷியின் வீட்டில் யாருக்கும் அவள் தகவல் கொடுக்கவில்லை என்பதையும் உணர்ந்தாள்.

முதலில் தந்தைக்கு அழைத்து அவர் இன்னும் டிராபிக் போலீசின் பிடியிலிருந்து ரிஷி ஓட்டிக் கொண்டு வந்த பைக்கை காப்பாற்றி முடிக்கவில்லை என்பதை அறிந்து கொண்டு ஃபோனை வைத்தாள்.

அதன் பின்னர் ரிஷியின் பான்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து வெளியே எடுத்து வைக்கப் பட்டிருந்த அவளது மொபைலை எடுத்து உயிர்ப்பித்தவளின் உதடுகளில் புன்னகை மெல்லிய கோடாய் உதித்தது.

உயிர்ப்பிக்கப் பட்ட மொபைலின் திரையில் "ரூல்ஸ் ரூல்ஸ் மீ" என்றிருந்த வாசகமே அதற்கு காரணமாய் இருந்தது என்றால் முந்தைய அழைப்புகளின் பதிவை அவள் நோட்டமிட்ட போது "கெட் லாஸ்ட் யூ ஸ்டுபிட்" என்று பதிவாகி இருந்த எண் அவளை அந்த நேரத்திலும் ஈர்த்தது.

யாருடைய எண் என்று ஒரு நிமிடம் குழம்பியபின்னர் அதை ஓபன் செய்து பார்த்தவளுக்கும் யாருடைய எண் என்று புரியவில்லை. அதற்கு இருபதுக்கும் மேற்பட்ட அழைப்புகள் இருக்கவே அழைப்பு நேரத்தைக் கணக்கிட்டவள், உடனே மொபைலுக்கு வந்த அழைப்புகளை போய் பார்த்தாள்.

ஆழ்வார்பேட்டை நம்பர் என்று மூலையில் பளிச் அடித்ததும், தான் அவளை அழைத்த எண் என்று உரைத்தது. அந்த எண்ணிற்கு திரும்பத் திரும்ப அழைத்து தோற்று போய் இந்தப் பேரை அந்த எண்ணிற்கு சூட்டியிருக்கிறான் என்றும் புரிந்தது.

"ரொம்ப லொள்ளுடா உனக்கு" என்று அவளை வைதவன் "நான் ஸ்டுபிடாக்கும். பப்ளிக் பூத் நம்பருக்கு ஃபோன் பண்ண நீ தான் ஸ்டுபிட் ஒப் சவுத் இந்தியா" என்று மேலும் அர்ச்சித்தாலும் முகத்தில் சிரிப்பே நிலைத்திருந்தது!!

அதிலிருந்து வெளி வரப் பிடிக்காமல் போனாலும் அப்போதைய சூழ்நிலையை கஷ்டப்பட்டு நினைவில் கொண்டு வந்து அவளது வீட்டு எண்ணை மொபைலில் தேடியவளின் கண்களில் "ஹோம், ஸ்வீட் ஹோம்" என்ற எண் பட்டு அவளது வீடு என்பதை உணர்த்தியது. அந்த எண்ணிற்கு

அழைத்தவன் மறுமுனையில் “ஹலோ” என்ற குரல் கேட்டதும் உலர்ந்த தொண்டையை சரி செய்து கொண்டு

“ரிஷி...” என ஆரம்பித்து “மிஸ்டர். ரிஷிவர்மன் வீடா?” என்றான் அமர்ந்த குரலில்.

“ஆமா, நீங்க யாரு?” என்று வந்த குரல், நீலவேணியின் குரல் என்று சுசிக்குப் புரிந்தது.

“நான் சுசித்ரா” என்று தொடங்கி, “சுசித்ராவா?” என்று அவரது புரிந்தும் புரியாத பாவனையைக் கண்டதும் உடனே அவளைப் பற்றிய விவரத்தை ஒதுக்கி, “மிஸ்டர். ரிஷிவர்மனுக்கு ஒரு சின்ன ஆக்கிடென்ட் ஆகிடுச்சு. அவரை ராயப்பேட்டையில் பிரைவேட் ஹாஸ்பிடல் ஒண்ணில் அட்மிட் பண்ணியிருக்கேன்” என்று விஷயத்தை வெளியிட்டான்.

“கடவுளே, என்ன ஆச்சு?” என்று பதறிய அந்தத் தாயின் பதட்டத்தை உணர்ந்தவன் “அடி பலமில்லை. ஆனாலும் பலம் தான்” என்று வார்த்தையாடியவன் “நீங்க வந்து பாருங்க மேடம்” என்று கூறிவிட்டு ஃபோனை வைத்தான்.

அவர்கள் வருவதற்குள் கிளம்பிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தவளின் கால்கள் அவள் பேச்சைக் கேட்க மறுத்து ரிஷியின் படுக்கை அருகில் அழைத்துச் சென்றது.

“ஷிவா, நீங்க இப்படி இருந்தா என்னால தாங்கவே முடியல” என்று கூறியவன், அவனது உதட்டைத் தடவி “இந்த வாய் ஓயாம பேசிட்டே இருந்தா தான் நல்லா இருக்குப்பா” என உருகிவிட்டு, அவனது கண்ணைத் தொட்டு “இதில் எப்பவும் குறும்பு இருக்கணும். சிரிப்பு இருக்கணும். ஓகே?” என்று அவனோடான தனது உரையாடலை தடையின்றி ஆரம்பித்தவளால் நிறுத்தத் தான் முடியவில்லை!

“நான் உங்களுக்கு ஒரு செல்லப் பேர் வச்சிருக்கேன். “ஷிவா”. எப்படி இருக்கு? சூப்பர் இல்ல?” என்று அவளே அவனது பெருமையைப் பேசிக் கொண்டாள்.

“நீங்க சொல்ற மாதிரி நான் ஒன்னும் ஞானி பட்டம் வாங்குறதுக்கு யோசிக்கல தெரிஞ்சுக்கோங்க. அன்னைக்கு என்னை எல்லாம் எப்படியெல்லாம் கிண்டல் பண்ணீங்க? பார்த்தீங்களா... இந்தப் பேரே சொல்லல என்னோட யோசனை எவ்வளவு நல்லவிதமா இருக்குன்னு. யாருமே உங்க பேருக்குள்ள இந்தப் பேர் ஒளிஞ்சு இருக்கிறதை கண்டு பிடிச்சே இருக்கமாட்டாங்க. நான் தான்... நான் மட்டும் தான் கண்டுபிடிச்சேன்” என்று தன் பெருமையே பேசிக் கொண்டிருந்தவன் அவன் கைகளைத் தன் கைகளுக்குள் எடுத்துக் கொண்டான்.

“ஆனா, நீங்க கண் விழித்ததும் என்னால இதை சொல்லமுடியாது. ஏன் தெரியுமா? நான் தான் போய்டுவேனே. நீங்க இப்ப இருக்க மாதிரியே எப்பவும் இருக்கணும் ரிஷி. ச்சே ச்சே இப்படி பெட்ஸ் இல்ல. எப்பவும் சிரிச்சிட்டு, சந்தோஷமா இருக்கணும். நான் இருந்தா அது முடியும் என்று எனக்குத் தோணல. அதனால தான் வேண்டாம் என்று சொன்னேன்” என்றவன் அவனது கைக் காயத்தை வருடி

கடைசியாக, “ஆனாலும் ரொம்ப கோபம் வருதுப்பா உனக்கு. அதைக் கொஞ்சம் குறைச்சுக்கோங்க” என்று அவனுக்கு தன் மேலான அறிவுரையை வழங்கிய சுசி

“சரி ஷிவா, நான் கிளம்புறேன். உங்க வீட்டில எல்லாரும் வர டைம் ஆகிடுச்சு” என்று சொன்னவன், எழுந்து அவன் முகத்தை ஒருமுறை ஆசை தீர கண்களால் வருடிவிட்டு கதவருகில் சென்றான். பின்னர் வேகமாக திரும்பி வந்து அவன் நெற்றியில் ஒரு முத்தத்தைப் பதித்த பின்னர் “கெட் வெல் சூன் ஷிவா” என்று கண்களில் கண்ணீர் நிறைய கூறிவிட்டு விருட்டென வெளியே விரைந்தான்.

கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு வெளியேறியவளை வரவேற்பில் விசாரித்துக் கொண்டிருந்த நீலவேணி கவனிக்கவில்லை என்றாலும் விசாரணை எதுவுமின்றி உள்ளே விரைந்த ரமணனின் கண்களிலிருந்து சுசியின் கலங்கிய முகம் தப்பவில்லை.

“சுசி” என்ற ரமணனின் சொற்களை விட சுசியின் நடை வேகமாய் செயல்பட்டு அவளை வெளியே நகர்த்தியது.

ரமணனை அதற்குமேல் பேசவிடாமல் “முணாவது ரூமாம் மாமா, வாங்க” என்று அவரை இழுத்துக் கொண்டு மகனைப் பார்க்க விரைந்தார் நீலவேணி!

அத்தியாயம் 24

ரிஷிவர்மன் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்த அறைக்குள் வேகமாக நுழைந்த நீலவேணி அவனது தலையில் பட்டிருந்த காயத்தைக் கண்டதும் கண்களில் குளம் கட்டிவிட அவன் அருகில் சென்று "ரிஷி கண்ணா" என்று மென்மையாக அழைத்தார்.

மனதிற்கு மிகவும் நெருக்கமான பேரன் மனதால் ஓய்ந்து போனதற்கே வருந்திய ரமணன் இப்போது அவன் உடலில் காயம்பட்டு மயக்கத்தில் இருப்பதைக் கண்டதும் நெஞ்சம் கலங்கி போனார்.

வார்த்தைகளின்றி தலையைக் கோதிக் கொடுத்து தன் பாசத்தை வெளியிட்ட அந்தப் பெரியவரின் கண்களில் அவரையும் மீறி இரு பெரிய நீர் துளிகள் உருண்டோடின.

அடுத்த அரை மணிநேரத்தில் நாராயணனும், தயா மற்றும் சுதனும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வந்து சேர்ந்தனர். மருத்துவரிடம் அவன் உடல்நிலையைப் பற்றி விசாரித்துவிட்டு, அவனது முன்னேற்றத்தைப் பொறுத்து இன்று இரவோ இல்லை நாளை காலையிலோ ரிஷியை அழைத்துச் செல்லலாம் என்று அவர் கொடுத்த உறுதியை வாங்கிக் கொண்டு ரிஷி விழிப்பதற்காக காத்திருந்தனர் ஐவரும்.

அவர்களை அதிகம் காக்க வைக்காமல் அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் ரிஷிவர்மன் கண்களை மலர்த்தினான்.

அப்போதைக்கு எதைப் பற்றியும் துருவ வேண்டாம் என்றெண்ணிய ரமணன் மற்ற அனைவருக்கும் அதையே அறிவுறுத்தி ரிஷி வீடு வரும் வரை அவர்களது வாயைக் கட்டிப் போட்டார்.

அவனது உடல்நிலைக்கு வேறு எந்த பாதிப்புமில்லை என்றதால், "நாளை காலை வீட்டிற்கு வருகிறோம்" என்ற சொல்லோடு மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றான் சுதாகரன்.

அடுத்த நாள் காலை வரை தொடர்ந்த ரிஷியின் உறக்கம் கலைவதற்கும் சுதனும் மதியும் ரிஷியின் வீட்டை அடைவதற்கும் அரை மணி நேரமே முன்னே பின்னே ஆனது.

மெதுவாய் எழுந்து வந்து காலை உணவை மற்றவர்களுடன் உட்கொண்ட ரிஷியிடம் முதலில் கேள்விகளை ஆரம்பித்தார் நாராயணன்.

"நேத்திக்கு எதுக்குடா வண்டியை எடுத்துட்டு போனே?" என்று முதல் கேள்வியை அவர் கேட்பதற்காக காத்திருந்தார் போல

"வண்டியை எடுத்தது தப்பில்லை, ஆனா கவனத்தை ரோட்டில் வைக்காமல் வேற எங்க வைத்திருந்த?" என்று ரமணனும் கடிந்து கொண்டனர் என்றால்

காயம் பட்டிருந்த கையால் உணவை உட்கொள்வது ரிஷிக்கு கடினமாய் இருப்பதை உணர்ந்த தாய், மகளின் தட்டிலிருந்த இட்லியை அவன் உண்பதற்கு ஏதுவாக சின்னச் சின்னதாக பிட்டு, கொஞ்சமாய் சட்னியில் தோய்த்தப்படி "பின்னாடி ஒரு பொண்ணு உட்கார்ந்திருந்தா ரோட்டில் எப்படி கவனம் போகும்?" என்றார்.

அப்பாவும், தாத்தாவும் கேட்ட கேள்விகளுக்கு ரிஷி பதில் சொல்லும் முன்னரே நீலவேணியின் பதில் கலந்த கேள்வி அவனைக் கேள்வியாய் நோக்க வைத்து முகம் சுளிக்க வைத்தது.

"பொண்ணா? நான் மட்டும் தான் வண்டியை ஓட்டிட்டு போனேன்" என்றான் ரிஷிவர்மன் சற்று எரிச்சலுடன்.

அதற்குள் நடுவில் புகுந்த தமயந்தி "அவனே அடிப்பட்டு படுத்திருக்கான். நீங்க வேற ஏன்மா இப்படி பேசுறீங்க?" என்றாள் அண்ணனின் எரிச்சலில் பாதியை கடன் வாங்கி.

"தயா!" என்று இப்போதும் போல் அவளிடம் கண்டிப்பை காட்டிய நீலவேணி "நான் என் பொய் சொல்லப் போறேன். உண்மையைத் தான் சொல்றேன். அவன் ஒரு பொண்ணோட தான் வெளியே போயிருக்கான்" என்றார் அழுத்தம் திருத்தமாக.

“ப்ச், இல்லம்மா. நான் யார் கூடவும் போகலை” என்று உடல் வலியையும் மீறிய மன வேதனையுடன் அவன் முகம் கசங்க

“சும்மா சும்மா பொய் சொல்லாதே ரிஷி, அந்தப் பொண்ணு தான் ஃபோன் பண்ணி நீ ஹாஸ்பிடல்ல இருக்க விவரத்தை என்கிட்ட சொன்னா” என்றார் நீலவேணி சற்றே குரலை உயர்த்தி.

உணவை உட்கொள்வதற்கு அவன் படும் சிரமத்தைக் கண்டவர் “ஹம்ம், வாயைத் திற, நானே ஊட்டிவிடுறேன்” என்று அப்போதும் தாயாய் அவனைத் தாங்கினார்

அவரைத் தடுக்கவில்லை என்றாலும் “யாரு அந்தப் பொண்ணு? அந்தப் பொண்ணுக்குப் பேர் இல்லையா என்ன? நீங்க கேட்கலைன்னு சொல்லாதீங்க. நான் நம்ப மாட்டேன், உங்களைப் பத்தி எனக்கு நல்லாத் தெரியும்” என்றான் ரிஷியும் சளைக்காமல்.

“தெரிஞ்சு தான் இப்படியெல்லாம் செய்றியோ?” என்ற நக்கலில் அவனது தாயார் என்று நிரூபித்தவர் “யாருன்னு உனக்குத் தெரியாது? ரொம்பவே நடிக்கிறடா” என்று மேலும் வியந்துவிட்டு

“சுசித்ரா தான்” என்றார் முடிவில்

“என்னது சுசித்ராவா?” என்று மூன்று குரல்கள் ஒருங்கே ஒலித்தன. அந்தக் குரல்களின் சொந்தக்காரர்களின் வரிசை இதோ – ரிஷி, தமயந்தி, சுதாகரன்.

ரமணன், சுசியை மருத்துவமனையில் கண்டதால் அமைதியாய் தக்க தருணத்திற்காக காத்திருந்தார்

நாராயணனோ, முதல் நாள் மருத்துவமனையில் பைக் சாவியை அவரிடம் கொடுத்த வரவேற்பு பெண், “சுசித்ரா” என்ற பெண் அதை சேர்பித்தாள் என்று கூறியதால் அமைதி காத்தார்.

அதை தொடர்ந்து “ஹையா அண்ணி எஸ் சொல்லிட்டாங்களா அண்ணா” என்று தமயந்தி துள்ளிக் குதிக்காத குறை தான்!!

சுதனும் ரிஷியை ஆச்சிரியமாக பார்த்து “சாச்சுப்புட்ட போல மச்சான், ஆனாலும் ரொம்ப வேகம் தான்!” என்றான் கேலியாக.

“சுசியா? அவ அங்க இங்க வந்தா? நம்ம ரூல்ஸ் தானா? இல்லை வேற எதாவது சுசித்ராவா இருக்குமோ?” என்று அவனது மூளைக்கு வேறு பற்பல வேலைகள் இருந்ததால் சுதன் மற்றும் தமயந்தியின் பேச்சு அவன் மனதில் தாமதமாகவே பதிந்தது.

“நீ வேற ஏன் சுதன் வெந்த புண்ணில வேலைப் பாச்சுற” என்று சலித்துக் கொண்டவன்

தன் யோசனையின் விளைவாக “வேற யாராவது சுசித்ராவா இருக்கும்மா. நான் அவகிட்ட ஃபோன்ல தான் பேசினேன். நேர்ல பார்க்கவெல்லாம் செய்யல. அதுவும் அவளா தான் ஃபோன் பண்ணா” என்று தனக்குத் தெரிந்த உண்மையையே பகிர்ந்தான்.

“அந்தப் பொண்ணு குரல் மாதிரி தான்டா இருந்தது. அப்படியில்லையா?” என்று சிறு யோசனையோடு அந்தப் பேச்சிலிருந்து வெளியே வந்தார் தாயார்.

“ச்சு போ அண்ணா, ஒரு நிமிஷம் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டேன் தெரியுமா?” என்று தயா முடித்துவிட

“கவலைப்படாதே சகோதரா” என்று கண்ணாலேயே மைத்துனனுக்கு ஆறுதல் கூறினான் சுதன்.

உணவை முடித்துக் கொண்டு, மகனுக்கு மருந்து மாத்திரையைக் கொடுத்த நீலவேணி, மாமனாரின் வற்புறுத்தலின் பேரிலும், “உன் அளவுக்கு இல்லைனாலும் ஏதோ கொஞ்சம் பரவாயில்லாம உன் பையனை பார்த்துக்குவேன் நீலா. என்னை நம்பி போயிட்டு வா” என்று அவரது சொல்லிலும் கடைக்குக் கிளம்பிச் சென்றார்.

கட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாலும் பார்வையை வான்வெளியில் பதித்து, நியாபகத்தை சுசியிடம் வைத்திருந்த ரிஷிவர்மனை நெருங்கிய ரமணன் அவனது தொடையில் ஒரு அடிவைத்து, “என்னடா பகல் கனவு?” என்ற கேள்வியுடன் அமர்ந்தார்.

பேரன் காலையில் சொன்ன பதிலில் பொய் இருப்பதாக தோன்றவில்லை என்றபோதும் ரமணனுக்கு, அவன் எதையும் மறைக்கிறானோ என்ற எண்ணம் தோன்றி, அவனை ஆழம் பார்க்கும் எண்ணத்தில் "டேய் நீ கொஞ்சம் நடிக்கிறியோன்னு எனக்குத் தோணுது. நேத்து ஹாஸ்பிடல்ல நானே சுசியை பார்த்தேனேடா, நீ என்னமோ அவளைப் பார்க்கவே முடியல என்று சீன் போடறே" என்று அவனை சீண்டினார்.

"என்ன ராம்ஸ் சொல்றீங்க? சுசியையா பார்த்தீங்க?" என்று பரபரத்தவன்

அவனது பரபரப்பை நம்பாத பாவனையுடன் ரமணன் அமர்ந்திருக்கவும்

"நிஜம் ராம்ஸ்! அவ நேத்தி மதியம் ஃபோன் பண்ணி ஏதேதோ உளறிட்டு, என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியாதுன்னு சொன்னா ராம்ஸ். அதுல டென்ஷன் ஆகித் தான் வண்டியை எடுத்துட்டு நான் போனதே." என்று தன் நேற்றைய நிலையை விளக்கினான்.

ரமணன், "அவ பேசுறது உனக்கு உளறலா இருக்கோ? இரு இரு அவகிட்ட சொல்லிக் கொடுக்கிறேன்" என்று சின்னப்பிள்ளை போல் ஒரு விரல் நீட்டி மிரட்டியதும் ரிஷியின் முகத்தில் சிரிப்பு பரவியது.

"ச்சு என்னைப் பார்த்தா கிண்டலா இருக்கா ராம்ஸ்?" என்று அவன் சலித்துக் கொண்டதும்

"சும்மா எப்பப்பார்த்தாலும் என்னடா சலிப்பு? அவ முகத்தில் உன்னை மறுத்த மாதிரியான குறிப்பே இல்லையேடா, அப்படியே முகம் கலங்கி, கண்ணில் குளம் கட்டியிருந்ததே" என்று தான் பார்த்த விஷயத்தை அப்படியே பேரனிடம் பகிர்ந்தார்.

"அப்போ நிஜமாவே சுசி தானா ராம்ஸ்?" என்று அவன் மீண்டும் உறுதி செய்யவும்

"டேய்" என்று அவர் பல்லைக் கடித்தார்.

"இல்ல ராம்ஸ், என்னால நம்பவே முடியல. அந்த இடத்திற்கு எப்ப வந்தா, எப்படி வந்தா, என்னை ஏன் காப்பாத்தினா? அப்புறம் ஏன் நான் கண் முழிக்கிறதுக்கு முன்னாடி போனா? அப்போ அம்மாக்கும் அவ தான் தகவல் சொன்னாளா?" என்று அடுக்கடுக்காய் கேள்விகளைத் தொடுத்ததும்

"நானாடா அவளைக் காதலிக்கிறேன்? நீ தானே அவளை உருகி உருகி காதல் பண்ணிட்டு இருக்க? நீ தான் கண்டுபிடிக்கணும்டா ராஸ்கல்" என்று செல்லமாய் எகிறியதோடு நில்லாமல்

"எல்லாத்துக்கும் அசிஸ்டன்ட் வைக்கக் கூடாதுடா ராஜா?" என்றார் கண்களை சிமிட்டி

"அப்படியே ஹெல்ப் பண்ணி கிளிச்சுடங்க. போங்க ராம்ஸ், அவளைப் பார்த்து, பேசி, காதலை சொன்ன எனக்கு அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கத் தெரியாதாக்கும். நானே பார்த்துக்கிறேன்" என்றான் அவனும் வலியையும் மீறிய புன்னகையுடன்.

"பாரு பாரு, என்னால முடிஞ்சதை நானும் பார்க்கிறேன்" என்று எழுந்தவரை கைப்பற்றி நிறுத்திய ரிஷி

"அம்மா என்ன சொன்னாங்க ராம்ஸ்? பேசினீங்களா? இன்னைக்குக் கொஞ்சம் நார்மலா இருந்த மாதிரி இருந்ததே ராம்ஸ்... அதுதான்" என்றான் சிறு எதிர்பார்ப்புடன்.

"இப்போத் தான் யாரோ அவங்களே அவங்க காதலை பார்த்துக்கிறேன் அப்படின்னு சொன்னமாதிரி இருந்தது. அது நீ இல்லையா ரிஷி?" என்றவரோடு இணைந்து சிரித்தவன்

"அப்போ ஏதோ தில்லு முள்ளு செஞ்ச அம்மாவோட மனசை கரைச்சுட்டிங்க அப்படித் தானே ராம்ஸ்?" என்று சிறு பையனின் ஆர்வத்துடன் பேசிய பேரனின் தோளில் ஒரு அடி வைத்தவர்

"அம்மாவை சம்மதிக்க வைக்கிறது இருக்கட்டும். என்னோட பேத்தியை சரி பன்ற வேலையை முதலில் பாரு" என்றார்.

“ஹம்ம் போகணும் ராம்ஸ். போ போன்னு மனசு துரத்த தான் செய்யுது. ஆனா அடிப்பட்ட இந்த உடம்பு படு படுன்னு கெஞ்சுதே” என்று வருத்தமாய் சிரித்தவனை

“படு ராஜா, இன்னும் ரெண்டு நாளில் தையல் பிரிச்சதும் அவனைப் போய் பார்த்து ஆசை தீர கொஞ்சலாம்” என்றார் அக்கறை கலந்த குறும்புடன்

“எங்க கொஞ்சுறது? அவ தான் அவ்வளவு உறுதியா முடியாதுன்னு சொல்றானே? அந்த உறுதியை முதல் உடைக்கணும். என்ன மாதிரி கடப்பாறை எடுத்துட்டுப் போகலாம்ன்னு தான் யோசிக்கிறேன்” என்றான் ரிஷி.

“அப்படி என்ன தான்டா சொன்னா? இந்த இழுவை இழுத்துட்டு இருக்க?” என்று ரமணன் கேட்ட வினாடி

“மேடம் ரொம்ப பாஸ்ட் தெரியுமா. நான் கூட காதல் என்ற நிலையில் தான் நிற்கிறேன். அவங்க கல்யாணத்தையும் தாண்டி குழந்தைக்குப் போய்ட்டாங்க” என்ற அவனது குரலில் கிண்டலை விட வேதனையைக் கண்டதும் அவனாகவே வெளிவரட்டும் என்பது போல அமைதியாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் ரமணன்.

அவன் வேதனையை வெளிக் கொணராமல் உள்ளேயே வைத்து பாதுகாப்பதை உணர்ந்தவர் “அப்போ உன்னைக் காதலிப்பதை ஒத்துகிட்டான்னு சொல்லு. அதுக்கு சந்தோஷப்படாம இப்படி சோக கீதம் வாசிச்சு, விழுந்து வாரிட்டு வந்திருக்க?” என்றார் இலகு பாவனைக்குப் பேரனைத் திருப்ப முயன்று.

திரும்புவேனா என்று அடம் பிடித்த பேரன் “ப்ச், ஆமா” என்ற சொல்லோடு அதை ஒதுக்கினான்.

அவருக்கு அவன் என்ன சொல்ல வருகிறான் என்று புரிந்த தருணத்தில் சுசியின் மேல் மதிப்பும், பாசமும் கூடிய அதே நேரத்தில் பேரனின் மனதை இப்படி ஒரு காரணத்தைக் கூறி ஒதுக்கி வைக்கிறாளே என்று வருத்தமாகவும் இருந்தது.

சற்று சுதாரித்துக் கொண்டு “அவளோட பசங்க அவளை மாதிரி கஷ்டப்படக் கூடாதாம். அவங்க கஷ்டத்தைவிட அவளோட காதல் பெருசில்லையாம். பெரிய வேதாந்தி மாதிரி பேசுறா தாத்தா” என்றவன்

“மவளே, நீ மட்டும் என் கையில் கிடைச்ச பளார் பளார்ன்னு ரெண்டு சாத்து சாத்தப்போறேன் பாரு” என்று பல்லைக் கடித்தான்.

“சும்மா வாய்பேச்சு தான்டா நீ, அவனைப் பார்த்ததும் நீயாவது அடிக்கிறதாவது? போடா போ அவளை நேரில் போய் சமாதனம் செய்யும் வேலையைப் பாரு” என்றுவிட்டு நகர்ந்த ரமணனின் மனதில் அடுத்து செய்யவேண்டிய வேலைகள் அணிவகுத்தன.

ரிஷிக்கும் சுசித்ரா நேற்று தன்னுடன் இருந்தாள் என்ற விஷயமே இனிப்பாய் இருந்தது. “தன்னைக் காப்பிற்றியவள் தான் விழிக்கும் முன்னர் ஏன் சென்றாள்?” என்ற கேள்வி மனதில் எழுந்தாலும் அவளது அருகாமையை உணராமல் இருந்திருக்கிறோமே என்று தான் ரிஷிக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

ஆழ்மனதில் தனக்கு நெருக்கமான ஒருத்தரின் அருகாமையை அனுபவித்தது போன்ற உணர்வு இருந்தாலும் அவனால் அதை முழுதாய் நினைவு கூற முடியவில்லை.

தையல் பிரித்தப்பிறகு முதல் வேலையாய் சத்யனிடம் அவளது வீட்டு முகவரியை வாங்கி, அவளை நேரில் பார்த்துப் பேசவேண்டும் என்று நினைத்தவனின் அப்போதைய நிலை மற்றவரின் அசௌகரியத்தை கருத்தில் கொள்ளும் நிலையில் இருக்கவில்லை. தனது உயிரானவனின் மன வேதனையைப் போக்கி மீண்டும் தன் உயிரோடு இணைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற எண்ணமே ஓங்கி நின்றது.

ஆனால் தையல் பிரிப்பதற்கு இன்னும் நான்கு நாட்களாகும் என்ற கணக்கு அவனைப் பொறுமை இழக்கச் செய்தது. கடைக்கும் செல்லக் கூடாது என்று ரமணனும் நீலவேணியும் பெரும் பிடிவாதத்தில் இருக்க ரிஷிவர்மன் தவித்துப் போனான்.

இரண்டு நாட்கள் கூட அந்த வேதனையை பொறுக்க முடியாத ரிஷிவர்மன் “துணை” அமைப்பின் தொலைப்பேசி எண்ணை சுதனிடமிருந்து வாங்கி சத்யனை ஃபோனில் பிடித்தான்.

அவனிடம் சற்று நேரம் பொதுப்படையாக பேசிவிட்டு “எனக்கு சுசியோட ஃபோன் நம்பர் இல்லேன்னா வீட்டு அட்ரஸ் தர முடியுமா?” என்று பட்டென விஷயத்திற்கு வந்தான்.

“நீங்களுமா?” என்று ஆரம்பித்த சத்யன் சட்டென நாக்கைக் கடித்து அந்தப் பேச்சிற்கு தடை விதித்தாலும் அவனது பேச்சை கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த ரிஷிவர்மன் “வேற யாரு சத்யன் கேட்டா?” என்றான் ஆராயும் குரலில்.

“ஹம்ம், அவளோட கூட படிச்ச ஒரு பொண்ணு” என்று வேகமாகவே சத்யன் சமாளித்தப் போதும் ரிஷியின் உள்மனம் ஏதோ விஷயம் இருப்பதாய் நினைத்தது.

ஆனால் இப்போது என்ன கேட்டாலும் சத்யன் மழுப்பத்தான் பார்ப்பான் என்று தெளிவாக புரிந்ததால் அதைப் பற்றி மேலுமேலும் துருவாமல் ரிஷி விட்டுவிட, “சுசியோட ஃபோன் நம்பர் தரேன். அவங்க வீட்டு அட்ரஸ்...” என்ற சத்யனின் தயக்கத்தைப் புரிந்து கொண்ட ரிஷிவர்மன், அந்தத் தயக்கத்தை வேறு விதமாய் எடுத்துக் கொண்டது தான் அடுத்து வந்த அதிர்ச்சிகளுக்கு காரணமாய் இருந்தது.

“பரவாயில்லை சத்யன். ஃபோன் நம்பர் மட்டும் கொடுங்க” என்று இங்கிதமாய் அவளது கைப்பேசி எண்ணை மட்டும் வாங்கிக் கொண்டு சத்யனுக்கு நியாயமாய் போய்ச் சேரவேண்டிய நன்றியில் பாதியை மட்டும் கூறிவிட்டு வைத்தான்.

ஆனால் சுசியின் கைப்பேசி எண் மட்டும் தான் ரிஷிக்கு சீக்கிரம் கிடைத்தது. சுசியை அவனால் சீக்கிரத்தில் பிடிக்கவே முடியவில்லை! சத்யன் கொடுத்த எண்ணை மொபைலில் அழுத்தி அழுத்தி மொபைலின் கீபாட் தேய்ந்து போனது தான் மிச்சமாய் இருந்தது.

பாதி நேரம் ஃபோன் அலறினாலும் யாரும் எடுக்கவில்லை, மீதி நேரம் அதற்கு உயிரில்லாமல் போய் ரிஷியின் உயிரைக் குடித்தது.

எப்போதடா தையலைப் பிரிப்பார்கள், எப்போதடா சுசியைக் கண்ணால் பார்க்கலாம் என்று ரிஷியின் தவிப்பை உணராத நேரமும் காலமும் மெல்லவே நகர்ந்தன.

தையல் பிரிக்கவேன்று அந்த வார இறுதியில் அவன் மருத்துவமனைக்குச் சென்று தையல் போட்ட தையல்காரரின் கைகளால் அதைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்த போது நர்ஸ் கூறிய செய்தி அவனை அப்படியே வானில் பறக்க வைத்தது.

“அன்னைக்கு உங்க மனைவி ரொம்பவே கலங்கிப் போய்ட்டாங்க சார். வார்த்தையே சரியா வரல. அவ்வளவுக்கு பயந்து போய்ட்டாங்க. இப்போ நல்லா இருக்காங்களா? இன்னைக்கு வருவாங்கனு நினைச்சேனே? ஏன் சார் கூட்டிட்டு வரலையா?” என்ற அவரது ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் ரிஷியின் சிரிப்பு சென்டிமீட்டர் சென்டிமீட்டராய் விரிந்து கொண்டே இருந்தது.

ஒரு கேள்விக்கும் பதில் சொல்லாமல் விரிந்த சிரிப்புடன் அவன் கனவில் மிதக்கவும் உடன் வந்திருந்த ரமணனும், தயாவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டு ஒரு வினோதச் சிரிப்பை உதிர்த்தனர்.

அன்று இரவே சத்யனை நேரில் சந்தித்து அவனிடம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி இல்லை அடித்து மிரட்டியேனும் சுசித்ராவின் முகவரியை வாங்கிவிட வேண்டும் என்ற முடிவுடன் வீடு வந்த சேர்ந்த அரைமணி நேரத்தில் கிளம்பிய ரிஷிவர்மனை வாசலிலேயே தடுத்தார் நாராயணன்.

“இப்போ தான் உடம்பு கொஞ்சம் குணமாகி இருக்கு. உடனே இங்கேயும் கிளம்பாதே. எதுனாலும் இரண்டு மூன்று நாள் கழிச்ச பார்த்துக்கலாம்” என்று அவரது தடுப்புச் சுவரை தாண்ட முடியாமல் போனாலும்

“அம்மாவும் அவளும் தான் அவங்களோட தாய்ப்பாசத்தில் என்னைப் பந்தாடுறாங்கன்னா, நீங்க வேற ஏன்பா உங்களோட தந்தைப்பாசத்தை இப்ப காண்பிச்ச என்னை டென்ஷன் பண்ணிங்க” என்று புலம்பிவிட்டே நகர்ந்தான்.

அடுத்த நாள் மதியம் வைர கொள்முதலுக்கு என்று அவனை ஜெயப்பூர் பாக் செய்த தந்தையை அவருக்குத் தந்தையாய் இருந்திருந்தால் கடித்துக் குதறியிருப்பான் ரிஷிவர்மன்.

என்ன செய்வது? அவரல்லவா தந்தையாகிப் போனார்? அதுவும் தொழிலுக்கு மிக முக்கியமான ஒரு வேலையை தன்னைத் தவிர வேறு யாரிடமும் அவர் ஒப்படைக்க முடியாது என்பதாலும் ஒரு சின்ன முனுமுனுப் போடு ஜெய்ப்பூர் சென்றான் ரிஷிவர்மன். வைர நகைகளுக்கென்று பிரத்யேகமாக ஷோரூம் ஒன்றை நிறுவும் முயற்சியில் அரசாங்கத்திடமிருந்து அனுமதி கிடைத்திருந்தது இன்னொரு காரணமாக அமைந்தது.

ஆனால் போவதற்கு முன்னர் “நேத்திக்கு நைட் நல்லா இல்லாத உடம்பு இப்போ மட்டும் குணமாகிவிட்டதாக்கும். உங்க வேணியோடு சேர்ந்து நீங்களும் கேட்டுப் போய்டங்க டாடி” என்று அவரிடம் சண்டை பிடித்துவிட்டே கிளம்பினான். ஒன்றும் சொல்லாமல் சின்னச் சிரிப்புடன் அனுப்பிவைத்தார் நாராயணன்.

ஜெய்ப்பூரில் அவன் வேலையாய் இருந்த போது நீலவேணி ஃபோன் பண்ணி ராஜஸ்தான் வேலைப்பாடு செய்த சேலைகள் இரண்டு வாங்கி வருமாறு அவனைப் பணித்தார்.

“யாருக்கு?” என்று சந்தேகமாய் கேட்டவனிடம் “நீ வாங்கிட்டு வா, நான் யாருக்குக் கொடுக்கணுமோ அவங்களுக்குக் கொடுத்துக்கிறேன். ரெண்டு சேலையும் ரொம்ப பெஸ்டா இருக்கணும்” என்றதோடு அந்தப் பேச்சை முடித்தவர் வேறு விஷயங்களுக்கு அவனைத் திசை திருப்பினார்.

அவனிடமிருந்து “வாங்கிட்டேன் மா” என்ற வார்த்தையைக் கேட்கும் வரை அதை நினைவு படுத்தும் வேலையையும் அவர் விடவில்லை.

திடீரென ஏதோ தோன்றவும் “அம்மா, அன்னைக்கு மாதிரி எதாவது பிரியாவை வீட்டில் கூட்டிட்டு வந்து வச்சிருக்கீங்களா? அப்படி எதுவும் இருந்தா இப்பவே சொல்லிடுங்க. நான் அப்படியே தயா வீட்டுக்குப் போய்டுறேன்” என்றான் எச்சரிக்கையுடன்.

“அன்னைக்கு ஏதோ கோபத்தில் செஞ்சுட்டேன் கண்ணா. உனக்குப் பிடிக்காதது எதுவும் இனிமேல் நடக்காது. பயப்படாம வீட்டுக்கு வா” என்று நீலவேணியின் குரலில் என்ன கண்டானோ

“அம்மா, அப்போ சுசியை...” என்று அவன் சந்தோஷம் கலந்த சந்தேகத்துடன் அவன் துள்ளவும்

“நீ இங்க வா பேசிக்கலாம்” என்ற சொல்லோடு வைத்தார். அவர் எதிர்மறையாக ஏதும் சொல்லாததே அவனுக்குப் பெருத்த நிம்மதியை அளித்தது.

ரமணனை அழைத்து அவருக்கு ஏதும் விஷயம் தெரியுமா என்று துறுவியவனிடம் தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்று சாதித்தார் பெரியவர். அவனும் அதை நம்பத் தான் வேண்டியிருந்தது.

போன வேலையை முடித்துக் கொண்டு ஒரு வாரத்தில் அவன் திரும்பிய போது அவனை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக சுதனே வந்திருக்கவே ரிஷி திகைத்தான்.

“என்ன சுதன்? என்ன விஷயம்? யாருக்கும் உடம்பு சரியில்லையா? தாத்தா...” என்று அவன் கற்பனைக் குதிரையை வந்திறங்கிய விமானத்தின் வேகத்தை விட வேகமாய் பறக்கவிடவும்

“ஹே ரிஷி கூல்டா. உனக்கு நான் “கூல்” சொல்லவேண்டிய நிலைமைக்கு என்னைக் கொண்டுவந்த உன்னை என்ன செய்தது?” என்று வினையாட்டாகவே ரிஷியை அடக்கினான் சுதன்.

குடும்பத்தில் யாருக்கும் ஒன்றுமில்லை. அவனுக்கு வேலை கொஞ்சம் கம்மியாக இருந்ததால் ரிஷியை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல வந்ததாக சுதன் கூறிய போதும் ரிஷியின் மனம் ஏனோ அதை நம்ப மறுத்துக் கொண்டே இருந்தது.

ரிஷியின் வீட்டிற்குச் செல்லும் வழியிலோ, அல்லது சுதனின் வீட்டு பாதையிலோ கார் செல்லாததைக் கண்ட ரிஷி “எங்க போறோம் சுதன்?” என்றான் சற்றே பயந்த பாவனையுடன்.

“உன்னைக் கடத்திட்டுப் போய் ஒரு இடத்தில் அடைச்ச வைக்கப் போறேன். ஏதாவது பேசி என்னோட மூடை கெடுக்காதா” என்றதோடு செல்ஃபோனில் யாரோடோ பேசவும் ஆரம்பித்து விட்டான்.

சரக்கு மலிந்தால் சந்தைக்குத் தானே வரப் போகிறது என்றெண்ணிய ரிஷிவர்மன் கஜினியின் சாதனையை முறியடிக்கும் முயற்சியில் ஆயிரமாவது தடவையாக சுசியின் செல்ஃபோனிற்ரு முயன்றான்.

போன வாரம் போன உயிர் இப்போது வந்துவிடும், அப்போது வந்துவிடும் என்றெண்ணிய ரிஷியின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாமல் அது உயிர் பெறும் முயற்சியையே எடுக்கவில்லை!

அவன் உச்சக்கட்ட எரிச்சலில் இருந்தபோது சுதனின் கார் ஒரு ஒடுங்கிய தெருமுனையில் நின்றது. “எங்க சுதன்?” என்றவனின் கைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்ற சுதன் ஒரு அடுக்குமாடி குடியிருப்பின் முதல் தளத்தை அடைந்தான்.

காலணியைக் கழட்டிவிட்டு சுதனுடன் உள்ளே நுழைந்த ரிஷிவர்மன் ஸ்தம்பித்துப் போனான்!!

ஒப்பனையில்லாத போதே அவனைத் தன் காதலில் கட்டிப் போட்ட சுசித்ரா, மிதமான ஒப்பனையில் பாந்தமான புன்னகையைத் தாங்கி, வெட்கமெனும் ஜோலிப்பை முகத்தில் ஏந்தி, சூர்யகாந்தியாய் மலர்ந்த விழிகளை மேலும் மலர்த்தி நீலவேணியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள்!!

அத்தியாயம் 25

ரிஷியும் சுதனும் உள்ளே நுழைந்த சமயம் அனைவரது கவனமும் வாசலில் விழ, மாமியாரிடமிருந்து பார்வையைத் திருப்பி வருங்கால கணவனைப் பார்த்தாள் சுசித்ரா.

அவனது பார்வையில் இருந்த வியப்பைக் கண்டவன் கண்ணாலேயே என்னவென்று கேட்டப் போது ரிஷிக்கு மயக்கமே வந்துவிட்டது. “இருடி உன்னை அப்புறம் கவனிச்சுக்கிறேன்” என்று அவளுக்கு கண்ணைவிடையே பதில் சொல்லிவிட்டு உள்ளே வந்தான்.

“என்னடா இத்தனை ஆச்சிரியம்?” என்று நீலவேணியின் குரலில் மீண்டு வந்து “தேங்க்ஸ் மா” என்றவனின் குரலில் ஆழ்ந்த நன்றியும் சந்தோஷமும் இருந்தது.

அதற்குள் அவனருகில் வந்த பழனியப்பன் “வாங்க மாப்பிள்ளை, உடம்பு இப்போ பரவாயில்லையா?” என்றார்.

அவர் எதற்கோ தயங்குவதாய் ரிஷிக்குத் தோன்ற “நான் நல்லா இருக்கேன் மாமா, நீங்க இப்படி இருக்கீங்க? அத்தை நல்லா இருக்காங்களா?” என்று அவரது தயக்கத்தைப் போக்கும் விதத்தில் அவரது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன் மாப்பிள்ளை. உங்களுக்கு... எப்படி...” என்று ஆரம்பிக்கும் போதே அவர் எப்படி அந்த வாக்கியத்தை முடிப்பார் என்று தெரிந்து கொண்ட ரிஷி

“மாப்பிள்ளை எல்லாம் வேண்டாம் மாமா, ரிஷின்னே கூப்பிடுங்க. அப்புறம் நீங்க சொல்லவந்தது எனக்குப் புரிஞ்சுடுச்சு. ஆனாலும் எனக்கு அது வேண்டாம்” என்று நாகூக்காய் அவர் கூற வந்த நன்றியை ஒதுக்கி, சகஜமாய் அவரிடம் பேசியவனின் மேலிருந்த பிடித்தம் பன்மடங்காய் பெருகியது.

“அவரை உட்கார சொல்லுங்க சுசிப்பா. எத்தனை நேரம் தான் நிப்பாங்க?” என்று மருமகனைத் தாங்கிய தெய்வானையை அப்போது தான் பார்த்த ரிஷிவர்மன், “வணக்கம் அத்தை. தேங்க்ஸ்” என்று அவரிடம் நன்றியுறைத்து விட்டு, தாத்தாவின் அருகில் போய் அமரப் போனான்.

“டேய் டேய் இங்கெல்லாம் உட்காராதே. இந்த இடம் சுதனுக்கு” என்று தன் அருகிலிருந்த இடத்தைக் கைகளால் மறைத்துக் கொண்டார் ரமணன்.

“ராம்ஸ்” என்று அவரை முறைத்தவன் நாராயணன் அருகில் சென்றான்.

“ஹே ரிஷி, இங்க என்னோட சம்பந்தி உட்கார்ந்திருந்தார். அவரோட இடம் இது. நீ வேற இடம் பாரு” என்று நாராயணனும் விரட்ட

“அநியாயம் பண்ணாதீங்கபா” என்று செல்லமாய் அலுத்துக் கொண்டவன்

“நான் எங்க உட்காரணும்ன்னு நீங்களே சொல்லிடுங்க. இப்படி ஏன் என்னை அலைய விடுறீங்க?” என்று பரிதாபமாய் முகத்தை வைத்துக் கொண்டு கேட்கவும்

“பச்சைப்பிள்ளை மாதிரி முகத்தை வச்சிருப்பதைப் பாரு, சரியான கல்லுளி மங்கன்” என்று நீலவேணி மருமகளிடம் பகிரங்க ரகசியம் பேசினார்.

“உனக்குத் தெரியாம நிச்சயத்தார்த்த ஏற்பாடு தான் பண்ணமுடியும். இதெல்லாம் நீ தான் பார்த்துக்கணும்” என்று அண்ணனை வாரினாள் தயா.

“ஹே மந்தி, நீ கூட என்கிட்ட சொல்ல இல்லை. அதனால் இப்போ நகரு, நான் அம்மா பக்கத்தில் உட்கார்ந்துக்கிறேன். நீ உன் நள மகாராஜா கிட்ட போ” என்று அவளைத் துரத்தியதோடு நிலலாமல் அவள் கைப் பிடித்து இழுக்கவும் செய்தான்.

“என்ன ரிஷி, சின்னப் பிள்ளை மாதிரி” என்று நீலவேணி தனது வசனத்தை எடுத்துவிட

“டேய் டேய், பார்த்துடா. வேகமா இழுக்காதே” என்று சுதன் பதற

“ரிஷி, மெதுவா. இந்த டைம்ல வேகமா எழுவே கூடாது. நீங்க பாட்டுக்கு அவங்களை இழுக்குறீங்க?” என்று சுசி கண்டித்தாள்.

“ஆஹா, என்ன விஷயம்?” என்று ரிஷி குறுகுறுவென்று சுதனையும் தயாவையும் மாறி மாறி பார்த்தான்.

“எல்லாம் நல்ல விஷயம் தான். என் மருமக வர நேரம் எனக்குப் பேரனும் சேர்ந்தே வரான்” என்று நீலவேணி முடிக்க

“வாழ்த்துக்கள்” என்று கண்களாலேயே சுதனிடம் பேசிய ரிஷி

“அம்மா சொல்றதைத் தெளிவா சொல்லுங்க. நீங்க சொல்றதைக் கேட்கிற இந்த உலகம் இந்த உத்தமன் ரிஷியை இல்ல தப்பா நினைக்கும்” என்றவன் சுசியின் முறைப்பைக் கண்டதும் அவளை மேலும் சீண்ட எண்ணி “நான் உங்க மருமக கையைத் தான்மா, அதுவும் ஒரே ஒரு தடவை பிடிச்சிருக்கேன். அதுக்கு மேல ஒரு பார்வைக்கே மேடம் பத்திரகாளி ஆகிட்டாங்க. சோ கொஞ்சம் தெளிவா பேசுங்க. மாமனார் என் மேல வச்சிருக்க நம்பிக்கையை நீங்களே பீஸ் பீஸா உடைச்சுடுவீங்க போலிருக்கே” என்று நீட்டி முழக்கவும் அவன் முதுகில் ஒரு அடி சுள்ளென விழுந்தது.

“பேச்சைக் குறை, பேச்சைக் குறைன்னு உனக்கு எத்தனை தடவை சொல்றது? பேசாம போய் அண்ணி பக்கத்தில் உட்காரு. இல்லைனா இங்கிருந்து கிளம்பிற வரைக்கும் உன்னை நிற்க வச்சுடுவேன்” என்று தயா மிரட்டிய பிறகு தான் அடங்கினான் ரிஷிவர்மன்.

“ஜோக்ஸ் அபார்ட். ஐ அம் சோ ஹாப்பிடா தயா” என்று கண்களில் பாசமின்ன தயாவை வாழ்த்தியவன் அவளைத் தோளோடு சேர்த்தணைத்து உச்சியில் இதழ் பொருத்தினான்.

“தேங்க்ஸ் அண்ணா” என்று வெட்கம், பெருமிதம், மலர்ச்சி, உலகத்தை வென்ற உணர்வு என்று பெரும் கலவையாய் நின்றிருந்த தங்கையை பார்க்க அவனுக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருந்தது.

“சாச்சுப்புட்ட போல மச்சான். ஆனாலும் ரொம்ப வேகம் தான்” என்று சுதனை அவனது பாணியிலேயே ரிஷி கிண்டல் செய்ய

“இருந்தாலும் உன் அளவுக்கு இல்லடா மச்சான்” என்று சுதனும் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

சுசியின் அருகில் அமர்ந்த ரிஷிக்கு நடப்பது நிஜமா என்று கூட ஒரு நிமிஷம் குழப்பமாக இருந்தது. மற்றவரின் கவனத்தை ஈர்க்காத வண்ணம் சுசியின் கைகளில் நறுக்கென கிள்ளினான்.

“ஆ ஆ” என்று அவளது அலறலை கேட்டதும் தான் “ஹப்பா நிஜம் தான்” என வெளிவந்த அவனது குரலில் கண்டிப்பாக வெளியே சொல்லமாட்டான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

“என்னாச்சுமா” என்று அனைவரும் பதற, “உங்க பேரனுக்கு இங்க நடக்கறது நிஜமானனு திடீர்னு பயம் வந்துடுச்சு போல தாத்தா. நடக்கிறது நிஜம் தான்னு உறுதி செய்துக்காக என்னைக் கிள்ளிட்டாங்க” என்று சிறு தயக்கம் கூட இல்லாமல் அவனை மாட்டிவிட்டு வேடிக்கைப் பார்த்தாள் அவனது அருமைக் காதலி. அனைவரும் முறைக்க, ரிஷி தான் அசடு வழிய வேண்டியதாய் போனது!!

“ரூல்ஸ், இதெல்லாம் சரியே இல்ல. இதுக்கெல்லாம் தண்டனை கொடுக்காம விடமாட்டேன் தெரிஞ்சுக்கோ” என்று அவள் காதோரம் குனிந்து கிசுகிசுத்தான் ரிஷிவர்மன்.

“உங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம் அரசே” என்று அவளும் அவன் பாணியில் திருப்பிப் படித்தாள்.

“என்னோட ரூல்ஸ் தானா நீ” என்று ரிஷி தான் ஆச்சிரியப்பட வேண்டியதாய் இருந்தது!

நீலவேணி அம்மா எழுந்து சமையலறை பக்கம் செல்லவும் “என்ன அத்தை?” என்று சுசியும் எழுந்து கொள்ள முற்பட்டாள்.

“ஒண்ணுமில்லமா, அண்ணி தனியா வேலை செய்றாங்க இல்ல. நானும் என்னால முடிஞ்சதை செய்யலாம்ன்னு போறேன். நீ உட்காரு” என்று சுசியை அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தெய்வானை “நீங்க உட்காருங்க அண்ணி, நான் வேலை முடித்து விட்டேன்” என்ற சொல்லோடு நில்லாமல்

“சுசிக்குட்டி, இதை எடுத்துட்டு போய் எல்லாருக்கும் கொடுடா செல்லம்” என்று எப்போதும் போல் மகளைக் கொஞ்சினார்.

அவரது கொஞ்சலில் பக்கென்று சிரித்த ரிஷியின் புறம் திரும்பிய சுசி “எங்கம்மா என்னைக் கொஞ்சறாங்க. உங்களுக்கென்ன போச்சாம். நீங்க மட்டும் தான் உங்க பேபியைக் கொஞ்சனும்ன்னு ஒன்னும் சட்டமில்லை தெரிஞ்சுக்கோங்க” என்றாள் மென்குரலில் ஏற்ற இறக்கங்களுடன்.

புருவத்தை உயர்த்தி அவளை ஏற இறங்க பார்த்த ரிஷிவர்மன் கண்களாலே அவளை பவளமாய் மாற்றி புது நகை ஒன்றை படைத்தான்.

அவனது கண்களின் ஆதிக்கத்திற்குள் சிறைபட மனம் துடித்தாலும் கூடியிருந்த உறவுகளை மனதில் வைத்து வேகமாக எழுந்து உள்ளே சென்றாள் சுசித்ரா.

தெய்வானையின் கைப்பக்குவத்தில் தயாராகி இருந்த வெள்ளைப்பணியாரத்தையும், கவுனி அரிசியையும் தட்டுகளில் வைத்து எடுத்து வந்த சுசித்ரா அனைவருக்கும் கொடுத்துவிட்டு தனக்கென்று ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு ரிஷியின் அருகில் அமர்ந்தாள்.

உணவு முடிந்தவுடன் “ரிஷி, நான் வாங்கிட்டு வர சொன்ன சேலை எங்க கண்ணா? கார்ல இருக்கா?” என்று கேட்டு டிரைவரை விட்டு சுதனின் வண்டியிலிருந்து ரிஷியின் பெட்டியை எடுத்து வருமாறு பணித்தார் நீலவேணி.

அவன் வாங்கி வந்த இரு சேலைகளில் ஆரஞ்சு வண்ணத்தில் அடர் பச்சை நிற பார்ட்ருடன் மிக நுட்பமான வேலைபாடுகள் செய்த சேலையை அவர்கள் கொண்டுவந்த தாம்பாளம் ஒன்றில் வைத்து, அதன் மேல் ஒரு மரகத நகை செட் ஒன்றை வைத்து ரமணனிடம் கொடுத்து சுசியிடம் கொடுக்கச் சொன்னார் நீலவேணி.

பழனியப்பனும் தங்கள் சார்பாக மாப்பிள்ளைக்கென்று எடுத்து வைத்திருந்த உடையை ஒரு தட்டில் வைத்தவர் ரமணனையே ரிஷியிடம் கொடுக்கச் சொன்னார்.

“நீயே கொடேன்பா” என்று ரமணன் கூறியதற்கு “அவங்க நல்லா இருக்கணும் என்ற நினைப்போடு நிற்காம, இந்தக் கல்யாணத்தை நடத்தி வைக்க நீங்க எடுத்துகிட்ட முயற்சிக்கு ஈடா எதுவுமே வராது. அதனால் நீங்களே கொடுங்க மாமா” என்றார் உரிமையுடன்.

ரமணனின் கால்களில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொண்ட சுசித்ரா, ரிஷி காலில் விழாமல் ரமணனை வம்பு செய்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் அவன் கால்களில் கிள்ளி “காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்குங்க. அங்க என்ன பேச்சு?” என்று கண்ணாலேயே அவனை வேலை வாங்கினாள்.

தொடர்ந்து பெரியவர்கள் நால்வரிடமும் ஆசி பெற்ற வருங்கால மணமக்களை தயாவும் சுதனும் பிடித்துக் கொண்டனர். மறு பக்கம் பெரியவர்கள் கூட்டம் ஊரறிய செய்யவேண்டிய நிச்சயம், திருமணம், வரவேற்பு என்று மிக முக்கிய முடிவுகளுக்குத் தாவினர்.

அடுத்த மாதத்தில் வரும் முதல் முஹூர்த்தத்தில் திருமணத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தபோது ரிஷியும் சுசியும் வண்டி வண்டியாய் அசடை வாரி வழங்கி இருந்தனர்.

“அண்ணிக்கு நீ ஒன்னும் கிபிட் கொடுக்கலையா அண்ணா?” என்று தயா தொடங்க

“நாங்க லவ் பண்ண காலத்தில் மதிக்கு நான் எத்தனை கிபிட் வாங்கிக் கொடுத்தேன் தெரியுமா? நீயும் இருக்கியே” என்று சீண்டி விட்டான் சுதன்.

“இதுவரைக்கும் நாலு சாரி காட்டு, ஒரு கெட் வெல் சூன் காட்டு தான் அண்ணா கொடுத்தாங்க” என்று சுசியும் முகத்தை சுருக்கிக் கொண்டு அவனுக்கு எதிராக பட்டியல் வாசித்தாள்.

“ஹே, அந்த காட்டுக்கே நீ பொருளாதார வல்லுநர் மாதிரி கணக்கு கேட்ட? நான் கூட அடுத்த தடவை உனக்கு, ஒரு கூடை காய்கறி வாங்கிக் கொடுக்கலாமா என்று யோசிச்சிட்டு இருந்தேன்” என்று ரிஷியும் பேச்சில் சளைத்தவனில்லை என்று நிரூபித்தான்.

“சும்மா பேசாதீங்க, அதைக் கூட கொடுக்கல நீங்க” என்று சுசியின் பொய்யான கோபத்தில் வேறொரு சுசியைக் கண்டான் ரிஷிவர்மன்.

அவள் முகத்தில் எப்போதும் ஒரு குழப்பமும், யோசனையும் இவை ரெண்டும் இல்லையென்றால் கோபமும் வருத்தமுமே சூழ்ந்திருப்பதை அவன் நிறைய தடவைக் கண்டிருக்கிறான். எப்போதாவது அவளது அரிய சிரிப்பில் நெஞ்சம் குளிர்வன் இன்று அவளது இயல்பான மலர்ச்சியிலும், மிதமான கிண்டலிலும், அழகாய் வெளிப்பட்ட நாணத்திலும், உரிமையோடு அவள் காட்டிய கண்டிப்பிலும் அசந்து போனான்.

“என்ன இது, எங்க அண்ணனை இப்படி கிண்டல் செய்றீங்க? உங்ககிட்ட லவ் சொல்றதுக்கே சார் எவ்வளவு பெரிய கிபிட் வாங்கி வச்சிருந்தார் தெரியுமா? பாவம் கொடுக்கத் தான் முடியல” என்று அண்ணனுக்குத் தக்கத் தருணத்தில் கை கொடுத்த தங்கையைப் பார்த்த ரிஷி

“ப்ச், ப்ச், தங்கச்சி, என்னோட நெஞ்சை இப்படி தொட்டுட்டியேமா தொட்டிட்டியே!” என்று நெஞ்சில் கைவைத்து சினிமா வசனம் போல் உருகினான்.

அனைவரும் சிரிக்க, ரிஷியின் கைகளில் அவன் முன்னர் வாங்கியிருந்த மோதிரத்தைக் கொடுத்து, கூடவே ஒரு பிங்க் வண்ண பூங்கொத்தையும் கொடுத்து “நீ எப்போ? எப்படி? கொடுக்கணுமோ அப்படி கொடுத்துக்கோ. எடுத்துட்டு வரவேண்டிய கடமைக்கு எடுத்துட்டு வந்துட்டேன்” என்றாள் தமயந்தி.

“தேங்க்ஸ்டா தயா” என்று வாங்கிக் கொண்டு ரிஷி அவன் பக்கத்திலேயே பூங்கொத்தை வைத்துக் கொண்டதோடு நிலலாமல் மோதிரத்தை எடுத்து அதை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, எழுந்து நின்று பான்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த பர்சை திறந்து அதைப் பத்திரப்படுத்தினான்.

விஷமமாய் பார்த்ததோடு அதை சுதன் விட்டுவிட தயாவையும் கைகளின் அழுத்தத்தில் தடுத்தான்.

“சுசி, அந்தப் புடவையைக் கட்டிக்கோ மா, எல்லாருமா கோவிலுக்குப் போய்ட்டு வரலாம்” என்ற நிலவேணியின் ஆணையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு சடாரென சுசி எழுந்து விட்டாலும் தாயை ஒரு கெஞ்சல் பார்வைப் பார்த்து அவரைத் துணைக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

“கல்யாணம் ஆகப் போற பொண்ணு சேலை கட்டத் தெரியாம இருக்கலாமா? சீக்கிரம் பழகிக்கோ என்ன செல்லம்? அம்மா சொல்லித் தரேன்” என்ற அறிவுரையோடு மகளுக்கு அந்த சேலையை அணிவித்து விட்டவர், அந்த ஆரஞ்சு வண்ணச்சேலை அவளது இயற்கையான இளஞ்சிவப்பு நிறத்தை பளிச்சென எடுத்துக் காட்டுவதைக் கண்டு தாயாய் மனம் பூரித்து திருஷ்டிக் கழித்தார்.

அதன் பின்னர் கோவிலுக்குச் சென்ற இருவரது குடும்பமும் இரவு உணவை சுதனின் ஹோட்டலில் முடித்துக் கொண்டு அவரவர் வீடு வந்து சேர்ந்தனர்.

அவர்கள் ஹோட்டலில் இருக்கும் போதே தங்கள் வீட்டில் நிற்கும் மற்றொரு காரை வரவழைத்த நாராயணன் சுசியின் குடும்பத்தை வற்புறுத்தி அதில் அனுப்பி வைத்தார்.

வீட்டிலிருந்து கிளம்பிய பின்னர் மௌன மொழியிலேயே ரிஷியிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த சுசித்ரா கிளம்பும் முன்னர் எதோ சொல்ல வந்து அதை சொல்லமுடியாமல் தயங்குவது போலிருந்தது ரிஷிக்கு. இத்தனை நேரம் சரிக்கு சரியா பேசிக் கொண்டிருந்தவள் எதற்கு தயங்குகிறாள் என்று யோசித்த ரிஷி அவளிடம் குனிந்து “நைட் ஃபோன் பண்ணேன் பேபி. அந்த ஃபோனுக்கு கொஞ்சம் சாப்பாடு போட்டு தெம்பாக்கி வை” என்றான்.

“ம்ம்ம்” என்ற மண்டை உருட்டல் வந்ததும் “இப்போ தயங்கிக்கிட்டு நீ சொல்லாம இருக்க விஷயத்தை அப்போ பட்டுன்னு சொல்லிடு, ஓகே பேபி. நைட் பத்து மணிக்கு ஷார்ப்பா கால் பண்ணேன்” என்றான் சிறு சிரிப்புடன்.

வீட்டை அடைந்த அரைமணி நேரத்தில் ரமணனின் அறையில் நின்றிருந்தான் ரிஷி வர்மன்.

உள்ளே நுழைந்தவன் அவரைத் தூக்கி ஒரு சுற்று சுற்றி விட்டு “தேங்க்ஸ் மச் ராம்ஸ்” என்ற சொல்லோடு இறக்கிவிட்டான்.

“டேய் டேய், விடுடா” என சிரிப்போடு பேரனின் தலையைக் கோதிக் கொடுத்த ரமணன்

“இந்த நன்றில் நிறைய பேருக்கு பங்கு கொடுக்கணும். சுதனுக்கு, தயாவுக்கு, அப்புறம் உன் அப்பாவுக்குன்னு நிறைய பேருக்குத் தெரிஞ்சுக்கோ” என்றார் சிரிப்புடன்.

“எப்படி ராம்ஸ்? என்னோட காதலை எதிர்த்த அம்மாவான்னு இருக்கு. drastic change. வாவ்” என்ற ரிஷியை அழைத்துக் கொண்டு தோட்டத்திற்குச் சென்ற ரமணன் கிட்டத்தட்ட இரண்டு வாரமாக அவனுக்குத் தெரியாமல் நடந்த நிகழ்வுகளை அவளிடம் பகிர்ந்தார். அப்போது அங்கே வந்த நீலவேணியும் நாராயணனும் ரமணன் கூறப் போகும் தங்களது உரையாடல்களை கேட்க மகனுடன் அமர்ந்தனர்.

அன்று தயா வீட்டிலிருந்து வந்த ரமணன் கவலை ரேகைகள் பலமாய் முகத்தில் ஓட, யோசனை அலைகளில் மிதந்து கொண்டிருந்த நீலவேணியின் அருகில் அமர்ந்து “நீலா, நான் சொல்றதை ரொம்பப் பொறுமையா கேளு” என்று அறிவுறுத்திவிட்டு, ரிஷியைப் பார்த்ததையும், அன்றைக்கு அவனது முகத்தில் அவர் கண்ட வருத்தத்தையும் கோபத்தையும் மெதுமெதுவாக மருமகனுக்கு எடுத்துரைத்தார்.

“ஒரு அம்மாவா உன்னோட எதிர்பார்ப்பையோ, ரிஷி மேல் நீ வைத்திருக்கும் பாசத்தையோ நான் குறையே சொல்லல. அது தப்புமில்லை நீலா, ஆனா அவன் செஞ்சது தப்புன்னு நினைச்சு அதுக்கு நீ கொடுக்கிற தண்டனை தான் சரியில்லை. இத்தனை நாள் எந்தவிதமான கஷ்டமும் படாம இருந்த பையன், அதுவும் தொழிலை ஒழுங்காய் பார்த்துக் கொள்வதோடு இல்லாமல் அதைப் பெருக்குவதிலும் வெற்றி பெற்றவன் ஒரு பொண்ணை விரும்புகிறான் என்பதற்காக அவனை வெளியில் நிற்க வைக்கலாமா நீலா? அது அவன் மனசை எவ்வளவு பாதிக்கும்?” என்று நிதானமாய் அவர் கேட்ட கேள்வியில் தன் தவறு உரைத்தாலும்

“நான் வீட்டுக்கு ஒரு குடும்பத்தை கூப்பிட்டிருக்கேன். அவங்க முன்னாடி அவன் நடந்துக்கிட்ட முறை நல்லவா மாமா இருந்தது? வீட்டுக்கு வந்தவங்க முன்னாடி இப்படி நடந்துக்கணும்ன்னு தெரியாம இவன் என்ன தொழில் செய்றான்?” என்று அப்போதும் பொரிந்தார் நீலவேணி.

“அதைப் பத்தியும் உன்கிட்ட பேசணும், உன்னோட விருப்பமில்லாம அவன் காதல் பண்றான்னு நீ கோபப்படுற. அவனோட விருப்பமில்லாம நீ அவனுக்குக் கல்யாண ஏற்பாடு பண்ணா அவனுக்கு மட்டும் கோபம் வரக் கூடாதா? எல்லா விஷயத்திலும் உன் பையன் என்று நிரூபிக்கிறான். அதை எப்படி குறைன்னு சொல்லமுடியும்?” என்றார் ரமணன் வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போல.

அதற்கு மேல் சுசியைப் பற்றியோ, ரிஷியின் காதலைப் பற்றியோ பேசாமல் விட்ட ரமணன் தன்னைக் கேட்காமல் வேறு எந்த திருமண ஏற்பாடும் செய்யக் கூடாது என்று உறுதிமொழி வாங்கிக் கொண்டார்.

அதன் பின்னர் ரிஷியின் விபத்து நடந்து நீலவேணியைக் கலங்கடித்து இருந்தது. குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிப்பது சுலபமாக இருக்கும் என்றெண்ணிய ரமணனுக்கு சுசி ரிஷியை மறுத்ததும், அந்த மறுப்பிற்கு அவள் கூறிய காரணமும் பெரும் உதவியாக இருந்தது.

சமயம் பார்த்து ஒரு நாள் இரவு நீலவேணியைப் பேச்சில் பிடித்த ரமணன் ரிஷியின் கவனம் சிதறியதற்கான காரணத்தை அக்கறையின்றி மருமகளிடம் பகிர்ந்தார்.

இத்தனை தூரம் மகனின் மனதில் அந்தப் பெண் சிம்மாசனமிட்டு அமர்ந்திருக்கிறாள் என்ற விஷயத்தில் வியந்த நீலவேணி “நம்ம ரிஷிக்கு என்ன மாமா குறைச்சல்? ஏன் வேண்டாம்ன்னு சொல்றாளாம் அந்தப் பொண்ணு?” என்றார் கேள்வியாக. அவரது தோரணையில் பணம், அழகு, படிப்பு என்று எல்லாமும் நிறைந்திருக்கும் தன் மகனை எப்படி அவள் வேண்டாம் என்று சொல்லலாம் என்ற கோபமிருந்தது ரமணனுக்கு லேசாக சிரிப்பை வரவழைத்தது.

“உன் பையனை அவ குறையே சொல்லல. சொல்லப்போனா அவன் நல்லா இருக்கணும், அவனோட வாரிசுகள் நல்லா இருக்கணும்ன்னு சொல்லித் தான் ரிஷியை வேண்டாம் என்று சொல்றாள்” என்றார் ரமணன் நோட்டமிடும் பார்வையை நீலவேணியின் மீது வீசி.

“புரியல மாமா, ரிஷியைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா அவளுக்கு அதிர்ஷ்டம் தானே? அவளைப் பார்த்தா ரொம்ப வசதியான வீட்டுப் பொண்ணு மாதிரியும் தெரியல. அப்புறம் என்ன?” என்றார் நீலவேணி புரியாத பாவனையுடன்.

“உன் பையனோட பணத்தை அவ மதிக்கவே இல்லை. அவளை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா பிறக்கப் போற குழந்தைகள் அவளை மாதிரியே பிறந்துவிடுமோ என்ற பயம், அப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தை குழந்தைகளுக்கோ இல்லை ரிஷிக்கோ கொடுக்கக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறா. அவளோட காதலை விட ரிஷியின் சந்தோஷமும் வருங்கால குழந்தைகளின் நலனும் தான் முக்கியம்ன்னு சொல்றா போலிருக்கு” என்ற ரமணனின் விளக்கம் முடியும் முன்னரே

பெண்மை உணர்வு தாய்மையை வென்று விட “ச்சே ச்சே, போலியோ என்ன பரம்பரை வியாதியா?” என்று கொந்தளித்தார் நீலவேணி.

“ஹம்ம், உனக்குத் தெரியுது, அவளுக்குத் தெரியலையே. ஆமா உனக்கு எப்படி அவளைப் பற்றி தெரியும்?” என்று அத்தோடு விஷயத்தை முடித்துக் கொண்டு எழுந்த ரமணனிடம் தயா தன்னிடம் ரிஷியின் காதலைப் பற்றி பேசியதாகக் கூறினார் நீலவேணி.

அப்போதே சுசியைப் பற்றி ஒரு நல்ல அபிப்பிராயம் நீலவேணியின் மனதில் விழுந்துவிட்டது.

தொடர்ந்து வந்த நாட்களில் வீட்டிற்கு வந்த தயாவும் சுதனும் அவர்களது காதலைப் பற்றி கூறியதோடு நிலலாமல் அதை எப்படி ரிஷியும் ரமணனும் பெற்றோர் பார்த்து நிச்சயித்த திருமணமாக மாற்றினர் என்று கூறி காதல் ஒன்றும் தவறில்லை என்று எடுத்துரைத்தனர்.

அப்போதும் தயங்கிக் கொண்டிருந்த நீலவேணியிடம் பேசிய நாராயணன், ரிஷியின் காதலை எதிர்த்தப் போது அவர் கூறிய காரணத்தை எடுத்துக் கொண்டு “வேணிம்மா, அன்னைக்கு யாரோ ஒரு ஆள் ஒரு பொண்ணு தன்னை ஏமாத்தினாள் என்பதற்காக தன்னோட மனைவியை கொடுமை படுத்தியதாக சொன்னியே, ஏமாத்திய பொண்ணை விடு, அந்த ஆளை நம்ம ரிஷியோடு ஏன்மா ஒப்பிடுற? ஹம்ம் அவன் என்ன எந்த மாதிரி ஆளா? தான் காதலிக்கும் பெண்ணை அவளோட சம்மதத்தோடவும், உன்னோட ஆசிர்வாதத்தோடும் கைப் பிடிக்கணும் என்று நினைக்கிற அவனை நாமலே அப்படி தரைக் குறைவா நினைக்கலாமா?” என்றார் மென்மையாக.

“இந்தக் காலத்தில எந்தப் பொண்ணு புருஷன், அவங்க அப்பா அம்மா, தங்களோட குழந்தை என்று எல்லாரை பற்றியும் யோசிக்கிறா? தன் மட்டுக்கும் வாழ்க்கை நல்லா இருந்தா போதும்ன்னு நினைக்கிற பொண்ணுங்க தான் ஜாஸ்தி. நம்ம சொந்தக்காரங்க வீட்டிலேயே வேலை, அழகு, இளமைன்னு கண்ட காரணத்திற்க்காகவும் குழந்தையை தள்ளிப் போடற எத்தனை பேரை பார்த்திருக்கோம். அப்படியே குழந்தை பிறந்தாலும் எத்தனை பொண்ணுங்க மாமனார் மாமியார்கிட்ட அந்தக் குழந்தைகளை அண்டவிடாம செய்றாங்க. அப்படியிருக்கும் உலகத்தில் நம்ம பையன் மேலிருக்கும் காதலை அவனையும் குழந்தைகளையும் முன்னிறுத்தி தூக்கியெறியும் ஒரு பெண் கிடைப்பாளா சொல்லு?” என்று மனைவியிடம் இதே விஷயத்தை வேறு வேறு விதமாக எடுத்துக் கூறினார்.

“நீயே சொல்ற மாதிரி, நம்மகிட்ட இருக்கும் பணத்திற்காக ரிஷியை அந்த சுசித்ரா விரும்பிருந்தால் இந்நேரம் உன் சம்மதம் கிடைக்கவில்லை என்றாலும் அவனை வற்புறுத்தி மணந்திருக்க மாட்டாளா? அன்னைக்கு ஹாஸ்பிடல்ல அவனை அட்மிட் பண்ணவ அவன் முழிக்கும் வரைக்குமிருந்து சீன் க்ரியேட் பண்ணவில்லை பாரு” என்று சுசியைப் பற்றிய புகழாரத்தை தனக்குத் தெரிந்த விதத்தில் கோர்த்துப் போட்டார் நாராயணன்.

வீட்டிலிருக்கும் அனைவரும் ரிஷியின் காதலுக்கு வரிந்து கட்டிக் கொண்டு பேசும் போது தான் மட்டும் எதிர்ப்பது அவரை அவருக்கே வில்லியாய் காட்டியது.

சுசியின் அந்த ஒரு குறையை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் இப்படி ஒரு நல்ல பெண் தன் மகனுக்குக் கிடைப்பது அவனது அதிர்ஷ்டம் என்றே உண்மை நுகரும் மனம் மகனுக்காய் வாதாடியது.

சேவை என்பது ஏழை எளியோருக்கு மட்டும் தானா? தன் வீடு என்று வந்தால் இருப்பதிலேயே உயர்வாய் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுவது நியாயமா என்று மாமனார் கேட்டக் கேள்வி அவரைத் துளைத்தெடுத்தது. சுசியும் உயர்வு தான், சாதாரண மனிதர்களிடம் இல்லாத பல நல்ல குணங்கள் அவளிடம் இருக்கும் போது அந்த உயர் ஜாதி வைரத்தை ஏன் வேண்டாம் என்று சொல்கிறாய் என்ற அவரது கேள்வியும் அவரை சிந்திக்க வைத்தது.

மேலும் தயாவின் வாழ்க்கை, காதல் மேலிருந்த நம்பிக்கையை கூட்டியதே தவிர ஒரு சதவீதம் கூட குறைக்கவில்லை.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ரிஷியின் தவிப்பும், அவன் முகத்தில் எரிச்சலுக்கு நடுவே தோன்றிய வேதனையும் நிராசையும் அவரை ரொம்பவே உலுக்கி விட்டன. இத்தனை நாட்களாக தன் பேச்சை மீறாத பிள்ளை வீட்டை விட்டு போகும் அளவிற்கு அவனைத் தனது செயல் பாதித்திருக்கிறது என்ற உண்மையே அவரை சுட்டது.

சர்வமும் அவருக்கு எதிராக இருக்கவே, சர்வத்தையும் தன் பக்கம் திருப்பும் பொருட்டு எதிராளியாய் இருப்பதைத் துறந்து உறவாடி அவர்களை மகிழ்விக்கலாம் என்ற முடிவை நீலவேணி சீக்கிரமே எடுத்தார்.

தனது முடிவை அவர் ரமணனிடம் கூறிய கையோடு ரிஷியிடம் தெரிவிக்க ஆயத்தப்பட்ட போது ரமணன் தடுத்தார். கேள்வியாய் நோக்கிய மருமகளிடம் “உன் அளவுக்கு வேகமாய் உன் மருமகள் மனம் மாறவில்லை. அவளை வழிக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டு ரிஷியிடம் சொல்லலாம். நீ சரியென்று சொல்லி, அவள் பெரிய எதிர்ப்பாய் அவனிடம் காட்டிவிட்டால் பையன் ரொம்பவே நொந்து போவான். கஷ்டத்தை தாங்கத் தெரியவில்லை. நாமே இதற்கு ஒரு வழி செய்துவிட்டு அவனிடம் சொல்லலாம்” என்றார்.

அவரும் தானும் சுசியிடம் பேசுவதாகக் கூறவே ரமணனுக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. முன்னரே சத்யனிடமிருந்து வாங்கி வைத்திருந்த வருங்கால பேத்தியின் முகவரிக்கு மாமனார் தன் மருமகளுடன், மருமகளின் மருமகளை பெண் கேட்கச் சென்றார்

பெண் கேட்கச் சென்ற இடத்தில் இதுவரை அடையாத இன்பத்தை பழனியப்பனும், தெய்வானையும் அடைய சுசித்ராவோ மிகவும் கடுமையாக சோகக் கீதத்தை வாசித்தாள்.

அந்தத் தியாக உள்ளத்தின் தியாகத்தை உணர்ந்த நீலவேணி அது தியாகமில்லை என்றும் அதை தியாகம் என்றெண்ணி அவள் செய்வதால் யாரது வாழ்வும் பூத்துக் குலுங்காது என்றும் வாதாடிய போதும் தியாகம் செய்வதை நிறுத்தவில்லை அந்தத் தியாகச் செம்மல்!!

கடைசியாக நீலவேணிக்குத் தெரிந்த ஒரு புகழ்பெற்ற மகப்பேறு மருத்துவரிடம் சென்று சுசியைப் பரிசோதித்து அவர் பிறக்கும் குழந்தைகளுக்கு எந்த ஒரு பாதிப்பும் இருக்காது என்று சொல்லும் வரைக் கூட சுசி சரியாக பேசவில்லை.

மருத்துவப் பரிசோதனை முடிவும், போலியோ பரம்பரை வியாதி இல்லை என்று அந்த மருத்தவர் இரு நாட்கள் கொடுத்த கவுன்சிலிங்கும் சுசியை சற்றே இளக்கியது.

ரிஷி அறிய இந்த பரிசோதனை செய்யக் கூடாது என்றும் அதற்கு அவன் ஒத்துக் கொள்ளமாட்டான் என்றும் அவள் கேட்டுக் கொண்டபோது தங்களது மகனை எவ்வளவு தூரம் புரிந்து வைத்திருக்கிறாள் இந்தப் பெண் என்று நீலவேணிக்கும் ரமணனுக்கும் பெருமையாக இருந்தது.

எல்லாம் சுபமே எனும் தருணத்தில் ரிஷிக்குத் தெரிவிக்கலாம் என்று தவித்த அனைவரையும் அடக்கினார் ரமணன். வாழ்க்கையில் கஷ்டம் என்பதையே பார்க்காமல் வளர்ந்த அவனுக்கு சிறு மறுப்பு கூட பெரும் வேதனையைத் தருவதை உணர்ந்த ரமணன் “வாழ்க்கையை அதன் போக்கில் எடுத்துக் கொள்ள பழக வேண்டும். காதலித்த பெண் வேண்டாம் என்று சொல்லிவிட்டாள் என்று தொழிலைப் பார்க்காமல் உடைந்து போய் அமர்ந்திருந்தால் அந்தக் கஷ்டம் ஓடிப் போய்விடாது என்று அவனும் உணர வேண்டும். கொஞ்ச நாள் போகட்டும்” என்று அனைவரையும் தன் சொல்லில் கட்டிப் போட்டார்.

நீலவேணி தான் அதிக நாள் மகனைக் காக்க வைக்கவேண்டாம் என்ற எண்ணத்தில் சீக்கிரமே நிச்சயத்தை வைத்து, கல்யாணத் தேதியையும் முடிவு செய்தார்.

அனைத்தையும் கேட்ட ரிஷிக்குத் தன் குடும்பத்தினர் தன் மேல் வைத்திருக்கும் பாசத்தை எண்ணி மனம் குளிர்ந்து போனது.

உட்கார்ந்திருந்த நிலையிலிருந்து இறங்கி, தரையில் மண்டி போட்டு அமர்ந்தவன் ரமணனின் மடியில் தலை வைத்து “நீங்க செஞ்சிருக்க வேலைக்கு தேங்க்ஸ் இஸ் சோ ஸ்மால் ராம்ஸ். எனக்கு வார்த்தையே வரல தாத்தா. தேங்க்ஸ் தேங்க்ஸ் தேங்க்ஸ்” என்று ஆயிரம் முறை நன்றி உரைத்தான்.

“உனக்கு முன்னரே சொல்லவில்லை. இந்த நன்றியில் நிறைய பேருக்கு பங்கு இருக்குன்னு. எல்லாருக்கும் சொல்லிடு. நான் என்பதால் நன்றியை மட்டும் வாங்கிக்கிட்டேன். தயா, சுதன் ரெண்டு பேரும் வெறும் நன்றியோடு போனியோ வீட்டுக்குள்ளேயே விடமாட்டங்க” என்றார் ரமணன் சிறு சிரிப்புடன்.

சற்று நேரத்தில் சகஜ நிலைக்கு வந்த ரிஷி, தந்தையை ஆரத் தழுவி தன் நன்றியைத் தெரிவித்தான் என்றால் தாயை தட்டாமாலை சுற்றி தன் சந்தோஷத்தை வெளியிட்டான்.

மனதில் மகிழ்ச்சியைத் தவிர வேறொன்றுமில்லாமல் தன் அறைக்கு வந்தவன் கடிகாரம் பத்தைக் காட்டுவதற்கு ஒரு இனிய படபடப்புடன் காத்திருந்தான்.

மணி பத்தாக கால் மணி நேரம் முன்னரே அந்த இனிய படபடப்பு அவனை வென்றுவிட சுசியின் எண்கள் மொபைலில் அழுத்தப் பட்டு அடுத்த அரை வினாடியில் மின் அலைகள் அந்த அழைப்பை சுசியின் கைப்பேசிக்கு இடம் மாற்றி, ஐம்பத்தி ஒன்பதரை வினாடிகள் சென்ற பின்னர் சுசியின் மென் விரல்கள் அந்த அழைப்பை எடுத்து, அரை வினாடியில் காதோர கூந்தல் சுருள் ஜிமிக்கியோடு போடும் ஐதியை வலது கையால் ஒதுக்கி இடது கையால் கைப்பேசியை காதுக்கு எடுத்துச் சென்று, “ஹலோ” என்ற ஒற்றை வார்த்தையை உதிர்க்க மேலும் அரை நிமிடமானது.

அவளது “ஹலோ” கேட்டதும் “சுசி?” என்றான் ரிஷி கேள்வியாக

“நான் தான்” என்ற பதிலைத் தொடர்ந்து “இதுல என்ன சந்தேகம் உங்களுக்கு?” என்றான் சுசித்ரா.

“இருக்காதா பின்னே? பத்து நாளா ட்ரை பண்ணி சலிச்சுப் போன மொபைலை இன்னைக்கு ஒரே நிமிஷத்தில் யாரோ எடுத்துப் பேசினா எனக்கு சந்தேகம் வராது?” என்ற ரிஷியின் பதிலில் இருந்த வருத்தத்தை அறிந்த சுசி

“சாரி ரிஷி, முதல் நாலு நாள் உங்ககிட்ட பேசினா மனசு மாறிடுமோ என்ற பயத்தில் எடுக்கல. அப்புறம் அத்தையும் தாத்தாவும் வந்துட்டுப் போனபிறகு அந்த விஷயத்தை எப்படி உங்ககிட்ட சொல்றதுன்னு தயக்கம், கூடவே நீங்க அதை எப்படி எடுத்துப்பீங்களோன்னு பயம், தாத்தாவும் வேண்டாம் என்று சொன்னாங்களா... சரின்னு பேசாம இருந்துட்டேன்” என்று நீண்ட விளக்கம் அளித்தாள்.

“பயமா? உனக்கா? என்கிட்டயா? இதை நான் நம்பணுமா?” என ரிஷி வியக்கவும்

“சும்மா இருங்க” என்று சிணுங்கினாள்.

அந்த சிணுங்கல் அவனைப் புரட்டிப் போட “ஹே பேபி, உன்னை இப்பவே பார்க்கணும் போலிருக்குடா” என்று உருகினான் அவளது கணவனான கள்வன்.

“இவ்வளவு நேரம் என்கூட தானே இருந்தீங்க? அப்புறம் என்னவாம்?” என்று அவள் மேலும் அவனைக் கிறங்கடிக்க

“ஹே, என்னோட ரூல்ஸ் தானான்னு இருக்கு, ஹொவ் கம் டா” என்றான் ரிஷி ஆச்சிரியத்துடன்

“நான் எப்போதும் போலத் தான் இருக்கேன். உங்களுக்குத் தான் ஆச்சிரியமா இருக்கு”

“ஹம்ம், ஸ்வீட் பேபி” என்றதோடு ரிஷி அந்தப் பேச்சை நிறுத்திவிட்டான். அவனுக்கே அவளைப் புரியும்போது அவள் வாயால் அதைக் கேட்பதில் எதற்கு நேரத்தை விரயம் செய்யவேண்டும் என்ற அவனது எண்ணத்தில் என்ன தவறு?

அவன் விட்ட சிறு இடைவெளியில் “ரிஷி, ஃபோனை வச்சுடவா?” என்றாள் சுசித்ரா

“அடிச்சேனா தெரியும் ராஸ்கல்? ஃபோனை வைக்கிறாளாம். மரியாதையா பேசு. நான் ஃபோனை வைக்கும் போது தான் நீ தூங்கப் போகணும்” என்று ரிஷியிடமிருந்து பட்டாசாய் வந்தது அதற்கான தாக்குதல்!

“என்ன ரொம்ப மிரட்டுறீங்க? நீங்க மிரட்டினா நாங்க ஃபோனை வைக்காம இருக்கணுமா? அதெல்லாம் முடியாது. நான் நினைக்கும் போது தான் நான் வைப்பேன்” என்று சரிக்கு சமமாய் வாதிட்டாள் சுசித்ரா.

அதில் ஏதோ உள்குத்து இருப்பதை ரிஷியின் மனது துல்லியமாய் கூற “எப்படா வைப்ப?” என்று குழைந்தான்.

“ஹம்ம், நீங்க வச்சதும்” என்று சுசியின் குரலும் அந்தக் குழைவில் கரைந்தது.

அதன் பிறகு என்ன பேசினார்கள் என்று கேட்டால் இருவருக்கும் தெரியாது. பேசியதில் பாதி காதல் மயக்கத்திலும் மீதி தூக்கக் கலக்கத்திலும் நினைவில் நிற்காமல் போய்விட நள்ளிரவை தொட்டு வெளியுலகம் கும்மிருட்டைத் தழுவிய போது, ரிஷி-சுசி இருவரது காதலும் நிலவொளியில் மின்னத் தொடங்கி, அடுத்த நாள் விடியலுக்கு முன்னர் மங்கிய நிலவின் ஒளியாய் இருந்த புரிதல் உலகாளும் சூரியனின் கதிர்களைப் போல பிரகாசமாய் உருமாறி இருவரின் மனதையும் மற்றவருக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியது.

“சுதா, நேத்து நைட் ஏதோ சொல்லவந்தியேடா. அதை சொல்லு, அப்புறம் நாம தூங்கப் போகலாம்” என்று அந்த இரவில் நூறாவது முறையாக அந்த வாக்குறுதியைக் கொடுத்தான் ரிஷிவர்மன்.

“நீங்க அரசியலுக்குப் போயிருந்தா இந்நேரம் முதலமைச்சர் ஆகிருப்பீங்க” என்று சலித்துக் கொண்டாலும் சுசியின் முகத்தில் சிரிப்பே இருந்தது.

“அய்யயோ, அதெல்லாம் வேண்டாம் கண்ணம்மா, வீட்டில கூட உன்னைத் தான் சி.எம் ஆக்கலாம் என்று நினைச்சிருக்கேன்” என ரிஷியின் பம்மல் சுசியை எட்டிய நிமிடம்

“நினைசிருக்கீங்களா? நான் முடிவே பண்ணிட்டேன். நான் தான் சி.எம்” என்றாள் சுசி விரிந்த சிரிப்புடன்.

“நீங்களே அரசாளங்க மேடம், நான் சேவகனாவே இருந்துக்கிறேன்” என ரிஷியின் குரல் விஷமத்தனமாய் வெளிவந்தது.

“கேட்க வந்த விஷயத்தை கேட்கவே செய்யாதீங்க, சொல்லவா வேண்டாமா?” என்று சுசி முறுக்கிக் கொள்ளவும்

“சொல்லுடா” என ரிஷி அவளது நறுக் முறுக்கை தேனில் தோய்த்து குழைவாக்கினான்.

“நான் கல்யாணத்திற்கு அப்புறமும் வேலைக்குப் போகட்டுமா ரிஷிப்பா? அப்பா-அம்மாவுக்கு நான் ஒரே பொண்ணு. அவங்களை சந்தோஷமா வச்சுக்க வேண்டிய கடமை எனக்கு இருக்கு. அதனால தான்” என்று சுசி இழுக்கவும் ரிஷி சத்தமாய் சிரித்தான்

“இப்போ தான் மேடம் சி.எம், பி.எம்ன்னு பிலிம் காட்டுனீங்க. அதெல்லாம் சும்மாவா? நான் தான் சி.எம்மா?” என்று ரிஷியின் கிண்டலிலேயே அவனுக்கு இதில் எந்தவிதமான ஆட்சேபனையும் இல்லை என்று சுசிக்குப் புரிந்தது.

“அப்போ போகலாம் தானே?” என்று மீண்டும் கேட்டு அவன் “போகலாம்ன்னு சொன்னா என்ன தருவே?” என்று பதினைந்து நிமிடத்திற்கு மேல் சீண்டி “சரி” என சொல்லும் வரை சுசியும் விடவில்லை.

“நம்ம கல்யாணம் முடியட்டும் கண்ணம்மா. நாம மாமாகிட்ட பேசி, அவங்களை நம்மளோட தொழில் ஒன்றைப் பார்த்துக்க முடியுமான்னு கேட்கலாம். இப்பவே கேட்டா சங்கடப்படுவாங்க. கொஞ்சம் நாள் போகட்டும் சரியாடா?” என சட்டென தீவிர பாவத்திற்கு ரிஷி தாவவும் சுசிக்குத் தொண்டையடைத்தது.

ஐந்தே நிமிடத்தில் அவளைச் சீண்டி, சிரிக்க வைத்தவன் “நாளைக்கு ஈவினிங் பாங்க்ல வெயிட் பண்ணு. நான் வந்து பிக் அப் பண்ணிக்கிறேன்” என்றான்.

“ம்ஹூம்ம்ம் வேண்டாம்” என்று தனது மறுப்பை சுசி முன்வைத்ததும்

“தலையை எப்படிடா ஆட்டுற? மேலையும் கீழையுமா தானே?” என்ற ரிஷியின் ஊகம் சரி என்பது போல “ஆமா, எப்படி கண்டுபிடிச்சீங்க” என்றுவிட்டு நாக்கைப் பலமாக கடித்துக் கொண்டாள் சுசி.

“நாக்குப் பாவம் பேபி, அதை விட்டுடு” மேலும் விளையாடிய ரிஷியை, “ம்ம்ம்” என்று செல்லச் சினுங்கலில் விழ வைத்தாள் அவனது பேபி!!

இரவு பத்து மணிக்குத் தொடங்கிய அந்த அர்த்தமற்ற விளையாட்டு நள்ளிரவு தாண்டி, நிலவு மறைந்த நேரத்திலும் தொடர்ந்து, சூர்யன் முகம் காட்டும் வரையில் உறவாடி, சூர்யன் நெஞ்சை நிமிர்த்தி அடுத்த நாளின் வரவை வெளிக்காட்டிய போது தான் மனமின்றி முடிந்தது!!

அத்தியாயம் 26

அடுத்த நாள் சிவப்பேறிய கண்களுடன், ஆனால் அதற்கு மாறாய் முகத்தில் அநியாயத்திற்கு உற்சாகத்துடனும் இறங்கி வந்த ரிஷியைப் பார்த்து கேலியாக சிரித்தனர் குடும்பத்தினர் அனைவரும்.

வார்த்தையால் கேலி பேசாமல் கண்களாலும் நமட்டுச் சிரிப்பாலும் அவனைக் கலாய்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களிடம் ஏதாவது பேசி அது தனக்கே ஆப்பாக வந்து விடக் கூடாது என்ற முன் ஜாக்கிரதையில் ரிஷியும் அவர்கள் பாணியிலேயே நமட்டுச் சிரிப்பில் அசடு வழிவதை ஒளித்து வைத்தான்.

வந்தவன் வரண்டாவில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்த தந்தையின் அருகில் சென்று அமர்ந்து “தயாவை நம்ம வீட்டுக்கு எப்ப அப்பா கூட்டிட்டு வரணும்? பாவம் தனியா இருக்காளே? இந்த வார இறுதில் கூட்டிட்டு வந்துடலாம்பா” என்றவன், அங்கே வந்த ரமணன் கடகடவென்று சிரித்து மட்டுமில்லாமல் நாராயணனும் தந்தையுடன் அந்த சிரிப்பில் இணைந்து கொள்ளவும் “ராம்ஸ், ரெண்டு பேரும் எதுக்கு சிரிக்கிறீங்க?” என்றான் புரியாமல்.

“சுதன் நீ சொன்னதைக் கேட்டான்னு வச்சுக்கோ, தர்ம சாத்து தான் மகனே உனக்கு” என்று ரமணனும்

“குழந்தை பிறக்கும் போது கூட்டிட்டு வந்துக்கலாம் கண்ணா. இப்போதைக்கு அம்மா ரெண்டு மூணு வாரம் தயா கூட இருந்துட்டு வரட்டும்” என்று நாராயணனும் சொன்ன போது கூட ரிஷியின் முகம் தெளியவில்லை

அவனைத் தெளிய வைக்கவென்று அங்கே வந்த நீலவேணி “உனக்குக் கல்யாணமாகி, சுசி உண்டாகிருக்கும் போது அவளை ஒரு வருஷம் அம்மா வீட்டில் விட்டு வைப்பீங்களா சார்?” என்று கேள்வியை எழுப்பி

“ஹய்யையோ, ஏன்மா உங்களுக்கு இந்தக் கொலை வெறி? தயா அவ வீட்டிலேயே இருக்கட்டும்” என்று கையைத் தலைக்கு மேல் தூக்கி ஒரு கும்புடு போட்டுவிட்டு உள்ளே ஓடினான்.

சிரிப்பினுடே நடந்த உணவின் பின்னர் “கடையில் தூங்கி வழியாதேடா, வொர்கர்ஸ் எல்லாம் சிரிக்கப் போறாங்க” என்ற சொல்லுடன் அவனைக் கடைக்கு அனுப்பி வைத்த ரமணன் நீலவேணியுடன் தன் செல்லப் பேத்தியின் வீட்டிற்குக் கிளம்பிச் சென்றார்.

பதினோரு மணி அளவில் சுசியின் எண்ணிற்கு அழைத்தவனின் “ஹலோ” சுசியை எட்டவே பத்து நிமிடமானது. ஆனால் கைப்பேசியைக் காதுக்குக் கொடுத்தவன் “கொஞ்சம் வேலையா இருக்கேன் ரிஷிப்பா, அப்புறம் பேசட்டுமா? நீங்க என்ன செய்றீங்க? சாப்பிட்டீங்களா?” என்று தனக்கு வேலை இருப்பதைக் கூறியவள் அவனது நலத்தையும் விசாரித்துவிட்டு “ஓகேடா அப்புறமா பேசலாம்” என்ற சொல்லோடு ரிஷி வைத்ததும் தன் வேலையில் மூழ்கினான்.

காலை நேர பரபரப்பு முடிந்து உணவு இடைவேளையின் போது சுசி அழைத்தப் போது அவன் வேலையாக இருந்தான். அவன் அழைக்கும் போது வேலையில் பிசியாக இருந்த தன்னையே திட்டிக் கொண்டே மீதிப் பொழுதைக் கடத்தியவள் ரிஷியின் வரவிற்காக ஆவலுடன் காத்திருந்தாள்.

அவளது எதிர்பார்ப்பை வீணடிக்காமல் சரியாக ஆறு மணிக்கு வங்கி வாசலில் பைக்கில் வந்திருந்த ரிஷியைக் கண்டதும் சுசியின் மனம் ரிஷியின் விபத்தை நினைத்து ஒரு நிமிடம் கலங்கினாலும், அவளது சிரிப்பில் அந்த வருத்தமெல்லாம் மட்டுப்பட அவனை நோக்கி உற்சாகமாக அதே சமயம் நிதானமாக நடந்தாள்.

அவள் வருவதை புன்னகையுடன் பார்த்திருந்த ரிஷிவர்மன் அவள் பின்னால் அமர்ந்ததும், கழுத்தைத் திருப்பி “அந்தப் படிவ இறங்கும் போது கொஞ்சம் பார்த்து இறங்குடா” என்றதோடு அவளது முகத்தில் முதலில் கேள்வி தோன்றி அதன் பின்னர் அவளே பதிலைக் கண்ட பாவத்தைக் காட்டியதும் அதற்கு முற்று புள்ளி வைத்தவன், வேறு விஷயங்களுக்குத் தாவினான்.

“எங்க போகலாம் பேபி? சீக்கிரம் சொல்லுங்க மகாராணி அவர்களே. சாரதியார் காத்திருக்கிறேன்” என்றவன் அவள் விபத்தின் நினைவில் பதில் சொல்லாமல் அமர்ந்திருக்கவும்

“என்ன கோபம் சுதாக்கு?? இன்னைக்கு மதியம் நீ ஃபோன் பண்ணும் போது நான் எடுக்கலைன்னா? ஒரு கஸ்டமருக்கு வளையல் எடுத்துக் காட்டிட்டு இருந்தேன்டா. நடுல எழுந்து வந்தா அவங்களுக்கு நம்ம கடை மேல ஒரு ஈடுபாடு வராது. அதனால் தான்” என்று கேள்வியும் நானே பதிலும் நானே என்பது போல் அவளே காரணத்தை ஊகித்து, அதற்கான விளக்கத்தையும் கொடுத்து முடித்தான்.

“நான் அதுக்காக தான் கோபமா இருக்கேன்னு எப்படி சொல்றீங்க? எனக்கு வேலை இருக்கிற மாதிரி தானே உங்களுக்கும் இருக்கும். எனக்கு அதெல்லாம் புரியும். நீங்க விளக்கத் தேவையில்லை” என்று அவனுக்குப் பட்டென பதில் சொல்லியவள், தன்னை அவன் தப்பாய் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான் என்று உணர்த்துவது போல் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டாள்.

அவனும் அதற்கு மேல் ஒன்றும் சொல்லாமல் பைக்கை லாவகமாக போக்குவரத்தின் ஊடே செலுத்தினான். ஐந்து நிமிடம் அந்த அமைதியைப் பொறுத்தவன், படு சீரியசாக முகத்தை வைத்திருந்தவனை தன் கைப்பையால் ஒரு அடி வைத்து “உங்களை என்ன செய்யலாம்?” என்றான் கோபத்தைக் கலக்க முடியாத சிரிப்புடன்.

வாய் விட்டுச் சிரித்தவன் “அச்சோ பேபி, இது கார் இல்லைடா. கார்ல அட்லீஸ்ட் நீ அடிச்சா வெளியே தெரியாது. பைக்ல போகும் போது அடிச்சேன்னு வச்சுக்கோ, ஊர்க்கே தெரியும். கொஞ்சம் என் மேல கருணை காட்டுடா” என்றவன்

“முதல உனக்குப் பிடிச்ச இடத்துக்குப் போகலாம். அப்புறம் எனக்குப் பிடிச்ச இடத்துக்குப் போகலாம்” என்ற சொல்லுக்கு ஏற்றார் போல முதலில் “துணை” அமைப்புக்குச் சென்று, அங்கு அவன் வரவழைத்திருந்த இனிப்புகளை சுசி குழந்தைகளுக்கு ஊட்டிவிட, அன்றைக்கு சொல்லாமல் விட்டுப்போன நன்றியில் மறு பாதியை சத்யனுக்கு நவின்றான் ரிஷிவர்மன்.

உட்கொண்ட இனிப்பின் அளவை விட அதிக தித்திப்பான முத்தங்களை குழந்தைகள் வழங்க, தின்னத் தின்னத் தெவிட்டாத அந்த அமுதத்தை மனம் நிறைந்த பூரிப்புடன் உள்வாங்கிக் கொண்ட சுசித்ரா மனநிறைவுடன் அங்கிருந்து கிளம்பினாள்.

அடுத்து அவர்கள் சென்ற இடம் ரிஷியின் மனதிற்கு மிகவும் பிடித்த திருவான்மியூர் கடற்கரை. பைக்கை நிறுத்திவிட்டு உற்சாகமாக இருவரும் கை கோர்த்த படி, கடற்கரை மணலில் கால்கள் புதைய நடந்தனர்.

ஆனால் சற்று நேரத்திலேயே சுசியின் நடையில் சிறு வேறுபாட்டைக் கண்ட ரிஷியின் கண்கள் அவளை வேகமாய் ஆராய்ந்தது.

அவள் முகத்தில் எதையும் காட்டவில்லை என்றாலும் அவனால் அந்த சிறு வித்தியாசத்தை உணர முடிந்தது "இங்கேயே உட்காரலாமா பேபி? என்று கேட்டவன்,

"உங்களுக்குக் கடல் கொஞ்சம் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தா தானே பிடிக்கும். இன்னும் கொஞ்ச தூரம் போகலாம்" என்று அவள் அவனுக்காய் பேசியதும்,

"இல்லைடா இன்னைக்கு இங்க உட்காரலாம்" என்று முடித்துவிட்டு, கடலை விட்டு சற்று தொலைவிலேயே அமர்ந்தனர் இருவரும்.

"எனக்கு கால் அவ்வளவா வலிக்கல ரிஷிப்பா, போறதுன்னா போகலாம்" என்று அப்போதும் அவள் அவன் முகம் பார்க்கவே

"அவ்வளவா வலிக்கல. ஆனா வலிக்குது. அப்படித் தானே? என்னை ஏன் பேபி ஒதுக்கி வைக்கிற?" என்றவனின் தோளில் செல்லமாய் ஒரு அடி வைத்தவள் வாகாய் அதில் சாய்ந்து கொண்டு "ஏதாவது உளறாதீங்க" என்றாள் சின்னக் கண்டிப்போடு .

"ஹம்ம் எல்லாம் நேரம்" என்று ரிஷி பொய் வருத்தம் கொள்ள

"இன்னைக்கு ஏன் பைக்ல வந்தீங்க? எனக்கு... எனக்கு..." என்று தடுமாறியவன் "அன்னைக்கு நீங்க அடிப்பட்டு படுத்திருந்ததே நினைவில் ஆடுது? ஆமா, கவனத்தை ரோட்டில் வைக்காம எங்க வச்சிருந்தீங்க?" என்றாள் சிறு வருத்ததுடன்.

"நான் நேத்தே சொன்னேன்-னா இல்லையா? நான் நினைவில்லாம படுத்திருந்தப்போ நீ என்ன செய்தேன்னு சொன்னாத்தான் நானும் சொல்லுவேன்னு. நீ சொல்லு, நானும் சொல்றேன்" என்று தன் பேரத்தை முன்வைத்தான்.

"அதெல்லாம் சொல்லமுடியாது. செய்து தான் காண்பிக்க முடியும்" என்று கூறியவன் தன் முகத்தை அவனது தோளுக்கு மறைத்துக் கொண்டாள்.

"ஆஹா, ஏன் பேபிக்கு வெட்கம் கூட வருதே! அப்போ கண்டிப்பா எனக்குப் பிடிச்ச எதையோ செஞ்சிருக்க. அப்படித் தானே? எங்க செய் பார்க்கலாம்... ஹம்ம் சீக்கிரம்டா, நீ வேற எட்டு மணிக்கு வீட்டுக்குப் போகணும்ன்னு சொல்லி இருக்க. அதுக்குள்ள முடிச்சுடு ஓகே?" என்றவன் வெறும் பேச்சோடு நிற்காமல் போட்டிருந்த அரைக்கை சட்டையில் இல்லாத முழுக் கையை அவன் மடித்துவிடவும்

"Golden words are not repeated... ன்னு சொல்ற மாதிரி பொற்கரங்களால் செய்யப்பட்ட அற்புதமான செயல்கள் அனைத்தும் மறுமுறை அரங்கேற்ற படமாட்டாது" என்றாள் சுசி அடக்கிய சிரிப்பில் கண்கள் பளபளக்க, அதற்குப் போட்டியாய் கன்னங்களும் மினுமினுக்க.

"அப்போ போடி, நானும் சொல்லமாட்டேன்" என்று முறுக்கிக் கொண்டவனிடம்

"நீங்க இப்போ சொல்லுங்க, நான் கல்யாணத்திற்கு அப்புறம் செஞ்ச காண்பிக்கிறேன். ப்ராமிஸ். நீங்க வாயால சொல்றதுக்கு பதிலா நான் செயல்ல காண்பிக்கிறேன்னு சொல்றேன். அப்புறம் என்ன?" என்று உறுதி கொடுத்தவனிடம் முதன் முதலில் தான் அவளைப் பார்த்த சம்பவத்தை விவரித்தவன் அவள் பேசிய "சை கருமம்" என்ற வார்த்தையை மட்டுமின்றி அப்போது அவன் முகத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டியதும்

"நீங்க தண்ணி அடிப்பீங்களா ரிஷி?" என்ற சுசித்ராவின் கேள்வியை எதிர்பார்த்திருந்தவன் போல

“ஹம்ம் எப்போவாவது பேபி. ஆனா என்னோட லிமிட்குள்ள தான்” என்று தன் நிலையை விளக்கியவன் “உனக்குப் பிடிக்கலன்னா கொஞ்சம் கொஞ்சமா குறைச்சுக்கிறேன்டா” என்பதையும் சேர்த்து சொல்லியிருக்க வேண்டுமோ என்ற எண்ணம் உதித்தக் கணம்

“ஹம்ம் சரி, லிமிட் தாண்டி போகாம பார்த்துக்கோங்க. அடிக்கடியும் கூடாது ஓகே? உடம்பு கெட்டுவிடும்” என்று ஓரடியாக அவனைத் தடுக்காமல், அதே சமயம் அவனது உடல்நிலையையும் முன்னிறுத்தி அவள் கூறிய போது ரிஷியின் மனம் என்னவென்று சொல்லமுடியாத ஒரு நிம்மதியில் திளைத்தது.

“சரிங்க ரூல்ஸ்” என்றதற்கு மேலாக ரிஷிக்கும் வார்த்தைகள் தேவை இருக்கவில்லை!!

அரை மணி நேரத்திற்கும் மேல் நீண்ட இந்த மோன நிலையைக் கலைக்க ரிஷியின் கைப்பேசி ஒலி எழுப்ப வேண்டியதாக இருந்தது.

அந்தப் பக்கம் இருந்து நாராயணன் அவனது கல்யாணப் பத்திரிக்கை சம்பந்தமாக ஏதோ கேட்க, நாளைக்கு சுசியும் அவனுமாக சென்று தங்களுக்குப் பிடித்த டிசைன்களை தேர்ந்தெடுத்து வருவதாகவும் அவற்றுள் அனைவருக்கும் பிடித்த ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் கூறியவனை இரவு உணவிற்கு தமயந்தியின் வீட்டிற்கு வந்துவிடுமாறு பணித்ததோடு அழைப்பைத் துண்டித்தார் அவன் தந்தை.

கைப்பேசியை பாக்கெட்டுக்குள் போட்ட ரிஷிக்கு அப்போது தான் வாங்கிய மோதிரத்தின் நினைவு வந்தது. “பேபி, ரெண்டே நிமிஷம் இதோ வந்துடுறேன்” என்றவன் பைக்கை நோக்கி விரைந்தான்.

வரும்போது கைகளில் ஒரு பூங்கொத்தோடு வந்தவன் அவன் அருகில் அமர்ந்து “நேத்து தயா கொடுத்த மோதிரத்தை நான் ஏன் இன்னும் உன்கிட்ட கொடுக்கலைன்னு உனக்குத் தெரிய வேண்டாமா பேபி? ஒரு வேலை அதனால் தான் ஈவினிங் கோபமா இருந்தியோ?” என்று தன் சந்தேகத்தை வெளியிட்டவாறே அந்த மோதிரத்தை பர்ஸ்ஸில் இருந்து எடுத்தான்.

“எனக்குன்னு வாங்கினது, எப்படியும் எனக்கு வரப் போகுது. உங்களுக்கு எப்போ அதைக் கொடுக்கணுமோ அப்போ கொடுக்கப் போறீங்க. இதுல கோபப்பட என்ன இருக்கு?” என்று அவனை எதிர்கேள்வி கேட்டவனை தோளோடு சேர்த்தணைத்து “தட்ஸ் மை பேபி” என்றான் சந்தோஷத்துடன்.

“இப்ப அந்த மோதிரம் என்கிட்டே வரதுக்கான நேரம் வந்தாச்சு போலிருக்கே?” என்ற அவளது கேள்விக்குக் கண்களால் பதில் சொல்லியவன் அவளது கரங்களைத் அவளது தோளிலிருந்த தன் கைகளுக்குள் எடுத்துக் கொண்டு மற்றொரு கையால் ஒரு ஒரு விரலாக வருடிக் கொடுத்து, விரல்களுக்கு வலிக்காத வண்ணம் அவற்றுக்கு சுடக்கு எடுத்துவிட்டு நேரத்தைக் கடத்தினான்.

“எத்தனை நேரம்?” என்று வார்த்தை சலிப்பைக் கட்டினாலும் கேட்டிருந்த வருங்கால கணவனுக்கோ அவளது குரலில் அந்த சலிப்பை சல்லடைப் போட்ட பின்னர் கூட கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

“நான் எப்போ கொடுக்கணுமோ, அப்போ தான் பேபி கொடுப்பேன். உனக்கென்ன?” என்ற எதிர் கேள்வியில் அதை அடக்கியவன் அரை மணி நேரத்திற்குப் பின்னரே ஒரு வழியாக அடங்கி “ஐ லவ் யூ பேபி” என்று நான்கு வார்த்தையை உதிர்த்தவன், அவள் விரல்களில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த தன் விரல்களை விலக்கி, அந்த இடத்திற்குத் தன் உதடுகளை இடம் மாற்றி, அவளது விரல்கள் எனும் வீணையை உதடுகள் எனும் விரல்கள் கொண்டு மீட்டி, காதலெனும் இனிய சங்கீதத்தைப் படைத்தான்.

இரவு-பகல் என்ற வேறுபாடின்றி சுசியும் ரிஷியும் பேச்சில் உறவாடிக் களைக்க, நேரில் உறவாடி நெஞ்சத்தால் கலந்த அந்தக் காதலர்கள் மஞ்சத்தில் கலக்கும் அந்த நாளும் வந்தது. அது நாள் வரை சுசித்ராவும் அவளது ஷிவாவை அவனுக்குத் தெரியாமல் காக்க பெரும் பாடுபட்டாள்.

தாய்மையின் பூரிப்பும், தாயின் கவனிப்புமாய் மின்னிய தமயந்தி,

மனைவியின் ஒவ்வொரு அசைவையும் கூர்மையாய் கவனித்து, அவளைப் பொக்கிஷமாய் தாங்கிய சுதன்,

கொள்ளுப் பேரன்/பேத்தியின் வரவும், முதல் பேத்தியின் வருகையும், பேரனின் குறும்பும் என்று சந்தோஷமாய் வளைய வந்த ரமணன்,

பிள்ளைகளின் சந்தோஷமே தங்களின் வாழ்க்கை என்ற சொல்லிற்கு ஏதுவாய் முகத்தில் பெருமிதத்துடனும் நடமாடிய நாராயணன்-நீலவேணி தம்பதியர்,

தங்கள் இளவரசியை இன்னொரு வீட்டின் மகாராணியாய், அதுவும் உயர்ந்த சிம்மாசனம் ஒன்றில் அமரவைத்து அழகு பார்க்கும் பூரிப்பில் பழனியப்பன்-தெய்வானை தம்பதியர்,

நலம் நாடும் நண்பர்கள், வம்பு பேசினாலும் மனதார வாழ்த்திய உறவுகள் என்று அனைவரின் மகிழ்ச்சி நிறைந்த மனம் மற்றும் வாழ்த்தோடும்,

“நீ” என்று நிலையில் சுசியை தனியாய் நிறுத்தி வைக்காமல், “நீ” என்பதை “நான்” ஆக்கி அவளது வாழ்வில் நிகழும் எல்லாவற்றுக்கும் தன்னைப் பொறுப்பாக்கிக் கொண்டான் ரிஷிவர்மன்.

உலகை வென்ற உணர்வோடு ரிஷியின் கரங்கள் சுசியின் கழுத்தை சுற்றி வந்து திருமாங்கல்யத்தை அணுவித்தப்போது சுசியின் கண்களிலிருந்து இரு பெரிய நீர் துளிகள் வழிந்தோடியது.

“பேபி, இந்த ரிஷி கொஞ்சம் நல்லவன் தான்டா. நான் கெட்டவனா மாறாம, நல்லவனாவே இருக்கிறது உன்கையில் தான் இருக்கு. அப்பபோ நம்மள அப்படியே... லேசா... கவனிச்சேன்னு வையேன்... என்னை மாதிரி ஒரு நல்லவனை இந்த உலகத்தில் பார்க்கவே முடியாது” என்றான் ரிஷி அவளது காதோரம் குனிந்து.

“சும்மா இருங்க ரிஷி, எல்லாரும் பார்க்கிறாங்க” என்ற சுசியின் கன்னங்கள் கண்ணீரையும் மீறி, அவளுக்கு மாமியார் வீட்டுச் சீராய் கொடுக்கப் பட்ட வைர மாலைக்கு ஈடு கொடுக்கும் வண்ணம் நாணத்தில் மின்னின.

அதன் பின்னர் நடந்த திருமண சடங்குகள் அனைத்தும் கேலியில் தோய்த்தெடுக்கப் பட்டிருந்தாலும் பாரம்பரியம் குறையாமல் அன்பும் ஆசியும் நிறைந்து செய்யப்பட்டன.

அக்னியை வலம் வந்து ரிஷி அவளைத் தன் துணையாய் ஏற்றுக் கொள்ள, சுசி தன் உயிருடன் இணைந்தாள். பெரியவர்களிடம் ஆசி வாங்கியதும் ஐயர், பெண்ணிற்கு மெட்டியிட மணமக்கள் இருவரையும் அழைக்க, சுசியின் முகம் சட்டென இருண்டு, ரிஷியின் கைகளை காற்றில் துளாவி, அதை இறுகப்பற்றின.

அவளது கைகளைப் பிடித்து அழுத்தியவன் “அம்மா, ஒரு நிமிஷம்” என்று தாயை அழைத்து அவரது காதுகளில் ஏதோ கிசுகிசுத்தான். அவளது கோரிக்கையை ஆமோதிப்பவர் போல் “எங்க பக்கம் மணமேடைல வச்ச மெட்டிப் போடமாட்டோம் சாமி. வீட்டுக்குப் போய் நாங்களே நல்ல நேரம் பார்த்துப் போட்டுக்கிறோம்” என்று அந்த சடங்கை மற்றவரின் கவனத்தை ஈர்க்காத வண்ணம் ஒத்திவைத்தார் நீலவேணி.

இந்த நிகழ்வுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பழனியப்பனுக்கு உணர்ச்சி வேகத்திலும், மகளின் வாழ்க்கை நல்லபடியாக அமைந்த சந்தோஷத்திலும், அவளது கணவன் மற்றும் புகுந்த வீட்டாரின் அக்கறையிலும் குரலுக்குப் பதிலாக ஆனந்தக் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

மாலை நடந்த வரவேற்பில் மனைவியின் பூரிப்பையும் மீறி முகத்தில் அழுத்தமாக படர்ந்த சோர்வைக் கண்ட ரிஷி, அவளை நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் “கொஞ்சம் உட்காருடா பேபி, யாராவது வரும்போது எழுந்துக்கலாம்” என்று கூறி அமர வைத்தான்.

ஆனால் ரிஷியின் பெரிய தொழில் வட்டமும், நட்பு வட்டமும் அவளுக்குத் தேவையான ஓய்வை அளிக்க மறுத்தப்போது, ரிஷி தனக்குப் பழனியப்பனால் தாரை வார்த்துக் கொடுக்கப் பட்ட தன் மனைவியிடம் தனது அக்மார்க் பொறுமையையும் புன்னகையையும் தாரை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டு, அவளது துன்பத்தைத் தனதாய் ஏற்று தவித்தான்!!

வரவேற்பு முடிந்து, இரவு உணவை நெருங்கிய உறவுகளுடன் மணமக்கள் உட்கொண்ட போது “ஆர் யூ ஓகே பேபி?” என்ற கேள்வியை ஆயிரம் முறை கேட்டு அவளது புன்னகையையும் “ஒண்ணுமில்லை ரிஷிப்பா” என்ற சொல்லையும் ஆயிரம் தடவை வாங்கிய பின்னர் கூட அவளது கவலைக் குறையவில்லை.

வீட்டிற்கு வந்ததும் அவளுக்கு அலங்காரம் செய்து, அவன் அறைக்கு அனுப்பி வைக்கிறோம் என்று சொன்ன தாயிடம் “அதெல்லாம் ஒன்னும் வேண்டாம். அவ கொஞ்ச நேரம் படுக்கட்டுமா” என்று எரிந்து விழுந்தவன் சுசியின் சமாதானத்தில் தன் பிடிவாதத்திலிருந்து கொஞ்சமாய் வெளிவந்து மாடியேறி சென்றான்.

அரை மணி நேரத்தில் கதவை மென்மையாக தட்டிவிட்டு சுசி அவளது அனுமதிக்காகத் தயங்கி நிற்கவும் “வா பேபி, உன்னோட ரூம்க்கு வர என்கிட்டே எதுக்கு அனுமதி கேட்கிற?” என்ற கேள்வியுடன் அவளது கைப் பிடித்து உள்ளே அழைத்துவந்தான்.

அவன் உள்ளே நுழைந்த மறு வினாடி கதவை சாற்றி தாளிட்டவன் பூவென அவளைக் கைகளில் அள்ளினான்.

“விடுங்க ரிஷி” என்று முகத்தில் நாணத்தின் முத்திரை பதிந்த வினாடி சுசியின் முகம் ரிஷியின் மார்பில் பதிந்திருந்தது.

கட்டிலில் அவளை இறக்கிவிட்டவன் தரையில் மண்டியிட்டு அமர்ந்து “கால் ரொம்ப வலிக்குதா பேபி?” என்றான் மென்மையாக அவளது இடது காலை வருடிக் கொடுத்தான்.

“ஹம்ம் கொஞ்சம். ரொம்ப நேரம் ஷூ போட்டிருந்ததால் வலிக்குது. அதைக் கழட்டிட்டா வலி குறைஞ்சுடும்” என்றவுடன்

“ஹம்ம்” என்ற சொல்லில் அதை உள்வாங்கி, அவளது சேலையை சற்று தூக்கி, அவன் அணிந்திருந்த செயற்கை காலாக செயல்பட்ட ஷூவை மெதுவாக கழட்டினான்.

அவன் சேலையை விலக்கியதுமே கைகளால் அவளது கைகளின் வேலையைத் தடுக்க முயன்றவன், அந்த முயற்சி அவனை இம்மியும் அசைக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்து பேசாமல் அமர்ந்திருந்தான்.

காலை முதல் ஷூவை அணிந்திருந்ததாலும், நீண்ட நேரம் நின்றிருந்ததாலும் காலில் ஏற்பட்ட வலியை பல்லைக் கடித்துப் பொறுத்தப் போதும் அவளையும் மீறி வலியில் சிறு முனங்களும் இரு பொட்டாய் கண்ணீரும் வெளிவந்தது.

நீண்ட நேர அழுத்தத்தில், அந்த செயற்கை கால் உண்டு பண்ணியிருந்த ரத்தக் கரையைக் கண்டதும் ரிஷியின் மனம் பதைத்துப்போனது.

அழுத்திய ஷூவை அகற்றியவன் தன் உதட்டை அவளது கால்களில் பதித்து தன் முதல் முத்தத்தை அதில் பதித்தான்.

தொடர்ந்து பதிக்கப்பட்ட முத்தங்களின் முடிவில், தன் சட்டைப் பையிலிருந்த மெட்டியை எடுத்த ரிஷி, அவளது பலமிழந்த இடது கால் விரல்களை அடுத்த முத்தப் படையெடுப்பின் தாக்குதல் களமாய் அமைத்து, தாக்குதலின் முடிவில் மெட்டியை மாட்டினான்.

முகத்தில் பெருமிதத்துடனும், புன்னகையுடனும், ஆனந்தக் கண்ணீருடனும் அவன் செய்வதைப் பார்த்திருந்த சுசித்ரா, கணவனின் தலையை வருடிக் கொடுத்து தன் மடியோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு “தேங்க்ஸ் ரிஷிப்பா” என்றாள்.

அதன் பின்னர் எழுந்து அவளருகில் அமர்ந்தவன் சுசியை தன் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டான். இருவரும் தங்கள் துணையின் அருகாமையையும், ஒருவர் மேல் ஒருவர் வைத்திருந்த காதலையும் ஆழமாய் அனுபவித்தப்படி மௌனமாய் கழிந்தன மணித் துளிகள்.

“ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ பேபி, ரொம்பவே சோர்ந்து போய்ட்ட” என்று ரிஷி அவளை கட்டிலில் படுக்க வைக்கவும்

“நீங்க... நமக்கு... இன்னைக்கு...” என்று தொடர்பின்றி வந்த வார்த்தைகளில் பொதிந்திருந்த தொடர்பைக் கண்டுபிடித்த ரிஷி

“இன்னைக்கு ஒரு நாள் காத்திருக்கிறதுல தப்பில்லைடா, இதனால் எனக்குக் கஷ்டமோ வருத்தமோ கண்டிப்பா இல்ல. உன் உடம்பு தான் இப்போதைக்கு எனக்கு ரொம்ப முக்கியம். நீயும் நானும்

எங்கேயும் ஓடிப் போகப் போறதில். இனி வர வாழ்நாள் முழுசும் நீ என்னோட தான் இருக்கப் போற.
" என்றான் அவளது முக வடிவைக் கைகளால் அளந்து கொண்டு.

அவனைத் தன்னிடம் இழுத்தவள், தனது காதலேனும் வில்லிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பாய் முத்தங்களை அவனது முகத்திற்கு இடம் மாற்றினாள்.

மறுநாள் காலை, தன் இடுப்பைச் சுற்றி போடப்பட்டிருந்த கணவனின் கையை மனமின்றி விளக்கிய போதும், அவளது கழுத்து வளைவில் பதிந்திருந்த அவனது முகத்தை ஒரு இன்ச் கூட சுசியால் நிமிர்த்த முடியவில்லை!!

"என் செல்ல ஷிவா" என்றவளின் செல்லம் அவனை எட்டியதோ என்னவோ "குட் மார்னிங் பேபி. என்னடா பேர் சொன்னே?" என்றான்.

அந்தத் தூக்கக் கலக்கத்திலும் அவன் தன் வார்த்தைகளைத் தெளிவாய் உள்வாங்கி இருப்பதை உணர்ந்தவன் "ஹம்ம் ரிஷின்னு தான் சொன்னேன். எழுந்திருங்க ரிஷி, நேரமாச்சு" என்று அவன் முகத்தை மீண்டும் நிமிர்த்தினாள்.

"கொஞ்ச நேரம் பேபி" என்று மீண்டும் அவளைத் தன்னோடு சேர்த்தணைத்தவன் கைகளால் அவளது நடமாட்டத்தைக் குறுக்கினான்.

பத்து நிமிடத்திற்குப் பின்னர் "ம்ம்ம் விடுங்க" என்று சிணுங்கலாய் வந்த மனைவியின் குரல் அவனது காதில் ரீங்காரமிட "ஒரு கிஸ் கொடு. விட்டுடுறேன்" என்றவன் அவள் சொன்னதை செய்யாமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளவும் "கையில் காசு வாயில் தோசை. சொன்னதை செய் விட்டுடுறேன்" என்று மேலும் அவளது நடமாட்டத்தைத் தனதாக்கினான்.

பத்து முறைக்கு மேலும் இந்த வசனம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க "இப்படியே பண்ணிட்டு இருங்க, ஒரு வாரத்திற்கு உங்களுக்கு காசே கிடையாது" என்றாள் சுசி கோபமாக

"உனக்குத் தோசை வேண்டாம்னு சொல்றியாடா, ஹையா ஜாலி" என்று சிரித்தவனின் கன்னங்களைப் பலமாக கிள்ளிவிட்டு அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் கீழே இறங்கிப் போனாள் சுசி.

மறு வீடு, உறவுகளின் விருந்து என்று அடுத்த மூன்று நாட்களைக் கடத்தியவர்கள், வார இறுதியில் தேனிலவுக்கென்று மூணார் கிளம்பிச் சென்றனர்.

அந்த அழகிய மலைப் பிரதேசத்தின் அழகு பார்க்க பார்க்கத் தெவிட்டாத விருந்தாய் இருக்க, தன் நண்பர் ஒருவரின் விடுமுறை மாளிகை ஒன்றிருக்கு மனைவியுடன் சென்றான் ரிஷி!

அந்த இனிய இரவு கனிவதற்காக படபடப்புடன் சுசி காத்திருக்க, ரிஷியோ அவளது படபடப்பை உள்நுக்குள் ரசித்தாலும், அவளது மேனியின் மீது தன் கைகள் செய்யும் விளையாட்டை குறைக்கவே இல்லை!

இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு வீடு வந்த சேர்ந்த தம்பதியர் கோர்த்த கரங்களுடனே தங்களுக்கென ஒதுக்கப் பட்ட அறைக்குச் சென்றனர்.

"ஷூவைக் கழட்டிடவா பேபி?" என்று கேட்டு அவளது தலையாட்டலின் பேரில் மெதுவாக அதை அகற்றியதும் அடுத்த நிமிடத்தின் தொடக்கத்தில் மனைவியைக் கைகளில் ஏந்தினான்.

கட்டிலில் அவன் விடக் காத்திருந்தவன் போல படாரென எழுந்து அமர்ந்தவன் "நீங்க பீச்ல வைச்சுக் கேட்டதற்கு செஞ்ச காண்பிக்கிறேன். சொல்ல மாட்டேன்னு சொன்னேன் இல்ல. நீங்க என்ன அதைப் பத்திக் கேட்கவே மாட்றீங்க?" என்றாள் படபடவென்று.

"எனக்குன்னு இருக்கிறது எப்படியும் எனக்கு வரப் போகுது. உனக்கு எப்போ அதைக் கொடுக்கணுமோ அப்போ கொடுக்கப் போற. அதை வேற எதுக்குக் கேட்டுகிட்டு" என்று அவன் அவள் பாணியிலேயே பதில் சொல்லவும்

வந்த சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு "உங்களை..." என அவன் மேல் பாய்ந்தாள்.

சற்று நேரச் செல்லச் சண்டைக்குப் பிறகு “பேபி, ஸ்டார்ட் மியூசிக்க்டா” என்றான் ரிஷி அவளது காதோரக் கேசச் சுருளில் உறவாடிக் கொண்டே

“ம்ம்...முதல நீங்க படுங்க” என்று அவனைக் கட்டிலில் தள்ளியவள், “கையையும் காலையும் ஒழுங்கா வச்சுக்கிட்டு இருக்கணும். இல்லேன்னா உதை கிடைக்கும். ஓகே?” என்ற மிரட்டலுடன் தன் அன்றைய செயல்கள் மறு ஒளிபரப்பு செய்தாள் அவளது அன்பு மனைவி.

விரிந்த சிரிப்புடன் ரிஷி பார்த்திருக்க “ஹம்ம் என்ன செய்தேன்?” என்று தலையைத் தட்டி மறையாத நினைவாய் நெஞ்சில் பதிந்திருந்த நிகழ்வை வேண்டுமென்றே நினைவு கூர்வது போல் நடித்தவளை கைப் பிடித்து இழுத்தவனை பலமாக ஓர் அடி வைத்து “பேசாம இருக்கனும்ன்னு சொன்னேனா இல்லையா?” என்றவள் அவன் பிடியிலிருந்து பலம் கொண்ட மட்டும் முயன்று வெளியே வந்தாள்.

“கையைக் கட்டுங்க... ஹம்ம் சீக்கிரம்” என்று அவனைக் கைகளைக் கட்ட வைத்தவள், அவளது நெற்றியில் ஓர் முத்தத்தைப் பதித்துவிட்டு, அப்படியே கீழிறங்கி அவளது கன்னத்தில் மற்றொன்றை பதித்தப்போது “ஐ லவ் யூ ஷிவா” என்று அவளது உதடுகள் அன்றைக்குப் போல் இன்றைக்கும் முனுமுனுத்தன.

“ஹே, ஷிவா-வா?” என்று ரிஷி வியக்க “ஷ், முக்கியமான வேலையில் இருக்கும் போது தொந்தரவு பண்ணாதீங்க” என்று அவனை அடக்கிவிட்டு, அடுத்த “ஐ லவ் யூ ஷிவா”-வையும் முத்தத்தையும் மாறி மாறி அவனிடம் கொடுத்துக் கொண்டே போனாள்.

அந்த அன்புத் தாக்குதலில் அசந்து போன ரிஷி, ஒரு நிலைக்கு மேல் பொறுக்க முடியாமல் “போதுண்டி, எனக்கும் கொஞ்சம் வேலை கொடு. நீயே பண்ணிட்டு இருந்தா நான் எங்க போறதாம்” என்றவன் அவளை இழுத்துத் தன் மேல் போட்டுக் கொண்டான்.

“ரூல்ஸ், எங்கிருந்துடா “ஷிவா”-வைப் பிடிச்ச? pleasant surprise தெரியுமா?” என்றான் உதட்டை அவளது முகத்தில் கபடி ஆட விட்டப் படி.

“எனக்கும் மூளை இருக்குன்னு இப்பவாவது ஒத்துக்கிறீங்களா திரு.ரிஷிவர்மன் அவர்களே?” என்றவளின் குவிந்த உதட்டை வருடியவன் “ஹம்ம்.. கொஞ்சமா திருமதி.ரிஷிவர்மன்” என்றான் அந்த திருமதியில் அழுத்தம் கொடுத்து.

அதன் பின்னர் சிரிப்பும் சீண்டலுமாக சிறிது நேரம் கழிய, “ஹே, நீ பண்ணக் கூத்துல முக்கியமான விஷயத்தை மறந்துட்டேன் பாரு” என்றவன் அவளைக் கட்டிலில் விட்டுவிட்டு கொண்டு வந்திருந்த பெட்டியின் அடியிலிருந்து ஒரு சேலையை எடுத்தான்.

“பேபி, இந்த சேலையைக் கட்டிக்கோடா செல்லம். இது என்னோட ஆசைன்னு எல்லாம் சொல்லமாட்டேன். இட் இஸ் மை ஆர்டர்” என்றான் கண்களில் குறும்புடன்.

“ஹான், சேலையா? மஹிம்ம். எனக்கு சேலைக் கட்டத் தெரியாது ஷிவா. ப்ளீஸ்” என்று சிணுங்கினாள் சுசி.

“அதனால் தானே எடுத்துட்டு வந்திருக்கேன்” என்று தனக்குள்ளேயே அவன் முனங்கியது அவளை எட்டி, அவனிடம் சண்டை போட வைத்து, பின்னர் சமாதானமாகிய போது சுசியின் மேனியை அந்த சேலை தழுவி இருந்தது!!

“நானும் உங்களுக்கு ஒரு கிபிட் வச்சிருக்கேன்” என்று கூறிய சுசித்ரா, ரிஷியின் கைகளில் கொடுத்தது ஒரு “ஐ லவ் யூ” கார்டு.

ஒற்றை ரோஜாவைத் தாங்கியிருந்த அந்த அட்டையின் உள்ளே “ஐ லவ் யூ ஷிவா” என்ற எழுத்துகளால் “ரிஷி” என்ற பெயர் வடிக்கப் பட்டிருந்தது.

கையெழுத்திடும் இடத்தில்

“காதலுடன்

சுதா,

பேபி,

ரூல்ஸ்,

ஸ்டுபிட் ஹூ வில் நெவர் கெட் லாஸ்ட் அவுட் ஆப் யுவர் லைப்”
என்ற வாசகத்தைக் கண்ட ரிஷி வாய் விட்டுச் சிரித்ததோடு நிற்காமல், இயற்கையிலேயே அழகிய
ஓவியமாய் தீட்டப்பட்டிருந்த அந்த அழகுப் பதுமையை தன் தீண்டல்களின் சாரலில் மெருகேற்றி,
மனதால் தனதானவளை உடலால் தனதாக்கினான்!!

*****நீ நானாகியது*****